

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

"Daima muhteşem."

Julia Quinn

GAELEN FOLEY

*Seytan
Diyor ki*

"Foley'in bu harika aşk hikâyesi Amanda Quick ve Stephanie Laurens hayranlarının çok hoşuna gidecek."

Booklist

Ailesinin kaybolan itibarını geri kazanmak isteyen Rotherstone Markisi, hayatının en zor göreviyle karşı karşıya kalır: mükemmel gelini bulmak...

Londra'nın aristokrat çevreleri için, Cehennem Kulübü, iyi yetişmiş hiçbir genç hanımefendinin hoş bakmayacağı erkeklerin oluşturduğu rezil bir topluluktur. Fakat bu adamlar düşünülebilecek her türlü ahlaksızlığın peşine düşmekle nam salmış olsalar da, aslında kralı ve ülkelerini korumak için her şeyi yapabilecek güçlü birer savaşçıdır.

Rotherstone Markisi, ailesinin itibarını geri kazanma zamanının geldiğine karar vermiştir. Ancak bir Cehennem Kulübü üyesi olarak, kendini sosyetenin gözünde temize çıkarmak için tek bir yolu olduğunun bilincindedir: kusursuz bir güzelliği, saygın bir ailesi ve hepsinden önemlisi lekesiz bir ismi olan uygun bir hanımefendiyle evlenmek.

Yani Daphne Starling gibi olmayan bir hanımefendiyle. Evet, Bayan Starling baştan çıkarıcı bir güzelliğe sahiptir, ama reddettiği bir talibi itibarını neredeyse iki paralık etmiştir. Yine de, Rotherstone Markisi Max, bu güzel kızın cazibesine ve Londra'nın dedikoducu tiplerini haksız çıkarmanın çekiciliğine karşı koyamaz. Daphne'yi evliliğe ikna etmek... ve hovarda bir markinin bile mükemmel bir koca olabileceğini göstermek için her şeyi yapmaya karardır.

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Epsilon

Doğruyu her aptal söyleyebilir, ama iyi yalan söylemeyi bilmek için kafa gerekir.
—Samuel Butler

1.Ağustos 1815

Sevgili Lord Rotherstone,

Eğer bunu okuyorsanız, o halde uzun ve tehlikeli seyahatlerinizden Londra'ya döndüğünüz için size memnuniyetle hoş geldiniz diyorum. Yokluğunuzda bana verdiğiniz görev ufak tefek değildi, ama ben durmadan çalışmaya devam ettim ve şimdi size çalışmamın meyvelerini sunmaktan memnuniyet duyuyorum. Verdiğiniz tüm görevleri yerine getirdiğim ayların ardından, ayrıca anlayışına sunduğunuz sıra dışı araştırma yöntemlerini de kullanarak, arzu ettiğiniz listeyi yaptım –Londra'nın en çok arzulanan aristokrat gelinleri.

Bu beş mükemmel genç hanımın beşinin de siz lord hazretlerinin tüm kriterlerine uyduğu konusunda sizi temin ederim: sağlık, gençlik, terbiye, güzellik, cana yakınlık, iyi bir aile ve hepsinden önemlisi lekesiz bir isim. Adları şöyle:

1. Bayan Zoe Simms –yaş 19, mükemmel şarkı söylüyor, son derece donanımlı. Rowlan Dükü'nün yeğeni.

2. Bayan Anna Bright –yaş 18, Norwell Piskoposu'nun kızı; taze bir yazar, ilk yayımlanmış çalışmasının başlığı, 'Genç Bir Hanımın Erdemleri.'

3. Leydi Hypatia Glendale –yaş 21, ateşli bir sporcu ve avcı olarak tanınıyor, at sırtında tilki avına çıkıyor.

4. Bayan Adora Walker –yaş 16. Okuldan yeni çıkmış

olsa da, cemiyetin yıllardır gördüğü en büyük güzellik olduğu konuşuluyor, bu nedenle talibi çok.

5. Muhterem Bayan Daphne Starling –yaş 20, yabancı-lara kibarlığıyla bilinen tescilli bir güzellik, ama bir parça sorunlu lordum. * Dikkat. (Nota bakınız!)

Araştırmalarımı detaylıca tartışmak için hizmetiniz-deyim, ama sanırım lord hazretleri bu noktadan itibaren soruşturmayı kişisel olarak sürdürmeyi arzu ederler. Ben-den istediğiniz takdirde, bu konudaki tüm dosyalarımı hiz-metinize amadedir. (Emir verdiğiniz gibi efendim, her bir hanımefendi hakkında detaylı biyografik bilgi içeren birer dosya hazırladım, ayrıca yakındaki sosyal toplantıları ile her zamanki haftalık etkinliklerini de ekledim. Bu sayede kızlardan her birini müsait olacağınız en uygun zamanda inceleyebilirsiniz.)

Yeni talimatlarınızı bekliyorum –ve tekrar lordum, İngiltere’nin bu korkunç savaşın sonundaki muhteşem zaferinin mutluluğuyla– eve hoş geldiniz.

Saygılarımla
Hizmetkârınız
Oliver Smith.
Avukat & İşadamı

Not: Beş numaralı hanım lordum –Daphne Starling’i listenizden hemen çıkarabilirsiniz, çünkü son birkaç hafta içinde bu genç hanımın adının karıştığı talihsiz bir skandal patlak verdi.

Önde gelen bekârlardan Lord Albert Carew adlı talibini reddettiğinden, korkarım ki Bayan Starling evlilik teklifle-rini reddeden biri olarak anılmaya başladı.

Bölüm Bir

Kayıp ruhlar âlemine, tek atlı bir faytonun içinde uşağı ve hizmetçisiyle girdi kız. İşlek yolun güvenliğini terk ederek, gölgeli labirentin içine girdi.

Atı itiraz ederek başını salladı ama William'ın baskısına boyun eğerek, kalabalık binaların arasındaki dar yolda gergin şekilde yol almaya başladı. Üzerlerinde, kalın sabah sisiyle örtülmüş, ortaçağ kuleleri kadar korkutucu, büyük ve harap apartman blokları görünüyordu.

Kızın güvenilir atının toynaklarından gelen tıkırtılar, kırıltı tuğla ve taşların arasında yankılanıyordu ama bu saatte hareket eden başka bir şeyler görmek pek mümkün değildi. Kenar mahalleler sadece geceleri canlı olurdu. Şu anda bahasının zarif malikânesinin yeşil, bakımlı arazisinden uzaktaydılar.

Burası bir hanımefendiye göre bir yer değildi.

Ama bugünlerde Daphne Starling, dünyanın onun hakkında ne düşündüğünü pek de umursamıyordu.

Saygınlığını kaybetmek tuhaf şekilde özgürleştirici bir durumdu. Ona olaylar konusunda yeni bir bakış açısı ka-

zandırmış ve çok daha önemli şeylere odaklanmasını sağlamıştı.

Çocukları bu kâbus dünyasından kurtarmak gibi mesela.

Yetimhaneyi geçen hafta ziyaret ettiğinden beri topladığı erzak çuvallarıyla yüklü ufak, açık faytonun etrafında sis bulutları dolanıyordu. Buraya bir süredir geliyor olsa da, mahallenin durumu Daphne'yi hâlâ dehşete düşürüyordu.

Ara sokaktaki bir çöplük yığının üstünde, kemikleri sayılan cılız bir köpek yemek bulma umuduyla artıkları karıştırıyordu. Havayı hastalıklı bir koku kaplamıştı; bu dar, çarpık sokaklara ne temiz hava ne de güneş girebilirdi. Binalar birbirine o kadar yakındı ki, buranın insanları mutlak bir alacakaranlıkta yaşıyorlardı, camları da yaşamaktan çoktan vazgeçmiş insanların hayatları gibi kırık. Orada burada evsizler uyuyordu: hendeklere saçılmış, uyuşuk, biçimsiz yığınlar.

Havada karanlık bir keder büyüğü asılı gibiydi. Daphne ürpererek, mantosuna daha sıkı sarındı. Belki de burada hiç bulunmamalıydı –bazen çifte bir hayat yaşıyormuş gibi geliyordu.

Ama öksüz bir çocuk olmanın ne demek olduğunu bilirdi. En azından hâlâ onu seven bir babası, güvenli bir yuvası, karnını doyuracak yemeği vardı. Ama ona bir hanımefendinin talihsiz insanlara yönelik görevlerini erken yaşta öğretmiş olan kişi, annesiydi.

Daha önemlisi, birileri dünyanın bu karanlık kısımlarına gidip kimsesizlere birazcık sevgi göstermese, o zaman hayatın gerçekten anlamsız olacağını çok iyi biliyordu. Özellikle de kendininki gibi, büyük bir serveti ve atalardan

kalma bir unvanı olan bir vikontun tek çocuğu olarak yaşadığı şımartılmış hayatın. Çok kolay bir hayatın içine doğduğunun farkındaydı ama kötü ve tatsız şeylerden uzak, korunaklı yaşamayı istemiyordu.

Son zamanlarda ona kolayca sırtını çeviriveren, sosyete'deki şu bencil, yapay yaratıklardan biri olmak istemiyordu.

Lord Albert Carew'un pişmiş kelle gibi sırttan suratı bir anlığına gözünün önüne geldi, ama ne zaman adamın o son derece "romantik" evlilik teklifini düşünse, haykırmak istiyordu. "Gözde yakışıklıyla güzel dilber -mükemmel bir çift! Ne dersin?" Albert'ın kibri, adamın normalde ne kadar tiksindirici olduğunu görmesini engelliyordu. Lord Albert Carew'un hayatının tek bir gerçek aşkı vardı: kendisi. Ama Daphne dişini sıktı ve William sefalet içindeki kasvetli yetimhanenin bulunduğu Bucket Sokağı'na saparken, reddettiği talibini zihninden uzaklaştırdı.

Bucket Sokağı, ya da acımasız sakinlerinin esprili deyişiyle 'Pislik Kovası' Sokağı, günahın erdemle aşık attığı bir sokaktı. Ne yazık ki burada savaşı karanlık taraf kazanıyor gibi görünüyordu.

Sokağın sonunda ufak bir şehir kilisesi bulunsa da, uflanmaya başlayan son taşın meleşen dehşet dolu bakışlarının önünde, köşede korkunç bir genelev, yolun karşısında bir bar ve bunun birkaç bina yanında da bir kunurhane vardı.

Geçen hafta sokakta bir cinayet işlenmişti.

Bow Caddesi'nden iki memur soruşturma için gelmiş, ama kendilerine yardımcı olacak bir insan evladı bile bulamayınca çekip gitmiş, onları bir daha gören olmamıştı.

*Bucket sözcüğü "kuva" anlamına gelir -ed n

Bucket Sokağı'nda hayat her zamanki gibi devam etmişti.

"Bir daha söyleyin hanımım, burada ne yapıyoruz?" dedi hizmetçisi Wilhelmina, sokak boyunca ilerlerlerken.

Wilhelmina'nın ikiz kardeşi William homurdandı: "Galiba macera arıyoruz."

Bu suçlamada bir parça gerçeklik payı olsa da, Daphne genç adama yan yan baktı. Taşrada yetişmiş bu ikili, Starling malikânesinde "çifte Willie'ler" olarak anılırdı. Yetimhaneye her hafta yapılan yolculukta Daphne'yi yalnız bırakmamalarından da anlaşılacağı üzere, son derece iyi kalpli ve sadıktılar.

"Pencereye bak William." Daphne başıyla yukarıyı gösterip eldivenli elini salladı. "Burada olmamızın sebebi işte bu çocuklar."

Kir içindeki tüm pencerelerden heyecan dolu başlar çıkmış, onlara bakıyordu; minik ellerini sallayarak Daphne'nin selamına karşılık verdiler.

William öksürdü. "Herhalde haklısınızdır hanımefendi."

Daphne uşağına ısıltıyla gülümsedi. "Endişelenme Will. Uzun sürmez. En fazla bir saat."

"Yarım saat desek?" diye itiraz etti genç adam yetimhaneye yanaşırlarken. "Bugün yanımızda Davis yok hanımefendi."

"Doğru." Daphne genellikle yanında iki uşak getirirdi, ama bugün üvey annesi –şüphesiz ki kasıtlı olarak– iri yapılı uşak Davis'in salondaki mobilyaları düzenlemeye yardım etmesi için evde kalmasında ısrar etmişti.

Yine.

İşgüzar Penelope anlamsız angaryaların ve her işe burnunu sokanların kraliçesiydi.

Tüm bu Albert fiyaskosu da baştan beri üvey annesinin başının altından çıkmıştı zaten: Daphne'yi evden atmak için giriştiği arsız bir çöpçatanlık denemesi.

"Tamam," dedi gönülsüzce. "Yarım saatten fazla sürmesi için elimden geleni yapacağım."

William minnettarlıkla ona baktı ve arabayı durdurdu.

"Bayan Starling! Bayan Starling!" Daphne arabadan inerken tiz bir haykırış duyulmuştu. Sesin geldiği tarafa bakınca, yetimhaneden geçen yıl ayrılan, daha büyük çocuklardan birinin kendine doğru koştuğunu gördü.

"Jemmy!" Çocuk cılızdı ve yırtık pırtık kıyafetler içindeydi ama yine de gülüşü gün ışığı gibiydi. Daphne anaç bir tavırla çocuğa sarıldı. "Ah, ben de seni merak edip duruyordum! Nerelerdesin?"

"Şurada, burada hanımefendi!"

Daphne çocuğu omuzlarından kavradı ve neredeyse kendi boyuna eriştiğini gördü. "Son gördüğümde beri ne kadar da uzamışsın! Kaç yaşına girdin?"

"Kısa süre önce on üçüme girdim!" dedi çocuk gururla.

Daphne gülümsedi. "Çıraklık işi konusunda fikrini değiştirdin mi? Dürüst bir çocuk arayan bir tekerlekçi tanıyorum."

Çocuk dudak büktü; Daphne kaşlarını ciddiyetle çatınca, çocuk öğrendiği birkaç terbiye kuralından birini hatırladı. "Affedersiniz hanımefendi." Başını eğdi. "Bunu düşüneceğim."

"Düşünmelisin." Daphne henüz Jemmy'yi başarısızlıklarından biri olarak görmeye hazır değildi ama çocuk

kötü yoldaydı. Şimdiden, suçluların “kolay hayat” dediği şeye kapılarak, Daphne’nin kendisine bulduğu iki işi bırakıp kaşmıştı. “Beni üzme Jem. Eğer polisler seni kötü işler yaparken yakalarlarsa hiç acımazlar. Daha küçük bir çocuk olman umurlarında bile olmaz. Seni Avustralya’ya sürgüne gönderirler.”

“Yanlış bir şey yapmadım ki ben!” diye haykırdı çocuk. Sevimli bir çekiciliği vardı, oyunculuğu da hiç fena sayılmazdı.

“Neredeyse inanacaktım.” Daphne kaşlarını kaldırarak çocuğa baktı, sonra oralarda adı geçen bir çetenin gözcüsünü fark etti. Pejmürde kılıklı serseri, ağzında bir puro, barın kapısına yaslanmış ona bakıyordu.

Daphne o tarafa baktığında adam şapkasını kaldırıp kendisini selamladı ve arkadaşça değil de daha çok tehditkâr bir şekilde sırttı. Bu bakışlardan siniri bozulan Daphne içeri girmenin iyi olacağını düşündü. Ama bölgenin kurallarına saygısızlık etmemek için belli belirsiz bir baş selamı vermeyi de ihmal etmedi.

Daphne’nin niyetinin sorun yaratmak değil başıboş çocuklara yardım etmek olduğunu bildiklerinden, genelde ona bulaşmıyorlardı. Foundling Evi’nin ufak sakinlerine yetim deniyordu ama pek azının annesiyle babası gerçekten ölmüşken, çoğunluğu aileleri tarafından terk edilmişti. Daphne hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu.

Bildiği tek şey, bu çocukları bir an önce buradan kurtarmak gerektiği idi.

Son bir buçuk yıldır, bir yandan eski arkadaşlarını bağış yapma konusunda ikna etme çalışmalarını sürdürürken, bir yandan da yetimhane koşullarının iyileştirilmesi için çabalıyordu.

Hatta, eskiden yatılı okul olan, yeni yetimhane binası olmaya son derece uygun satılık bir mülk bile bulmuştu ama tüm çabalarına rağmen toplanan para hâlâ yetersiz kalıyordu.

Wilhelmina'yla birlikte arabanın arkasından birer çuval yüklenirken, en kısa sürede bir şeyler bulmalıyım, diye düşündü. Burada çocuklar pek çabuk büyüdü ve eğer müdahale edilmezse Jemmy gibi çocukların bölgedeki acımasız çetenin üyeleri haline gelmeleri işten bile değildi.

Sevinli küçük kızları ise çok daha kötü, tasavvur edilemeyecek kadar korkunç bir kader bekliyordu. Daphne omzunun üstünden, köşedeki geneleve nefret dolu bir bakış attı. Ona göre genelev, meyhaneden bile kötüydü çünkü orada sevgiyle alay ediliyordu.

Sevgi bu çocukların elindeki tek umuttu –ya da daha genel bakılacak olursa, herkesin elindeki tek umuttu.

Evet, Tanrı'nın da yardımıyla, yetimhanedeki kendi küçük kızlarından hiçbirisi o et ticarethanesine düşmeyecekti. Daphne daha çok çabalamalıydı. Bir yol bulmalıydı.

İler şeyden önemlisi de, Albert'ın, adını daha fazla karalamasına izin veremezdi çünkü adam yüksek sosyetenin ona sırt çevirmesini sağlarsa, yetimhaneyi daha güvenli bir yere taşıma konusundaki tüm çabaları boşa giderdi.

Çocuklar ona güveniyorlardı. Aslında, güvenecek başka kimseleri yoktu. Daphne kafasında bu düşünceyle, çuvalı omzunun üstüne aldı, ufaklıkları düşünerek yüzüne tasassız bir gülüş yerleştirdi ve yüreğini derinden ısıtan üz gülüşlerle karşılandığı binaya girdi.

(Orada ne işi var bu kızın? Beş numaralı gelin adayı, onu

şaşırtmaya devam ediyordu. *Yarım saat.* Zamanı öğrenmek için köstekli saatini kontrol etti, sonra saatin kapağını hızla kapattı. Kendi kendine başını iki yana sallayan Rotherstone Markisi Max St. Albans, saatini siyah yeleğinin cebine geri koydu ve gözetlemeye devam etti.

Dikkatli bir araştırmayla kızı, Tanrı'nın bile unuttuğu, Londra'nın en berbat yerine kadar takip etmiş ve kızın girdiği binanın tam karşısına konuşlanmıştı.

Genelevin üçüncü kat penceresindeki zevksiz perdenin arasından uzattığı cep dürbünüyle karşı tarafa bakarken, kulağını dişlemeye çalışan fahişeyi görmezden geliyordu.

"Odayı bir saatliğine tuttun aşkım ve ben de bu paraya dahilim. Oynaşmak istemediğine emin misin?"

"Eminim," diye homurdandı Max St. Albans, Bayan Starling'in bekleyen arabasını ve atlara göz kulak olması için bırakılmış kaslı uşağı incelerken.

Tuhaf ki Bayan Starling sanki onun kendisini izlediğini hissetmiş gibi, içeri girmeden önce başını kaldırıp genelevin camlarına bakmıştı. O an Max'in bedeninden derin bir ürperti geçmişti. Kızın başlığının geniş siperliği, Max'in onun suratını görmesini engellemişti; elbette kız bu muhitte çekici görünmemek için elinden geleni yapacak kadar zekiydi. Sade, bej yürüyüş elbisesi ve derin siperlikli başlığı bu amaca hizmet ediyordu şüphesiz ki. Ama bu kısacık an, kızın meşhur güzelliğini bir kez daha görme arzusunu alevlendirmişti Max'in.

Ama şimdilik, kızın tek başına dikilen uşağını izlemenin daha akıllıca olduğunu düşündü. Tanrım, bu genç irisi çiftlik çocuğu son derece huzursuz duruyordu. Kızı *bu* mu koruyacaktı yani? Hem egzotik hem de gündelik dövüş

teknikleri konusunda eğitimli olan Max bile böyle bir yere kaygısızca gelmezdi.

Dürbününün ufak objektifinden genç uşağın sıkışık, kirli sokağa tedirgin gözlerle baktığını görebiliyordu. Gürbüz taşra çocuğu, sadakati yüzünden yerinden kımıldamıyordu ama bir miktar dehşete düşmüş de görünüyordu, kim dehşete düşmezdi ki?

Neyse ki Bayan Starling'in az önce sarıldığı sokak çocuğu uşağın yanında kalmıştı. Max, kabadayılardan birinin grubu rahatsız etmesi halinde bu çocuğun onları engellerebilmesini umdu.

Çocuk, uşaktan daha sert görünüşlü olmasının yanında, Max'e –bir parça hüznün de eşliğiyle– kendi çocukluğunu da hatırlatıyordu. Yırtık pırtık giysileri ve tutumu, boş cepleri ve kurusıkı cakasıyla, o da böyle bir çocukluk geçirmişti.

Max de küçükken fakirdi, ama bu, karşıdaki sokak çocuğunun alışkın olduğu türde günlük açlıktan ziyade, bir utanç meselesi olan daha soylu bir fakirlikti.

Çocuğu incelemeye devam ederken, Teşkilat tarafından alındığı zaman bu çocuktan daha büyük olmadığına inanamıyordu. Babası onu yontulsun... şimdiki haline dönüşün diye gönderdiği zaman.

Geçmişle ilgili düşünceleri zihninden kovaladı. Tüm bunlar yaşanmış ve bitmişti; ortaçağda yaşamış atasının kan yemini yerine getirilmişti; Teşkilat'ın gızlı, vahşi savaşı kazanılmıştı ve en sonunda artık kahrolası hayatına devam etme zamanı gelmişti.

Sivil bir vatandaş olarak ilk ışı, uzun zamandır planladığı gibi, servetlerin tüketildiği vahşi Rotherstone beceriksizleriyle dolu birkaç neslin ardından, ailesinin lekelenmiş adını temizlemektir.

Bu kolay olmayacaktı. Özellikle de uzun zaman sefih bir Avrupa gezgini olarak maskaralık yaptıktan sonra. Dahası, kötü şöhretli Cehennem Kulübü'yle olan ilişkisi yüzünden, yeni girişiminde özellikle dezavantajlıydı.

Ama hiç fark etmezdi. İnsan doğasını nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Sosyeteyi kısa süre sonra parmağında oynatacaktı, çünkü onu arzuladığı hedefe en süratli yoldan ulaştıracak saldırı yöntemini çok iyi biliyordu.

Tek kelimeyle: Evlilik.

Rotherstone lordlarının karanlık şöhretini tersine çevirmeye başlarken kendisine yardımcı olacak en mükemmel araç, doğru gelini bulmaktı. Bu yüzden yeni bir av başlamıştı –bu sefer bir düşman ajanını avlamayacaktı. Yeni görevi bir eş bulmaktı.

Bu da burada ne yaptığını hiç mi hiç açıklamıyordu.

Mantıksal açıdan bakılacak olursa sadece vaktini boşa harcıyordu. Listesindeki son isim olan Daphne Starling'i seçemeyeceği açıktı.

Ama yine de kızın dosyasını gördüğünde, okuduklarının cazibesine karşı koyamamıştı. Sadece kızı şöyle bir görmek için, kendini bugün buraya gelmeye mecbur hissetmişti.

Elbette bunun bir zararı olmazdı. Kız onun burada olduğunu asla bilemezdi.

Merakını giderdikten sonra Max eve dönüp doğru seçimi yapacağını, büyük ihtimalle piskoposun son derece erdemli kızıyla evleneceğini düşünüyordu. Ya da belki "ateşli" biniciyi seçerdi –ürkek ve utangaç birine katlanamazdı. Elbette on altı yaşında olanı seçmeyecekti çünkü neredeyse kızın babası olacak yaşıydı ama Daphne Starling dışındaki herkes işini götürdü.

Bir aileye bir skandal isim yeterdi ve bu ayrıcalık da şimdiden Max'e aitti. Kendi kötü namını unutturacak çok iyi şöhretli bir eşe ihtiyacı vardı.

Kişisel olarak Max başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü hiç umursamazdı ama ileride sahip olacağı çocukların bu dünyada kendisi gibi toplumdan dışlanmasını istemiyordu. Ailesinin adını temizlemek; vârislerine yaşamın her türlü avantajını vermek demekti. Son on yılda özenle yarattığı servet, denklemin sadece yarısıydı: Para tek başına Londra sosyetesinde ne saygı ne de cemiyete gerçek bir aidiyet yaratabilirdi. Büyük tüccar aileleri bunun kanıtıydı.

Hayır, bu iş ancak kendine eş ve gelecekteki Rotherstone'lara anne olacak, kusursuz bir soydan gelen ve herkesin sevdiği bir kadınla evlenerek olabilirdi.

Kısa süre öncesine kadar Bayan Starling'in tam aradığı kadın olduğunu düşünmüştü. Ama kızın mevcut sorunları göz önünde bulundurulduğunda, Oliver'in, kızı gelin adayları listesinden silmesini tavsiye etmekte haklı olduğunu düşünüyordu.

Daphne'ye karşı başta hissettiği ılığ boş bir saçmalıktan ibaretti zaten. En azından kendine bunu söyleyip duruyordu. Gelin listesini çevirip avukatının notunu okuduğunda içinde bir kıvılcım duymuştu.

Max önce şaşırmış, sonra kızın evlilik teklifini reddettiği adamın, çocukluğundaki can düşmanı olduğunu anladığında epeyce gülmüştü.

Kahrolası Albert Carrow.

Küçümseyici bir gülüşle başını iki yana salladıktan sonra, kızın yetimhaneden çıkmasını bekleyerek camdan bakmaya ve şimdi omuzlarına masaj yapmaya, saçını okşama-

ya ve kendisini yatağa atması için elinden geleni yapmaya başlamış olan fahişeyi görmezden gelmeye devam etti.

Sevgili Alby! *Ah, Tanrım.* Max aradan geçen yirmi yılın ardından artık yetişkin biri olarak, çocukluğunun baş düşmanını ve aralarındaki vahşi rekabeti tamamen unuttuğunu söylemek isterdi ama ne yazık ki hepsini sanki dünmüş gibi net hatırlıyordu.

Carew kardeşler, Holyfield Dükü'nün oğullarıydı; tiksindirici derecede varlıklı komşuları, Max'in büyüdüğü Worcestershire'da, yandaki malikânede yaşarlardı. En büyükleri olan ürkek Hayden dışında diğer kardeşler büyüyen birer canavardı ve boş vakitlerinde Max'i dövmek en büyük eğlenceleriydi.

Gösterişli malikâneleri, Max'in babasının dökülen konağından pek uzakta olmadığından bu, çocuklar için düzenli bir spordu da. Max, ihtiyar öğretmeninin evine giderken, her gün dükün arazisinden geçmek zorundaydı.

Çoğu günler, ineklerin otladığı çayırlığın ya da çam korusunun yakınında pusuya düşerdi.

Max'in asıl can düşmanı, ikinci büyük kardeş ve daha küçüklerin elebaşı olan Albert'ti. Max, zorlu kavgalarını –ve kendi inatçı gururunu– hatırlayarak başını iki yana salladı. Hep kendinden çok kişiyle dövüşmek zorunda kalsa da, öğretmeninin evine başka bir yoldan geçmeyi reddederdi.

Çocukken bile Normandiyalı atalarının savaşçı içgüdülerine sahipti, sonradan Teşkilat'ın dikkatini çekmiş olmasına şaşmamak gerekirdi.

Ama, sevgili Alby'nin şansına, kan davaları Teşkilat'ın kurallarına aykırıydı. Bu yüzden de Max çocuksu intikam umutlarını uzun zaman önce bırakmıştı.

Öte yandan, savaşın tüm ciddi yükünü en sonunda geride bırakmışken, küçük zevklere dalmak hoş bir lüks sayılırdı. Starling adlı kızın, kibirli Albert Carew'u reddetmesine memnun olmadan edemiyordu. Ah, o görüşme sırasında, duvardaki bir sinek olup da bunu duymayı ne çok isterdi...

Rekabetçi bir doğaya sahip olduğundan, pek seçici olduğu her halinden belli olan bu genç hanımı ikna etme konusunda daha başarılı olup olmayacağını merak etti.

Elbette olurdu, diye düşündü hemen. Gençlere özgü, kendinden şüphe etme hissi artık ona çok uzaktı.

Tanrım, bu çok kıskırtıcıydı! Bunların hepsi ona pek eğlenceli geliyordu.

Bu kızla tanışması gerektiğini hemen anlamıştı. En azından bir kez, sevgili Alby'nin önünde bu kızla dans etmeliydi.

Teşkilat intikam almayı yasaklıyor olabilirdi, ama Teşkilat kanununda birinin zaten sapladığı bıçağı biraz daha itirmesi konusunda bir şey yazmıyordu.

Bu nedenle hemen avukatına bir mektup yazarak beş numaralı hanımefendinin dosyasını istemişti. Oliver istediği dosyayı hemen göndermişti ama Max kendine bir kadeh brendi alıp dosyayı okumak için oturduğunda, beklediğinden çok daha fazlasını bulmuştu.

Hatta, kızın dosyasını okumayı bitirdiği andan itibaren, içinde tuhaf bir umut büyümeye başlamıştı.

Dün gece dosyayı birkaç kez okuyarak, her detayı iyice öğrenmişti. Dikkatini çeken noktalardan biri, Bayan Starling'in sosyetedeki lakabının "yeni gelenlerin koruyucu azizesi" olmasıydı.

Cemiyet dışından kişilere ve bu buz gibi sosyetik kula-

balığın içine pek az alhabıyla gelenlere arkadaşlık etmesiyle meşhurdur kız. Onları kanatlarının altına alıyor, diğerleriyle tanıştırıyor ve gruba dahil edilmelerini sağlıyordu.

Birçoklarının gözünde uzun zamandır toplumdan dışlanmış görülen Max, böylesi iyiliklerin değerini biliyordu.

İtiraf etmek gerekirse, kız ilgisini çekmişti. Bayan Starling'in itibarıyla ilgili bir sorun olduğu doğrudur ama Max, işin içine Albert'ın karıştığını öğrendiğinden, bunun kızın hatası olduğunu hiç sanmıyordu. Albert'ın sinisi yöntemlerini bildiği için, istediğini alamayan o şımarık üçkâğıtçının, gururuna aldığı darbeyi hafifletmek için iftira atmaktan çekinmeyeceğinin farkındaydı.

İşte tam o anda zihnine şu ölümcül fikir saplanmıştı: Eğer Bayan Starling'e haksızca saldırılıyorsa... *yardıma ihtiyacı olabilirdi.*

Altı, kahretsin, diye düşünmüştü Max, içine işlemiş, zor durumdaki her kadına yardım etme zorunluluğunu tüm benliğiyle hissederek. Özellikle de Carew'un fenalıklarının hedefi olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğinden bunu daha da kuvvetli hissetmişti.

O andan itibaren, Daphne Starling'i aklından çıkaramıyordu. Masum, iyi yürekli bir hanımefendinin kutsal onurunun, Albert Carew gibiler tarafından kirletilmesi adaletsizlikti. Bu adaletsizlik Max'in yiğit bedeninin her santimini kemiriyordu. Bir süredir uykusuz, tavana bakıyor, birilerine vurmak istiyordu.

Bu yüzden de buradaydı işte. Hem de bir eş seçme işinin duygulara bırakılmayacak kadar önemli olduğunu bile bile.

Bu sadece, Bayan Daphne Starling'in, onun beyni üzer-

rinde kaygı verici bir etkisi olduğunu gösterirdi. Max henüz kızla tanışmamıştı bile ama Bayan Starling şimdiden onun ince hesaplarına gölge düşürmeye başlamıştı.

İsteddiği zaman bir gölge gibi oradan ayrılabilmek için bugün kızı güvenli bir mesafeden izlemeyi tercih etmesi boşuna değildi.

Max'in tüm bildiği, bu kanunsuz kenar mahalleyi gördükten sonra, geldiğine iki kat memnun olduğuydu. Birileri bu yumurcak kıza göz kulak olmalıydı.

Acaba Lord Starling, kızının yardım faaliyetlerini yürüttüğü bu yerin gerçek koşullarını *bilmiyor muydu?* Max bunu kesinlikle onaylamıyordu.

Dosyasında da belirtildiği gibi, kız hayır işi için her zamanki gibi, tam zamanında gelmişti –cuma sabahı saat tam dokuzda. Belli ki Daphne Starling, alışkanlıklarını ve rutinini seven biriydi.

Max dakik kadınları severdi. Ama kızın pek güvenilir olan rutini, buralardaki herkesin onun gelişini tahmin etmesini korkutucu derecede kolaylaştırıyordu ki Max bundan hiç hoşlanmamıştı.

Kız hakkında binlerce soru zihninde, aynı bir usturlaptaki küreler gibi dolanıyordu, ama genelevin üst katlarındaki odasında bulunan boyalı ev sahibesi, onun ilgisizliği karşısında sınırlanmaya başlamıştı.

"Neden o hanımefendiyi izliyorsun?" diye sordu kadın.

"Çünkü," dedi dürbününü pencereden ayırmayan Max yavaşça, "onunla evlenmeyi düşünüyorum."

Fahişe şaşkın bir kahkaha attı, sonra eteğini Max'in üzerine doğru savurdu. "Benimle dalga geçiyorsun!"

"E hayır, hayır," diye ıtırz etti Max bezgin bir sesle, ama

bunu söylerken ne kadar ciddi olduğundan kendi de pek emin değildi.

“Eh, belli ki pek tuhaf bir kur yapma yöntemin var, değil mi?”

“Eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyor,” dedi Max sessizce.

Kadın bundan ne anlam çıkaracağını bilemeyerek, şakayla karışık onun kolunu dürttü.

Pek azı anlardı zaten.

“Hadi ama bayım, hiçbir kadın kendini takip eden bir kocayı istemez ki!”

“Bu noktada ne istediği gerçekten umurumda değil.”

“Bu çok sevimsiz,” diye azarladı kadın.

“Pratik,” diye itiraz etti Max alaycı bir gülümsemeyle.

“İnsan neyin içine girdiğini bilmek istiyor.”

Kadın, onu süzerek homurdandı. “Aynen.”

“Sakin ol. Paranı alacaksın.”

“Sendeki yakışıklılıkla, o parayı hakkımla kazanmayı tercih ederim tatlım.” Kadın, Max’e sokularak elini omzuna doladı. “Senin gibi erkekler buraya pek sık uğramaz.”

Max şüpheyle kadına baktı ve resmi olarak var olmayan bir örgütün eğitilmiş tetikçilerini mi, yoksa asırlık unvanı olan iyi giyimli markileri mi kastettiğini merak etti. “Belki de bundan memnun olmalısın,” dedi.

Kadın sessizleşerek, onun ifadesiz suratına endişeyle baktı. “İlem, sen kimsin bakalım?”

Kime sorduğuna bağlı. Max hafifçe azarlayan bir bakışla kafasını kaldırdı. “Müşterilerine bunu sormaman gerektiğini biliyor olmalısın.” Başıyla pencereyi işaret etti. “Kızı tanıyor musun?”

“Bayan Starling’i mi? Buradaki herkes onu tanır. Ço-

cukları kurtarmaya çalışıyor sanırım. Zaman kaybı.” Kadının kısa, kibirli kahkahası çok şey anlatıyordu. “Benim gibilerden hoşlanmıyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kahretsin, birkaç ucuz oyuncağı dağıtmak ne kadar uzun sürebilir ki? O karanlık duvarların ardındaki parasız, sevgisiz çocuklara ne kadar benzediğini anımsatacak, eski günlerden gelen bir anıya karşı direnirken, Daphne Starling’in dışarı çıkmasını beklediği süre içinde huzursuzluğunun da arttığını fark ediyordu Max.

Normalde bir örümceğin sabrına sahipti ama şimdiden o kadar çok vakit kaybetmişti ki...

Parmaklarıyla pencerenin pervazında ritim tutarken homurdandı. “Normalde içeride ne kadar kalır?”

“Ben nereden bileyim?” diye bağırdı fahişe, sonra cesaretini toplayarak uzandı ve Max’in koluna dokundu. “Beklerken hoş vakit geçirmeni sağlayabilirim.”

Max durdu; temkinle kadının hamlesini yapmasını izledi. Asıl istediği, caddeye yukarıdan bakan iyi bir gözetleme noktası olan, genelevin üçüncü katının köşesindeki odaydı, onunla birlikte verilen kadın değil. Yine de kadının okşayışıyla, zevkin kısa süreliğine onu sarmasına izin verdi.

Tanrı yardımcısı olsun, iş yatak sporuna geldiğinde alışkın olduğu şey buydu. Bıktığı için kocasını aldatan soylu kadınlardan pahalı metreslere, pahalı metreslerden ucuz zevk evlerindeki en güzel kızlara kadar, hepsinin yaptığı fahişelikti. Max uzun süreden beri kendini bu tip kadınlarla veya işi için, sıkı bir hesap kitap yaparak baştan çıkardığı kadınlarla tatmin ediyordu. Bu sevişmeler sonrasında da genellikle asıl fahişenin kim olduğunu düşünürken bu-
luyordu kendini.

Artık savaş sona erdiğinden, acı verici derecede yalnız olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Her zaman yalnız, bir yerden bir yere gidip durduğu kasvetli yıllar, ruhunu yıpratmıştı. Farklı bir şey bulmanın özlemini çekiyordu. Sonrasında kendini kirli hissetmeyeceği bir şey.

Ancak şu anda, fahişenin eli göğsünde gezinirken, bu enfes kirli his tanıdık ve hoştu; ahlaksızlığın baştan çıkarıcı Max sessizken, olası müstakbel eşi sokağın karşısındaki yetimhanede erdemine erdem katıyordu.

Bu herhalde bir evliliğe başlamanın için en hayırlı yolu değildi.

Bir an sonra dışarıdaki hareketliliği duyunca dikkatini o tarafa çevirdi. Daphne Starling yetimhaneden dışarı çıkıyordu.

Max fahişenin elini itti ve öne eğilerek, perdenin ardından daha bir dikkatle izlemeye başladı.

Yetimhanenin ağır kapılarının arasından çıkmakta olan Bayan Starling şapkasını elinde taşıyordu ve arkasında hizmetçisiyle arabasına binerken, Max, kızın meleklerle benzeyen çehresini bir anlığına gördü ve gözleri kamaştı.

Ne kir içindeki sokak ne de bulutlarla kaplı ikinci göğünün gri ışıkları kızın altın saçlarının ışıltısını gölgeleyebilmişti; sanki ışığın merkezi kızın içinde gibiydi.

Sonra kız, burada istemeyeceği bir ilginin odağı olmak için aceleyle başlığını tekrar giyerek güzelliğini örttü. Max göz bile kırpmıyordu.

Fahişe de onun omzunun üstünden dışarı bakıyordu. "Güzelmış," dedi.

"Hımm." Max fikrini belli etmeyen bir ses tonuyla kadına katılmıştı, ama pencereden bakmaya devam ediyordu.

du, büyülenmişti, yıllarca süren yalnızlığın açlığıyla bakıyordu.

Bu kadar yakından takip edildiğinin farkında olmayan Daphne Starling, her hareketi canlı ve ciddi, hizmetkârlarıyla konuşmak için durmuştu ki, birden hepsi sokağın aşağısından gelen gürültüyü duydular.

Hanımefendi ve uşağı, aynı Max gibi, bakmak için o tarafa döndüler.

"Hey!"

Sorun.

Bardan haydut tipli beş kişi çıkıp kızın arabasına doğru ilerlerken Max gözlerini kısıtı.

Bucket Sokağı'nın erkekleri, kıza otuz iki dişlerini göstererek sırıtıyorlardı.

"Şefkat meleğimiz de buradaymış işte, değil mi tatlım?"

"Bütün hediye çuvallarını bebelere getiriyorsun! Bize hediye yok mu yahu? Galiba ağlayacağım!"

Max'in kaşları çatıldı, yüzü karardı. Eğer burada devriye gezmeye cesaret edebiliyorlarsa bile, civarda tek bir polis memuru yoktu. Max oturduğu yerden kızın genç uşağının korku dolu yutkunmasını duyabiliyor, Bayan Starling'in hızla çarpan kalbini neredeyse hissedebiliyordu.

Adamlar iyice yaklaşmışlardı. "Hadi yavrum, bizi için sakladığın tatlı bir şeyler kalmış olmalı."

"Mesela bir öptücük!"

"Evet!"

Tüm alanı hızlıca gözden geçiren Max, durumu değerlendirdi. Adamlar arabaya önden yaklaşıyorlar, kızın öne doğru ilerlemesini engelleyecek şekilde yolu kapatıyorlar-

di; yol Bayan Starling'in saldırıya uğramadan kaçması için arabayı hızlıca döndüremeyecek kadar dardı.

Dikkatlerini dağıtacak bir şey. Max eğer adamları ondan uzaklaştırabilirse, kız arabayla hızlanarak kilisenin yanından kaçabilirdi.

Bu elbette kolaylıkla başarılabilirdi ama kahretsin ki, Max bugün sadece uzaktan izleme yapmak için hazırlanmıştı. Şimdiyse bu işe bulaşmak üzereydi. Mantığı burada bile olmaması gerektiğini söylüyordu; hiç iyiliğine olmayacak bir hanımefendiyi düşünerek, kendisiyle çelişiyordu. Ama şu anda bu, umurunda bile değildi. Her şeyden önce kızın yardımı ihtiyacı vardı ve bu tip olaylar Max'in uzmanlık alanıydı.

"Affedersin." Max, fahişeyi kenara iterek ayağa kalktı ve siyah ceketini düzeltirken kapıya yöneldi.

"Bayım, bekleyin!"

"Ne var?" Max durdu, dönerek fahişeye baktı.

"O adamlara dikkat edin! Bu sokak onların muntıkası! Buradaki her dükkân onlara haraç verir."

"Himm," diye yanıtladı Max. Başıyla kadını selamladı ve çıktı. Dışarı çıkarken kirli yatağın üstüne fazladan birkaç altın para atmaya da ihmal etmedi.

Birkaç saniye sonra karanlık koridordan ilerlerken, verdiği parayı sayan kadının mutluluk çığlıklarını duydu.

Gözlerinde sert bir ışıltıyla, genelevin merdivenlerini sessizce indi. Ama salondan geçerken gözü aynaya takıldı. Duraksadı.

Bukalemun zamanı. Evet. Eski, bildik bir oyun.

Göz açıp kapayıncaya kadar dış görünümünü değiştirdi; kravatını gevşeterek boynundan sarkıttı, yeleğinin düğmelerini çözdü, giysisini çekiştirip buruşturdu ve par-

maklarıyla saçını hızlıca darmadağın etti. Önceki gecenin içki âleminde kalan, pencere pervazında bırakılmış boş bir şarap şişesini kaptı.

Kahretsin, diye düşündü aynadaki yansımasına bakarak: işte şimdi dünyanın beceriksiz Rotherstone Markisi olarak tanıdığı o ahlaksız, zevk düşkünü Büyük Gezgin gibi görünüyordu.

Daphne Starling'le arzu ettiği tanışma şekli bu değildi. Bıraktığı ilk izlenim uzun süre varlığını koruyabilirdi.

Ama bu önemli değildi. Kız tehlikedeydi ve Max'in araya girme dışında bir seçeneği yoktu.

Para kesesini çıkartarak, hafif bir pişmanlıkla kaşlarını çatıp kesenin iplerini gevşetti. Bu, yem görevi görecekti.

Daha fazla gecikmeden çıkışa ilerledi ve kollarını kaldırarak, kıyamet koparmaya her zamanki gibi hazır ve nazır, çift kanatlı kapıdan yıldırım gibi dışarı fırladı.

Bölüm İki

Bucket Sokağı çetesi, ıslıklar, ulumalar, kaba davetler ve kahkahalarla, Daphne'nin arabasının çevresini sarıyordu. Daphne'nin, adamların önceki gece içtikleri cinden hâlâ sarhoş olduklarını fark etmesi uzun sürmemiştir.

Adamlarla pazarlık etmeyi denedi ama sesi titremeye başlamıştı. "Hadi ama, lü-lütfen! Yana çekilin," diye ikna etmeye çalıştı adamları. "Bizim gerçekten gitmemiz gere—"

İçlerinden biri atın dizginlerini yakalayınca William gürledi: "Geri çekil!"

"Çekilmezsem ne yaparsın?" Haydut, William'a yönelmişti ki, tam o sırada sokağın aşağısından bir nara duyuldu.

"Bana kahrolası arabamı getirin —hemen!"

Bu şiddetli böğürtü herkesin durmasına neden oldu.

Kızın arabasını sarmış olan haydutlar dönüp baktılar; Daphne ve hizmetkârları da aynı şeyi yaptılar.

Uzun boylu, yakışıklı, tamamen siyahlar içinde, iyi gi-

yimli ve her şeyden önemlisi, yalpalayışı ve elindeki şişeye bakılırsa oldukça sarhoş bir adam, gün ışığı karşısında gözlerini kısıp, elini gözlerine siper ederek genelevden çıkıyordu.

“Off.” Adam caddeyi gözleriyle tararken sarf ettiği acı dolu mırıltılar duyulabiliyordu. “Sen!” Birdenbire, şişeyi tutan elini kaldırarak, Daphne’nin atının dizginlerini tutan haydudu işaret etti.

“Hey, sen, oradaki!” Yüksek, hafifçe peltek ama lordlara özgü bir buyurganlıkla tekrar bağırdı. “Atımı getir. Burada işim bitti.” Kendisinin de zilzurna sarhoş olduğunu gösteren ve ayrıca, içeride bütün kadınların tadına bakmadan genelevi terk etmediğini ima eden hain bir kahkaha attı.

Yüce Tanrım.

Daphne, asil olduğu her halinden belli olan bu hovar-
danın şoke edici davranışlarına ve daha kötüsü, adamdan yayılan çıplak erkeksiliği kendisinin hemen fark etmiş ol-
masına şaşırılmış halde, dikkatle baktı.

Önü açılmış gömleği ve sanki bir geminin rüzgârlı gü-
vertesinden az önce inmiş gibi görünen darmadağın saç-
larına rağmen, adamın bariz bir çekiciliği vardı. Sert görü-
nülü ağzını çevreleyen, kare çenesini belirginleştiren ve
yüzünü bir miktar şeytani gösteren bir keçisakalı bulun-
yordu.

Daphne ona bakarken, adamın sadece yakışıklı olma-
dığını da fark etti. Ayrıca çekiciydi. Tehlikeliydi. Damarla-
rında vahşi hisler dolandı; adam bir adım daha yaklaşarak,
hâlâ atın dizginini tutmakta olan alçak haydutların karşısı-
na dikilince, Daphne şaşkınlık içinde bakışlarını indirdi.

“Sağır mısın be adam?” diye ısrar etti yakışıklı hovar-
da. Bu haydutlara bulaştığı için farkında olmadan hayatını
tehlikeye atıyordu.

Adamın seslendiği çete üyesi önce bir kahkaha, sonra da arkadaşlarına sersemlemiş, öfkeli bir bakış attı. "Bu aptal da kim böyle?"

"Senden üstün birinden emir almayı ret mi ediyorsun?" diye meydana okudu sarhoş lord, adama, aristokrat aksanı alayla doluydu.

Ah, hayır," dedi Daphne, yakışıklı, sarhoş adama bir kez daha bakma riskine girerek.

Aynı anda Wilhelmina da onun korkusunu paylaşarak, uzanıp koluna girdi. İki kadın bakiştılar. *Bu adam kendini öldürtmeye mi çalışıyor?*

Burası bir zamparanın alışkın olduğu türden, kusurlu silahlar kullanılarak güvenli düelloların yapıldığı bir yer değildi. Burası, bir adamın sırf bakişınızı beğenmedi diye boğazınızı kesebileceği bir yerdi.

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye bağırdı atın dizgini- ni bırakıp karşındakine doğru birkaç adım atan çete üyesi.

"Elbette seninle konuşuyorum, seni pislik," diye geveledi asil hovarda, sarhoş onuruyla. "Hepinizle konuşuyorum! Biriniz bana arabamı—ah, kahretsin!"

Alkolün etkisiyle sakarlaşmış gibi birdenbire para kesesini yere düşürdü. Bir yığın ısıll ısıll altın sağa sola savrulurak yere, adamın parlayan çizmelerinin dibine düştü.

Adam birkaç farklı yabancı dilde kibar küfürler savurarak, dengesini kaybetmemek için son derece yavaşça eğildi ve düşürdüğü servetini toparlamaya koyuldu.

Bucket Sokağı çetesi üyeleri içgüdüsel bir dikkatle, bakişlarını yerdeki paralara dikmişlerdi.

Daphne'yi rahatsız etme oyunları akıllarından uçup gitmiş, kelebeklerin ışığa doğru uçuşması gibi altınlar da onları miknatis gibi çekmeye başlamıştı.

Bu kadar basit bir hedef buldukları için yüzlerine şeytani birer sırıtış yerleşen haydutlar, bir kurt sürüsü gibi birbirlerine sokularak, dikkatle adama doğru yaklaşımaya başladılar.

Adam onların geldiğinden habersiz görünüyordu.

“Bayım!” diye bağırdı Daphne ansızın.

Wilhelmina onun kolunu tekrar kavradı. “Deli misiniz? Gidelim buradan!”

Yüzü az önceki saldırı yüzünden hâlâ bembeyaz olan erkek kardeşi, sürücü koltuğuna geçerken, “Evet,” dedi.

“Ama onu burada öylece bırakamayız!” diye haykırdı Daphne, dönüp onlara telaşla bakarak. “Zavallı adamı öldürecekler! Kendini koruyamayacak kadar sarhoş!”

“Bizim sorunumuz değil,” diye homurdandı William. “Adamlar tekrar bizim peşimize düşmeden gidelim buradan!”

Daphne’nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. “Sadece altını istiyorlar,” dedi. “Bırakalım alsınlar. Eğer adamı arabamıza alırsak, hayatını kurtarabiliriz. Bayım!” Tekrar adama seslenmeye başlamıştı.

“Ah, hanımefendi! Deli olmayın!” diye fısıldadı hizmetçisi, onu koltuğa oturtmaya çabalarırken. “Eğer adamı arabaya alabilirsek bile, etrafta böyle bir erkekle görünmeniz doğru olmaz! Anında mahvolursunuz!”

“İhlaklı!” dedi William. “Adam daha şimdi bir genel... bir genele—”

“Adı ağza alınamayacak bir işletmeden çıktı.” Kardeşine kızgın bir bakış atan Wilhelmina, aceleyle onun cümlesini tamamlamıştı.

“Ama ona yardım etmeliyiz!”

“Biz buraya çocuklara yardım etmek için geldik hanı-

mim! Herkese yardım edemeyeceğinizi biliyorsunuz. Lütfen, hepimizi öldürteceksiniz!"

Daphne dehşete düşmüş hizmetçisinin yüzüne baktı ve hizmetkârlarının hayatını tehlikeye atmaya hakkı olmadığını farkına vardı.

William pek mandırıcı şekilde olmasa da, "Adama bir şey olacağı da yok," dedi. "Onu öldürmezler, hanımefendi. Biraz hırpalarlar ama adamın kafası o kadar iyi ki, hissetmeyecektir bile."

"Belki dersini alır da böyle yerlere girip çıkmayı bırakır," diye homurdandı kız kardeşi.

"Ah, şuna bakın." Daphne kaşlarını endişeyle çatarak geriye baktı ve çete üyelerinin adamın üstüne yürüdüğünü gördü. "Tanrı aşkına, şimdi ne yapıyor?"

Sarhoş lord yavaşça genelevin duvarına doğru geri çekiliyordu ama yüzünde öyle muzip ve kurnaz bir gülümseme vardı ki, Daphne adamın içinde bulunduğu tehlikeyi bile anlayamayacak kadar sarhoş olmasından korkuyordu. Adam sanki eğleniyor gibiydi.

Sarhoş lord elindeki şarap şişesini tuğla duvara vurup anında sivri uçlu bir silaha dönüştürürken, Daphne korkuyla sığırdı. Adam silahını sallayarak, yaklaşan çete üyelerine öyle cüretkâr bir gülümsemeyle baktı ki, Daphne bunu asla unutamayacağını hemen anladı.

"Bence kendi başının çaresine bakabilir," dedi William ifadesizce. "Ayrıca adamın her tarafından soylu olduğu belli oluyor. Bu rezil adamlar bile, unvan sahibi birini öldürüp cellatla yüz yüze gelmeye cesaret edemezler."

William haklı, diye düşündü Daphne. Sadece birinci sınıf aristokrat bir zampara sabahın köründe bir genelevden çıkıp, gelen geçenlere emirler yağdırabilirdi. Belli ki adam delinin tekiydi.

“Haydi, hanımefendi, dikkatleri dağılmışken buradan gidelim. Eğer size bir şey olursa babanız beni asla affetmez.”

“Tamam.” Daphne yüreği ağzında, William’a başıyla işaret etti. “Gidelim ve hemen memurlara haber verelim. Gidelim.”

“Bunu ikiletmemi bile.” William, tedirgin atın sağrısını kırbaçladı ve araba hemen ileri atıldı, sanki at da gitmelerinden onlar kadar memnundu.

Bu ani kalkış yüzünden Daphne’nin başlığı başından çıktı, ama boynuna bağladığı kurdele başlığın uçup gitmesini engelledi. Araba önlerindeki küçük, harap kiliseye doğru dörtlüye giderken, şapkası sırtında sallanıyordu.

Ama arkalarından gelen haykırırları ve kargaşayı hâlâ duyuyorlardı, güvenliği için koltuğun alçak kolçağına sıkıca tutunan Daphne, neler olduğunu görmek için arkasına döndü.

Çete üyelerinin, sarhoş hovardanın üstüne çullanmış olacağını sanıyordu ama endişeyle omzunun üstünden baktığında düşündüğünün tam tersinin olduğunu gördü: Genelevden çıkan adam çete üyelerinin canını çıkarıyordu!

Adamlardan birinin çenesine bir yumruk patlatırken aynı anda havada dönerek bir diğerrinin göğsüne sıkı bir tekme attı. Yere indiğinde, arkadan yaklaşan bir haydudun boğazına yapıştı, sonra şiddetli bir yumrukla onu da yere yıktı. Sakin ve sistemli olarak, adamları teker teker yere indiriyordu, hem de hiçbir sarhoşluk belirtisi göstermeden.

Birden Daphne’nin zihninde şaşırtıcı bir düşünce pırlıladı.

Bu bir numara! Adam sarhoş falan değildi! Sadece nu-

mara yapmıştı... o seraserileri ondan uzaklaştırmak için hem de.

Daphne şaşkınlıkla baktı.

Kilise görüş açısını kapatmadan önce son gördüğü şey, toplu halde bardan çıkmakta olan tüm diğer çete üyelerinin haykırışlar içinde, zordaki arkadaşlarının yardımına koşmalarıydı.

Yüzü bu ani talıhsızlık karşısında kireç gibi oldu, yutkunarak tekrar önüne bakmaya başladı. "Daha hızlı sür William! Ah, boş ver -bana bırak!"

Ürkmüş uşağının elinden dizginleri alarak, kalabalık caddeye varıp en yakın nöbetçi kulübesini bulana kadar son hızla gitti.

Birkaç dakika içinde, başına gelenleri aceleyle anlattıktan sonra ihtiyar polis memuru kaygıyla sordu: "Nereye gitmemi istiyorsunuz?"

"Bucket Sokağı'na, söyledim ya zaten!"

"Şey, o halde destek çağırmam gerekecek."

"Ne gerekiyorsa yapın, ama acele edin! Adamın hayatı tehlikede, size söylüyorum ya!"

"Kimin hayatı?"

"Kim olduğunu bilmiyorum! Sadece -çılgının biri!"

Max, Bucket Sokağı çetesinin geri kalan üyelerinin de -en azından kırkının- bardan dışarı döküldüğünü görünce, "Ah, kahretsin," diye fısıldadı.

Yiğitliğin de yeri ve zamanı vardı, ama bir beyefendi zarıfçe ayrılacağı anı da bilmeliydi. Sokağa ufak bir hazine boşaltmış ve altınlar işe yaramıştı. Ama Bayan Starling zarar görmeden ayrıldığından, ispat edecek bir şey kalmamıştı.

Sırıgına zamanydı.

Peşinde bir yığın kızgın serseri olan bir insanın hızı pek şaşırtıcı oluyordu. Şansına –ne şans ama– Max dövüş sanatında olduğu kadar kaçış sanatında da gayet iyi eğitimliydi. Biraz saklanmak, biraz tırmanmak, biraz çatıdan çatıya atlamak, sonra tekrar sokak seviyesine inmek yeterli olmuştu; artık tek yapması gereken anacaddeye geri dönüp, gelirken yaptığı gibi bir atlı araba bulmaktı.

Arabalardan biri durdu ve Max hızla basamaklarından çıktı, ama araba uzaklaşırken Max, Bucket Sokağı'na doğru koşan bir yığın üniformalı polis gördü.

Eski arabanın arka camından bakmak için dönerken kaşlarını çatı. Olay daha yeni olmuştu. Polisler nasıl öğrenmiş olabilirlerdi ki–?

Eğer kız haber vermemişse tabi.

Büyük bir şaşkınlıkla donakaldı.

Daphne Starling yardım çağırmış olmalıydı. *Vay canına*. Bayan Starling memurlardan yardım istemek için doğruca polis noktasına gitmiş olmalıydı. Yani kız... onu umursuyor muydu?

Max bir anlığına boş boş baktı; delik deşik yolda ilerleyen hurda arabanın, tümsek ve çukurlardan geçtikçe hoplayışını hissetmiyordu bile. Sersemliği, suratına aldığı yumruk darbeleri yüzünden değildi. Birilerinin onu umursamasını beklemekten uzun zaman önce vazgeçtiğini rahatsızlıkla fark ederek başını iki yana salladı.

Hiçbir uyarı vermeden, tuhaf, tatlı, critici bir his içindeki sertleşmiş kuru kabuğu, genellikle çelik gibi sert olan yüreğini yumuşattı.

Ama gerçekten de Bayan Starling'in, onun güvenliğini düşünmüş olabileceği aklına bile gelmemişti.

Tarımı, diye düşündü hayretle, belki burada gerçekten bir şey bulmuşumdur...

Kısa süre sonra, hırpalanmış ama ciddi yara almamış halde Hyde Park'taki şehir köşküne girdiğinde, ihtiyar kâhyası Dodsley, giysilerinin perişanlığını görerek onu kuru bir baş selamıyla karşıladı. "İyi günler, efendim. İlk yardım çantasını getireyim mi?"

"Ah, gerek yok ihtiyar delikanlı. Ufak bir tartışmaydı. Bana bir iyilik yap, eğer polis falan gelirse benim bütün sabah boyunca burada olduğumu söyle, olur mu?"

"Yine birini mi öldürdük acaba?"

"Öğle yemeğinden önce asla, Dodsley. Vakit hâlâ erken."

"Şüphesiz, lordum."

Max adama alaycı bir ifadeyle baktı ama hemen çalışma odasına gitti. Doğruca, hâlâ masasının üstünde durmakta olan Daphne Starling dosyasına yöneldi.

Belli ki bu genç kadını yeniden görmesi gerekiyordu, hem de pek yakında.

Dosyayı açtı ve Oliver'ın dikkatle inceleyip kaydettiği, kızın sosyal etkinlikler programını buldu; parmağıyla takip ederek göz attı.

İşte.

Edgecombe balosu. Yarın akşam. Max'in gözleri çeşitli tahminlerle ışıldadı.

Belki de bütün bunlara tamamen yanlış taraftan bakmıştı. Her şeyden önce bu bir gelin araştırmasıydı, bir düşman ajanını avlamak için çıkılmış bir macera değil. Bir kadın, stratejilerinden birini gerçekleştirmek için kullanacağı bir araçtan daha fazlası değil miydi? Belki de bir ke-

recik olsun casusluğu bir kenara bırakıp, biraz daha insan olmayı denemeliydi.

Uzun yıllar boyunca özgürlük isteyen asilere karşı Teşkilat'ın gizli savaşına hizmet etmişti; ama yaptığı her tercih tam anlamıyla soğukkanlı olmaya devam etmeli miydi?

Bayan Starling “sorunlu” olabilirdi, ama bu onu neden rahatsız etsindi ki? Peki, sosyete mi bir engel oluşturunuyordu? Eh, manipülasyon ve hilelere başvurmak, insanların kendi istediğini görmelerini sağlamak ve gerçeği sadece kendi istediği anda ortaya sermek üzere eğitilmişti.

Yani eğer bu kızı *gerçekten* istiyorsa, herhalde onu elde edebilirdi. Tek yapması gereken normalde yaptığından daha fazla çabalamak, daha önce planladığından daha derine inmekti.

Diğer taraftan, işlerini her zaman belli bir gizlilik içerisinde yapmaya alışkındı. Silah arkadaşları –ve belki de ihtiyar kâhyası—onu gerçekten tanıyana kadar, başkalarını kendinden uzakta tutmaya alışmıştı.

Bu gizlilik, bu yalıtılmışlık hayatının temel gerçeklerinden biriydi ve kızın dosyasını okuyup onun mizacını biraz tanıdıktan sonra, Daphne Starling gibi birinden geçmişini ve gerçek faaliyetlerini kolaylıkla saklayamayacağını anlamıştı. İşler karışabilirdi.

Genç kadının buna degeceğinden hâlâ emin değildi. Ama yine de onu bir kez daha görmeliydi.

Yanı başında sanki sihirli bir hareketle Dodsley bitiverdi. Max'e bir tepsi içinde viski ikram etti.

Max şaşkınlıkla kâhyasına baktı ve Dodsley'in tüm şeyi getirmiş olduğunu gördü. “O kadar kötü mü görünüyorum?”

Sfenksı andıran kâhya yanıt verdi: "İşinize yarayabilir-
miş gibi görünüyorsunuz efendim."

Max, "Şerefe," diye kendi kendine mırıldandı, zorlu
dövüşün ardından stresini alması için viskiyi yudumlar-
ken. İçkinin kalitesinden etkilenerek, viskının tadına var-
dı. "Bu iyiymiş."

"İskoçyalı gemi zabiti dostunuz, siz dışarıdayken gön-
derdi efendim."

"Virgil mı gönderdi? Harika!" Dün gece Max eve gelir
gelmez dostuna haber göndermişti. "Yanında not var mıy-
dı?"

"Buyurun efendim." Dodsley, İskoç viskisi şişesiyle
birlikte gelen ufak kartı uzattı.

*Zaferinin şerefine uygun bir içki. Eve hoş geldin delikanlı.
Belçika'dan gönderdiğin notu aldım. Wellington konusunda iyi iş
çıkarmışsın. Tebrikler. Diğerleri henüz dönmediler ama kısa süre
sonra gelirler sanırım. Vakit bulduğunda kulübe gelmelisin. Ol-
dukça beğeneceğini düşündüğüm bazı değişiklikler yaptık.—V.*

Max, eski öğretmeninin notunu okurken gülümseme-
den edemedi. Tanrım, Virgil bu sefer ne tür bir icat yap-
mıştı? Her İskoç kadar yaratıcı olan kır saçlı ihtiyar savaşçı,
sürekli çarklar ve makinelerle uğraşıyor, Dante Konağı için
sıra dışı ve yeni makineler icat edip duruyordu.

Max teşkilatın Londra karargâhındaki son değişiklikleri
merak etti.

Şimdilik en ilgi çekici haber, ekibinin diğer üyelerinden
önce kente varmış olmasıydı. Silah arkadaşlarını görmek
için sabırsızlanıyordu.

Diğer taraftan, Warrington ve Falconridge'in henüz

kente gelmemiş olması, Max'e gelin avında bariz bir avantaj sağlıyordu ve bu şansı ziyan etmeye niyeti yoktu. Ne de olsa, diye düşündü dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, konu kadınlara geldiğinde, tek ciddi rakiplerim onlar.

Max gibi ekibin diğer üyeleri de, teşkilattaki görevleri nedeniyle evlilik fikrini rafa kaldırmışlardı ama, yine Max gibi onların da unvanları, bir eş seçip erkek vâris sahibi olmalarını gerektiriyordu. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, uçu de evlilik prangasını takacaktı.

Max bu yarışta diğerlerinden epeyce ileride olduğunu düşünerek, tatlı bir rekabet havasında kendi kendine güldü.

Her işi ölçüp tartma özelliği sayesinde, elbette her görevinde olduğu gibi bu konuda da oldukça iyi hazırlık yapmıştı. Ama, Londra'daki en iyi gelin adayları arasından en kötüsünü seçmiş olabilirdi ve bu düşünceyle birlikte zihni doğrudan Daphne Starling'e gitti.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı efendim?" diye sordu Dodsley.

"Edgecombe balosuna davetiye." Max içkisinden bir yudum daha aldı ve viskinin acı tadıyla ürperirken Dodsley'in kar beyazı kaşları kalktı. "Ne oldu Dodsley?"

"Siz mi efendim?" Bir baloya mı katılacaksınız?" diye sordu sevgili kâhyası şaşkınlıkla.

"Biliyorum," dedi Max ifadesizce. "Acaba salona girişimde bu sefer kimse bayılır mı?"

Dodsley yere bakarak, efendisinin cemiyete karıştığı nadir anları düşündü. Evde çalışan herkesin amiri olarak, lord hazretlerinin gelin avından haberdar edilmişti; uzun süredir hizmet ettiği cesur, delidolu markiye herhangi bir konudaki düşüncelerini belirtmek için sözcüklere ihtiyaç duymamıştı hiç.

Ama şimdi, efendisinin asil bir hanımla ciddiyetle ilgilendiği sonucuna varmış, bu konudaki fikrini açıklamak için kendini zor tutuyordu.

Oldukça sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Eve yakında bir hanımefendi geleceğini umut edebilir miyiz efendim?"

"Bir vikontun kızını oldukça hoş buldum," diye itiraf etti Max, "ama bu pek kolay olmayacak korkarım. Özellikle de şimdi." Ne de olsa Daphne Starling onu, sarhoş bir serseri ve zampara olarak tanıyordu.

Genelevden tökezleyerek çıkarken verdiği sarhoş görüntüsü, kız eğer onun adını öğrenir de sorular sormaya başlarsa kısa sürede sosyeteden onun hakkında duyacaklarını desteklemeye yarayacaktı yalnızca.

Ne yazık ki kızı yanına oturtup ona gerçeği anlatması mümkün değildi. *"Hayır, durumu hiç de öyle değil Bayan Starling, orada fahişelerle yatıp kalkmıyordum. Sadece sizi gözetlemek için girmiştım oraya."*

Bu kesinlikle amacına hizmet etmezdi.

Ne amacı? Eşi olarak bu kızı seçmeyecekti. Yapmayacaktı.

Düşüncelerinden rahatsız olarak kaşlarını çatı. "En azından kısa süreliğine baloya gidip kızın iyi olup olmadığına bakmak istiyorum," diye mırıldandı. "Ayrıca o da benim iyi olduğumu görür ve kendini suçlu hissetmez."

Dodsley, söylediklerine anlam veremeyerek ona baktı. "Elbette efendim."

"Kadınları bilirsin. Nasıl da endişelenirler."

"Eğer bir yürekleri varsa tabii," dedi kâhyası bilgelik dolu bir bakışla.

"Onun var. Tanrım, hem de ne yüreği var," diye mırıldandı.

dandı Max neredeyse duyulmayacak bir sesle; kızın sokağı terk etmekteki gönülsüzlüğünü düşünerek daldı gitti. Kız ona. "Efendim!" diye seslenmişti.

Hem de iki kez. Max'in onu kurtarma çalışmalarının ortasında, kız kendi güvenliğini riske atarak ona seslenmişti.

"Tamam o halde." Dodsley boşalmış bardağı efendisinin elinden aldı ve çenesini kaldırdı. "Yarın akşam baloda olacağınızı Leydi Edgecombe'a bildireyim. Yurtdışından yeni geldiğiniz için, soylu akrabalarınıza saygılarınızı sunmak istemeniz gayet normal."

"Ah, akrabalarım... Bu fikri sevdim Dodsley! Neredeyse unuttuyordum. Edgecombe ailesi benim uzaktan kuzenlerim, değil mi?"

"Anne tarafından lordum. İkinci dereceden kuzenleriniz."

Max emektar hizmetkârına takdirle gülümsedi. "İyi o halde. Çünkü Tanrı biliyor ya, çok zor bir iş beni bekliyor."

"Edgecombe ailesiyle mi efendim?"

"Kızla," dedi Max göz kırparak. "Korkarım tamir etmem gereken şeyler var."

"Şimdiden mi?" diye sordu Dodsley şaşkınlıkla.

Max sadece iç geçirdi.

Daphne yarım saat kadar daha ana caddeden ayrılmadı. Hizmetkârlarının endişeli bakışları altında, endişeyle yürüyor, polis memurlarının gizemli kurtarıcısıyla birlikte dönmesini bekliyordu —en azından şetenin adamcağızı öldürüp öldürmediğini öğrenmeliydi.

Adamın kimliğini öğrenmeyi çok istiyordu ama ihtiyar bekçi döndüğünde, olay yerinde bahsi geçen kişiyi bulamadıklarını, sadece burunları kanayan, kaburgaları kırık ve birkaç ağır yaralı bir dizi serseri bulduklarını söyledi.

Diğer memurlar, düzeni bozma suçuyla birkaç kişiyi gözaltına almışlar ve sürükleyerek hâkime götürmüşlerdi ama Bucket Sokağı'nda her zaman olduğu gibi, bir şey gördüğünü söyleyen olmamıştı.

İnsanların söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Bu haber Daphne'yi daha da endişelendirmişti. Bu, deli lordun kaçmış olması anlamına gelebileceği gibi, adam çoktan öldürülüp bir köşeye atılmış da olabilirdi. O kadar çok kişiyle tek başına mücadele etmiş olamazdı.

Polis memurları barda ve genelevin ilk katında üstün-körü bir araştırma yapmışlar, ama ellerinde arama izni olmadığı için karanlık ve pis sokaktaki diğer binalara girememişlerdi. Bucket Sokağı çetesinin bile hakları vardı.

"O her kimse, eminim kaçmayı başarmıştır," dedi William endişeli bir bakışla. Üçlü en sonunda arabaya binip, Londra'nın yeşil ve güzel dış bölgelerinden geçerek Güney Kensington'un yolunu tutmuştu.

"Aslı önemli olan," dedi Wilhelmina "bizim doğru olanı yapmış olmamız."

"Ah, ya adam ölmüşse?"

"Bence hanımefendi, bir beyefendi öyle bir yere gittiğinde başına gelecek olanların da farkında olmalı. Adamları kudurtması için bir neden yoktu ki."

"Bence bize yardım etmeye çalışıyordu." Daphne endişeyle hizmetçisine döndü. "Yani, bizim için adamları kendi üzerine çekti!"

William ciddi bir bakışla ona katıldı. "Bence de öyle.

Öyle sarhoş bile olsa, bir beyefendi, bir hanımefendiye yardım etmek için ne yapılması gerektiğini bilir.”

“Tanrımı!” diye fısıldadı Daphne; bugün bir adamın öldürülmesine neden olmuş olabileceği fikri onu hasta ediyordu. Adam o an genelevden sendeleyerek çıkmasa, *kendi* başlarına neler gelebileceği düşüncesiye daha da rahatsız ediciydi.

“Şimdi, hanımım, inançlı olmalısınız,” dedi uşak, onun endişeli yüzünü görünce. “Annem hep şöyle derdi: Melekler, aptalların, sarhoşların ve çocukların yanındadır.”

Daphne minnettarlıkla uşağına baktı, sonra başını iki yana salladı. “Acaba kimdi, çok merak ediyorum.”

“Belki Edgcombe balosuna gelir,” dedi Wilhelmina omuz silkerek.

Daphne birden dönerek ona baktı.

“Tabii, asil biriye neden olmasın?” diye katıldı erkek kardeşi.

Daphne merakla bu fikri sindirdi, ama düşünce içini heyecanla doldursa da, o yakışıklı manyağı balo salonunda görürse ne tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bu düşünce o kadar rahatsız ediciydi ki, onu kafasından atmaya çabaladı. “Umarım beni affedersiniz,” dedi ikizlere üzgün bir ifadeyle bakarak. “Nedeni ne kadar yüce olsa da, sizin güvenliğinizi riske atmamam gerekirdi.”

“Ah, sorun değil hanımım. Her şey tatlıya bağlandı ya,” dedi William, araba Starling ailesinin büyük taş konağının önünde dururken.

“Teşekkür ederim. İkiniz de bana karşı o kadar iyisiniz ki. Ben-” Daphne, pencerede üvey annesinin ciddi yüzünü görünce duraksadı. “Bu... talihsiz olayı Lord ya da Lady Starling’e anlatmamız gerekmiyor, değil mi?”

İkizler kararlı ama rahatsız ifadelerle bakiştılar.

"Hayır, hanımefendi," diye yanıtladı hizmetçisi. "Ama bir daha oraya gitmeyeceğiz." İkisinin de yüzündeki inatçı ifadeler, bu konuda ciddi olduklarını gösteriyordu.

Hizmetkârlarından şimdiye kadar fazlasıyla ricada bulunduğunun farkında olan Daphne pek de şaşırmamıştı. Yere baktı.

"Tamam." Gelecek hafta için bir şeyler düşünmesi gerekecekti.

Hep birlikte içeri girdiler ve kendilerini hemen evin her zamanki kargaşası içinde buldular: Sarah'nın görev duygusuyla tuşlarına bastığı piyanonun gürültüsü, kordorda koşuşturarak kediye işkence eden Anna'nın nahof kahaahalarına karışuyordu.

Daphne'nin üvey kız kardeşleri; on dört ve on iki yaşlarındaki iki küçük, şımarık, yaygaracı Amazon, Penelope'nin bir donanma yüzbaşı olan eski kocasının ürünleriydi.

"Anna, babam nerede?" diye seslendi Daphne, kedinin bıyıklarını çekiyiren küçük kardeşe.

"Üst katta!"

Daphne başını salladı, sonra durdu, salona doğru baktı ve uşak Davis'in yerlerini değıştirdiğı mobilyaları gördü. Annesinin eski piyanosunun yanlış duvara yaslandığını görünce gözleri irileşti. Sarah çalmayı bıraktı ve ona baktı. "Bu şarkıdan nefret ediyorum! Çok zor! Neye hakıyorsun sen!"

"Annen piyanonun yerini değıştirmiş," dedi Daphne yavaşça.

"Sana ne bundan? Sen artık hiç çalımıyorsun ki." Sarah oflayıp pufılayarak daha kolay bir şarkıya geçti, sonra tuşlara hızla vurmaya devam etti.

Daphne başını iki yana salladı ve yoluna devam etti. Bu tımarhaneden bir an önce kurtulmak için belki de Albert'la evlenmeliydi. Willie kardeşlerle giriş holünde ayrılmışlar, herkes işinin başına dönmüştü.

Hâlâ yaşadığı tehlike yüzünden titremekte olan Daphne'nin babasına ihtiyacı vardı. Babası onu sakinleştirmeyi her zaman başarırdı, ayrıca Daphne de döndüğünü haber vermek istiyordu. Babası karmakarışık kütüphanesinde değildi, Daphne böylece şapkası ve eldivenlerini çıkarırken, onu aramak için üst kata çıkmaya başladı.

Ama üst kattaki ana salona yaklaşıncı kendini kötü hissederek yavaşladı; yatak odasının çatlak kapısından Penelope'nin babasını azarladığını duyabiliyordu.

Aile kavgasının nedeni yine, Daphne'nin Albert'ı reddetmesiymiş gibi görünüyordu. Daphne'nin yüzü asıldı, uysal babasının hayatını zorlaştırdığını biliyordu.

"Cidden George, sadece duygularınla hareket ediyorsun! Bu kız ne zaman büyüyecek? Yavru kuşlar eninde sonunda yuvayı terk etmek zorundadır!"

"Sevgilim, neden telaşlanıyorsun? Evde huzur istediğimi biliyorsun."

"Ah, George, bu kız konusunda bir şeyler yapmak zorundasın!"

"Ne yapayım canım?" diye karşı çıktı babası bezgince.

"Bu kıza bir koca bul! Eğer sen yapmazsan ben yapacağım!"

"Bunu zaten denedin Pen. Bence bunu yinelemene gerek yok."

"Kızın o kadar çok kişiyi reddetti ki, ona evlenme teklif edecek kişinin dünyanın en cesur adamı olması gerekiyor! Daha şimdiden üç kişiyi reddetti!"

Ah, ilk ikisi sayılmaz ki, diye düşündü Daphne asık suratla, sessizce yatak odasının duvarına yaslanırken –gizlice dinliyor değildi– içeri girmek için doğru anı bekliyordu sadece.

“George, konuşulanları duydun. İnsanlar kızın herkesi reddettiğini söylemeye başladılar.”

“Dedikodulara kulak asmamalısın, hayatım. Doğru kişi karşısına çıktığında Daphne bunu anlayacaktır. Hepimiz bunu anlayacağız.”

“Umarım haklısındır, yoksa kızın evde kalacak.”

“Saçma. Bunun için fazlasıyla güzel.”

Ah, babacığımı. Daphne gülümsemeye çalıştı ve başını duvara yaslayarak, Penelope’nin baskısına rağmen onu Albert’la evlenmeye zorlamayan babasına minnet duydu.

Penelope onun adına Albert’ın teklifini seve seve kabul etmişti ama neyse ki Daphne’nin konu üzerindeki çılgınca itirazları, dalgın ve mesafeli babasını uykusundan uyan-dırmıştı. Babası en sonunda, o şımarık cadıya karşı kendi kızını savunmuştu.

İyi yürekli George, Lord Starling, evdeki kadınların kavgalarından kaçmaya ihtiyaç duyduğunda hep gittiği kulübü ve ikinci evi White’a gitmiş ve sessizlik içinde Lord Albert Carew meselesini düşünmüştü.

Babası eve vardığında bir karara varmıştı. Nadiren güç gösterisine başvururdu ama gösterdiği zaman Cebelitarık kadar sarsılmaz olurdu: “Hayır. Kızım o sıg, boş kafalı züppeyle evlenemez. Üzgünüm Penelope. Bu iş olmayacak. O adam benim küçük kızıma göre değil.”

Daphne mutluluktan havalara uçmuş ve gözyaşları içinde babasına sarılmıştı. Söyleyeceğini söylemiş olan babası bir kez daha o tatlı, mutlak sisinin içine çekilmişti.

Kaybettiği oyun karşısında Penelope'nin kini iyiden iyiye bilenmişti. O günden beri her gün kocasına bunun hesabını soruyordu.

"Kızını bu kadar kayırma, George," dedi kadın, kocasını azarlarcasına. "Benim kızlarım senin pırlanta kızın kadar güzel olmayabilir ama zamanı gelince onlar da evlenecekler. Tanrım, Daphne tamamen mahvolmadan önce benimle evlendiğin için çok şanslısın," diye ekledi. "Onu şimdiden gereğinden fazla şımartıyorsun."

Hiç de değil. Açık kapıdan gizlice içeri göz atan Daphne, üvey annesinin sinirle aşağı yukarı yürüdüğünü gördü. Penelope Peckworth Higgins Starling, tüyler ürpertici bir enerjiye sahip, birçok şeyi bir arada yapabilen bir kadındı.

Ufak tefek, siyah saçlı ve ellili yaşlarının başındaydı ama Daphne'nin babasından önce bir deniz subayıyla yaptığı evliliğin zorlukları, gergin suratına, sıkılı dudaklarına yansdı ve her zaman endişeli, fıldır fıldır dönen gözlerinden telaşlı bir öfke okunurdu.

Daphne bazen Yüzbaşı Peckworth'ün savaşçı ruhunun dul eşine geçtiğini düşünürdü, çünkü kadın kesinlikle disiplin ve emir vermeye bayılırdı ama yanlış bir sözcük savaşı çıkarabilirdi.

Bazen de üvey annesi için üzülüyordu çünkü belli ki Penelope bir vikontes olarak yeni ve yüksek konumunu bir türlü sindirememişti. Sosyetenin bazı üyeleri ona kendini değersiz hissettiriyor olabilirdi, ama asil biri olarak doğmamış olması hiçbir zaman Daphne'nin babasının umurunda olmamıştı.

Bir çift birbirine bundan daha zıt yaratılışta olamazdı. Babası sakın bir adamken, Penelope gergin ve sinirliydi.

Bir İngiliz beyefendisi olarak Vikont Starling, ailesinin

asırlardır sahibi olduğu unvanın ve dikkate değeri servetinin güvencesi altındaydı; diğerlerinin unvanı ya da varlığından etkilenmez, bunlara sahip olmayanları da aşağılamazdı. İnsanları oldukları gibi kabul ederdi ve Daphne'ye de aynısını yapmayı öğretmişti.

“Gerçekten George, neden Lord Albert'la evlenmesi konusunda ısrar etmediğini hiçbir zaman anlayamayacağım! Ailemize ne avantajlar getirirdi bir düşünsene! Adam ailesinin ikinci oğlu –ağabeyi ölürse Daphne düşes bile olabilirdi!”

“Penelope, Tanrı aşkına! Genç Holyfield düke benzemiyor olabilir ama kesinlikle canlı ve sağlıklı da yerinde.”

“Evet canlı olabilir ama sağlıklı hiç de yerinde değil. Zavallı, çelimsiz, solgun çocuk. Verem olduğuna yemin edebilirim! Eminim Lord Albert ağabeyinden çok daha iyi bir duk olurdu zaten. Ah, ama artık üzölmek boşuna. Şans kaçtı bir kere!”

Lord Starling ikinci eşinin dramatik cümleleri karşısında duygusuzca sordu: “Kızımın, zavallı bir adamcağızın ölümünden pay kapması şansı mı? Hadi, Penelope. Daphne daha en başından o kibirli şaklabanın nasıl biri olduğunu anlamıştı ve şimdi Lord Albert gerçek yüzünü gösterip kızımı hakkında dedikodular yaymaya başladıktan sonra, kızımın öngörüsünü daha da takdir ediyorum.”

“Dedikodular mı –ah, George! – Lord Albert'ı düelloya davet etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye haykırdı Penelope nefesini tutarak.

Daphne'nin gözleri büyüdü.

“Aptal olma kadın,” dedi babası ilgisizce. “Böyle şeyler için fazla yaşıyım. Ayrıca hiçbir Starling lordu saçına düellolara girmemiştir.”

“İyi! Umarım kızının yapacağı taşkınlıklardan pişman olmazsın.”

“Taşkınlık mı?” dedi babası şaşkınlıkla. “Benim Daphne’ım mi? Kızımın ruhunda taşkınlığın t’si bile yoktur. Daphne tam anlamıyla bir hanımefendidir.”

Penelope sertçe, “Bu da ne demek şimdi?” diye çıkıştı. “Görgü okuluna gitmediğim için beni aşağılıyorsun demek!”

“Hayır, hayır—”

“İlk karın gibi asil olmamam beni ya da kızlarımı küçümseyebileceğin anlamına gelmiyor—”

“Canım, öyle demek istemedim!”

“Eh, eğer ‘hanımefendi’ derken kızının pahalı yaşam tarzını kastediyorsan, bu konuda sana karşı çıkamam. Paramız ona artık yetmiyor George! Tüm o balo kıyafetlerini ve parti elbiselerini, tiyatro giysilerini, süslerini ve terzilerini karşılayacak zengin bir koca bulmalıyız ona! Bir de şu hayır işleri var! Paramızın yarısını fakirlere dağıtıyor!”

“Bak şimdi, işte yine abartıyorsun. Sadece altın işte.”

“Sadece altın mı?” diye haykırdı üvey annesi dehşetle. “Ah, ama *sen* fakirlik ne demek bilmezsin zaten George.” Kadın şaşırtıcı derecede içten, hıçkırdı. “Biliyorum sonumuz düşkünler evinde bitecek!”

“Hay aksi, canım, ağlama.” Daphne kapının aralığından, babasının eşinin yanına gittiğini ve kadını şefkatle teselli ettiğini gördü. “Yüzbaşı Peckworth öldükten sonra zor günler yaşadığını biliyorum ama bu günler artık geride kaldı. Söz veriyorum, sen ve kızlar hep güvende olacaksınız. Hadi şimdi. Sana endişelenmemeni söyledim ya. Piyasalar düşer ama hep yeniden yükselir. Bize bir şey olmaz.”

“Evet, biliyorum, ama –ah, sinirlerim bunu kaldıramayacak George! Gerçekten, kaldıramayacak!”

“Söyleyeyim de hizmetkârlardan biri sana çay getirsin.”

“Hepsi de işe yaramaz.” Penelope burnunu çekti. “Tamam.”

Babasının odadan çıkmak üzere olduğunu fark eden Daphne hızla, koridorda birkaç oda ötede bulunan kendi odasına kaçtı. Kendisi hakkında konuşulanlar yüzünden utanç içinde, babası geçene kadar bekledi. Ne de olsa konuşmaları gizli gizli dinlemekle suçlanmak istemezdi.

Biraz sonra, Penelope’nin mali kaynaklarının bitmekte olduğu iddiası hakkında ne düşüneceğini bilemeyerek başını kapalı kapıya yasladı.

Waterloo Savaşı’nın ardından babasının tüm Londra zenginleri gibi borsada para kaybettiğini biliyordu, ama babası her şeyin yolunda olduğunu söylemişti, o halde Daphne neden kendini suçlu hissediyordu?

Eğer babası mali durumları hakkında dürüst davranmamışsa, o zaman o ne yapabiliirdi ki? Babasının zihnini mi okuyacaktı? O babasıydı ve Daphne de babasının sözünün kanun olduğunu kabul ederek büyümüştü. Eğer babası her şeyin iyi olduğunu söylüyorsa, her şey iyi olmalıydı.

Eğer değilse –eğer bir sorun varsa– o zaman bunu doğru düzgün anlatması gerekirdi. *Bu tip oyunlar oynamadığımı bilir.*

Ayrıca Daphne’nin kiminle evlenmeye niyetli olduğu da bir sır değildi –sevgili arkadaşı Jonathon White’la evlenecekti. Ancak bunun için önce kendini hazır hissetmesi gerekiyordu.

Jono ve Daphne, iki Willie gibi bebeklikten beri hiç ayrılmamışlardı.

Büyüdüklerinde Jonathon'un modayı fazlaca takip ettiği ve hiçbir randevusuna zamanında gelmediği doğrudu ama her zaman eğlenceli ve nazik, iyi huylu, havalı ve yakışıklı bir genç olmuştu. Daphne'nin babası gibi o da asla düello yapmazdı.

Daha da önemlisi, Daphne Starling'e ne yapması gerektiğini söylemeyecek kadar zekiydi. Aksine beş yaşından beri, Daphne'yi takip etmek ve onun sağduyulu emirlerine uymak onu mutlu etmişti.

En önemlisi de Albert'in aksine Jono, Daphne'nin de bir insan olduğunun farkındaydı. Ona saygıyla davranır ve Daphne de karşılığında Jono'ya koşulsuz güvenirirdi. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Ama onu Carew kardeşlerden uzak tutmak için son zamanlarda Jonathon'la arasına biraz mesafe koymuştu Daphne.

İç çekerek döndü ve sırtını kapıya yasladı. Hemen karşısında, odanın diğer ucunda, dolabının kapısına asılı, Edgecombe balosunda giymesi için hazırlanmış, yeni ve muhteşem görünen beyaz balo kıyafetini gördü.

Uzunca bir süre kıyafetine baktı.

Elbise, terzide son düzeltmeleri yapıldıktan sonra, yeni gelmişti. Bu görüntü Daphne'ye, Albert'la çok yakında bir kez daha karşılaşacak olduğunu hatırlattı.

Albert'in teklifini reddettikten sonra ilk kez, yarın akşamki Edgecombe balosunda topluluk içinde karşılaşacaklardı.

Kulağına Albert'in da orada olacağı bilgisi ulaşmıştı. O aşağılık herifle konuşup, ismini kirletme çalışmalarına bir

son vermesini sağlamaya çalışacaktı. Ama bu konuşmayı sabırsızlıkla beklediği de söylenemezdi.

Herkesin önünde, küçük düşürücü kavgalara girişmek hiç onun tarzı değildi ama bu kadarı da fazlaydı.

Adam zaten kendini yeterince rezil etmişti, Daphne'nin ne yapmasını istiyordu ki?

Tanrı aşkına, Daphne onun çok fazla hayal kırıklığına uğramaması için elinden geleni yapmıştı zaten. Nezaketinden ve tevazuundan dolayı, adamın utanç verici teklifinin ardından iki hafta boyunca cemiyetin içine çıkmamıştı.

O iğrenç hilekâr, teklifi sırasında onun yüzüne neredeyse hiç bakmamış, Daphne'nin oturduğu koltuğun arkasındaki aynadan kendi yansımalarını seyretmiş, birçoklarının altın saçlı yakışıklı olarak andığı kendi yüzüne tebessümle bakıp durmuştu.

Adam onu öpmeye yeltenince Daphne neredeyse öğürececek gibi olmuştu ama bir şekilde, böylesine *büyük bir onuru* reddedecek sözcükleri bulmayı başarmıştı. Albert Carew bunu hiç de iyi karşılamamıştı. Hatta, odayı sinirle terk etmeden hemen önce Daphne'ye pişman olacağını söylemişti.

Bundan sonra Daphne, adamla şehirde karşılaşmamaya özen göstermişti. Ama pis herifin insanları ona düşman etmeye çalışmasına daha fazla izin vermeyecekti!

Eğer yarın akşam savaş çıkacaksa zırhını gayet iyi seçmişti. Bu enfes, sade elbise şimdiye dek elini sürdüğü en yumuşak ipekten dikilmiş ve üzerine mükemmel olmuştu.

Tüm gözler üzerindeyken –ve bu bir kızın umut edebileceği sebeplerden ötürü değilken– kusursuz olması gerektiğini biliyordu. Görünüş cemiyet için her şey demekti

ve Daphne bu giysinin içinde en azından iyi görüldüğüne emin olabilirdi.

Mükemmel elbisenin ötesinde, her zamanki gibi sakin ve neşeli davranıp Albert'ın dramatik saldırılarına karşın sosyeteye iyi olduğunu ve her şeyin normal gittiğini göstermek dışında gerçek bir stratejisi bulunmuyordu.

Albert sorunu büyötmeye yeltenirse, Daphne'nin ortalığı karıştırmasına gerek yoktu. Bir gülümsemeyle birlikte ustaca söylenecek birkaç cümlemin, Andrew'un dedikodularını tamamen yeni ve aptalca bir konuma düşürmeye yeterli olacağını düşünüyordu.

Her şey bitmiş değildi. Hâlâ durumunu değiştirebileceğine inanıyordu. Açıkçası, hayatı boyunca her hareketine dikkat ettikten sonra, kendini bu halde bulmak ona bir parça gülünç geliyordu.

Annesinin hatırasına hürmetle, tam bir hanımefendi olmak için büyük çaba sarf etmişti.

Neyse ki en büyük zorluklardan bile iyi bir şeylerin çıktığına inanıyordu. Mesela, bu kriz gerçek arkadaşlarının kimler olduğunu anlaması için iyi bir ders olmuştu.

Bazıları ona sırt çevirmişti ve onların isimlerini asla unutmayacaktı; ama Carissa ve Jonathon gibi daha birçokları ona sebatla sadık kalmışlardı.

Ama hepsinden önemlisi, cemiyetin genel kanaatini son mertebede kontrol eden kuvvetli hanımefendilerin tümü neyse ki ona hak veriyordu. Bu kısmen, son derece güçlü bir kadın olan büyük halası Dul Anselm Düşesi'nin desteğiyle mümkün olmuştu.

Daphne —eğer iş oraya gelecek olursa— ihtiyar ejderha halasını, kendisi adına sosyetenin üzerine alev püskürtmesi için istediği zaman çağırabileceğini biliyordu. Ama ger-

çekten acil bir durum olmadığı sürece bu işi kendi başına halletmeyi tercih ederdi.

Albert Carew baş etmesi kolay bir düşman değildi, ama bir koca adayı olarak kendisine talip olması çok daha can sıkıcı olmuştu. En azından artık adamın güzelliğine yaptığı sahte iltifatları dinlemek zorunda değildi Daphne.

Kapıdan yavaşça uzaklaşarak, komodinin üstündeki şapkalığa başlığını bırakmaya gitti ama zihni, Bucket Sokağı'ndaki kavgaya geri döndü. Beklemediği şekilde ortaya çıkıveren koruyucusunun başına ne geldiğini gerçekten çok merak ediyordu. Onun hakkında soracak öyle çok sorusu vardı ki.

Adam tam bir muammaydı. Gerçekten de serserileri Daphne'den uzaklaştırmak için bir oyun mu oynamıştı? Böyle bir şey yapmaya yeltendiğine göre, elbette çete üyeleri kadar sarhoş olmalıydı. Adamlara yönelik sözlü tacizleri, arabasını getirmeleri için verdiği emirleri, para kesesini bilerek yere düşürmesi? Daphne şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Eğer öyleyse, adam oyunculuk yetenekleriyle alkışı hak ediyordu.

Hangi özelliklerinin gerçek hangilerinin aldatmaca olduğunu anlamak imkânsızdı. Daphne onun çetenin elinden sağ kurtulmuş olmasını diliyordu sadece.

Hizmetçisi haklı çıkar da adam gerçekten Edgecombe balosuna gelirse ne ilginç olurdu ama!

Hoş, orada kabul görecektürden birine de pek benzermiyordu. Ve eğer davet edilmişse bile, muhtemelen *genelde* daha önemli bir randevusu olmalıydı.

Daphne homurdandı. Karanlık yabancı hayatını kurtarmıştı ve elbette Daphne bunun için bir teşekkür borç-

luydu. Ama bunun ötesinde, o pis geneleve adımını atmış biriyle paylaşacak hiçbir şeyi olamazdı.

Eğer çete onu dövmüşse adam belki de dersini almıştı. Gerçekten, bir beyefendinin bunları daha iyi bilmesi gerekirdi.

Ciddi bir iç çekişle gizemli yabancıyı zihninden kovdu ve yarına hazırlanmak için bu gece yüzüne hangi güzellik iksirini süreceğini düşünerek aynaya baktı. Albert'la aralarında geçecek tartışmayı izleyip dedikodusunu yapmaya meraklı sosyetik simaların önünde, bir parça bile yorgun ya da üzgün görünmek istemiyordu.

Kim bilir? Kendi kendine omuz silkti. Belki de reddedilmiş talibi en sonunda ufak sinir krizini atlatmıştı. Belki Albert onu şaşırtır da gerçek bir beyefendi gibi selamlardı.

Böyle bir şans olduğunu düşünmek onu mutlu etmişti.

Sonra bunun, Bucket Sokağı'ndaki o zampara ve ho-vardalar kralının Edgcombe balosuna gelme ihtimaliyle aynı olduğunu düşündü.

Artık her kimse.

Bölüm Üç

Edgecombe balosu gecesi geldi çattı ve aynı gece fırtınalı bir yaz yağmuru da göğü kararttı ama Max kararlıydı.

Uzun, koyu renk kent arabası zıfırı karanlıkta ilerliyor, sert ve siyah dört at, fırtınada başlarını kaldırıyor, burunlarından buharlar çıkıyordu.

Atlar bir başka çamur birikintisinin içinden etrafa çamurlar sıçratarak ilerlerken, kuzgun karası arabanın altın yaldızlı döşemesi üzerinde sokak lambalarından yayılan ışınlar titreşiyordu. Yüksek, takırdayan tekerleklerden etrafa yağmur damlaları sıçrıyordu.

Dışarıda kıyamet kopuyordu.

Arabanın içinde, sağanak yağmurun tavanda çıkardığı tıptırılar, sadece şimşek gümbürtüsüyle bölünen, durmaksızın tekrarlanan bir melodi gibiydi.

Max, nadir keyiflerinden biri olan purosundan derin bir nefes çekti ve dumanı yavaşça arabanın açık penceresinden dışarı üfledi. Camın üstünden sürekli akan yağmur suları, dışarıdaki karanlık dünyanın görüntüsünü bulanıklaştırıyordu.

Oldukça tuhaf bir ruh hali içindeydi. Zihnine bu gece kurnazca düşünceler doluşuyordu. Avrupa'dayken hedefi oldukça basitti. Nasıl hareket edeceğini her zaman bilirdi. Ama burası, Londra, bambaşka bir dünya gibiydi, buradaki yeri belirsiz geliyordu.

Bayan Starling'le yüz yüze geleceği için gergin değildi. Tanrı aşkına, kraliyet ailesiyle bile yemek yemişti. Endişesi, cemiyetin içine döndüğü için de değildi; hakkında ne söylerlerse söylesinler, cemiyetin onun hakkında bildikleri, Max'in onlar hakkında bildiği sırların yanında devede kulak kalırdı.

Virgil, Cehennem Kulübü tezgâhını uzun süre önce kurmuştu. Max de neşeyle ona eşlik etmiş, bedelini hiçbir zaman hesaba katmadan şeytani rolünü hakkıyla oynamıştı: Söz vermişti ve görevini biliyordu.

Ama bu akşam büyük ihtimalle Teşkilat'la olan ilişkisinin bedelini ilk kez öğrenecekti. Bu yalıtılmışlığı hiçbir zaman aşamayabilirdi...

Araba yavaşlayıp hedefine ulaştığında, karanlık düşüncelerinden sıyrıldı. Camdan dışarı, muazzam Edgecombe Malikânesi'ne doğru baktı.

Sırılsıklam olmuş uşağı koşarak ileri atıldı ve elinde şemsiyeyle arabanın kapısını açtı.

Max arabadan indi, bitmiş purosunu fırlattı ve kadife ceketini düzeltti. Gömleğinin manşetlerini çekuşturerek, üzerinden yağmur damlaları dökülen hizmetkârına umursamazca başını salladı. "Hemen sığınacak bir yer bul," dedi. "Atlarımın hastalanmasını istemiyorum."

"Emredersiniz lordum." Uzun boylu efendisini yağmurdan korumak için şemsiyeyi iyice yukarı kaldıran uşak, Max'in adımlarına yetişmek için koşturdu, onu verandaya kadar geçirdi ve eğilip selam vererek geri çekildi.

Eylül gecesinin zifiri karanlığında Max malikânenin aydınlığına girdi.

Sayırsız şamdan ve kristal aplikteki binlerce mum, Ed-gecombe Malikânesi'nin yaldızlı tavanını aydınlatıyor ve mermer sütunların ışıldamasını sağlıyordu.

Belki de kendi karamsarlığından olsa gerek, Max yine de fırtınalı gecenin evin içine nasıl nüfuz ettiğini düşünmeden edemedi. Işıltılı zeminin her yerinde ıslak ayak izleri, konukların ayaklarında taşınmış çamurlar vardı. Halılardan yükselen hafif küf kokusunu bünyesinde barındıran havada asılı kalmış ağır bir nem, hanımefendilerin şapkalarındaki tüylerin eğilmesine neden oluyordu.

Dikkatleri üstüne çekmek istemeyen Max, kâhyayı başından atarak, gelişinin ilan edilmemesini sağladı.

İşi sayesinde, partilere ya da şeytanın arzu ettiği herhangi bir yere davetsiz girme konusunda deneyimsiz değildi. İşin sırrı orada olmaya hakkı varmış gibi kendinden emin olmaktı.

Bunu yapmaya koyularak, oldukça kalabalık ilk katta aylak aylak gezinmeye başladı. Yanlarından geçerken merak içinde ona bakan birkaç kişi oluyordu ama Max, kim olduğunun anlaşılmasının uzun sürmeyeceğini biliyor olsa da göz temasından kaçınıp, yürütyip gidiyordu.

Elbette birkaç kişi onu tanıdıktan sonra fısıltı gazetesi çalışmaya başlamıştı; balo salonuna doğru umursamazca, yavaşça ilerlerken üzerine dikilen bakışları ve fısıltıları hissedebiliyordu. Birkaç şaşkın bakışla da karşılaştı, neyse ki kimse hayırlanmamıştı. Uzaktan gelen müzik sesi gittikçe yükseliyordu.

Üniformalı bir uşağın elindeki tepside bir kadeh kırmızı şarap aldı. Yaklaşmakta olan gece yarısında sunulmak

üzere hafif atıştırma lıkların hazırlandığı masalara ev sahipliği yapan iki büyük kabul salonunu geçti.

Artık, sürmekte olan bir halk dansının ayak seslerini duyabiliyordu. Koridorun sonundaki sütunların altından geçerek, balo salonuna yukarıdan bakan bir sahanlığa vardı.

Hemen partiye katılmak için basamakları inmek yerine, altın varaklı tırabzana doğru giderek durdu ve sanki Kıta Avrupası'nda hâlâ hedeflerinden birinin peşindeymiş gibi dikkatle kalabalığı inceledi.

Sıra sıra dizilmiş dans eden insanlara dikkatle bakarken, birden bire altın sarısı saçları fark etti. Gözleri kısıldı, kalbi hızlandı.

Bakışları Daphne Starling'de takılı kaldı.

Kızın sırık gibi, uzun boylu kavalyesine pek az dikkat etti -sadece bu gergin gülüşlü ve kızıl saçlı delikanlının kim olduğunu daha sonradan öğrenmesine yetecek kadar.

Sonra da, gelin adayları listesindeki beş numaralı hanımefendiye açıktan açığa bakmaya verdi kendini, kızın dans figürlerindeki uysal zarafetinin tadını çıkarıyor ve belki de onu gözleriyle soyuyordu. Alçak kesimli beyaz elbisesini oldukça beğenmişti.

Bucket Sokağı'nda kendini o kadar özenle saklamaya çalışmasının nedenini şimdi anlıyordu. Eğer o adamlar Daphne Starling'in ne kadar güzel olduğunu farkına varasalardı, genç kadın bir isyana neden olabilirdi -şimdi Max'in kanını kaynatmış gibi.

Nefesi kesilerek, beyaz saten ayakkabılarından saçındaki açık pembe güle kadar bu muhteşem genç kadının görüntüsünü zihnine kazıdı.

Nabızı kulaklarında atıyordu Kızın yanağındaki kıvrıma

dokunmak istiyor, parmak uçlarında onun ipeksi tenini hissetmeyi arzuluyordu. Arzulu bedenini elleriyle, dudaklarıyla keşfetmek, onun kalbini gümbürdetmek istiyordu. Hiçbir erkek böyle bir kıza, tutkuyla sarmalanmadan bakamazdı. Ama Max'in açlığında daha başka, daha tanıdık bir şey vardı. Daha derin bir ihtiyaç...

Bu sırada kız, dansa uygun olarak döndü, kolunu uzattı ve yukarıdaki eldivenli eli kavalyesinin eliyle birleşti; Max kızın bunları yaparkenki düşünceli yüzünden, zihninin çok uzaklarda olduğunu görebiliyordu. Dans eden tüm hanımefendilerle aynı anda kavalyesinin etrafında dönerken, şaşaalı delikanlıya kibar ama mesafeli bir gülümsemeyle bakmıştı Daphne.

Ama tedirgin bakışları balo salonunda dolaşırken, birden Max'in kendisini izlediğini gördü. Bakışları birleşti ve kız bir sonraki adımını atamadan olduğu yerde donup kaldı.

Kavalyesi onun elini bırakıp erkeklerin bulunduğu sıraya döndü ama Daphne dans pistinin ortasında sanki bir hayalet görmüş gibi Max'e bakmaya devam ediyordu.

Max kızın şaşkın gözlerine karanlık, dingin bir sabırla karşılık verdi. Bakışları ve hafif gülümseyişiyle, onu, Bucket Sokağı'ndaki olaydan zarar görmeden kurtulduğuna ikna etmeye çalıştı.

Bu arada kızın aniden durmuş olması dans pistinde şaşkınlık yaratmıştı ve Bayan Starling henüz bunun farkında değildi.

Diğer dansçılar onun etrafından dolanmaya çalışıp birbirlerine takılırken, Daphne'nin kavalyesi de kızın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Oysa genç kadının iri, mavi gözleri

Max'in üstündeydi ve Max'in aldığı onca eğitime rağmen çözmeyi başaramadığı kuvvetli duygularla doluydu.

Ama Max o an yüreğinin derinliklerinden gelen bir kesinlikle, Oliver'ın gelin listesindeki diğer isimlerin artık hiçbir şey ifade etmediğini anladı.

Aradığını bulduğunu biliyordu. Ve kızın gözlerine bakarken, zihnini, bedenini ve ruhunu tek bir düşünce yakıyordu; kıza sessizce fısıldadı: Sen benimsin.

Sen...

İhtiyar bir büyücü, bu gece malikâneyi döven karanlık, azgın fırtınayı derttop edip bir insan biçimine sokmuş olmalıydı, çünkü adam sahanlığa sanki bir yıldırımın üstünde gelmiş gibi dikiliyordu.

Ne yazık ki Daphne fırtınaları her zaman dayanılmaz derecede heyecanlı bulmuştu. Gözlerini adamdan ayırıyordu –dünkü kurtarıcısıydı bu!

Onu sağ salım gördüğü için rahatlamıştı ama adamın tüm Bucket Sokağı çetesinin elinden nasıl kurtulduğunu anlayamıyordu. Bakışları birleşmişken, Daphne'nin bedenini gıcıklayan bir mutluluk hissi sarıyordu; adamın bu gece buraya sadece onu bulmak için geldiği gibi tuhaf bir his sarmıştı bedenini.

Ne de olsa Daphne bu adamı daha önce sosyetenin içinde hiç görmemişti –ve adam da genç bir kadının dikkatini çekmeyecek cinsten biri değildi.

Daphne'nin bakışları, adamın uzun kaslı bedeninde hayranlıkla dolaştı. Albert gibi züppe değildi, ama çok daha tehlikeli bir tarafı vardı.

Kısa şeytani sakalı ve ışıltılı mükemmelliğindeki bir

parça abartısıyla duruşu, Daphne'ye Kıta Avrupası'nın kraliyet ailelerini hatırlatıyordu. Adam uzun ve incedi; geniş omuzlu, heybetliydi; giyiminde hafif bir İtalyan tarzı vardı: siyah kadife ceketinin altında iddialı, kızıl bir yelek, sanatsal dokunuşlarla bağlanmış bir kravat ve manşetlerinde belki de biraz abartılı firfırlar.

Adam gözlerini Daphne'nin üzerinden ayırmadan kırmızı şarabından bir yudum alırken, açık renkli gözleri mum ışığında parlıyordu.

Daphne kendini bayılacakmış gibi hissederek, en sonunda bakışlarını ondan ayırmayı başardı; Bucket Sokağı'nda onu ilk kez gördüğünde hissettiği enfes çekimi daha da kuvvetli hissederek biraz şaşırmış vaziyetteydi.

Dans etmeyi bırakıp diğerlerinin ahengini bozmakta olduğunu da sersemlemiş bir halde ancak o zaman fark etti.

"Merhaba Star? Kendine gel! Evde kimse var mı?" Jonathon erkekler sırasından onun lakabını, Starling'in kısaltmasını söyleyerek ona sesleniyordu.

"Ah -özür dilerim!" Daphne kalbi gümbürdeyerek etrafına bakındı, yerini bulmaya çalıştı ama Jonathon her zaman yaptığı gibi sadece ona güldü.

Jonathon White için hayat eğlenceden ibaretti, bu da Daphne'yi bazen oldukça rahatsız ediyordu ama Jonathon vefalı biriydi. Çocukluk arkadaşı, reddettiği koca adayıyla yüzleşmesi sırasında ona manevi destek vermek için bütün gece kahramanlıkla Daphne'nin yanından ayrılmamıştı.

Jonathon'un görevi Albert'ı gözlemektir çünkü boyu ortalamasının epeyce üstündeydi. Parlak, kısa kesilmiş, çilek sarısı saçları deniz feneri gibi ışıldarken, onu herhangi bir kalabalığın içinde bulmak çok kolaydı ve Jonathon'u göremiyorsanız bile, kahkahasını kesinlikle duyardınız.

Çocuğun bu neşesi karşısında Daphne ona hafifçe surat astı. Elbette, Daphne tam yerini bulduğunda müzik de sona erdi.

Dansçılar eğilip partnerlerini selamladılar ve gürültüyle müzisyenleri alkışladılar. Daphne koyu saçlı yabancıнын durduğu sahanlığa bir kez daha baktı ama adam kalabalığa karışıp ortadan kaybolmuşa benziyordu.

Jonathon hopluya zıplaya Daphne'nin yanına geldi. "İyi misin kuzum? Tuhaf görünüyorsun."

"İyiyim," dedi Daphne belli belirsiz. "Sadece -dikkatim dağıldı."

"Şey, kendine gelsen iyi olur," dedi çocukluk arkadaşı acı bir ses tonuyla. "Sanırım beklediğin an geldi. Carew bu tarafa geliyor."

"Ah, Tanrım." Daphne, Jonathon'un başıyla işaret ettiği tarafa döndü ve Albert'ın, iki küstah kardeşinin eşliğinde kendisine doğru geldiğini gördü.

Görür görmez de sırtını dikleştirdi.

Lord Albert Carew'un son derece düzgün yüz hatları ve dalgalı saçları vardı. Beau Brummel bir keresinde, onun Londra'nın en şık giyinen ikinci erkeği olduğunu ve çatallı sesinin, bütün kızları kendine çeken gösterişli bir havası olduğunu söylemişti. Ama adamın tüm bu çekici tarafları Daphne için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Albert'ın ona çekim duymasının asıl nedeninin, ilk başta onunla hiç ilgilenmesi olduğundan emindi.

Albert hiçbir kızın kendine karşı koyamayacağını düşünüyor olmalıydı, ama Daphne ona baktığında gördüğü tek şey soğuk bakışları ve güzel burnunun kibirli eğikliğiydi. Adam dağılmakta olan dansçıların ötesinden yaklaşırken, Daphne'ye içten içe alaycı, kibirli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Daphne omuzlarını kaldırarak, siyah saçlı yabancıyı bir anlığına zihninden çıkardı. Uzun zamandır beklediği yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Kalabalığın hâlâ birkaç metre ötesinde olan Albert, gözlerini tehdit dolu bir ifadeyle kısarak, iyi huylu Jonathon'a küçümseyerek baktı.

"Söylemiştim!" diye mırıldandı Jono, ama en iyi arkadaşına yönlendirilen bu tehditkâr bakış Daphne'yi daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Jonathon, canım, bana bir bardak kokteyl getirir misin?" dedi Daphne, bakışlarını reddettiği damat adayından ayırmadan.

"Star, ben korkmuyorum—"

"Git. Senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Seni bırakmayacağım—"

"Bununla baş edebilirim. Beni düelloya davet edecek değil ya."

"Düello mu?" Jonathon yutkundu, irileşmiş gözlerle Daphne'ye döndü. "Sence gerçekten—"

"Ben *gerçekten* kokteyl istiyorum. Hemen."

Jono tereddüt etti. "Şey, sana ne kadar hayran olsam da, hayatıma da değer veriyorum."

"Git hadi!"

Çocuk başını itaatle eğdi ve Daphne daha fazla ısrar etmeden ortadan kayboldu. Daphne bundan memnun olmuştu.

Şu an ihtiyacı olan son şey, Albert ve kardeşlerinin masum, zararsız Jonathon'u hedef almalarıydı. Moda düşkünlü arkadaşı savaşçı falan değildi ve ayrıca bu konuyla da hiç ilgisi yoktu.

Daphne, sıkılmış eldivenli yumrukları iki yanında, Albert için hazırladığı sert sözcükler dilinin ucunda, ona en sonunda dersini vermek için Albert'ın yaklaşmasını bekledi.

Ama sonra, aniden, sadece birkaç adım ötede, dünkü kurtarıcısı aralarında belirdi ve doğruca Carew kardeşlerin yolunu kesti.

Hiç uyardıktan ve sanki kazara olmuş gibi Albert'ı omzuyla itti ve adamın içkisini dökmesine neden oldu. "Ah, pardon, çok üzgünüm," dedi coşkulu ve nazik bir sesle.

"Önüne baksana!"

Daphne nefesini tuttu ve seyretti. *Ah Tanrım! İşte yine yapıyor.*

Albert sinirle yabancıya dönerek, eline dökülmüş şarabı silkeledi. "Kör müsün, seni aptal?"

"Kötü bir niyetim yoktu dostum, beni affedin," dedi yabancı, sesi alçak ve terbiyeliydi.

Daphne adamın sesinde bir parça kurnazlık olduğunu fark etti.

"Bir arkadaşım la görüşmeye gidiyordum," dedi adam. "Ama -bekleyin." Yabancı durdu, geniş elini Albert'ın omzuna koyarak aralarında bir mesafe bıraktı ve Lord Carew'un yüzüne baktı. "Sizi tanıyor muyum beyefendi?"

"Ne?" diye homurdandı Albert, adama küçümseyerek bakarken. "Hayır. Sanmam."

Daphne, eski talibine öfkesini boşaltmak için sabırsızlansa da olanları hayretle izliyordu.

"Evet, elbette," dedi yabancı aniden. "Siz Lord Albert Carew'sunuz, değil mi?"

"Evet. Evet, o benim." Albert bu bilgiyi doğrulamaktan

son derece memnun, yabancıyla göz göze gelebilecek kadar uzun boylu olmasa da omuzlarını dikleştirdi.

“Eğer yanılmıyorsam üçünüz de Holyfield Dükü’nün oğullarısınız, değil mi?” Adam, Carew kardeşlere baktı.

Daphne bela kokusu alıyordu.

“Evet, öyleyiz,” dedi en küçük kardeş olan Richard.

“Peki siz?” diye sordu Albert kibirli bir havayla.

“Hadi ama, beni tanımadınız mı?” diye sitem etti yabancı bilmiş bir gülümsemeyle. “Gözlerime bak. Çok uzun zaman önceydi... Düşün. Eminim hatırlayacaksınız.”

Daphne nefesini hâlâ tutuyor olduğunu fark etti. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu ama görüldüğünden fazlası olduğunu hissediyordu. Her halükârda, tam önünde gerçekleşen bu karşılaşma sayesinde kurtarıcısını yakından inceleme fırsatı bulmuştu.

Son derece erkeksi olan dikdörtgen biçimli yüzünün genel ifadesi, kuvvetli ve sağlıklıydı. Sert hatları düzgündü. Geniş ve belirgin bir şekli olan yanağıyla burnu; bıçak kabzasını andıran elmacık kemikleri, sivri çenesi ve kalın, koyu, yumuşak kaşlarıyla dengelenmişti.

Kısa ve kalın koyu kaşları, gri-yeşil gözlerini çevreliyordu. Albert bir süre bu delici gözlerle baktıktan sonra, aynı Daphne’nin bir süre önce yaşadığı gibi, yabancıya karşı konulmaz büyüüne kapılıp tüm öfkesini unutmuşa benziyordu.

“Hadi, geçmişini düşün,” dedi yabancı, sesinde ipeksi bir gözdağıyla; sanki koyu gözleri, yumuşak sesi ve hafif, karanlık gülümseyişi sayesinde, tüm masum kurbanlarını kolayca hipnotize edebilirmiş gibi. “O zaman ufak çocuklardık.”

“Olamaz,” diye fısıldadı Albert. “Max... Rotherstone? Bu sen misin?”

Yabancı yavaşça başını sallarken Daphne bu ismi zihnine kazıdı.

Belki içki yüzündendi ama Albert şimdi hipnotize olmuşu benziyordu. Belli belirsiz başını salladı. “İnanmıyorum,” diye mırıldandı, ‘Max Rotherstone’ onu bir yılan oynatıcısı gibi kontrol ederken. “Kendimi bildim bileli ortalarda yoksun. Bir anda... kaybolup gitmiştin.”

“Evet,” dedi Max Rotherstone. “Ama artık döndüm.”

“Neden?” dedi Albert hemen şüpheli bir ifade takınarak.

“Yapmak ya da görmek istediğim her şeyi yaptım ve gördüm.” Yabancı başını dikkatle eğdi. “Ya sen Albert, bunca zaman boyunca ne yaptın?”

Albert’ın güzel yüzü kararıverdi.

Hiçbir şey. Bu üzücü gerçek, Albert’ın yüzünün her tarafından okunuyordu. Albert verecek yanıt bulamayınca Daphne neredeyse onun için üzülecek gibi oldu, ama hayatının hiçbir amacı olmadığı gerçeği karşısında, gözde yarıklı büyümlü uykusundan uyanmışa benziyordu.

Albert birdenbire, eski ahabından kurtulma arzusuyla konuyu değiştirdi, belli ki uzun zamandır görülmeyen bu dost, son derece rahatsız edici bir soru sormuştu. “Evet, Max, biriyle buluşacağımı söylemiştin. Seni tutunayalım.”

“Ah, evet. Mecklenburg Prensesi Augusta.” Adamın güzel gülümseyişi Daphne’nin nefesini kesti.

“Bir prenses mi?” diye sordu Albert kuşkuyla.

“Hımm, evet, harika bir hanımefendi. Avrupa’daki seyahatlerim sırasında tanışmıştık.”

“Bir prenses mi? Şu işe bak!” diye homurdandı Richard Carew gönülsüz bir takdirle.

Max Rotherstone ellerini kibarca arkasında bağladı. "Sizi tanıştırayım mı?"

Albert ancak o zaman tam anlamıyla kendine gelebilirdi. Yabancıнын omzunun üstünden Daphne'ye kötücül bir bakış attı. "Bir prensesle tanışmak mı? Eminim her erkek bundan hoşlanır."

"Kesinlikle." Rotherstone, omzunun üstünden Daphne'ye bir kez, önemsemez bir tavırla baktı, sanki ona hiç aldırış etmiyor gibiydi. "Ama tabii sohbetinizi bölmek istemem—"

"Kesinlikle bölmüyorsun," diye sözünü kesti Albert, Daphne'ye buz gibi gözlerle bakarak. "Burada işimiz bitmişti, inan bana."

"İyi o halde! Benimle gel," dedi adam, Albert'ın omzuna dokunarak. "Majesteleri şu tarafta oturuyor. Önden buyur, eski dost." Diğer eliyle salonun diğer köşesini işaret etti; adaleli kolu Daphne'nin yüzünün önünde yukarı kalktı. Erkeklerin hiçbiri ona ilgi göstermiyordu artık. Daphne sanki görünmez olmuştu.

Albert, Daphne'nin olduğu tarafa son bir küçümseyici bakış atarak, Rotherstone'a, "Ben de yüksek çevrelerin müdavimlerinden biriyimdir," dedi. "Kral Naibi'nin beni pek sevdiğini duymuştum."

"Ne hoş. Bunu dinlemeyi çok isterim."

"Evet, kral majesteleri de bir keresinde ceketimin kesimine iltifat etmişti..." Albert samimiyetten son derece uzak hikâyesini anlatırken, olabildiğince uysal biçimde yabancının önünde yürüyordu.

Daphne olan biteni anlamaya çabalayarak, şaşkınlık içinde onları izledi.

Ama 'Max Rotherstone', Carew kardeşleri güvenle ora-

dan uzaklaştırdıktan ve üşünü de kontrol altına aldıktan sonra, omzunun üstünden pek alelade bir bakış attı; gözlerinde şeytani bir pırıltı vardı.

Daphne şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

Adamın muzip gülüşü ve belli belirsiz baş selamı Daphne'ye şöyle diyordu sanki: *Bir şey değil... tekrar.*

Bölüm Dört

"Ben, ben asla..." Daphne nefes aldı. Max Rotherstone adındaki yabancının Albert'ı oradan uzaklaştırıp, kendisinin o züppeye haddini bildirmesini engellediği için mutlu mu olsun, minnet mi duysun, yoksa rahatsız mı olsun, bilemiyordu.

Ama açık olan bir şey vardı: Bu Rotherstone denen adam, gözü kara ve şimşek gibi süratliydi. Daphne'nin işlerine iki kez burnunu sokmuştu ve Daphne adamın adını öğrenmiş olsa da, onun gerçekten kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tuhaf, zira Daphne herkesi tanırdı. Merakla parmak uçlarında yükselerek, görüşünü engelleyen kalabalığın üstünden adama bakmaya çalıştı.

Adamın balo salonunun diğer ucunda, Carew kardeşleri prensesle tanıştırdığını gördüğünde gülmeden edemedi. Rotherstone onları, Carew kardeşlere açık bir hoşnutsuzlukla bakan, son derece katı görünüşlü ihtiyar hanımefendiyle tanışırken Albert'ın yüzü pek komikti.

Bu alanda her numara var, değil mi? Başı hâlâ sayısız soruyla dönerken, babasının sesini duydu.

"Ah, kızım, işte buradasın!" Daphne döndü ve mavi gözleri sevgiyle ışıldayan Lord Starling'in geldiğini gördü. "Çağırıyor muydun? Şimdi yemek servisi yapılacak. Gelip bizimle birlikte yemek ister misin?"

Daphne zihnini boşaltmak için çabalayarak babasına gülümsedi. "Senin davetini asla geri çeviremem, baba." Elini, babasının uzattığı koluna koydu. "Jonathon da bize katılabilir mi? Bana kokteyl getirmeye gitmişti de."

"Çok istiyorsan." Babası homurdandı. Jono'yu oldukça aptal bir genç olarak gördüğü sır değildi.

"Baba?" Kol kola, hafif atıştırmalıkların sunulduğu büyük yemek salonuna giderlerken, Daphne kimse duymasın diye babasının kulağına eğildi. "Bir beyefendi var baba, çok gizemli biri. Onu tanıyor musun acaba?"

"Hımm. Nerede?"

Daphne etrafına bakındı, sonra kaşlarını çatı. "Ah, ama artık onu göremiyorum! Ortadan kaybolma konusunda son derece yetenekli... Birinin ona 'Max Rotherstone' dediğini duydum."

"Lord Rotherstone mu?" Babası durdu ve şaşkınlıkla kızına döndü. "Şeytan Marki?"

Daphne soru dolu gözlerle, kaşlarını kaldırdı, sonra kahkahalara boğuldu. "Şeytan Marki mi?"

"Tanrım, sen ne cesursun böyle!?" diye dalga geçti babası. "Onunla dans et benim tatlı Persephone'um, dans et ki seni tutup Hades'e götürsün ve ben de seni ancak altı ayda bir görebileyim."

"Ah baba!" diye cıvıladı, hâlâ babasının kolunda olan Daphne gülerek. "Ona neden öyle diyorlar acaba?"

"Bilmiyorum, ama muhtemelen bu lakabı hak ediyordur." Babası göz kırptı. "Belki de o köftehora kendin sormalısın bunu."

"George!" Penelope kalabalığın içinden, elinde çılgınca salladığı yelpazeyle çıkıp gelmişti. "George, George! Ah, George, Tanrı aşkına, işte buradasın! Her yerde seni arıyordum! Nereye kayboldun?"

"Buradayım işte hayatım," dedi adam uysal bir sesle.

"Beni yalnız bırakman çok yanlış George!" Penelope, Lord Starling'in önüne atladı ve hemen diğer koluna girdi; zavallı adamı kullanarak Daphne'yle halat çekme oyunu oynamaya veya adamcağızı sanki bir lades kemiği gibi ortadan ikiye ayırmaya niyetliymiş gibi görünüyordu.

"Gördüğün gibi, sadece Daphne'yi bizimle birlikte yemek yemesi için çağırmaya gelmiştim."

"Ama George bu mümkün değil ki! İkimiz için Lord ve Leydi Edgecombe'un masasında iki kişilik yer buldum -sadece iki kişilik!"

"Kızım için yer açamaz mıyız?"

"Ev sahibinin masasında üçüncü bir sandalye istemek mi? Ben asla bu kadar kaba olamam! Lord ve Leydi Edgecombe bizim barbar olduğumuzu düşünürler!"

Daphne kibarca öksürdü. "Bunu asla düşünmeyeceklerine eminim hanımefendi," diye mırıldandı.

Babası göz ucuyla ona sert bir bakış attı.

"Bizi davet etmeleri bile bir onur zaten George!"

Üvey annesinin kendi kendini davet ettirdiğine Daphne'nin şüphesi yoktu. "Sorun değil," dedi. "Ben de arkadaşlarımla birlikte otururum."

"Evet, bırakalım da gençlerle birlikte otursun George. Öyle olmalı. Hadi, Edgecombe'ları bekletmemeliyiz!" Pe-

nelope tartışmaya mahal vermeden adamcağızı çekiştirerek götürdü.

Daphne orada yalnız kaldı ama neyse ki Jono da tam o sırada elinde kokteyle dönmüştü.

"Baban bir aziz," dedi Daphne'ye kadehini uzatırken; belli ki aralarında geçen konuşmayı duymuştu.

Daphne acı dolu, felsefi bir sesle yanıtladı: "Bu durum için böyle söylenebileceğini sanmam. Sence babam neden üvey annemin onu bu kadar hor görmesine izin veriyor?"

Jono omuz silkti. "O çok kuvvetli bir kadın."

"Evet, neyse ki ben de öyleyim. Aksi takdirde şu anda Albert Carew'la nişanlanmış olurdum." İç geçirdi. "Eğer evde yaşanan bu tiranlığa evlilik deniyorsa, ben evlenmek istemiyorum."

"Ben de." Jonathon kadehini kaldırdı. "O zaman bekârlığa içelim."

Daphne arkadaşına güldü, kadehini onunkiyle tokuşturdu ve her zamanki gibi birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde, içtiler.

Daphne'nin en iyi kız arkadaşı Carissa Portland da onlara katılınca, üçü birden misafirler için ipekli kumaşlarla kaplanmış masalarla dolu uzun yemek salonuna yöneldiler.

Arkadaşlarının daha çok bulunduğu bir masaya doğru yaklaştılar, burada rengârenk giysileri içinde bir sürü güzel kız ve yakışıklı genç vardı. Daphne gece boyunca kınayıcı birkaç bakış ve iğneleyici birkaç selamlaşmayla karşılaşmıştı ama, Albert buradaki arkadaşlarını ona düşman etmeyi başaramamıştı.

Son moda giysiler içindeki bu neşeli topluluğun he-men yakınında, himayelerindeki kızlara göz kulak olmak

için bakınan refakatçi kadınlar bulunuyordu. Diğerlerini neşeli bir sohbe dalmışken, Daphne gizemli Lord Rotherstone'u bulmak için kaçamak bakışlarla salonu tarıyordu. Adama neden Şeytan Marki diyorlardı acaba? Gerçi bunca şey gördükten sonra Daphne bu soruyu gerçekten sormalı mıydı? Aslında Albert'la arkadaş olduğunu öğrendiği için biraz üzölmüştü.

Tam o anda, dördünü birden gördü; Lord Rotherstone, Lord Albert ve genç Carew'lardan ikisi. Yemek salonunun eşğinde sohbet ediyor, sıra sıra sütunlu birçok girişin birinin önünde dikiliyorlardı. Diğer konuklar kendilerine masa bulmak için yanlarından geçip giderken, onlar geçmişi anıyor gibiydiler.

Adamların sohbetini izleyen Daphne'nin yüzü endişeyle karardı. Lord Rotherstone onu işaret ederek Lord Albert'a dönünce olduğı yerde dondu kaldı.

Adamlar baş başa verip, belli ki onun hakkında konuşurken, Daphne nefes alamadığını hissediyordu. Lord Rotherstone ellerini yavaşça göğsünde kavuşturdu.

Adam başını eğip Albert'ın Daphne hakkındaki dedikodularını dinlerken, Daphne'nin yüreğine bir acı saplandı. *Hayır!* diye düşündü çaresiz bir öfkeyle. *Hakkımda söylediği yalanlara inanma sakın!* Kalbi çarparak, gözlerini kaçırdı ama o an, bu Rotherstone denen adamdan hoşlandığını anladı.

Ama bunun nedenini söylemesi mümkün değildi. Adam korkunç genelevlerde geziyordu. Bir barbar gibi kavgacıydı. Az önce Albert üzerinde gösterdiği gibi, diğer insanları idare etme konusunda tuhaf bir yeteneğı vardı. Ve ayrıca balo salonunda Daphne'ye onu çıplak hayal ediyormuş gibi bakmıştı.

Ama Daphne hayatı boyunca böyle birini görmemişti -adının küstah, cüretkâr azameti, pratik zekâsı, su götürmez cesareti ve kibar tarzı çok farklıydı.

Daphne'nin nefesini kesiyordu.

Ama şimdi henüz tanışma fırsatı bile bulamamışlarken Albert her şeyi mahvedecekti. Daphne'ye sahip olamadığı için, onun yalnız ölmesini görmek istiyordu belli ki.

Arkadaşları masada sohbet ediyorlardı ama Daphne artık onları duymuyordu. Ne yapacaktı? Oraya gidip Albert'a koca çenesini kapamasını mı söyleyecekti?

Ah, ayrıca Albert'ın Lord Rotherstone'a ne söylediği onu ilgilendirmezdi ki. Eğer 'Şeytan Marki', olayı onun tarafından dinlemeden Albert'ın yalanlarına inanırsa, o da aptalın teki demekti.

Yine de, son yirmi dört saatini bu adamın kahramanı olduğunu düşünerek geçirdiğinden, bu oldukça üzücüydü.

Max Rotherstone kavgacı olabilirdi ama adam onun için hayatını tehlikeye atmıştı. Ama şimdi eski arkadaşı Albert'ın Daphne hakkında söylediği yalanları duyduktan sonra, onu istemeyebilirdi.

Daphne, hâlâ kendisi hakkında konuştuklarını biliyor ve alayları karşısında açık hedef olduğundan, orada otururken kendini çıplak hissediyordu.

Kendini toparlama ihtiyacıyla, masadaki arkadaşlarından izin istedi. Lord Rotherstone'un yanından geçmemek için de salonun öte ucundaki bir kapıya doğru yöneldi.

Yemek salonundan çıkana kadar adamın gözlerini üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi. Başını dik tutarak, en azından gururlu görünmeye kararlıydı ama Lord Rotherstone'un görüş açısından çıkar çıkmaz ipek eteğini elleriyle tutarak, kadınlar tuvaletine kadar koştu.

Hımm, diye düşündü Max, Daphne Starling'i seyrederken.

Genç kadın o an biraz üzgün görünüyordu. Narin yüzü, sanki eski talibinin utanç verici cümlelerini duyuyormuş gibi solmuştu.

Carew'un hakaretleri devam ediyordu, ama Max bu yalancı herifin zırvaları karşısındaki gerçek düşüncelerini gizlemeyi yeterince başarmıştı.

Önce Carew'un Daphne Starling'e karşı tam olarak ne gibi suçlamalarda bulunduğunu ilk elden duymak istemişti, böylece adamla uygun şekilde ilgilenebilirdi.

Ne zaman teşvik edici en ufak bir cümle söylese, Albert bir çağlayan sayıp dökmeye başlıyordu.

"Ukala, oynak, kendini beğenmiş küçük şıfıntının teki. Erkekleri sadece terk etmek için kendine çekiyor. Herkes-ten üstün olduğunu sanıyor—"

Max kendine hâkim olarak, yumuşak bir sesle, "Bilirsin Carew," diye araya girdi. "Eğer kız hakkında böyle konuşmaya devam edersen, insanlar, 'kedi uzanamadığı ciğere mundar der' demeye başlayacaklar."

"Ne demek istiyorsun?" dedi şaşkınlıkla bakakalan Albert.

"Kulağa çok kötü geliyor dostum, zavallı gibi," dedi Max sert bir disiplinle tüm öfkesini içinde tutmaya özen göstererek. "Bilmiyorum, elde edemediğin için kızı diğerlerinin gözünden düşürmeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Hiç de öyle değil!" dedi Albert sertçe. "Benim tek amacım herkesin pek değer verdiği sevgili Bayan Starling'in

foyasının meydana çıkması. Belki o zaman başka bir erkeğin başı yanmaz!”

“Ah yani bunu sadece yardımseverliğinden yapıyorsun. Anlıyorum.”

“Elbette!”

“Eh,” dedi Max yavaşça, anlamlı gözlerle çocukluk arkadaşına bakarak, “ikisi de aynı kapıya çıkar, senin yerinde olsam çenemi kapardım.”

Albert, Max’in alçak sesle söylenmiş sözcükleri ve sakin, kibar bakışının altındaki gözdağını fark etti.

Diğer iki Carew birader ise şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Kavgalarının her zaman böyle başladığını hatırlamış olmalıydılar.

Albert kaşlarını çattı ve başını sallayıp, alaycı bir gülüşle bakışlarını kaçırdı. “Evet, ama sen ben değilsin, öyle değil mi Rotherstone? Bunu çok isterdin, değil mi?”

“Şimdi beni dinle seni küstah serseri.” Max, Albert’in gözlerine artan bir öfkeyle bakmaya devam ederek yaklaştı. “Bırak da Daphne Starling kendi hanımefendiliğine daha çok yakışan birini bulsun.”

“Kim olacaktı o? Jonathon White mı? O herif ağabeyim Hayden’dan bile daha fazla hanım evladı. Bir dakika –yoksa *sen mi*?” Albert aniden gözlerini kıstı. “Ona *sen mi* göz koydun yoksa?”

“Bayan Starling hakkında olumsuz bir şey daha söyleyecek olursan belki bunu kendin görürsün.”

Albert bir kahkaha attı. “Beni tehdit mi ediyorsun Max?” diye meydan okudu, içinde olduğu tehlikenin pek de farkında olmayarak.

Max buz gibi bakışlarla ona iyice yaklaştı ve fısıldadı: “Seni kibarca uyarıyorum sadece –Alby.”

En sonunda mesaj alınmış gibi görünüyordu.

Albert sırtını dikleştirerek bir adım geriledi ama her zamanki kibrinden vazgeçmemiştir. "Benim kazanamadığımı bir kadını kazanabileceğini mi sanıyorsun? İyi şanslar Max," dedi nefretle, Max'e son kez aşağılayıcı bir bakış atarak. "Seni ayakta alkışlarım."

"Bak şu işe, aynı eski zamanlardaki gibi, değil mi? Görüyorum ki şimdiden kavgaya başlamışsınız."

İkisi de döndü ve yanlarına gelen, Albert'ın kibar ağabeyi Hayden'a baktı. Neşe dolu genç Holyfield Dükü, bir şairin narin görünüşüne sahipti. Max ve Albert'a dertli dertli gülümsedi. "Hadi beyler, burada hepimiz yetişkiniz, öyle değil mi?"

Albert gözlerini devirdi ama Max adamın haklı olduğunu biliyordu. Huysuz çocuklara dönmüşlerdi resmen.

Albert'ın açıkça meydan okuyarak, ona kendini ispatlaması için Daphne Starling'in gönlünü kazanma konusunda hodri meydan demesi Max'i hiç şaşırtmamıştı. Onu asıl şaşırtan, Albert'ın bu meydan okuması karşısında içinin kıpırdanmaya başlamasıydı. Artık kızın iyiliği ve şefkati hakkında bir fikir sahibi olduğundan, kendi rekabetçi doğasının Bayan Starling'i aralarında bir rekabet konusu haline getirmesinden memnun değildi. Max bunu bir yarışma haline getirmenin yanlış ve aptalca olduğunu biliyordu ama, kahretsin ki bu Carew pislikleri insanın içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu.

Albert kibirli bir gülümsemeyle kardeşlerine döndü. "Gidelim buradan." Max ve Hayden'a daha da kibirli bir bakış attı. "Buradaki insanlar pek bir donuk. Edgcombe ailesi standartlarını düşürmüş olmalı."

Max tehdit yüklü bir gülümsemeyle karşılık verdi ama

o serseri gittiği için rahatlamıştı. Belki de artık Bayan Starling balonun tadını çıkarabilirdi. İçine yayılan nefreti sessizce söndüren Max, Carew kardeşlerin en büyüğünü, daha olgun bir gülümsemeyle selamlamak için döndü. "Holyfield."

"Rotherstone. Seni yeniden görmek ne güzel! Seni ilk gördüğümde tanıdık gelmiştin. Tanrım, yıllar oldu! Baban için üzuldüm," diye ekledi Hayden, Max'i düşüncelerden kopararak.

"Ne? Ah. Evet, elbette. Teşekkür ederim. Ben de aynı şekilde."

"Söyle Max -o kadar seyahat ettin, Paris'te nereleri görmek gerekir sence? Eşimi doğum yapmadan önce oraya gitmek istiyor da."

"Doğum mu? Hayden!" Max şaşkınlıkla adama baktı. "Baba mı olacaksın?"

Genç düğümsemedi. "İlk çocuğumuz."

"Tebrikler!"

"Aslında ödüm kopuyor."

"Ah, endişelenmek annenin işidir," dedi Max sırtarak, sanki çok bilirmiş gibi. "Eşini Paris'e mi götüreceksin?"

"Mariah hâlâ seyahat edebilecek durumdayken oraları görmek istiyor. Bebek geldikten sonra bir süre tatil yapma şansımız olacağını sanmam."

"O zaman, Tuileries ve elbette Louvre'u görmelisiniz; Versailles ve Notre Damme Katedrali'ni de unutmayın." Paris'teki muazzam binalar hakkında kısaca sohbet ettiler ama Max asıl olarak Bayan Daphne Starling'i bulmak istiyordu.

Böylece Hayden'ı tekrar tebrik ettikten sonra sessizce sohbetten çekildi. Ama altın saçlı madenini aramaya gider-

ken, o ufak tefek sünepe adamın kendinden önce evlenip çocuk sahibi olduğuna inanmıyordu.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünemezdi. Aslında bu son derece can sıkıcıydı.

Daphne Starling'i aramanın telaşıyla, kızın yemek salonuna geri geldiğini görmemişti bu yüzden balo salonuna gidip bakındı, ama salon şimdi neredeyse bomboştu. Rastgele birkaç kabul salonuna girip baktı ama kızı hiçbir yerde göremeyince, kendinden kaçtığına kanaat getirdi.

Kahretsin, diye düşündü. Bu gecelik bu kadar yeterdi. İyi bir başlangıç yapmamışlardı. Belki de her tarafın meraklı gözlerle dolu olmadığı başka bir zaman yeniden denemeliydi. Böylece balodan ayrılmaya karar verdi. En azından bu gece hedeflediği şeyi yapmıştı –yani kızın kendisini görmesini sağlamıştı, böylece kızcağız ona bir zarar geldi diye endişelenmeyecekti artık.

Ama bir kez saha düşününce, belki de kızın onu umursadığını sanmak bile aptallık sayılırdı. Yüzü bu karanlık düşünceyle sertleşti. Issız balo salonundan çıktı ve en yakındaki çıkışa yöneldi.

Zaten buraya ait değildi.

Hanımlar tuvaletinde güvenle saklanan Daphne, aynadaki gergin görüntüsüne baktı. Kendine çekidüzen vermek için biraz daha vakit geçirdikten sonra artık ne yapması gerektiğini biliyordu: Bu tuvalette bir saniye bile kalmayacaktı.

Bir anlığına vazgeçecek gibi oldu ama o bir korkak değildi.

Şeytan Marki'yle... konuşacağım.

Bu düşüncenin ağırlığıyla yutkundu. Hanımefendilik işgüdülerini, henüz uygun şekilde tanıştırmadığı bir erkeğe yaklaşma fikrine hiç sıcak bakmıyordu. Ama eğer Albert onun hakkında yalan söylemişse, gururu, en azından Lord Rotherstone'a karşı, kendi adını koruması gerektiğini söylüyordu.

Nedense bu, şu anda, planladığı gibi Albert'le yüzleşmekten daha önemli geliyordu Daphne'ye. Bu yabancınn kendisi hakkında ne düşündüğünü bu kadar önemsemesinin sebebini kendine sormaya cesareti yoktu. Kendi kendine, bunun sadece bir nezaket sorunu olduğunu söylemeyi tercih ediyordu. Adam onun hayatını kurtarmıştı. En azından gidip teşekkür edebilirdi.

Partiye geri döndü ve açılmış yelpazesinin ardından bakarak, adamı aramaya başladı.

Lord Rotherstone artık kalabalık yemek salonunun kapısında değildi, balo salonunda da yoktu. Daphne kaşlarını çatı. Nereye gitmişti? Tam da şansını kaybettiğini düşünmeye başlamışken adamın, boş bir mermer koridordan Edgcombe Malikânesi'nin yan kapısına yöneldiğini gördü. *Yoksa gidiyor mu?*

Ah-kahretsin! Eteklerini toplayarak aceleyle adamın peşinden koşturdu; kalp atışları, yumuşak saten ayakkabılarının ritmini aşıyordu. Bakışları adamın sırtına sabitlenmişti.

Bir şey söyle, diyc emretti kendine. Yoksa gidecek!

Adam koridorun sonundaki merdivenin son birkaç basamağındaydı. Burası, daha az kullanılan bir kapının önündeki hole çıkıyordu. Adamı durdurması gerektiğini biliyordu ama Daphne'nin sanki dili tutulmuştu.

Ona ne oluyordu böyle?

"Şeyy-affedersiniz." Daphne'nin sesi adamın duyamayacağı kadar alçak, bir fısıltı gibi çıkmıştı. Tekrar denemek niyetiyle Rotherstone'un peşinden koştu -ama böylesine tehlikeli bir canavara yetişince ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu.

Adamı izlerken, cesur, kendine güvenli yürüyüşüne hayran olmadan edemedi; sanki ateşin içinden geçip tutuşmayacak gibi bir havası vardı adamın. "Affedersiniz!" dedi daha yüksek sesle. Bu sırada sendelese de hızlıca toparlandı. "Şey, sizi tanıyorum, değil mi?"

Adam durdu.

Daphne pek de yaratıcı olmayan kendi selamlama sözcükleri karşısında irkildi ve sonra alt dudağını ısırıldı. En azından bu kez adam onu duymuştu.

Ne bekleyeceğini bilmeden, irileşmiş gözlerle Lord Rotherstone'un tepkisini bekledi. Ama o noktada adamın adını zaten bildiği gerçeğini gizlemeye karar verdi.

Adam Albert'la bir olup onun hakkında atıp tuttuysa, Daphne bir de bu bilgiyi öğrenecek kadar onu umursadığını bilme zevkini adama neden tattırsındı ki?

Lord Rotherstone hemen önünde dikiliyordu ama henüz arkasını dönmemişti.

Eğer dönmüş olsaydı, Daphne onun gözlerindeki muzafer ışıltıyı ve dudaklarının hafifçe kıvrılmasına neden olan muzip tatmini görebilirdi.

"Affedersiniz, beyefendi." Daphne kalbi gümbürdeyerek cesaretini topladı ve adama doğru bir adım attı. "Gidiyorsunuz -bu kadar erken mi?"

Yakışıklı esmer marki en sonunda ihtiyatlı ve ağır hareketlerle yüzünü ona çevirdi ve Daphne'yi dikkatle süzdü. "Emin değilim," dedi yavaşça, "kalmam için neden var

mi?" Daphne'ye bir neden olduğunu söyletmek ister gibi bir kaşını kaldırdı.

Daphne'nin dizleri etekliğinin altında titredi, Şeytan Marki'nin vahşi, erkeksi çekiciliği karşısında bayılacağını düşünüyordu.

Zorlukla yutkundu. "Bir neden olduğunu düşünüyorum."

"Aa?"

Daphne asabi asabi yelpazesıyla oynuyordu ama konuşmaya kararlıydı. "Ben-ben dün için teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Yardıma ya yetişmeniz asil bir hareketti."

Adam iki kaşını da kaldırarak, "Asil mi?" diye tekrarladı.

"Evet." Daphne telaşla başını salladı. Adamın bakışlarındaki bir şey Daphne'nin parmak uçlarının titremesine neden oluyordu. Titreme tatlı bir sıcaklıkla kollarına, göğsüne ve oradan da göğüs uçlarına yayılıyordu. Bu tuhaf hissi görmezden geldi. "Zekice bir numaraydı -ah, ama oldukça da riskliydi!" dedi heyecanla. "Biliyorsunuz, işler kötüye gidebilirdi. Bunu yapmanız gerektiğinden emin değilim." Yutkundu. "Ama neyse ki," diye devam etti, "zarar görmeden kurtulduğunuza göre, teşekkürlerimi kabul edin."

Adam gözleri kısılmış, sanki tuhaf bir av hayvanını inceliyormuş gibi hafif bir şaşkınlıkla bakarken, Daphne başka ne yapacağını bilemeyerek, teşekkürlerini sunmak için dizlerini hafifçe kırdı ve reverans yaptı.

Yaptığı kahramanlık karşısında Daphne'nin teşekkürünü alması Max'i eğlendirmişe benziyordu; Daphne'nin gözlerine bakarken sert çehresi fark edilir derecede yumuşadı.

“Size hizmet etmekten mutluluk duyarım Bayan Starling ve endişeniz de beni gururlandırdı. O onur bana ait.” Daphne’ye karşılık olarak başını hafifçe eğerek selam verdi.

Aralarında hâlâ birkaç metre mesafe vardı; birkaç saniye boyunca göz göze kaldılar.

Daphne sanki sihirli bir yaratıkla, örneğin ay ışığının aydınlatıldığı bir korulukta tek boynuzlu bir atla karşı karşıyaymış gibi nefesini tutuyor olduğunun farkında bile değildi neredeyse.

Sonradan, Lord Rotherstone’un kendi adını söylediğini fark etti. “Sanırım Lord Albert kim olduğum konusunda sizi bilgilendirmiş.”

“Aslında hayır,” diye yanıtladı adam sakince, “ben zaten bunu biliyordum.”

“Öyle mi?”

“Sizin kadar parlak bir ışık, Bayan Starling, gözlerden kolaylıkla saklanamaz.”

Ne güzel bir cümle, diye düşündü Daphne. Belki de Lord Rotherstone, Albert’in yalanlarına hemen inanacak cinsten biri değildi. Adamın, indiği basamakları geri çıkarak, yavaşça yanına yaklaşmasını heyecan içinde izledi.

“Siz yeni gelenlerin koruyucu meleğisiniz, sanırım?” dedi Lord Rotherstone çekici bir gülümseyişle.

“Şey–evet.” Lakabını çabuk, mütevazı bir gülümsemeye kabullenen Daphne başını eğdi. “Buna siz de dahilsiniz, değil mi? Sizi daha önce hiç cemiyette görmemiştim. Şehre yeni mi geldiniz efendim?”

“Bir süredir yurtdışında, seyahat ediydim.”

Aralarındaki mesafe azaldıkça, Daphne adamın gözlerine bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı, boyu öyle uzundu ki.

“Yurtdışında seyahatte mi? Savaş sırasında mı?”

Lord Rotherstone son derece tehlikeli bir gülümsemeyle yanıt verdi: “Birazcık tehlike olmasa, hayat neye yarar ki?”

“Ah.” Daphne, yanaklarında hissettiği kızarıklığa lanet ederek başını eğdi. “Ben şimdiye kadar... ülke dışına hiç çıkmadım.”

“Ama bence siz de, sizin için tehlikeli olabilecek birkaç yerde bulunuyorsunuz.” Gözlerinde bildiğini belli eden bir bakışla hafifçe gülümsedi adam; gözlerinin yan tarafları bu gülümseyişle hafifçe kırışmıştı. Dün Bucket Sokağı’na yaptığı geziyi kastettiğini anlamıştı Daphne.

Adam onun tam önüne geldi ve bir anlığına gözlerinde Daphne’nin daha önce de fark ettiği düşünceli bir ifadeyle durdu.

Sanki Daphne’nin ruhunun derinliklerine iniyor gibiydi. “Az önce yemek salonunu terk ederken üzgün görünüyordunuz.”

Lord Rotherstone’un açık sözlü gözlemi Daphne’yi gafil avlamıştı. “Ah –evet, şey... önemli bir şey değildi. Ben düşünmüştüm ki...”

Gevelemeleri tuhaf bir sessizliğe dönüşürken adam, “Sanırım ne düşündüğünüzü biliyorum,” diye mırıldandı.

Daphne başını eğdi ama Lord Rotherstone uzanıp kirli çenesine dokunduğunda, dehşete düştü. Adam Daphne’nin yüzünü kaldırıp gözlerinin içine bakarken, Daphne nefesini tuttu.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” diye tekrarladı Lord Rotherstone, “ama sizi temin ederim ki yanılıyorsunuz.”

“Öyle mi?” Cildine dokunan parmak uçlarının yarattığı hafif baskı, Daphne’nin kalp atışlarını hızlandırmıştı.

“Hem de çok. Sizin üzülmeye asla neden olmak istemem, Bayan Starling.”

“Albert benim hakkımda size ne söyledi?” dedi Daphne fısıldayarak: başka şeyler düşünerek kendini adamın dokunuşunun büyüünden kurtulmaya zorluyordu.

Lord Rotherstone gülümsedi ve elini bir kez daha yanına indirdi. “Benim ona ne söylediğimi sorsanız daha iyi edersiniz.”

Daphne soru dolu gözlerle adama baktı.

Rotherstone kayıtsız bir gülüşle omuz silkti. “Diline hâkim olmazsa onu kaybedebileceğini söyledim.”

Daphne’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Onu *tehdit* mi ettiniz?”

Lord Rotherstone ellerini arkasında bağlayarak pişmanlıkla iç geçirdi. “Partiyi terk etmesinin sebebinin bu olduğuna eminim. Ne yazık, değil mi?”

Daphne kahkaha atmamak için kendini zor tutarak şaşkınlık içinde ona baktı. *Evet! Başından beri haklıymışım. Bu adam delinin teki.*

“Şaşır mışa benziyorsunuz.”

“Arkadaşı olduğunuzu sanıyordum!”

Adam sessiz bir gülümsemeyle başını çevirdi. “Pek sayılmaz.”

Daphne olanlara bir anlam vermeye çalışarak, hayretle başını iki yana salladı. “Onu nereden tanıyorsunuz?”

“Worchester’da birlikte büyüdük.”

“Anlıyorum...” Önündeki uzun boylu, heybetli adamın bir zamanlar ufak bir çocuk olduğunu hayal etmek kolay değildi.

“Bayan Starling, ben varken hiçbir erkeğin sizi küçük düşürmesine izin veremem. Herkes bunu anlamış oldu.”

Daphne, Lord Rotherstone'un kahramanca yemini karşısında titreyerek fısıldadı: "Ah."

Bir an sonra kendini rezil ettiğini fark etti ama elinden başka bir şey gelmiyordu. Konuşmaya başladıklarından beri doğru düzgün düşünemiyordu. Ama adamın onunla dalga geçmediğini, hatta Albert'in kabalığını hoş görmediğini anlayınca oldukça rahatlamıştı.

Albert'in kabalığını hoş görmek şöyle dursun, bu muhteşem adam Daphne'yi savunmuştu bile.

Gülümsedi. Birdenbire, adamla nezaket kurallarına uygun şekilde tanışma isteğiyle doldu. Lord Rotherstone kesinlikle çok etkileyici bir erkekti!

Bu resmi teferruatı halledip aradan çıkarmak üzere hevesle düşünmeye koyularak, markiye adını söyletmek için bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Evet, elbette adamın adını biliyordu, ama bunu Albert'la konuştukları sırada kulak kabartarak öğrendiğini itiraf etmek fazla cüretkâr, kaba ve dedikoducu bir şey olurmuş gibi geliyordu.

"Şey, ne söyleyeceğimi bilmiyorum!" diye haykırdı, ihtiyaç anında mümkün olduğunca şen şakrak bir cemiyet kadını gibi görünmeye çalışarak. "Yirmi dört saat içinde beni iki kez kurtardınız ve ben henüz adınızı bile bilmiyorum!"

Adamın kaşları yine yukarı kalktı. Daphne bunu belki de bir uyarı olarak algılamalıydı. "Bu bilgiyi size ifşa edeyim mi, yoksa gizemin devam etmesini mi arzularsınız?" diye sordu Lord Rotherstone sakın bir sesle.

Ah, Tanrım. Daphne, adamın sesindeki şüpheci tondan, yalan söylediğini anlayıp anlamadığını merak etti.

"Ne tuhaf bir soru bu," diye yanıtladı hızlı, rahatsız bir gülümsemeyle.

Lord Rotherstone i geçirdi ve tavana doğru baktı. "Evet, yalnız kim olduğunu öğrenirseniz," dedi yüksek sesle, "benden kaabilirsiniz. Ve bu da beni çok zer." Tekrar Daphne'ye baktı; açık yeşil gözleri ihtiyatlıydı ve kömür karası kısa kirpiklerinin arasından merakla bakıyordu.

Adamın bakışlarının esiri olan Daphne, bir anlığına Lord Rotherstone'un, düşüncelerini okuyabildiği hissine kapıldı; söylediği beyaz yalanı fark edip etmediğinden hâlâ emin değildi.

Ama ne yazık ki bu yola bir kez girmişti ve devam etmekten başka çaresi yoktu. Yelpazesini daha hızlı sallayarak gülümsemeye devam etti ama yanakları acımaya başlamıştı. "ey, tercih size kalmış tabii! Bence bu hakkı çoktan kazanmış durumdasınız. Diğer taraftan," diye ekledi kirpiklerini işveyle kırpıştırarak, "eğer adınızı bilmezsem sizinle dans edemem, yanılıyor muyum?"

"Ama sevgili Bayan Starling, sizi henüz sizi dansa kaldırmadım ki."

Yelpaze durdu. Daphne gcenerek haykırdı: "Ama kaldıracaktınız, değil mi?"

Adam gülümsedi. "Belki."

"Eh!" Daphne başını geriye attı. "Beni kurtarmanızın dl olarak sizinle dans etmeyi planlamıştım ama şimdi o kadar emin değilim."

"Sevgili küçük hanım, eğer bunu ödül için yapsaydım," diye mırıldandı Lord Rotherstone iyice Daphne'ye soku-larak, "emin olun danstan daha fazlasını isterdim."

Daphne irileşmiş gözleriyle adama baktı.

Rotherstone'un yavaş, tembel gülümseyişi o kadar şey-taniydi ki, Daphne'nin nefesi, sıkı korsesinin altında kesildi. Birdenbire, özellikle de adam ona öyle bakarken, giy-

silerinin hepsinden kurtulma isteğiyle doldu. Ufak oyunu Lord Rotherstone'un hissedilir uzmanlığı karşısında bozguna uğramıştı; yeniden genelevi düşündü. *Acaba orada nasıl...?*

Bu edepsizce düşünceyi daha tamamlanamadan zihninden kovaladı. Bayılacakmış gibi hissediyordu kendini; şaşırmıştı ve aklından bir hanımefendiye hiç yakışmayacak düşünceler geçiyordu; yelpazesini hızla sallayarak bakışlarını kaçırdı.

Müstehcen imasıyla onu dilsiz bırakan Lord Rotherstone ise, oyuna devam edip sohbeti istediği yere sürükleyebilecek imkânı olsa da, susmayı tercih etti.

"Görüyorsunuz sevgili leydim, dansın da ötesinde sizden aslında bir söz istiyorum," diye mırıldandı.

Daphne yeniden adamın yüzüne bakarken gözleri alev alevdi. "Ne tür bir -söz?" diye sordu kısık sesle, bir Şeytan Marki'nin bir kızdan neler isteyebileceğini düşünmeye bile cesaret edemeyerek.

Ama adam onu şaşırtarak, onunla göz göze gelebilmek için eğildi ve işaret parmağını yüzüne doğru salladı. Sonra da buyurgan bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "O korkunç sokağa bir daha asla adım atmayacaksınız. Bir dahaki sefere sizi kurtarmak için orada olmayabilirim. Beni anladınız mı?"

Adamın buyruğu ve otoriter bakışları karşısında Daphne afallamıştı.

Şaşkınlıkla baktı. Kim olduğunu sanıyordu bu adam? "Anlayamadım?" Henüz tanıştığı bir adam ona ne yapacağını söyleyemezdi; işaret parmağını kaldırdı ve sanki minik bir düellodaymış gibi adamın işaret parmağını yana itti.

"Ben duydunuz," dedi Lord Rotherstone boğuk bir mırıltıyla ve parmağını kanca gibi bükerek onun parmağını yakaladı. Parmağı iyice kavrayarak ona yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Söz verin," diye fısıldadı, Daphne'yi bir anda saran karşı konulmaz çekiciliğiyle.

Daphne birkaç saniye boyunca adamın dudaklarına baktı, sonra tüm bedeninde dolanan arzu fırtınasını silkinerek üstünden attı. "Hayır," dedi sert bir sesle. "Korkarım bu konuda söz veremem."

Adam tatlılıkla, "Verebilirsiniz," dedi. "Ve vereceksiniz de."

"Hayır," diye tekrarladı Daphne kibar ve kesin bir ifadeyle. "Korkarım anlamıyorsunuz lordum. Yetimhanedeki çocukların bana ihtiyacı var."

"Herhalde onlara canlı olarak lazımsınız," dedi Lord Rotherstone eşit derecede temkinli bir gülümsemeyle, ama bakışları sertti. "Eğer ölürseniz onlara hiçbir faydanız olmaz, değil mi sevgili Bayan Starling?"

Bu zorbalık karşısında sabrını yitiren Daphne, işaret parmağını adamın gevşek tutuşundan kurtardı ve kaşlarını çatı. "Anlamıyorsunuz, istesem de istemesem de oraya gitmek zorundayım —en azından yetimhane taşınana kadar! O çocukların, aileleri gibi benim de onları terk ettiğimi düşünmesine izin veremem. Ayrıca ben size daha Bucket Sokağı'nda ne işiniz olduğunu sormadım, değil mi? Buna rağmen beni sorgulamaya kalkışmanız bence son derece yakışıksız."

Yaptığı o korkunç genelev ziyareti kendisine nazikçe hatırlatılan Lord Rotherstone afallamıştı, ama hemen toparlandı. "Genç hanım, şimdi beni dinleyin—"

"Zırvalık," dedi kız umursamazca elini sallayarak. "İyi biten her şey iyidir."

Adam şaşkınlıkla Daphne'ye baktı. "Siz bana az önce zıvalık mı dediniz?"

"Evet, sanırım öyle dedim." Daphne kendinden memnun, inatçı bir gülümsemeyle ellerini göğsünde kavuşturarak adama baktı.

O sırada bir ses duyuldu: "Lord Rotherstone?"

İkisi de sesin geldiği tarafa döndüler.

"Evet? Ne vardı?" Bezgin görünüşlü bir uşak, elinde ki gümüş tepside katlanmış bir kâğıtla koridor boyunca ilerleyerek yaklaşırken, marki, Daphne'ye kaşlarını çatarak baktı.

"Size bir mesaj geldi efendim. Size yetişemeyeceğimden korktum! Böldüğüm için affedin. Ulak acil olduğunu söyledi."

"Tamam, getir bakalım." Lord Rotherstone parmaklarını sabırsızca şaklatarak uşağı yanına çağırdı.

"Lord Rotherstone demek," diye tekrarladı Daphne yumuşak bir ses tonu ve parlak bir gülümsemeyle. "Şeytan Marki'ye gönderilmiş olmasın sakın?"

Rotherstone gözlerini kıstı. "Demek haklıymışım. Adımı zaten biliyormuşsun, seni arsız şey."

Daphne temize çıktığı için rahatlayarak sırtıttı. "Benim üzerimde üstünlük sahibi olmanıza izin veremezdim, değil mi?"

Marki homurdanıp başını iki yana salladı ve gelen notu okumak için dönerken hafifçe güldü. "Şimdi bana biraz müsaade eder misiniz?"

"Elbette Lord Rotherstone."

Marki, adını bir kez daha tekrarlayan Daphne'ye kötü bir bakış attı ve mektubu açarak okumaya başladı.

Daphne nezaket gereği lordun biraz uzağında duru-

vor ama merakla adamın yakışıklı yüzünü incelemekten de geri kalmıyordu. Markinin mektubunu omzunun üstünden okumaya yeltenmeyecekti elbette, ama biraz dalga geçerek mektubun içeriği hakkında bilgi alabileceğini düşündü. "Acaba havada bir miktar cehennem ateşi kokusu mu var, yoksa bana mı öyle geldi?"

Marki sakince, "Var," dedi, sonra da mektubu tekrar katlayarak yeğinin cebine yerleştirdi. Sonra da göndereceği bir yanıt olabilir diye orada beklemekte olan uşağı bir el hareketiyle gönderdi. Dönüp Daphne'ye baktı. "Ne yazık ki, Bayan Starling, gitmem gerekiyor."

"Ah, ama daha yeni tanışıyorduk," dedi Daphne cilveyle dudak bükerek.

"Bana güvenin," diye mırıldandı marki hınzırca bir bakışla. "bıraktığımız yerden devam edeceğiz."

"Ama dansımız ne olacak?"

"Bana bir borcunuz oldu."

Daphne bir an endişeyle kaşlarını çatı. "Umarım kötü bir haber değildir."

"Hayır, hayır, harika bir haber, ama hemen gitmem gerekiyor. Aslında, uzun zamandır beklediğim biri gelmiş."

"Biri mi gelmiş?" Daphne'nin aklına durup dururken korkutucu bir düşünce yerleşti. "Eşiniz bebek mi bekliyordu?" diye bağırdı, adam arkasını dönerken. Konuştuğu anda söylediklerine pişman olmuştu; eliyle ağzını örttü ve markiye baktı.

"Eşim mi?" Lord Rotherstone durdu ve dönerek, Daphne'ye şaşkınlıkla baktı. "Eşim hakkında ne biliyorsunuz?"

Daphne yer yarılrsa da içine girsem, diye düşünerek, eli-

nı hafifçe indirdi. "Hiçbir şey! Ah, Tanrım -özür dilerim. Hiç istemeden... yanı... beni ilgilendirmez-"

Markinin yumuşak, iç gıcıklayıcı gülüşü Daphne'yi susturdu. Açık renk gözleri oynaşıyordu. "Sevgili Bayan Starling," dedi eğlenerek, Daphne'nin evli olup olmadığını öğrenme girişimi karşısında. "Eğer doğurmak üzere olan bir eşim olsaydı, burada, muhteşem bir güzelliğin beni baştan çıkarmasına izin vermezdim sanırım. Ama itiraf etmeliyim ki, düşüncelerinizin benim yanımdayken hemen üremeye gelmesi beni oldukça gururlandırdı."

Daphne nefesini tuttu; dili tutulmuş gibiydi. Yanakları kırmızıya dönerken marki hâlâ kıkırdıyordu; Lord Rotherstone uzanıp elini tuttu, önünde eğildi ve parmaklarına ufak bir öpücük kondurdu. "Hoşça kalın tatlım. Görüşmek üzere."

"Ah, görüşecek miyiz?" Duyduğu utançtan henüz kurtulamamış olan Daphne, adamın bıraktığı elini hemen geri çekti.

"Emin olabilirsiniz," diye fısıldadı marki ve göz kırparak oradan uzaklaştı.

Ah, ne adam!

Daphne uzunca bir süre, markinin onu bıraktığı yerde dikildi; önce adamın gidişini izledi; Lord Rotherstone gözden kaybolduktan sonra da bir süre daha boş koridora baktı.

Farkında olmadan markinin öptüğü elini kaldırdı ve kalbinin üstüne koydu. Adamın yarattığı korku ve mutluluk, belirsizlik ve öfke karışımı hisler yüzünden, kalbi hâlâ güm güm atıyordu.

Evet, diye düşündü gecikmiş, utanç dolu bir memnuniyetle. En azından adamın evli olmadığını öğrenmişti.

“Neyi?”

“Adam Cehennem Kulübü’nün üyelerinden biri!”

“Neyin?”

“Cehennem Kulübü’nün!” Kızıl saçlı kız biraz daha yaklaştı ve şüpheli bir havayla etrafına bakındıktan sonra açıklamaya başladı: “Dante Malikânesi’nde toplanıyorlar, St. James’teki diğer centilmen kulüplerine yakın bir yerde. Ama hep birlikte korkunç şeyler yapıyorlar duyduğum kadarıyla.”

“Neden? Ne yapıyorlarmış ki?” diye sordu Daphne istekle.

“Bizim gibi namuslu kızların asla düşünmemesi gereken şeyler!”

Daphne kaşını kaldırdı. Carissa normalde erdemlilik taslayan bir kız değildi. “Başka ne biliyorsun?”

“Sadece yozlaşmış, her türlü zamparalığı yapmakla meşhur, asil hovardalardan oluşan rezil bir topluluk olduğunu. Bu yüzden de bu adamla konuşmamalısın. Eğer aptal Albert Carew ve onun kıskançlık dolu dedikodularının adını lekeleyeceğini düşünüyorsan, bu cehennem lordunun yanında Albert’in melek gibi kalacağını söylemeliyim sana.” Carissa başıyla, Lord Rotherstone’un çıktığı kapıyı işaret etti.

Daphne adamın çekici gülüşünü tekrar aklına getirdi ve arkadaşına kederle baktı. “Bir yanlışlık olmalı. Lord şehre yeni gelmiş. Bana yurtdışında olduğunu anlattı.”

“Şey, evet, ama Londra’ya geldiğinde o Cehennem Kulübü üyeleriyle arkadaşlık etmeyi tercih ediyor. Cemiyetin yarısı onu kabul etmiyor bile.” Carissa ekledi: “Bence bu gece davet edilmesinin tek nedeni Lord Edgecombe ile ak-raba olması.”

Daphne’nin yüreği sızladı.

Adamın dün genelevden çıktığını kendi gözleriyle görmüştü ama yine de Carissa'nın söylediklerine inanmak istemiyordu.

"Bilirsin dedikodular hep abartılı olur."

Carissa inatla başını salladı. "Kısa süre önce subay arkadaşarımdan biriyle konuştum. Ne söylediğine inanamazsın. Ona göre Lord Rotherstone Waterloo'da görülmüş. Hem de Napolyon'la savaşmak için değil. Sanki Astley'e gelmiş bir sirkmiş gibi savaşı seyretmek için!"

"Gerçekten mi? Savaşmamış mı? Emin misin?"

Carissa başını salladı. "Ona Büyük Turist diyorlarmış, çünkü sadece zevk için yaşıyormuş. Söylediklerine göre yararlı hiçbir şey yapmamış ama savaştan önceki birkaç saati sarhoş olup civardaki taverna fahişelerini dolaşarak, Boney'e* karşı iddiaya girip kendini maskaraya çevirerek geçirmiş. Hatta General Wellington'ın karargâhının içinde bile kendi rahatına bakmış. İnanabiliyor musun? O adam, ülkesi için parmağını bile oynatmayacak kadar bencil, ah-laksızın teki. Tam bir zampara –ama o kadar zengin ve güçlü ki subaylardan hiçbiri ona tek laf edememiş."

"Eğer bu kadar korkunç biriyse, Wellington neden onu dışarı atmamış?"

Clarissa omuz silkti. "Herhalde fazlasıyla beyefendi olduğu için veya belki de hemen savaş arifesinde bununla uğraşamayacak kadar meşgul olduğu için."

"Hımm." Daphne şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve Lord Rotherstone'un çıktığı kapıya baktı. Belli ki Carissa subaylardan duyduklarına inanıyordu, ama Daphne'nin gördüğü adam hiç de öyle biri gibi görünmüyordu. Daphne adamın Bucket Sokağı'nda o şeyeyi kırıp bir sürü serseriye

*Boney: İngilizlerin Napolyon Bonaparte'a verdiği isim –ç.n.

kavgaya davet ettiği anda, yüzünde gördüğü iştahı çok net hatırlıyordu.

Ama elbette, diye itiraf etti kuşkulu bir şekilde, o sırada adam sarhoştı ya da en azından akşamdan kalmaydı.

“Ne yaparsan yap, o adama dikkat et,” diye uyardı Carissa. “Öyle bir adamın onurlu niyetleri olamaz, ayrıca sana nasıl baktığını da gördüm,” diye de ekledi aynı anda hem kınayıp hem de dalga geçerek. “Felaket tellallığı yapmak istemem ama seni seven ve sana borçlu olan biri olarak beni dinlemeni gerçekten isterim.”

“Saçmalamayın Bayan Portland, bana borçlu değilsiniz,” dedi Daphne gülümseyerek. “Benim arkadaşımsınız.”

“Ve ayrıca Londra’ya ilk geldiğimde bana nazik davranan tek kişi sendin. Korkunç kuzenlerim bile bana insanca davranmamışlardı. Bana destek olmuştun ve şimdi de ben seni koruyacağım. Ve bilgin olsun sevgili Daphne’ciğim, gerektiğinde yavrusunu koruyan dişi bir ayı gibi davranabilirim!”

“Sen mi? Ayı mı?” diye sordu Daphne neşçyle, arkadaşının ince, narin yüzüne bakarak. Gülmeye başladı. “Sen hafif bir esintide bile uçarsın tatlım.”

“Manevi olarak bir ayıyım ben!” Carissa, Daphne’nin koluna girdi ve neşçyle gülümsedi. “Cömertliğin yüzünden bu adamın tuzağına düşmeyeceğine söz ver, olur mu? Ne kadar çekici olsa da, Lord Rotherstone’u iyileştirmeye çalışma hatasına düşmenden korkuyorum. Kayıp ruhlar, ümitsiz vakalardır, senin için bile.”

Kayıp ruh? Şeytan Marki? Daphne düşünmek istemiyordu. “Gerçekten, bana iyi biri gibi geldi,” diye kendini savundu, kol kola balo salonuna dönerlerken.

Carissa hâlâ şüpheli, omuz silktili. “Yakışıklı olduğu gerçek. Zengin ve güçlü olması da cabası. Ve belki de muhte-

şem bir talip –eğer dizginlenebilirse tabii. Ama bu hiç olası değil. Duyduğuma göre ataları da hep kötüymüş. Beni endişelendirme, olur mu?” dedi kız Daphne’yi dürterek. “Şu Albert mevzusu yüzünden zaten kötü durumdasın. Kendi iyiliğin için ondan uzak duracağına söz ver.”

Daphne kırıgın, arkadaşına baktı. “Yapamam.”

“Daphne!”

“Elimde değil!” diye haykırdı Daphne, omuz silkip bir şapşal gibi tekrar kızarak. “Ona bir dans borçluyum, söz verdim bile!”

Haylaz arkadaşı haklı bir öfkeyle Daphne’yi azarladı: “Hiçbir erkeğe hiçbir şey borçlu değilsin!”

Daphne daha da kızarıırken dudağını ısırıldı.

“Ah... bekle bir dakika! Neler olduğunu anlıyorum!” Carissa ellerini beline koydu ve ciddiyetle Daphne’ye baktı. “Sen ondan hoşlanıyorsun.”

Daphne bu suçlama karşısında gözlerini kırıştırdı. Bunu yüksek sesle itiraf etmemek için ağzını sıkıca kapattı.

“Daphne! İnanamıyorum! Kızı boş bırakırsan ya davul-cuya varır ya zurnacıya, diye boşuna dememişler!”

“Adamla evlenecek falan değilim!” diye itiraz etti Daphne fısıldayarak. “Bir danstan ne zarar gelir ki?”

“Meşhur son sözler,” dedi Carissa kurnazca. “Gel bakalım küçük hınzır, seni kendinden bile korumam gerekiyor anlaşılan!”

Ani bir kahkahayla Daphne’yi bileğinden yakalayan Carissa, onu balo salonuna sürükledi ve neşeyle, dans edileceği güvenilir ve sıkıcı birinin önüne atıverdi.

Ama dans boyunca Daphne gözü kapıda, Şeytan Marki’nin geri gelmesini umdu.

Saygınlığının şansına, adam gelmedi.

Bölüm Beş

Zıvalık mı? Karanlık arabasının içinde Max, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Kızı bırakmak kolay olmamıştı. *Enfes yaratık.* Üstelik yakından, daha da alımlıydı. Arabası gecenin bir yarısı Londra sokaklarında ilerlerken, genç kadının çiçek kokulu parfümü hâlâ üzerindeydi.

Daha önceki fırtına yerini kalın bir sis tabakasına bırakmıştı; ıslak gökyüzünde ay, aynı bir havuzun dibindeki gümüş bir para gibi parıldıyordu.

Bayan Starling'le bu ilk görüşmeleri iştahını daha da kabartmış olsa da, Virgil; Warrington ve Folconridge'in geldiğini yazarak, onu kulübe çağırmişti.

Bu çok güzel bir gece oluyordu.

Cehennem Kulübü, ışıltılı Edgecombe balosundan sadece bir kilometre kadar ötedeydi, ama karanlıkta sanki bir başka dünyadaymış gibi uzak görünüyordu.

Arabası gizemli Dante Malikânesi'nin gölgeleri arasına girdiğinde Max pencereden, halkın "Şeytanın şehirdeki ikametgâhı" olarak tarif ettiği tekinsiz binaya baktı.

Siyah, çarpık kulelerinin arasında, çatının tepesinde cam kubbeli bir gözlemevi vardı. Cadde hizasındaysa, sivri uçlu bir çit ve aşırı büyülmüş bakımsız çalılar, davetsiz misafirleri uyarır nitelikteydi.

Nehirden esen rüzgâr inleyen bir hayalet alayı gibi etrafta gezinirken, yamuk panjurlar ve çatı kaplamaları çatırdıyordu, ama Dante Malikânesi'nin şeytani tarafı sadece ön cephesindeydi. Dışarıdan hayaletli bir konak olarak görülen ev aslında ufak, kullanışlı ve gizli bir kaleydi.

Bu çelişki Max'i gülümsetti.

Özgürlük Konseyi'nin şeytani üyeleri kendilerini Avrupa toplumunun dürüst üyeleri olarak tanıtmayı başarırken, iyilerin bir hovardalık maskesinin ardına gizlenmeleri ve gizli bir savaş yürütmeleri gayet makul görünüyordu.

Max arabasından indi ve arabacıya, eve onsuz dönmesini söyledi. Adamı şafak sökene kadar kapıda bekletmenin anlamı yoktu. Arkadaşları en sonunda dönmüş olan Max, içeride kaç kade kalacağını bilemiyordu. Bu gece kutlama gecesiydi. Birbirlerini neredeyse iki yıldır görmemişlerdi ve savaş sırasında arkadaşlarının hayatta kalıp kalmadıklarını merak ettiği anlar olmuştu.

Dante Malikânesi'nin dış kapılarından içeri girdi ve kapıları ardından kapattı. Önünde malikânenin sütunlu giriş kapısı duruyordu.

Eve adını veren şaire alaycı bir göndermeyle, ön kapının piriç tokmağı, bir ortaçağ bilgini şeklindeydi ve tepesi düz şapkasının altında bilginin yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Kapının üstünde, üzerinde ziyaretçilere yazılmış bir öğüt bulunan ve şair Dante'nin meşhur cehennem kapısı kitabesini tekrarlayan bir levha vardı: *Umudunuzu burada bırakın, vs.*

Cehennem Kulübü üyelerinin çoğu kayıtsız usancılarıyla meşhur olduğu için, levhanın üstündeki alıntı tamamlanmamıştı bile. İçeri pek az kişi girebildiği için, bu sorun değildi. Yabancıların girişi kesinlikle yasaktı; sadece davetle girilebilirdi.

Bazen, malikânenin sefih şöhretini korumak için çılgın âlemler yapıldığı da olurdu, ama bunlar aslında bizzat Virgil tarafından yönetilen, son derece planlı etkinlikler olurdu.

Güvenlik oldukça sıkı tutulurdu, eğlence için getirilen fahişelerin burada gerçekten neler döndüğünü anlamaması için alınabilecek tüm önlemler alınırdı.

Kapı yaşlı bir gıcırtyla açıldı ve ezelden beri Dante Malikânesi'nin kâhyası olan Bay Gray, Max'in karşısında dikildi.

Uzun, sıksa kâhya –sanki mezardan çıkarılmış gibi görünüyordu– inanılmaz derecede dakik olmasıyla meşhurdu. Kenara çekildi, Max içeri girerken eğilerek selam verdi.

“İyi akşamlar Marki.”

“Merhaba, Gray.” Max hole girdi. “Sanırım bu akşam kutlama için buradayız.”

“Şüphesiz, öyle efendim.” Gray onun ardından kapıyı kapatırken, Teşkilat'ın zebanileri Max'i karşılamak için hemen geldiler.

Alman menşeli iri siyah köpekler, parlak dişleri, parlak tüyleri ve uzun ince bacaklarıyla Max'in etrafında doluyor, evcilleştirilmiş iblisler gibi kuyruklarını sallıyorlardı. Korkutucu bakışları ve dikenli tasmalarıyla, dişlerini gösteriyorlardı. “Oturun!” Max, hayvanların coşkulu selamını susturmak için elini kaldırdı.

Dobermanlar hemen yere serildiler. Hâlâ eğitim aşı-

masında olan irice bir yavru, heyecanla burnunu yaladı ve ufak bir iniltiyle Max'e baktı. "İyi çocuk." Max köpeğin başını okşarken Virgil geldi.

Max bugün bile, öğretmeninin gerçek adının bu olduğundan emin değildi.

Aksi, heybetli İskoç, uzun zaman önce, öğretmeni olarak köhne Rotherstone Konağı'na geldiğinden beri Max'in içini her zaman saygıyla karışık bir korkuyla doldurmuştu.

Max'in henüz küçük bir çocukken tanıştığı adam, o zamanlar kendi klanının kiltini giyiyordu. Kentte sıradan kıyafetler giymesine rağmen, yine de kudretli bir toprak ağası havası seziliyordu adamdan. Şimdi ellili yaşlarda olan Virgil'in vahşi kızıl saçlarına aklar düşmüştü. Max'in gençken kıskandığı etkileyici, turuncu bıyığı, yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Ama hâlâ son derece etkileyici, kır saçlı bir savaşıydı; bedeninin her yerindeki yaralar, Teşkilat'a ömür boyu bağlılığının bir göstergesiydi.

Yıllar bu İskoç adamı yumuşatmak yerine, daha da sertleştirmişti. Ayrılıkçı düşmanlara karşı, Teşkilat içinde mücadeleyle geçen otuz beş yılın ardından –Max'in yaşından fazlaydı bu süre– Virgil, Teşkilat'ın Londra'daki lideri olmuştu. Virgil'in hükümetteki amirleri ise, Max'in ulaşamayacağı bir bilgiydi.

Fakat kendi ekibinin irtibat sorumlusu olarak, Özgürlük Konseyi'nin kuvvetli olduğu, Avrupa'nın büyük şehirlerindeki tüm diğer hücreleri biliyordu.

İşin aslı, Özgürlük Konseyi'nin, Avrupa'daki tüm saraylarda kolu vardı. Yıllar, on yıllar, asırlardır, insanlığın hâkimiyetini ele geçirme planları yapıyorlardı. Zaman zaman insanlığı tehdit edecek kadar kuvvetleniyorlardı, ama

insanlık tarihinin hiçbir anında, son yirmi yıldır olduğu kadar -Napolyon'un kurduğu imparatorluğun yapısının içine sızarak- hedeflerine yaklaşamamışlardı.

Bunlar birer parazitti, sessizce, nüfuzlu olanların güvenini kazanırlar, güvenilir danışmanlar, deneyimli generaller kılığında karanlık güçlerini derinleştirirlerdi; sabırla, sessizce, her zaman inkâr edilebilir şekilde, çürümüşlüklerini yayarlardı; aynı cüzam gibi içten içe yavaşça ilerlerlerdi.

Bu sefer başarabilirlerdi. Ama altı hafta önce en sonunda Napolyon Waterloo'da yenilince, Özgürlük derebeylerinin kader olarak gördüğü tatlı rüyaları sona ermişti.

Eğer savaşı Napolyon kazanmış olsaydı, diye düşündü Max, gelecekte dünya çok farklı görünebilirdi. Ama yenilmişti ve artık, Özgürlükçü düşmanlar kim bilir hangi biçim altında yeniden ortaya çıkana kadar dünya ulusları bir elli yıl daha rahat edebilirlerdi.

Elbette Konsey çökmeden evvel, son bir zalim hamle de yapmıştı.

Bir Özgürlük ajanı, Londra'ya Waterloo Savaşı'nın sonuçları konusunda yanlış bilgi getirmişti. Sabah erken saatlerde biri Wellington'ın düştüğü haberini yaymıştı -söylenene göre, Napolyon Belçika'daki Britanya ordusunu püskürtmüştü ve uzun zamandır korkulan 'Canavar'ın İngiltere kıyılarına ulaşması an meselesiydi.

Bu korkunç söylenti Londra'da infiale yol açmış, mali piyasalarda panik yaşanmıştı. Londra borsası dibe vurmuştu ama kansız Özgürlükçüler, İngiliz şirketlerini yok pahasına satın almak için hazırdılar.

Londra'daki bütün hissedarlar ellerindeki yatırımlardan bir an önce kurtulmak istiyor, belki de kısa süre sonra

şehre girecek olan Büyük Ordu'nun işgalinden ailelerini korumak, kaçmak, hayatta kalmak için nakit paraya ihtiyaç duyacaklarına inanıyorlardı. Panik çılgırından çıkmıştı. Çaresizlik içinde, hisselerini yok pahasına satmaya razıydılar; hisseleri alan şirketlerse, Özgürlük Konseyi derebeylerinin paravan şirketlerinden başkası değildi.

Koca şirketler bir gecede el değiştirmişti. Sayısız muteber tüccar iflas etmiş, sayısız masum insanın hayatı boyunca yaptığı birikimler tükenmiş ve hiç kimse, hatta Teşkilat bile bunu öngörememişti.

Max'in malvarlığı da oldukça çok zarar görmüştü ama neyse ki, yatırımlarının çoğunun durumu iyiydi. Wellington'ın Waterloo'daki galibiyet haberi ulaştıktan sonra piyasadaki panik sona ermiş ama o zamana kadar olan olmuştu.

Özgürlükçüler ellerinde milyonlarla bu işten sıyrılmışlardı. Elbette bu kazançları, dünyayı ele geçirmeye yönelik bir sonraki girişimlerine yardımcı olacaktı; bu nedenle bir sonraki Aziz Michael Teşkilatı savaşçıları nesli, Max'in çocukken götürüldüğü, uzaktaki aynı İskoç kalesinde şimdiden eğitim görmeye başlamıştı bile.

"Güzel. Notumu almışsın," dedi Virgil kısıp sesle, holde Max'e katılırken.

Max üstadının elini sıkarken gülererek sordu: "Peki ya bizim hergeleler nerede?" Üstadının eli ona bir zamanlar bir ayı pençesi gibi iri gelirdi.

Şimdiyse kendi eli Virgil'in eline denkti; İskoç'un, gençken hayran olduğu boyuna da artık eriştiği için, onunla rahatça göz göze durabiliyordu.

"Aşağıdalar," diye yanıtladı üstadı. "İkisi de raporlarını verdiler."

Tanrım, arkadaşlarını nasıl da özlemişti Max. "Virgil?" Bir parça endişeyle üstadının keskin mavi gözlerine baktı. "İyiler mi?"

"Elbette iyiler! Ben sizi gidip papatya toplayasınız diye yetiştirmedim, değil mi?"

"Şey –hayır efendim." Max gizlice gülerek bakışlarını yere indirdi. Teşkilat'ın İskoçya'daki gizli kalesinde geçen zorlu eğitimlerinin anıları zihnine dolmuştu.

Cezalandırıcı perhizler, katı disiplin, karşılarında kimse duramasın diye çocukların birbirini ölesiye dövdüğü "oyunlar". Onları katillere olduğu gibi, zaman zaman koruyacakları "krallara layık" beyefendilere de dönüştüren çok farklı disiplinlerde sayısız ders ve idman.

Beden, zihin ve ruhları sayısız kez denemeden geçtikten sonra, Virgil'in genç askerleri en sonunda sadakatle birbirlerine bağlı bir kardeşlik oluşturmuş ve Teşkilat için canları üzerine yemin etmişlerdi.

Onun yaşındaki diğer çocuklar çalışmaktan kaytarıp, kızlarla oynayıp, öğretmenlerine eşek şakaları yaparken, Virgil ve diğer eğitimci bu çocukları soğukkanlı birer suikastçiye dönüştürmüştü –eğitimli yalancılar, hayatta kalma uzmanları, ajanlar.

İskoçyalı elbette onların görevleri sırasında ruhen ve bedenen acı çekeceklerini biliyordu, bu nedenle çeşitli görevlerde inatla ilerlemeleri ve bu görevleri kaldırabilmeleri için onları hazırlamıştı. Nihai hedef, Teşkilat'ın, Özgürlük Konseyi'nin şeytanlarını alt etmesi ve kendi gizli kardeşlik ağlarını canları pahasına korumalarıydı.

"Sen aşağı in," dedi Virgil. "Siz çocuklar hasret gidermek istersiniz ve Tanrı şahit olsun ki, bunu hak ettiniz. Bana ihtiyacınız olursa seslenin, Gray," diye ekledi omzu-

nun üstünden, kendi işinin başına dönerken. “Hiç kim-
senin takip edilmediğinden emin olana kadar gözümüzü
açık tutalım.”

“Başüstüne efendim.” Yaşlı uşak bir kez daha eğilerek
selam verdi, sonra sert bir Almancayla köpeklere bekçilik
işine geri dönmelerini emretti.

Max birden parmağını şaklattı. “Virgil, unutmadan, pi-
yasa çöktüğünde tüm kârı toplayan sahte şirketler hakkın-
da bir şey bulabildin mi? Takip edilebilecek bir iz buldu-
ğun anda işe başlamaya hazırım.”

“Gerek yok. Başka bir ekip görevlendirdim.”

“Emin misin? Benim zamanım var.”

“Beauchamp’ın ekibi hâlâ Avrupa’daki işleri halletmek
için kanalın öte yakasında ve benim elimdeki tek ipucu da,
İngiltere’yi aylar önce terk eden Rupert Tavistock’la ilgili
olduğundan, görevi onlara verdim. Beauchamp ve adam-
ları buraya dönmeden bu Tavistock’un izini bulacaktır.”

“Rupert Tavistock,” diye tekrarladı Max. Bu isim hiç
tanıdık değildi. “Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber
ver.”

Max’in gelin avından haberdar olan Virgil, göz ucuyla
ona baktı. “Senin ilgilenmen gereken daha önemli işlerin
yok mu?”

Max gülümsedi.

“Çoğal, evladım!” dedi Virgil dönüp yürümeye başlar-
ken. “Biliyorsun bu savaş hiç bitmez.”

Max bu uğursuz sözcükler karşısında kaşlarını çatı,
ama üstadına seslendi: “Virgil, bir şey daha var.” Kaleyle il-
gili anıları, uzun zamandır görmediği bir başka arkadaşını
getirmişti aklına. “Drake’in ekibinin Avrupa’dan ne zaman
döneceğini düşünüyorsun?”

Virgil durdu, sonra bakışlarını indirdi. "Geri gelmiyorlar Max. Drake'in ekibi Münih'te öldürüldü."

"Ne?" Max şaşkınlıkla baktı. "Ne zaman?"

"Altı ay önce kadar."

Bunu sindirmeye çalışarak arkasını dönen Max elini yavaşça havaya kaldırdı. "Bana bunu ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Bu gece değil, o kesin," diye homurdandı Virgil. "Git de arkadaşlarını gör evlat."

Max burnundan soluyarak, "Geriye kalanları," dedi.

"En azından üçünüz canlı döndünüz."

"Drake ve ekibini kim öldürmüş? Biliyor muyuz?"

Virgil omuz silkti. "En son irtibat kurduğumuzda, Konsey'in Almanya'daki operasyon sorumlusunu bulmaya çalışıyorlardı."

"Alman olan... Septimus Glasse'yi mi?" diye sordu Max. Adamın adını biliyordu, ama kendisi zamanının büyük bir bölümünde İtalya'da görevlendirilmişti.

Virgil başıyla onayladı, sonra bir süre sessiz kaldı. "Üzgünüm Max," dedi yavaşça, her zamanki aksi haline geri dönerek. "Şimdi aşağı in. Çocuklar seni bekliyor."

Max duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Başüstüne efendim," dedi ama Drake'in öldüğüne hâlâ inanamıyordu. Adam, sahip oldukları en iyi savaşçılardan biriydi.

Virgil'in, Dante Malikânesi'nin derinliklerine giden karanlık koridorda gözden kayboluşunu izledi.

Gelen haberle keyfi kaçmıştı, tek başına kalan Max gözlerini kapadı ve arkadaşının anısına bir süreliğine sessizlik içinde bekledi. Gözlerini açtığında Virgil'in çocuk yapmaya başlama konusundaki tavsiyesini hatırladı. *Neden, diye düşündü hüznle. Onlar da öldürülsün diye mi?*

Tanrı aşkına, hayallerinin kadını olabilecek kişiyi daha yeni bulmuştu ama henüz onunla evlenmekten çok uzaktı. Virgil ise şimdiden doğmamış çocuklarını Teşkilat için geleceğin şövalyeleri olarak düşünüyordu.

Hayır, Max Teşkilat'a hizmet etmiş olan ilk Rotherstone değildi ve herhalde sonuncu da olmayacaktı. Ama kendisinin katlanmak zorunda kaldığı zorlu hayata maruz kalacaklarını bile bile çocuklarını nasıl kendi eliyle Teşkilat'a verebilirdi? Yoldaşı olan diğer şövalyelerle birlikte savaşın sonunu kutlayacağı bu gecede bunları düşünmek çok acıydı. *Virgil haklı. Bu savaş asla sona ermeyecek.*

İçinden okkalı bir küfür salladı.

Kahretsin, Waterloo'da her şey bitmişti. Buna inanmıştı. Kana bulanmış toprakları kendi gözleriyle görmemiş miydi? Bitmiş olmalıydı. Max buna daha fazla dayanamazdı. Yirmi yılın ardından, ruhu yeni bir yaşamın hasretini çekiyordu. Drake'in tam tersine, Max'in bunu deneme şansı olacaktı.

Ama kalbine çöreklenen karanlığı söküp atamıyordu. Huzursuzluk içinde kulübün muazzam yemek salonuna girdi; salonun duvarlarında Dante'nin, cehennemin türlü katmanlarına yaptığı seyahati resmeden büyük, korkutucu, fantastik bir fresk vardı.

Yemek salonunun Rönesans dönemine ait muazzam şömine pervazı, tüm büyük şatolarda bulunacak cinstendi. Mermer oymalarla bezenmiş şöminenin iki ucuna kalın pirinç şamdanlar sabitlenmişti. Max beyaz şömine rafının sağına doğru ilerledi, alışkanlıktan, endişeyle omzunun üstünden baktı, sonra uzanıp ortadaki şamdanın pirinç tabanını, bir tık sesi duyana kadar çevirdi.

Döşemenin altındaki çarklar hafif bir sesle dönmeye

başladı ve bir vızıltı duyuldu; şöminenin arkasında, dikdörtgen bir bölüm dönerek açıldı ve karanlık bir koridora açılan alçak bir kapı ortaya çıktı.

Max başını eğdi ve boş kömür kovanının üstünden atlayarak gizli geçide girdi. Bu, Dante Malikânesi'ndeki birçok gizli labirentten sadece biriydi.

Alçak kapıdan girdikten sonra doğruldu ve duvardaki kolu kuvvetle çekti. Ağır çarklar gene gıcırdadı, mekanik kapı tekrar eski haline geldi ve şömine bir kez daha sırlarını gizledi.

Sağına dönen Max, duvarın arkasından, güvenle hedefine doğru ilerledi. Zifiri karanlık ve gizli koridorların yürek sıkıştıran darlığı, onları takip etmeye çalışanları durdurmak için tasarlanmıştı, ama Max bu labirenti yıllar önce ezberlemişti ve evin altındaki rutubetli zindana ulaşmak için ışığa ihtiyacı yoktu.

Birkaç koridordan geçip, bir merdiven çıkıp, sola döndü, sonra bir kez daha bir merdiven tırmanıp bu sefer sağa döndü; tüm bunları yaparken Drake ve ölmüş olan diğerlerini düşünüyordu; karanlık onu yutacakmış gibi hissetmeye başladığında, boğulan biri gibi Daphne Starling'in anısına sarıldı.

Altın saçları, ışıltılı gözleri, parlak cildi.

Kasvetli zihninde kız bir ışık gibi parlıyordu.

Önündeki meşaleden gelen soluk ışık Max'i çukurun girişine götürdü; burada, taş zeminin ortasında yaklaşık üç metre genişliğinde bir delik vardı. Tavandan kalın bir halat iniyor ve deliğin içinde, karanlıkta kayboluyordu. Mağaranın girişi burasıydı.

Max bu tip akrobatik işlere girişmeyeli uzunca bir süre olmuştu ama balo için giydiği kadife ceketi çıkardı, çuku-

run içine attı. sonra beyaz gömleğinin kol düğmelerini çözerek manşetlerini birkaç kez kıvrıdı.

Hızlıca üç adım atarak atladı ve halatı yakaladı. Kendini dengeledi ve bir an sonra kontrollü biçimde aşağı kaymaya başladı.

Karanlığın dibine ayaklarını bastığında yüzü de düşünceleri kadar ciddiydi.

İpi bırakarak, çukur olarak adlandırdıkları odaya doğru baktı. Üç yüz yıllık malikânenin altındaki eski taş mahzenler, Teşkilat'ın karargâhı olarak uzun zamandır hizmet veriyordu.

Max önündeki taştan karanlık odaya doğru ilerledi. Burası, duvarlardaki birkaç meşaleyle hafifçe aydınlatılmıştı. Hemen yanında kireçtaşına oyulmuş, yüksek tavanlı bir başka koridor vardı.

Buradan, zifiri karanlık bir koridoru geçerek, hafif bir eğimle nehir kapısına ve Dante Malikânesi'nin altındaki ufak limana gidildiğini biliyordu. Ajanlar daha büyük teknelerle buraya gelebilir ve gerektiğinde kimseye görünmeden buradan çıkabilirlerdi, ama kullanılmadığı zamanlarda özel liman alanının yüksek girişi, Londra Kulesi'nin içindeki nehir kapısı gibi ucu sivri çitlerle kapatılırdı.

Tanıdığı odaya yavaşça ilerlerken Max'in ayak sesleri mağaraya benzeyen oyukta yankılanıyordu.

Sol tarafında, duvarda bel hizasında, taştan oyulmuş ufak bir kapının yanından geçti. Bu, aşağıda bekleyenlere erzak gönderilebilen gizli bir servis asansörüydü. Yanında, ihtiyaç halinde kullanılabilecek birkaç tabanca ve kılıcın bulunduğu, silah kutusu vardı.

Odanın diğer ucundaki bakımsız ahşap masa ve iki gösterişsiz oturma sırasına yönelen Max, Teşkilat'ın koruyucu

meleği Baş Melek Mikail'in bir suretini taşıyan yer süslemesinin üzerinden geçti.

Bu Bizans mozaïği, Suriyeli kabilelerden biri tarafından yağmalanıp, gizli teşkilatlarının ilk üyeleri olan Haçlılar tarafından kurtarılan bir kiliseden getirilmişti.

Odanın ortasına yerleştirilen mozaikte, elinde alevden bir kılıçla şeytana meydan okuyan Baş Melek tasvir edilmişti.

Yeraltındaki bir kayadan, paslı bir zincire bağlanmış kadın ve ağır bir Malta haçı sallanıyordu.

Birkaç rafı bulunan cam kapaklı bir dolapta faydalı birkaç kitap, bir dizi zehir ve panzehirleri, bir saat ve birkaç parça eşya daha vardı. Duvarda ahşap bir palto askısı bulunuyordu, askılardan birinde de kalın bir pardösü asılıydı. Duvarın üzerine ayrıca, hizmetçi odalarında kullanılanlara benzeyen ufak ziller sıralanmıştı; bunlar adamların üst katteki Bay Gray'den sinyal ve uyarılar almasını sağlıyordu.

Max masaya yaklaşıncı, oradaki fener, üç arkadaşın buluşmasını bekleyen bir şişe şarap ve birkaç kadehi aydınlatı. Şişe hava alması için çoktan açılmıştı.

Max, gizli limanın olduğu taraftan gelen sesler duydu ve döndüğünde, Falconridge Kontu Jordan Lennox kemerli girişin altında belirdi.

"Max!"

Max adamı gördüğü anda, Drake'in ölümünün yarattığı acı bir miktar hafifledi. Tanrı'ya şükürler olsun ki en yakın arkadaşları eve dönmüştü.

Jordan'ın kısa kesilmiş sarı saçları nemliydi ve yağmur, yüzünün temiz, sert kıvrımlarını ıslatmıştı —Max arkadaşlarının nehir yoluyla gelirlerken fırtınaya yakalandıklarını anladı— ama uzman şifre çözücülerinin buz mavisi gözleri,

eve varmanın verdiği memnuniyet ve her zamanki kurnazlığıyla parıldıyordu.

“Jordan.” İki eski dost birbirlerine doğru ilerledi ve yer mozaığının üstünde buluşarak, sarılıp güleştüler. “Başarmışsın.”

“İnanabiliyor musun? En sonunda o soysuzlardan kurtulduk!” diye bağırdı Jordan. “Bitti! Biz kazandık!”

“Tanrı –ve Virgil– sayesinde başardık.”

“Ve bizim sayemizde!” diye ekledi Jordan. “Mesajımı aldın mı?”

“Kesinlikle aldım.”

Jordan’dan gelen şifreli mesaj sayesinde Max, Wellington’ın karargâhında kılık değiştirmiş olarak gezen hainin peşine düşebilmişti. İngiliz subayı kılığına girmiş, Binbaşı Kyle Bradley adındaki bir Özgürlük Konseyi ajanı, savaş meydanında işler Napolyon için kötü gitmeye başlarsa, Wellington’a suikast düzenlemek için emir almıştı.

Waterloo’ya göreve gönderilen Max’in işi bu adamı durdurmaktı.

Jordan’ın gözleri arsız bir ışıltıyla parladı. “Umarım verdiğim bilgi işine yaramıştır.”

“Oldukça yaradı.” Max’in nazik ses tonu, kanlı savaş meydanının az ötesinde Bradley’le çarpışmalarının sertliğiyle taban tabana zıttı.

Vahşi dövüşün tek tanıkları, ordular çarpışırken ormanın derinliklerine saklanan çiftçi ailelerdi; zavallılar, çiftliklerinden arta kalanları görmek için savaşın sona ermesini bekliyorlardı.

“Bu işin altından layıkıyla kalktığına inanıyorum.”

Max ifadesiz bir bakışla omuz silkti. “Wellington hâlâ hayatta.”

Jordan hayretle başını iki yana salladı. "O güne tanıklık ettiğin için seni nasıl kıskanıyorum bir bilsen. Waterloo!"

"Orada olsan pek memnun olurdum, inan bana."

"Bana her şeyi anlatmalısın."

"Memnuniyetle. Soylu üst düzey subayların, bana yani Büyük Turist'e nasıl kibirle baktıklarını bilirsin. Pek eğlenceliydi. Peki, Rohan nerede?"

"Eşyalarını kayıktan indiriyor," dedi Jordan.

Max, "Gidip yardım edelim mi?" diye sordu. Gizli inlerinde hizmetkârlarını kullanmıyorlardı.

"İstersen dene. Kafanı koparabilir ama."

"Ah, korkunç canavarın keyfi kaçık, öyle mi?" diye sordu Max.

"Arkamdan konuşmayın ikinizi de yakarım." Arkalarındaki koridordan gelen aksi homurdanmanın ardından, Warrington Dükü Rohan Kilburn'un azametli bedeni göründü; adamın ayaklarının dibinde vahşi görünümlü kara bir köpek vardı.

Max sırtıttı. "Eve hoş geldiniz, majesteleri."

Rohan homurdandı ve odaya girdi. Köpeğin zinciri oraya kadar yetmeyince hayvan limanı korumak üzere geri çekildi ama Max, şimdi uzun boylu bir dövüşçü olan çocukluk arkadaşının, eşyalarıyla dolu koca çuvalı muazzam omzunda taşıyıp, getirip odanın ortasına bırakışını memnuniyetle izledi.

Arsız bir bakışla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yolculuk iyi miydi, eski dostum?"

"Deli gibi yağmur yağdı," dedi dük, "kahrolası Ostend'den ayrıldığımızdan beri de yağıyor." Elini uzun, nemli saçlarına götürdü.

Jordan muzipçe Max'e baktı. "Korkarım hava beyimizin neşesini kaçırdı."

“Seyahatlerden nefret ediyorum,” diye homurdandı Rohan.

“O halde sana iyi haberlerim var. Duydun mu? Seyahat günlerin sona erdi. Ak saçlı bir ihtiyar oluncaya kadar, kendini bir şatoya kapatabilirsin artık, eski dostum. Bu kahrolası iş sona erdi.”

“Buna ancak gözümle görürsem inanırım,” dedi Rohan.

“Ah, hadi ama, şimdi batıl inançlara kapılmanın sırası değil,” dedi Max neşeyle. “Yıllardır hedeflediğimiz şeyi başardık ve artık Tanrı’nın izniyle sivil hayata dönebiliriz.”

“O da ne demekse,” diye yanıt verdi Rohan.

Jordan, “Sen tam bir oyunbozansın,” dedi ama Max, Rohan’a elini uzattığında, dük bu eli kavradı ve Max’i kendine doğru çekerek sıkıca kucakladı.

Büyük şövalye, Max’in sırtına, neredeyse kaburgasını kıracak kadar kuvvetlice vurdu ve sonra bir kahkahayla kollarını gevşetti. “Midas Max! Dokunduğun her şey altına dönüşüyor! Dostum, ne kadar uzun zaman oldu.”

“İki yıl.”

Max bu sırada Rohan’ın sol kaşının üstünde yer alan yıldız şeklindeki yeni yara izini fark etti. Başını salladı. “Yeni bir ilave olmuş.”

“Alı, evet,” dedi Rohan homurdanarak. “Her seferinde daha da yakışıklı oluyorum, değil mi? Tanrımı, burada içecek bir şeyler yok mu?” Rohan, Max’in yanından geçti ve şarap şişesine yöneldi.

Kısa süre sonra eski püskü masanın etrafına oturmuşlar, tek bir fenerin ışığı altında, ölümle burun buruna geldikleri çeşitli maceraları anlatıp gülüşüyorlardı.

Ama kadehlerini ikinci kez doldurduklarında, savaş günlerinin gerçekten bittiğini fark ederek sessizleştiler.

“İşte buradayız,” diye mırıldandı Jordan yavaşça. “Hayattayız.”

“Aşağı yukarı,” dedi Max çarpık bir gülümsemeyle.

Rohan sordu: “Peki ya diğerleri? Kimleri kaybettik?” Ekiplerinin lideri ve irtibat sorumlusu olduğu için bu soru Max’e yöneltilmişti.

Ajanların yakalanması halinde Teşkilat’ın gizliliğini korumak için, sadece irtibat sorumluluğu görevini üstlenen kişi, diğer ekiplerin liderleriyle iletişim kurabiliyordu.

Bunun tek istisnası, Virgil’in, toplanıp geçici olarak birlikte çalışmasını istediği üçlü ekipleri göreve çağırdığı zamanlardı. Ama bu durumlarda da sadece iş konuşulur ve genel olarak isimler kullanılmazdı.

Eğer bir ajan, bir Teşkilat üyesini cemiyet içinde ya da başka bir yerde tanırsa, onu tanıdığına dair hiçbir belirti vermemeliydi.

Max başını eğdi. Drake de kendi üç kişilik ekibinin irtibat sorumlusuydu. “Ekiplerimizden biri ortadan kaldı-
nılmış.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Jordan. “Tanıdığımız birileri mi?”

Savaş sona erdiği ve adamlar da öldüğü için Max isimleri ifşa etmenin bir zararı olmayacağını düşündü. “Diğerlerini bilmiyorum ama ekibin başı, Westwood Kontu, Drake Parry’ydi.”

“Westwood,” diye tekrarladı Jordan. “Sanırım onunla bir kez karşılaşmıştım. Siyah saçlı. Galli miydi?”

“Evet.” Max kadehine bakıyordu. “Çok iyi dövüşçüydü. Neredeyse Rohan kadar iyiydi.” Max, Rohan’a doğru

baktı, Rohan da bekleyen ikinci şeyi açarken Max'e üzgün bir bakışla karşılık verdi.

"Öldüklerinden emin miyiz?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı Jordan. "Tutsak olmalarından iyidir." Sonra Max'in suskunluğunu fark etti. "Onu iyi tanır mıydın?"

"Oldukça."

Jordan, uzun bir sessizliğin ardından kadeh kaldırdı. "Lord Westwood'a içelim."

Max boğazını tıkayan yumruyu görmezden gelmeye çalışarak başını salladı. "Drake ve adamlarına."

Rohan, "Onlar gitti biz kaldık," diye sessizce homurdandı ve ölenlerin şerefine, şarabını bir dikişte bitirdi.

Üç adam da hazin bir sessizlik içerisinde, *benim kadar değerli olanlar düşerken ben nasıl hayatta kaldım*, diye düşünüyorlardı.

Max'in düşünceleri yine Daphne Starling'e gitti; bulutlu gökyüzünde Kutup yıldızını arayan bir denizci gibi, karanlıkta kendine yol gösterecek ışığına gidiyordu aklı.

Ya Drake yerine ben ölseydim? Ya eve dönemeyen kişi ben olsaydım? Kadehinin üstüne eğildi. Hiç kimsenin yarını garanti değildi. Yaşadıkları Max'e bunu öğretmişti.

Yaşama olan açlığı damarlarında atıyordu; özellikle de artık zamanı kendine aitken, istediği gibi yaşayabilecekken, gerçekten kim olmak istiyorsa, neyi nasıl yapmak istiyorsa yapabilecekken –yaşadığı onca şeyden sonra bu mümkünmüş gibi.

Son derece olgun olsalar da hepsi hâlâ genç birer erkekti. Önlerinde yaşayacakları koca bir hayat vardı; Drake'in asla yaşayamayacağı şeyler yaşayacaklardı.

Mesela aşk gibi.

Max de bu duyguyu henüz hiç tatmamıştı.

Ama yine de, karanlığın onu ne zaman alacağını kim bilebilirdi ki? Drake'in ölümü, ona sonsuza dek zamanı olmadığını hatırlatmıştı.

Üremeye başla, demişti Virgil. Belki de İskoçyalı bir kez daha öngörülerinde haklıydı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı Jordan, masanın etrafında birbirlerine rahatsızlıkla bakarlarken. "Arazilerimize mi çekileceğiz? Tilki avına merak salıp taşra beyefendiliğine mi soyunacağız?"

"Boş ver onu," dedi Rohan, kasvetli, sert bir kahkahayla. "Covent Garden'daki fahişelerin hepsini becermek bana mükemmel bir başlangıç gibi görünüyor."

"Tanrım, dostum Napoli'de hiç kadın yok muydu?"

"Onların hepsini elimden geçirdim—"

"Sen tam bir palavracısın Rohan—"

Arkadaşlarının neşeli sohbetini duymazdan gelen Max boş gözlerle içkisine bakmayı sürdürüyordu, ama birden, sert bir sesle konuşmaya başladı: "Ben ne yapmak istediğimi biliyorum."

Diğer ikisi şaşkınlıkla ona baktı, sonra da kendi aralarında bakıştılar.

"Elbette biliyorsun, hesapçı arkadaşım," dedi Jordan eğlenerek. "Yıllardır bu planları yaptığına şüphe yok." Max'in kalbi gümbürdüyordu. Kalp atışları beyinde sanki birer şimşek gibi çakıyordu.

"Evet?" dedi Rohan hâlâ şaşkın. "Nedir?"

Max, arkadaşlarının vereceği şaşkın tepkiyi düşünerek duraksadı: "Evleniyorum."

"Ne?"

“Yüce Tanrım!”

“Hemen mi? Ama daha yeni döndük!”

“Sen deli misin? En sonunda özgür kaldın! İskoçyalı artık bize emir vermeyecek! Neden kendini yeni bir esaretin içine sokmak için bu kadar acele ediyorsun?”

“Max, ciddi değilsin, değil mi?”

“Elbette ciddiylim.” Sakince gülümsedi, ama diğerleri onu kararından döndürmek için dil dökerlerken sessizlik içinde oturdu, sonra başını iki yana salladı: “Ben kararımı verdim.”

Bu sözcükler karşısında Jordan ona baktı. “Peki o zaman. Seni tanıyorsam bu iş bitmiştir.”

Max, kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silkti ama o an kararını vermişti.

Yıllar içinde, içgüdülerini sorgulamamayı öğrenmişti. Bunun sayesinde hayatı çok kereler kurtulmuştu. Düşmanlarla dolu bir odada olası bir dostu bulabilmek, onun için çoğu zaman hayat memmat meselesi olmuştu ve içindeki her zerre, Daphne Starling’in doğru kişi olduğunu söylüyordu. Ama asıl peşinde olduğu şeyi kendine itiraf etmekte zorlanıyordu.

Omuz silkmekle yetindi. “Ailemin lekelenmiş adı kendi kendine temizlenmeyecek.”

“Tamam, peki kim bu şanslı kız? Düşündüğün biri var mı?” diye sordu Rohan.

Kararını çoktan vermiş olan Max başıyla onayladı. “Aslında var.” Daphne Starling hakkında bildiklerini basitçe sıraladı ve avukatının onun için araştırarak hazırladığı gelin listesini duyunca kahkahalara boğuldular. Max alaycı bir gülümsemeyle ekledi: “Diğerleri sizindir.”

“Ne kadar da cömertsin seni hergele.”

“Ufak avukatının şehirde dolaşıp bilgi toplamasını gözümde canlandırabiliyorum,” dedi Jordan daha da şiddetle gülererek.

“Oldukça verimli bir yöntem.”

“Ne yaptın. adamcağıza araziden nasıl faydalanacağını mı öğrettin?”

“Aşağı yukarı.”

“Ama neden casusluk işini senin için Virgil’in yapmasına izin vermedin? Bu tip konularda oldukça deneyimlidir.”

“Meşguldü,” diye yanıtladı Max. “Ayrıca—” Sakin sesinin altında hafif bir kırgınlık tınısı vardı. “İhtiyar İskoçyalı son yirmi yıldır hayatımı yönetiyor. Kendime eş seçerken de ona ihtiyacım yok.”

Tek kelime daha etmeden içkisini içmeye koyuldu.

Sessizlik içinde bir süre beklediler.

“Hepimizin evlenip çoluk çocuğa karışmasını ne çok istiyor, değil mi?” diye mırıldandı Jordan.

“Aynı şeyleri sana da mı söyledi?” diye sordu Max.

Jordan başını sallarken Rohan ciddi gözlerle diğer iki adama baktı. “Bana da söyledi. Teşkilat’ın kadrolarının bir süre sonra yenilenmesi gerekecek.”

Max yavaşça, “Kendi kanımızı feda ettiğimiz yetmedi mi?” diye sordu.

Jordan yere baktı. “Belli ki yetmemiş.”

“Max, şu senin hanımefendi nasıl biri?” diye mırıldandı Rohan efkârlı gözlerle bakarak.

“Mükemmel biri.” Omuzlarını silken Max’in yüzündeki hazin gülümseme, üzgün yüzünü bir parça aydınlatmıştı. “Güzel. Zeki. Nazik.”

“Ve bir de seninle evlenmeyi kabul mü etti?”

Max, kaşlarını kaldırdı. "Ah, henüz tam olarak kabul etti diyemeyiz."

"Aha!" diye haykırdı düğ. "Nazlanıyor mu? Zor kızı mı oynuyor?"

"Hayır, sadece, henüz ona evlenme teklif etmedim."

"Bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?"

"Babasıyla işlerimi hallettikten hemen sonra."

Jordan şaşkınlıkla Rohan'a döndü. "Önce kızın babasına söyleyecekmiş! Ne antikalık!"

Rohan da aynı fikirdeydi. "Sen de pek eski kafalıymışsın Max. Böyle olduğunu hiç bilmezdim."

"Erkekleri reddetme konusunda nam salmış bir kıza bu kararı bırakamam, değil mi?" Daphne Starling'in vereceği yanıt konusunda endişelenmeyi reddeden Max, diğerlerine ciddi bir bakış attı. "İyi bir aristokrat hanımefendi, babasının sözünü dinlemeyi bilir."

"Evet, ama daha az önce bir başkasını reddettiğini söyledin."

Max huysuzca yanıt verdi: "Ben Albert Carew değilim."

"Elbette değilsin." Falconridge Kontu Jordan, bu konudaki şüphelerini –ya da ne kadar eğlendiğini– ifade etmek için kelimelere ihtiyaç duymaksızın uzunca bir süre Max'i inceledi.

Max, ikisinin de şüpheli yüzlerine bakıp kaşlarını çatı. "Ne zaman öğreneceksiniz? Ben bir şeyi istersem, hayır yanıtı benim kitabımda yazmaz!"

"Adam haklı," dedi Rohan sırtarak.

Jordan arsızca gülümsedi. "Doğru. O zaman, sanırım bu iş hallolmuştur." Kadehleri bir kez daha doldurdu ve kendi kadehini kaldırdı. "Max'e içelim! Müstakbel kocaya."

"Zavallı kız," dedi Rohan. "Nasıl bir belaya bulaşmak üzere olduğundan habersiz."

Max, "Güven bana," dedi. "Yakında öğrenecek."

Üçü de güldü. Sonra kadehlerini tokuşturup, içkilerini içtiler.

Kanalın öte yakasında, yağmur tüm şiddetiyle yağıyordu. İyice alçalmış kara bulutlar, Loire Vadisi'ndeki barok tarzı muazzam şatonun arduaz mavisini kulelerini yalıyor, şatafatlı bahçelerini ve üzüm bağlarını ıslatıyordu.

Islak, kara bulutlar, yıldızları gizlemişti ama geç saate rağmen şatonun üst katlarındaki kimi pencerelerden ışık huzmeleri yayılıyordu.

Dama tahtası desenindeki döşemeleri ve meşale ışığında parıltı veren altın damarlı siyah mermerden sütunlarıyla Özgürlük Konseyi'nin toplantı merkezinde, mağlubiyet atmosferi her yere sinmişti.

On Bölge'nin Kudretli Efendileri ve üç Saygıdeğer Gezgin, bir zaman çarkına benzetilmiş, ortası boş, yuvarlak bir masanın etrafında oturuyorlardı.

Sandalyelerden biri, diğerlerine göre yüksekti ve bir tahtı andırıyordu. Bu sandalyeye oturmuş adamın, alnından hafifçe açılmaya başlamış sarı, dik saçları ve orada toplanmış insanlara soğuk bir üstünlükle bakan zalim, mavi gözleri vardı. Adamın adı Malcolm Banks'ti ve Konsey'in başkanı olarak, Rupert Tavistock'u ibret olsun diye cezalandırmak üzereydi.

Hatta bunu iple çekiyordu.

Ama önce, Özgürlük Konseyi'nin saygın üyelerine sunacağı bazı gerçekler vardı.

"Bonaparte'in işi bitti," dedi. "Kaçmasına yardım etmiş olsak da, artık hiçbir karargâhtan destek alamayacak, yani bizim için artık bir değer taşımıyor. Napolyon'un Waterloo'daki yenilgisi sonucunda, Fransız imparatorluğuyla ilgili planlarımızın suya düştüğünü söylemek zorundayım. Ama neyse ki—" Ellerini kenetleyerek öne doğru eğildi. "Bu olasılığı düşünerek, yıllar önce, Bourbon hanedanının sürgünü sırasında Kral Louis'nin sarayındaki etkimizi artırmak için çalışmalar yapmıştık. Louis Fransa'da tahta tekrar geçtiğinde, bu en azından dostluğumuzun devam etmesini sağlayacaktır."

Diğerleri sessizliklerini korudular, bu öngörü onları pek de etkilememiş gibi görünüyordu. Malcolm oturanların katı suratlarından, bu yenilgi sonrasında kimi üyelerin, onun liderlik niteliklerinden şüphe etmeye başladıklarını anladı.

Bu nedenle, sıradaki güç gösterisi elzemdi. Herkes ona düşman kesilmeden önce Konsey üyelerini kendilerine getirmesi gerektiğini biliyordu. Eğer alaşağı edilecek olursa, Konsey'in başına oğlunu geçiremezdi. Otuz yaşındaki Niall, oradakilerin çoğunun, çok genç olduğu için Konsey'de yer almayı hak etmediğini düşündüğünden habersiz, babasının yanında oturuyordu.

Ama Malcolm, oğlunu lider olması için yetiştiriyordu. Bu bile son derece tartışmalı bir durumdu çünkü geleneğe göre yeni liderler Konsey üyeleri tarafından, en deneyimli ve bu görevi layıkıyla yapabilecek kişiler arasından seçilirdi. Bu, diğerleri gibi, babadan oğula geçen bir yönetim şekli değildi.

Ama Malcolm'un başka planları vardı. Türlü dolaplarla en sonunda ele geçirdiği bu mevkiden kolay kolay ayrıl-

mayaya niyeti yoktu. Diğerleri henüz bunun farkında değildiler.

“Bir hayli geriye düştüğümüz doğru, arkadaşlar, ama işimiz henüz bitmedi,” diye devam etti sakince. “Sadece nihai zaferimiz gecikmiş oldu. Kayıplarımızı telafi etmek için süreye ihtiyacımız olsa da, her zaman olduğu gibi yine düze çıkacağız: Yeni dünyaya alışacağız. Yeni koşullara uyum sağlayacağız. Yeniden toparlanıp, bir sonraki fırsatı kollayacağız. Ve bu fırsatı yakaladığımızda da,” diye ekledi buz gibi bir kararlılıkla, “darbeyi vurmak için yerimizi almış olacağız.”

Konsej üyelerinin arasında, hemfikir olduklarını gösteren mırıldanmalar oldu.

“Şimdi, devam etmeden önce halledilmesi gereken son bir iş daha var.” Niall’a doğru yaptığı bir baş hareketiyle, oğlu sandalyesinden yavaşça kalktı.

Onu seyreden Malcolm, oğlunun ne müthiş bir adam haline geldiğini düşünerek, gurur duymadan edemedi. Niall, uzun boyunu ve kızıl, gür saçlarını İskoç atalarından almıştı.

“Rupert,” dedi Malcolm sakince, masadaki yoldaşlarından birine bakarak. “Korkarım kabiliyetsizliğin için ödemem gereken bir bedel var.”

Tepesi açılmaya başlamış olan heybetli İngiliz hızla yanıt verdi: “Affedersin?”

“Başarısızlığının cezasız kalacağını mı düşünüyordun?” diye sordu Malcolm ılımlı bir ses tonuyla.

Rupert Tavistock yutkunarak bağırdı: “Başarısızlığımı mı?” Niall sandalyesinden kalkıp yavaşça, merhametsizce kendisine doğru yaklaşıırken, adam gerginlik içinde baktı.

“Ah, evet, elbette. Savaş günü Napolyon başarısızlığa

uğrarsa, Wellington'dan kurtulmakla sorumlu kişi sendin. Eğer adamların başarılı olsaydı Wellington'ın Blucher'e gönderdiği ulak asla yerine varamazdı; Napolyon, olması gerektiği gibi, savaşı kazanırdı ve *altı asırlık hayalimiz gerçekleşmiş olurdu!*" Malcolm sözlerini öfkeyle gümbürdeyerek bitirmişti.

"Ama, biraz bekleyin!" Sıkıntıdan ter içinde kalmış olan Rupert sandalyesinden fırlamaya yeltendi, ama arkasında dikilen Niall'in iri eli adamın omzundaydı ve onu sandalyesine geri itti.

"Hedeflerimizin gerçekleşmesini beklerken, Wellington'ın karargâhına soktuğun ajanlarımız öldü," dedi Malcolm, "ve sen de birazdan onların yanına katılacaksın."

Tavistock, "Benim hatam değildi!" diyerek kendini savundu. "Söylediğiniz her şeyi yaptım! Piyasalar çöktü –hesaplarımıza milyonlar aktardım."

"Ama Waterloo."

"Hepsi Teşkilat'ın yüzünden! Benim bilgim dışında birini göndermişler. Adam her kimse, ajanlarım harekete geçemedi hepsini öldürmüş. Bunun sorumlusu ben değilim! Aziz Michael Teşkilatı yok edilmeden kazanmamız imkânsız ve eğer sizi başkan seçersek, tüm Teşkilat'ı çökteceğinize söz veren sizdiniz!"

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye homurdandı Malcolm. "Adamlar birer hayalet."

"Onlar birer insan! Yaralanabilirler! Septimus üç tane-sini Münih'te öldürmüş!" Tavistock hararetle, Ren Nehri boyunca birçok prenslikteki operasyonlardan sorumlu olan koyu saçlı, sessiz Alman'ı işaret etti.

"Evet, ama sorun tam da bu, değil mi sevgili Rupert?"

Malcolm, temkinli bir memnuniyetsizlikle Septimus'a baktı. "Bavyeralı dostumuz adamları sağ ele geçirmeyi başaramadı ve sonuç olarak Teşkilat'ın Avrupa'daki üslerinin yerlerini ve mevcut ajanlarının sayısını öğrenemedik."

"O halde önerin nedir Malcolm?" Salonun diğer ucundan yükselmişti bu ses. "Pes mi edelim? Düşmanlarımıza teslim mi olalım?"

Herkes dönerek, soruyu sormuş olan, ince ve azametli, ak saçlı Yorkshire beyefendisi James Falkirk'e baktı.

Üç Gezgin'in şefi olarak, Malcolm'un artan gücünü dengeleyebilecek tek kişi oydu.

Adamın görevi, Kudretli Efendiler kendi sorumluluk bölgelerindeki operasyonları sürdürürken, on bölge içinde sürekli seyahat ederek herkese göz kulak olmak, bilgi toplamak ve Özgürlükçülerin genel stratejilerini belirlemektir. Ama son bir yılda yaptığı gezilerde çok şey öğrenmişti, özellikle de Malcolm'un arkalarından iş çevirdiğini gösteren birtakım ipuçları yakalamıştı.

Beceriksiz liderlerine sarsılmaz bir sabırla bakan James, Malcolm'un oyunlarından haberdar olduğunu ve duyduğu öfkeyi başarıyla gizledi. Soğukkanlı bir İngiliz beyefendisi olarak bu İskoçyalı barbarlara nazik davranması gerektiğini biliyordu. Ama ne mal olduklarının da farkındaydı.

Malcolm bu hareketin temelini oluşturan değerlere gerçekten inanmıyordu ve James bu yüzden, adamdan öğreniyordu. Malcolm'a göre kutsal Özgürlük felsefesi, zenginlik ve dünyevi güce ulaşmak için bir araçtan ötesi değildi.

Napolyon yüzünden, üzerinde çalıştığımız her şeyi kaybetmemize şaşmamak gerekir, diye düşündü James. Yenilgiyi hak etmişlerdi çünkü dünyayı iyilikçi bir Konsey'in

altında birleştirme hayallerini, öngörüden yoksun bir adamın ellerine teslim etmişlerdi. Tek gözünü sadece kendi çıkarlarına dikmiş iğrenç bir tepegöze.

Ne yazık ki Malcolm'un önerileri son zamanlarda, üyelerin bir kısmına yeterli geliyormuş gibi görünüyordu.

"Ah, canımızı sıkına James," dedi Malcolm sıkıntıyla. "Elbette Aziz Michael Teşkilatı'na teslim olmayı önermiyorum. Ama gücümüzü yeniden kazanana kadar sağduyulu olmalıyız. Buna faydacılık derler, anlıyor musun? Hiç duymuş muydun? Biliyorsun, hayat, hayaller ve öngörülerden ibaret değildir. Niall, sen devam et," diye ekledi başını sabırsızca sallayarak. "Bunu uzatmanın bir anlamı yok."

Niall başını sallayarak boğma telini ellerine doladı. Rupert kaçmaya çalıştı ama sadece üç adım atabilen adam, Niall onu yakalayınca haykırdı.

"James-yardım et!"

James'in, kendisine karşı en büyük tehdit olduğunun farkında olan Malcolm, James'e merakla baktı. "Evet, James, Rupert'ı kurtaracak mısın?"

James kibarca arkasına yaslandı. "Üzgünüm Tavistock. Sana olan inancımıza ihanet ettin. Büyük sorumlulukların vardı ama sen başarısız oldun."

Rupert inildi, Malcolm kıs kıs güldü ve Niall işe koyuldu. James dilini tutmuştu. Bir kere, Rupert Tavistock, kurtarmaya değmeyecek şımarık bir budalaydı. İlkelerini yıllar önce kaybetmiş, Konsey'in hedefleri için çalışması gereken yerde, Londra'nın zevk âlemlerine dalmıştı. Güç insanı yozlaştırırdı ve bu adamlar da yozlaşmadan nasiple-rini almışlardı.

James sık sık kendinden başka ahlaklı kalan biri olup olmadığını merak ediyordu.

Başını çevirip Rupert'ı kaderiyle baş başa bırakırken, yuvarlak masanın karşı tarafındaki Septimus Glasse'yle göz göze geldi. Sert, kara sakallı Alman, sessiz kalması için onu uyaran karanlık bir bakış attı James'e. Şüphesiz, kızıl saçlı genç irisinin, babasına karşı çıkacak diğer aptallara yetecek kadar boğma teli vardı.

Endişelenme dostum, diye düşündü James çarpık bir gülümsemeyle; en azından Septimus'a güvenebileceği için minnettardı.

Özgürlük Konseyi'nin başarısızlığında, asıl sorumlunun liderleri olduğunu ikisi de biliyordu ama hiçbiri bunu, en azından şimdi, burada söyleyecek kadar budala değildi. Önce plan yapmak gerekirdi...

Saniyeler geçti ve Niall bu tatsız görevi büyük bir coşkuyla yerine getirirken, James'in insanlığından geriye kalan son zerrelere, onu belli belirsiz de olsa ürpertti. Rupert'ın öğürme sesleri ve uzuvlarının tuhaf seğirmeleri durdu.

Bunu sessizlik izledi.

Niall, sırtı gruba dönük, doğruldu. Nefesini toparlar-ken, geniş, genç omuzları yükselip alçalıyordu.

Omzunun üstünden şeytani bir bakış gönderen Niall, bu yüksek konuma sadece torpille gelen aptal çocuklardan biri olmadığını anlatmak ister gibiydi.

Kısılmış bakışlarıyla, deneyin de görün, diyordu. İşini bitirmişti; alnındaki teri koluyla sildi ve soğukkanlılıkla yerine oturdu.

Malcolm memnuniyetsizlikle cesedi işaret ederek, korumasına seslendi. "Şundan kurtul. Ve vekilini içeri gönder."

"Vekil mi?" dedi hemen James, diğerlerinden de kızgın bir homurtu yükselirken. "Oylamaya ne oldu?"

Malcolm kestirip attı. "Buna vakit yok! Susun! Konsey, halefler hakkında her zamanki tartışmaları yürütürken en azından gidenin yerini doldurabilecek bir adam seçerek, sadece işleri kolaylaştırmaya çalıştım."

Şaşkın ama sessiz itirazlar devam ederken, Malcolm'un iri kıyım, sessiz koruması kapıyı açtı ve salonun dışından birini çağırdı.

Diğerleri, Malcolm'un önceliklere karşı gelerek aralarına davet ettiği kişiyi görmek için sinirle o tarafa döndü. Salonun dışındaki koridorda bulunan parlak ışığın önünde, uzun, kaslı bir gölge belirdi.

Yeni gelen adam odaya girip masaya yaklaşıncı, odadakiler adamı yakından inceleme fırsatı bulmuş oldu -kırklı yaşlarda, koyu, dalgalı saçlı, burnu gagayı andıran, acımasız gözlü bir adamdı bu.

Hay aksi Şeytan. Gördüğü yüzü tanıyor olmanın verdiği şaşkınlıkla, James'in tüyleri diken diken oldu. Malcolm aklını mı kaçırmıştı?

Gelen kişi, Özgürlük örgütünün yeraltı kadrosundaki en korkulan suikastçı, Dresden Bloodwell'di.

Malcolm, Rupert'ın boş sandalyesini işaret ederek, "Hoş geldin dostum!" dedi. "Aramıza katıl."

"Teşekkürler." Ünlü suikastçı, Malcolm'a bakarak soughuça gülümsedi, halefinin yerdeki cesedine ifadesiz bir bakış attı ve masaya ulaşmak için cesedin üzerinden atladı.

Malcolm'un koruması, Rupert Tavistock'u ayak bileğinden kavrayıp cesedi odanın dışına sürüklerken James şaşkın bir sessizlik içinde oturdu.

"Beyler," dedi Malcolm, "size, en başarılı ajanlarımızdan Dresden Bloodwell'i takdim etmeme izin verin. Örgütümüzdeki pek az insan onun başarılarına erişmiş-

tır. Geleneksel yöntemlerle resmi bir üye seçilene kadar Londra bölgesine o hakacak.”

Dresden, sandalye sanki ezelden beri onunmuş gibi oturarak, kibarca başını salladı. “Bu bir şereftir, sayın beyefendiler.”

Hiç kimse yanıt vermedi.

James, Septimus’a doğru bir kez daha ihtiyatla baktı; ama adamın kim olduğunu öğrendikten sonra ne Alman arkadaşı, ne de diğerleri tek kelime etmeye cesaret edebiliyordu.

James’in midesi hafifçe bulandı. Malcolm’un Konsey’deki hizbini kuvvetlendirmek için çalışma yürüttüğü artık açıktı. Ama Malcolm’un bu canavarı nasıl kontrol altında tutacağını merak ediyordu, özellikle de Bloodwell kanalın öte yakasında göreve getirildikten sonra.

Bundan sonra Malcolm, toplantıya kaldığı yerden devam etti. Basmakalıp cümleler ve değişmeyen ses tonuyla, her zaman olduğu gibi konuşuyordu. Ama toplantıda, artan rahatsızlığı hissetmemek mümkün değildi.

Toplantı sona ermeden hemen önce, Malcolm’un davetiyle atıştırmalık bir şeyler yemek için yemek salonuna geçildiğinde, James bir şeyler yapılması gerektiğine karar vermişti; hem de çok yakında.

Liderlerinin, daha büyük güce sahip olma hedefine ulaşması engellenmeliydi. Masanın başında Rupert’i Niall’a öldürtmesi, oradaki herkese açıkça gözdağıydı. Ayrıca Tavistock’un görevini devretmek için Dresden Bloodwell’i seçmesi, Malcolm’un, suikastçı arkadaşını, Konsey’de emirlerine uymayı reddeden herkesi öldürtmek için kullanmaya hazır olduğunu gösteren bir tehditti.

Bir şeyler yapılmalıydı ve James, Malcolm’a karşı diğerlerine liderlik edecek kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Toplantı sona erince Konsey üyeleri kendi aralarında fısıldaşarak salonu terk ettiler. James diğerlerinden ayrılarak koruması ve yardımcısı Talon'a bu gece ayrılacaklarını söyledi. Talon selam vererek ayrıldı ve yolculuk için hazırlık yapmaya gitti.

Yemek salonuna girmeden önce kafasını toplamak için bir an duraksayan James, toplantı salonunun hemen dışındaki merdiven boşluğunda bulunan mermer tırabzana yaslandı.

Kaşlarını çatmış etrafa bakarken, Septimius yanına geldi. Yakın dostluklarına rağmen, Malcolm'un çatısı altındayken, James'in gerçek düşüncelerini dillendirmeye hiç niyeti yoktu. Yerin kulağı vardı –üstelik şimdi bir de uğraşılması gereken Dresden Bloodwell çıkmıştı.

Septimius elini uzatarak, "Falkirk," diye onu selamladı.

"Glasse." James uzatılan eli sıkı. "Üç Teşkilat üyesine karşı elde ettiğin başarı için tebrikler. Bu çok büyük bir başarı."

"Ah, övgüyü tek başıma kabul edemem," diye yanıtladı Alman; dönerek yanındaki tırabzana yaslandı. "Görev sırasında onların en iyi iki adamına karşı benim en iyi on adamım vardı."

"İki mi?" dedi James. "Üç kişiyi öldürdüğünüzü sanıyordum."

Septimius tek kelime etmeden, göz ucuyla ona baktı.

James kaşlarını çatarak durdu.

Septimius belli belirsiz gülümsedi. "Dostum, neden Bavyera'ya beni ziyarete gelmiyorsun? Son derece ilgi çekici bir dost edindim. Eminim onunla tanışmak istersin. Onu anlamakta bazen güçlük çekiyorum. Kendisi İngiliz, belki sen onu benden daha kolay anlarsın. Elbette, sizi tanıştırmaktan mutluluk duyuyorum."

James'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Yalnız olduklarına emin olmak için etrafa bakındı, fısıltıyla sordu: "Teşkilat'ın adamlarından birini mi ele geçirdin? Hem de canlı?"

Dostu belli belirsiz başını salladı. "Ekip liderleriydi. Diğer ikisini öldürürken kaçımayı başardı ama sonra -iyi dinle, intikam almak için geri döndü."

"O zaman kurallarına karşı gelmiş." James şaşkınlıkla baktı. "Onlarda intikam almak yasaktır."

Septimus omuz silkti. "Bu kurala uysaydı kendi için çok iyi olurdu. Her neyse, kaçamadı işte."

"İnanılmaz!" diye fısıldadı James. "Malcolm'a söyledin mi?"

"Elbette hayır. Önce sana söylemem gerektiğini düşündüm." Septimus duraksadı. "Acele et James. Misafirimizin daha fazla dayanacağını sanmam."

"Çarpışma sırasında mı yaralandı?" diye hızlıca sordu James.

Septimus sırtıttı. "En iyi işkencecilerim aylardır onunla uğraşıyor."

James dehşetle fısıldadı. "Septimus! İşkenceciler mi? Eğer söylediğin kişiye, bu adam harcanamayacak kadar değerli!"

Septimus umursamaz bir bakışla, başını iki yana sallayarak yanıt verdi. "James, adamın ne kadar dik başlı olduğunu bilmiyorsun. Alçak herif ölümün eşiğine geldi ama adamların onun sadece adını öğrenmeyi başardılar -yine de bunun, soyadı mı, göbek adı mı, unvanı mı, yoksa sadece bir takma ad mı olduğundan emin değiliz."

James hemen sordu: "Size verdiği isim neydi?"

Septimus şüpheyle baktı. "Drake."

Bölüm Altı

İki hafta sonra, Daphne üst kattaki aydınlık odasında şevkle, sosyetenin ünlü hayırseverlerine, Bucket Sokağı'ndaki yetimlerin yaşadığı zorluklar ve yetimhanenin yeni mekânı olarak düşündüğü bina hakkında mektuplar yazıyordu.

Herkesin Karun kadar zengin olduğunu söylediği Lord Rotherstone'u da olası bağışçılar listesine eklemeyi düşünüyordu; ne de olsa adam yetimhaneye ev sahipliği yapan tehlikeli mahalleyi yakından görmüştü.

En azından, Lord Rotherstone'a mektup yazmak istemesinin tek nedeninin bu olduğunu söylüyordu kendi kendine. Ama eğer kendine karşı tamamen dürüst davranması gerekirse, *o adamla* ilgili konularda gerekçelerinin doğruluğuna güvenmemesi gerektiğini kavramıştı.

Elbette Lord Rotherstone'a mektup yazma arzusunun, adama kendi varlığını hatırlatma arzusuyla yakından uzaktan ilgisi yoktu!

Marki, balo akşamından beri aklından çıkmıyordu ama

ne yazık ki "Lord Cehennem Ateşi" o günden beri cemiyette görünmemişti.

Daphne bunu neden umursadığını bilmiyordu.

Adamla daha yeni tanışmıştı ve onu tekrar görme konusundaki hisleri karmaşıktı: Markiyi görme fikri onu dehşete düşürüyorken, deli dolu markinin bu kez neler yapacağını korkulu bir heyecanla merak da ediyordu.

Adamın verdiği dans sözünü hatırlayınca utandı, çünkü marki onu çoktan unutmuştu belli ki.

Lanet olsun. Daphne adamı düşünmemek için elinden geleni yapıyordu ama markinin Londra'yı terk etmemiş olduğunu bilmek canını acıtıyordu; zira adamın kentten ayrılması, onu aramıyor olmasını daha makul kılabilecek bir sebep olurdu.

Son gelişmelerden her zaman haberdar olan Carissa, Lord Rotherstone'un kentte, Cehennem Kulübü'nden iki korkunç arkadaşıyla görüldüğünü söylemişti.

Daphne bunların, Edgecombe balosunun olduğu gece, markinin uzun zamandır gelişini beklediğini söylediği arkadaşları olduğuna kanaat getirmişti. Dedikodu gazetesine göre üçlü, bir dövüşe bahis yatırmışlar, korkutucu yeteneklerini göstererek Angelo'da kılıç idmanı yapmışlar ve Tatt'teki açık artırmada atları incelemişlerdi. Ama görünüşe göre, sosyeteye karışmayı pek arzulamıyorlardı.

Evet! Daphne bir parça kırıldığını itiraf etmeliydi. Edgecombe Konağı'nda birbirlerine kur yaptıkları o geceden sonra, birbirlerine verdikleri dans sözünü yerine getirmek için markinin de en az kendisi kadar istekli olacağını sanmıştı. Ama şimdi, Lord Rotherstone'un yokluğu sürdükçe, Şeytan Marki'nin, onu saf bir çocuk gibi gördüğünü, onunla oyun oynadığını düşünüyordu.

Belki de Carissa bu konuda, başından beri haklıydı.

Neyse kı tam o anda kapıyı çalan hizmetçi Daphne'nin aksi düşüncelerini böldü. "Evet?"

Wilhelmına başını kapıdan içeri uzattı. "Lord Starling sızı görmek istiyor hanımın."

Daphne başını salladı. "Hemen geliyorum." Markinin yarattığı karmaşık duygulardan sıyrılmış olmasına memnun, babasının çağrısına uymak için odadan hemen çıktı.

Merdivenlerden aşağı inerken evdeki uğursuz sessizliği fark etti. Piyano çalmıyordu. Mızıldanan kimse yoktu.

Merdivenin başında, içine dolan şüpheyle kaşlarını kaldırarak, durdu.

Ayak patırtıları ve şamatacı kâhkahalar yerine, üvey kardeşlerinin tekdüze bir ses tonuyla Fransızca çalıştıklarını duyabiliyordu.

Öne eğilen Daphne salonun kemerli girişini görebiliyordu. Hantal kızlar, koltukta oturan mürebbiyenin karşısında, uysallıkla Fransızca grameri çalışıyorlardı. Penelope hemen yanlarındaki koltuğuna oturmuş, özenle ama durmadan nakışını işliyordu. Hayatlarında ilk defa iyi, saygıdeğer bir aile gibi görünüyorlardı.

Daphne tuhaf bir önseziyle kaşlarını çattı. Bir sorunla karşılaşmak üzereymiş gibi tuhaf bir his duydu.

Ah, hayır, diye düşündü birdenbire. Ya babam Bucket Sokağı'ndaki kavgayı öğrenmişse? Belki de Willie kardeşlerden biri ağzından bir şey kaçırmıştı.

Bu düşünceyle midesi kasıldı ama kendini yürümeye zorlayarak, hiçbir sorun olmadığını düşünmeye çalıştı. Babası bazen, bir fıkranın en komik yerini unuttuğunda, hatırlatması için Daphne'yi çağırırdı...

Ama merdiveni indikten sonra, babasının çalışma oda-

sına gitmek için salondan geçerken, Penelope başını kaldırdı ve gözlerine sertçe baktı.

Bu sert bakışlar her şeyi anlatıyordu, evet bir fırtına kopacaktı. Aniden telaşlanan Daphne neler olduğunu öğrenmek için aceleyle babasının çalışma odasına koştu.

Lord Starling'in çalışma odasına vardığında, babasını, elleri arkasında bağlı, pencereden dışarı bakarken buldu.

Hemen, "Beni mi görmek istediniz babacığım?" diye sordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Vikont Starling, ona döndü. "Ah! İşte geldin, canım. İçeri gel. Otursana." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Ah, kapıyı da kapat, olur mu?"

Kızgın görünmüyor, diye düşündü Daphne. Babasının sözüne uyarak, masanın yanına gelmeden önce kapıyı kapattı. "Bir sorun mu var, baba?"

Babasının işaret ettiği sandalyeye otururken, Lord Starling şaşkın bir gülümseyişle, "Hayır, hayır," diye yanıtladı. "Sevgili kızım." Masasının ön tarafına doğru ilerledi ve yüzü Daphne'ye dönük, masanın köşesine yaslandı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak anlayışla gülümsedi ve sessizce, "Sana bir başka teklif daha geldi," dedi.

"Ne?" Daphne yüzünün kireç gibi olduğunu hissedebiliyordu. "Kimden?"

"Tahmin edemiyor musun?" diye sordu babası sakince.

"Ben-ben bilmiyorum... Kimmiş baba?" diye haykırdı Daphne, babasının hınzır gülüşü karşısında telaşa kapılarak. "Sakin Albert'in bir daha—"

"Rotherstone Markisi."

Daphne ağzı açık, şaşkınlıkla babasına bakakaldı.

Babası hâlâ gülümsüyordu, ama bu haber karşısında Daphne, başının döndüğünü hissetti. Uzunca bir süre, sandalyenin ahşap kolçaklarına sıkıca tutundu ve ağzını bile açamadı.

Bu arada babası, hiç de böyle bir zorluk yaşamıyordu. "Tebrikler hayatını! Bu sefer mükemmel bir kalbi fethetmişsin! Kendine iyi bir eş bulacağını başından beri biliyordum..." Sevgi dolu babası gururla konuşmaya devam etti; güzelliği, cazibesi ve zekasıyla bu kadar muhteşem bir eş bulan kızına övgüler yağdırdı, ama şaşkınlıktan dili tutulan Daphne tek kelime edemedi.

Gümbürdeyen kalbinin sesinden, babasının söylediklerini ancak boğuk bir mırıltı gibi duyuyordu.

Şeytan Marki, ondan eşi olmasını mı istiyordu?

Bu nasıl olabilirdi?

Daphne, çarpılmış gibiydi. Oda etrafında dönüyordu, damarlarında korkunç bir karmaşa dolaşıyordu.

Bir hata olmalıydı!

Adamın hayalini kurarak geçen iki hafta, yerini telaşlı bir kafa karışıklığına bırakmıştı. Elbette markiyi tekrar görmek istiyordu ama bu düşündüğünden epey fazlaydı! Rotherstone, sadece kısa bir sohbetin ardından onunla evlenmeyi nasıl düşünebilirdi?

Evet, evet, elbette, Daphne her yıl takdim döneminde kızların evlendirildiğini biliyordu –ama bu, başka kızların başına gelirdi, onun değil. Daphne Starling asla böyle bir şey yaşayamazdı!

Kendi hayatını sadece Daphne yönetebilirdi!

Babasının, Rotherstone Markisi'nin eşi olarak ne muhteşem bir hayat süreceğini, herkesin onu nasıl kıskanaca-

ğını anlattığı yatıştırıcı monoloğu bölerek, en sonunda, "Baba!" diye haykırdı.

"Evet, canım?" Daphne'nin yüzünü inceleyen babası, kaşlarını çatı. "Bitkin görünüyorsun. Biraz çay ister misin? Ya da amonyak ruhu?"

Daphne, "Hayır!" diye bağırdı, sonra şaşkınlıkla ellerini kaldırdı. "Nasıl—"

"Eh, oldukça basit oldu, hayatım." Lord Starling mcrakla kızına baktı. "Lord Rotherstone, White'ta benim yanıma geldi, kibarca kendini tanıttı ve benimle görüşmek istediğini belirtti. Ben de kabul ettim —elbette, senin Edgecombe balosunda onu sorduğunu hatırladım ve o an şüphelendim zaten." Gülümsedi. "Ondan hoşlanmışa benziyordun ve onun da sana duyduğu hayranlık bana son derece içten geldi. Seni seçme nedenleri son derece saygıdeğer, mantıklı ve uygundu."

Daphne öne doğru eğilerek sordu: "Hakkımda ne söyledin?"

"Gördün mü? Ona karşı kayıtsız olmadığını biliyordum," diye dalga geçti babası.

Daphne konuşamayarak babasına baktı.

Birdenbire yüreğinin iki parçaya ayrıldığını hissetti. Kalbinin yarısı, gözlerine baktığı ilk andan beri aklından çıkmayan bu adamın kendisine sadece ilgi duymayıp, ayrıca unvanını ve adını paylaşacak kadar değer verdiği düşüncesiyle sevinç içerisindeydi.

Ama kalbinin diğer yarısı —daha mantıklı olan yarısı— kendi hayatıyla ilgili bir konuda fikrinin alınmamış olması karşısında, tüm kadınlar adına kızgınlık duyuyordu.

Erkekler!

Ama bu erkek tam bir şeytandı.

Doğruca babasına giden Lord Rotherstone, Daphne'nin ne düşüneceğini umursamamış ve hiç fark ettirmeden Daphne'nin hayatının kontrolünü ele geçirmişti.

Daphne'nin aklına gelen ilk şey, adamın müthiş karizması ve zekâsı sayesinde Carew kardeşlerin icabına olay çıkarmadan bakması, onlara istediğini yaptırmayı olmuştur. Görünüşe bakılırsa aynı numarayı Daphne'nin babasında da uygulamış, Lord Starling'in kızına bile damışmadan bu evliliğe onay vermesini sağlamıştı.

"Evet? Bu müthiş haber karşısında ne diyeceksin?" diye sordu babası.

"Nereden başlasam bilemiyorum, baba. Evliliği pek düşünmüyordum..."

Lord Starling itiraz etti: "Bu yüzden de senin yerine ben düşünmek zorunda kaldım işte."

"Ama baba-" Daphne uygun sözcükleri ararken, başı hâlâ dönüyordu. "Ben böyle mutluyum! Görmüyor musun, ben hayatımı bu haliyle seviyorum. Çok güzel bir hayatım var," diye haykırdı. "Ve neden herkes bunu değiştirmem için beni zorluyor, anlayamıyorum!"

"Öyle mi?"

Daphne kendinden emin, başını salladı. "Evet! Evim burada, çocuklarla çalışmalarım var, kitaplarım var, arkadaşlarım var! Bir erkeğin beni mutlu etmesine ihtiyacım yok!" dedi coşkulu bir haykırıyla.

Babası gülümseyerek gözlerini ona çevirdi.

"Bu arada, adamın o korkunç şöhreti ne olacak?" diye sordu Daphne, yaşadığı şokun etkisinden yavaş yavaş kurtulmaya başlayarak.

"Onu da konuştuk," dedi babası kısaca. "Lord Rotherstone'un açıklamalarını tatmin edici buldum." Ba-

başının gözlerini saran kırışıklıkların arasında bir gizem ifadesi belirdi, ama eğer markı müstakbel kayınpederine Daphne'yi ilgilendirmeyen erkek işleriyle ilgili belli sırlar vermişse bile, vikont hiç renk vermiyordu.

"Birkaç uzunca görüşme ve titiz bir soruşturmadan sonra, Lord Rotherstone'un aklı başında biri olduğuna kanaat getirdim. Başka türlü, bu evliliği asla onaylamazdım."

"Ama ben onaylamıyorum," diye haykırdı Daphne. "İkinizin de dürüst davranmadığınızı düşünüyorum! Neden sana gelmeden önce benimle konuşmamış ki?"

Lord Starling elini kayıtsızca sallayarak, "Ah, sen ve saçma modern düşüncelerin," dedi. "Lord Rotherstone, saygınlığın gerektirdiği, oldukça uygun bir yol izledi. Bir beyefendi, evlenme teklifini böyle yapar Daphne. Sınıfımızın onurlu geleneklerini uyguladığı için onu hor görmemelisin. Şimdi," diye devam etti. "Bu yılın sonuna kadar bu evliliğin yapılmış olmasını umuyoruz—"

Daphne nefesini tuttu. "O kadar çabuk mu?"

"Neden bekleyelim ki? Şimdiden üç talibini reddettin. Evet, biliyorum —birincisi fazla yaşlıydı, ikincisi çok içiyordu ve üçüncüsü, şey, Albert Carew zaten sana uygun biri değildi. Ama Rotherstone Markisi'nde böyle hatalar bulamayacaksın. Genç, yakışıklı, zengin, saygın ve zeki biri; her babanın damat olarak isteyeceği türden. Canım, sen bile bundan daha iyi bir teklif için beklememelisin. Duyurduğumuz anda bütün kız arkadaşların kıskançlıklarından çatlayacak."

"Ama efendim!"

"Hayır, çocuğum. Bir baba olarak, kızımın iyi bir hayata sahip olmasını sağlamak benim görevim; sen de Lord Rotherstone'un çatısı altında bir prenses gibi yaşayacaksın."

Sahip olacağın isimle yapabileceğin iyilikleri düşünsene,” diye ekledi kurnazca. “İhtiyaç sahiplerine yardım etmek için eline ne muhteşem bir fırsat geçmiş olacak.”

“Ah!” Daphne gözlerini kısarak babasına baktı. Kurnaz ihtiyar ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Oda yeniden dönmeye başlamıştı ve Daphne paniğe kapılıyordu. Kendini güçsüz, tamamen âciz hissediyordu.

Verecek cevap bulmaya çabaladı ama özellikle de Lord Starling’in yüzündeki sarsılmaz kararlılık ifadesini gördükten sonra, bu evlilikten kaçış olmadığını anladı.

“Baba, günün birinde Jonathon’la evlenmek istediğimi biliyorsun!”

“Ah, saçmalık,” dedi babası kaşlarını çatarak. “Jonathon White bir çocuk, bir erkek değil. Ciddi biri değil. Tüm saygıma rağmen canım, senin kuvvetli bir adama ihtiyacın var. Lord Rotherstone de gayet deneyimli ve zeki—”

“Deneyim!” diye haykırdı Daphne, heyecanla başını sallayarak. “İşte bu konuda haklısın! Onu ilk kez gördüğümde, o—”

“Evet?”

Daphne birden sustu; eğer markiyi ilk görüşünde adamın bir genelevden yalpalayarak çıktığını anlatırsa, Bucket Sokağı’ndaki kavgayı ve her hafta oraya gittiğinde gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığını da itiraf etmesi gerekecekti.

Babasının bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Kendini tutan Daphne oflayarak başını iki yana salladı. “Önemli değil. Baba, her şey sonuca bağlanmış gibi konuşuyorsun. Bu insanla bir ömür geçirecek kişinin ben olduğumu düşünürsek, benim de söz hakkım olması gerekmez mi?”

Lord Starling kaşlarını çatarak kızına baktı. "Daphne, beni dinle. Albert Carew'un, adını lekelemeye çalıştığından haberin var, biliyorum. Elbette adamın her sözü yalan ve Carew kesinlikle bir beyefendi değil, ama bu tartışmanın ardından da evlenmezsen, her şey daha da kötüye gider. Lord Rotherstone seni korumak istiyor. Rotherstone'un unvanını paylaştığın zaman kimse sana saygısızlık edemez. Onay vermemin en önemli nedeni de bu."

Şüphesi en sonunda öfkeye dönüşen Daphne, sandalyesinden kalkarken sertçe, "Ama asıl nedeni değil, değil mi?" dedi. Kendini köşeye sıkışmış hissederek, küstahça üvey annesini suçladı. "Bunu Penelope yaptırıyor, değil mi? Benden kurtulmak istiyor, sen de bunu duymaktan bıktın artık. O sussun diye beni kendi evimden atıyorsun! Cesaretini toplayıp ona karşı duracağına beni zengin adamın birine satmayı—"

"Yeter!" diye gürlledi babası. "Ben senin babanım! Benimle nasıl böyle saygısızca konuşabiliyorsun?" Gözleri sinirden çıkmak çıkmak, Daphne'ye baktı.

Daphne babasının çıkışına şaşırmış, ağzını kapadı.

"Belki de Penelope haklı, belki de seni fazla şımartmışım. Yüce Tanrım, eğer eline gelen fırsatı göremeyecek kadar kalın kafalıysan, o zaman kendi kocanı seçemeyecek kadar aptalsın demektir. Kararım budur! Ayrıca, Penelope benim eşim," dedi yumuşak başlı vikont benzeri görülmemiş bir öfkeyle. "Ona saygı duymalısın. Kendinden utanmalısın Daphne Starling! Her zaman kendini düşünemezsin! Lord Rotherstone'un nasıl kendi ailesine karşı görevleri varsa, senin de kendi ailene karşı görevlerin var!"

Görev mi?

Babası son derece hoşgörölü olduğından, aileye karşı olan görevlerden pek nadir konuşurdu.

Bu anı evlilik kararının ardında, acaba Lord Rotherstone'un meşhur serveti mi yatıyor, diye düşündü Daphne birden.

Babasının piyasada kaybettikleri bu sonucu mu doğurmuştu? Ve eğer öyleyse, Daphne'nin başka ne şansı vardı ki?

Suratı kıpkırmızı olmuş babası, bağırmaya devam etti: "Küçük kardeşlerini düşün. Gözleri olan herkes, onların senin kadar güzel olmadığını görebilir. Üzgünüm ama gerçek bu. Markiyle evlenerek, cemiyete takdim zamanları geldiğinde, dul düşesin sana yaptığı gibi sen de onlara destek olabilirsin. İkimiz de Penelope'nin bu iş için uygun olmadığını biliyoruz. Ah, sana açıklama yapmaya uğraşmayacağım!" dedi sinirle elini sallayarak. "Sana bir koca buldum, sen de onunla evleneceksin, anlıyor musun? Eğer işi senin ellerine bırakırsak, yalnız öleceksin! Sana bunun olmasına izin vermeyeceğim Daphne. Yıllar boyu yalnız kalmanın ne demek olduğunu bilirim —eğer evde kalmayana göz yumarsam annenin ruhu ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmaz! Bana kızmış olman umurumda değil," dedi en sonunda. "Rotherstone Markisi'yle evleniyorsun ve bu benim son kararım. Şimdi kendini toparlamayı öneririm, çünkü lord az önce geldi."

"Ne?" dedi Daphne nefesini tutarak.

"Sanırım sana nişan yüzüğünü vermek için."

"O burada mı?" diye haykırdı Daphne.

Babası başıyla pencereyi işaret etti. "Arabası geliyor. Gidip onu karşılayacağım." Lord Starling mutsuz bir ifadeyle kızına baktı. "Müstakbel kocanla tanışmaya hazırlan."

Koca kelimesi Daphne'nin ciğerlerindeki havayı boşaltmış gibiydi. Babası, odanın kapısını aralık bırakarak, ayrıldı. İlk şoku atlatsa da hâlâ babasının azarlarıyla canı yanan Daphne pencereye koşarak dışarı baktı.

Gerçekten de dört atın çektiği süslü, siyah bir araba, parke taşlı bahçeye giriyordu. Kalbi gümbürdeyen Daphne, araba evin önünde durduğunda nefesini tuttu; güzel siyah atlar, sanki zavallı bir aptalın ruhunu teslim almak üzere Şeytan'ı gideceği yere tam zamanında ulaştırmış gibi, ayaklarıyla yere vuruyor, başlarını indirip kaldırıyorlardı.

Daphne'nin ruhunu.

Üç köşeli şapkasıyla üniformalı bir uşak arka taraftan atlayıp efendisine kapıyı açmak için öne atıldığında, Daphne'nin beklentisi iyice arttı.

Lord Rotherstone, Daphne'nin tek buluşmalarından hatırladığı o gösterişli haliyle arabadan indiğinde, Daphne nefesini tuttu.

Koyu mavi ceketinin içine, bordo bir yelek ve kahverengi bir pantolon giymiş olan adamın bir elinde fildişi saplı bir baston, diğer elindeyse kurdeleyle süslenmiş ufak bir kutu vardı.

Ah, Tanrım.

Marki durarak, silindir şapkasının gölgesinin altından Starling konağına baktı; Daphne görülmekten korkarak perdenin arkasına saklanmıştı.

Biraz sonra, kalbi gümbürdeyerek tekrar baktığında adam ön kapıya ulaşmıştı bile. Markinin eve girdiğini duyduğunda yüreği davul gibi gümbürdüyordu. *Saklan!*

Hayır. Kaçma isteğini dizginleyerek, marki odaya girmeden önce ne yapması, ne söylemesi gerektiğine odaklanmaya zorladı kendini.

Adamın antreden gelen alçak, kültürlü ses tonunu duyabiliyor ama ne dediğini anlayamıyordu.

Markının derinden gelen yumuşak, bariton sesi karnın-
da kelekler uçuşmasına neden oluyordu, kahretsin.

Kapının eşiğine yavaşça sokularak, adamı ve kendi ailesini inceledi. Babası gülümseyerek markinin yanında duruyordu ama gözlerinde bir parça endişe vardı.

Şimdi iyi dost oldukları anlaşılan ikili el sıkışırken Daphne babasının, hayat boyu tek pişmanlığının bir erkek evlada sahip olamaması olduğunu hatırladı.

Bu arada Penelope kocasına açıkça yaltaklanıyor ve Daphne'nin gördüğü kadarıyla, zaferinin tadını çıkarırken Lord Rotherstone'un dikkatini de üzerinde tutuyordu.

Siyah şapkasını çıkaran marki, Sarah ve Anna'ya eğilerek selam verdi ve kızların gülüşmelerine neden oldu. Şeytani bir büyücü gibi herkesi etkisi altına alarak, Penelope'ye, "Ne tatlı kızlar," dedi.

Kızlar -markinin çok da umurundaymış gibi- o gün neler yaptıklarını uzun uzun anlatmaya girişirken, Penelope adama abartıyla teşekkür edip, içecek bir şeyler ikram etmek için kendini paralamaya başladı.

Dehşete düşmüş olan Daphne, "Tanrım, yardım et," diye fısıldadı.

Kriz patlamak üzereydi. Her an Daphne'yi çağırabilirlerdi. Daphne çalışma odasına saklanarak sırtını duvara yasladı ve avucunu alnına bastırdı.

İçki kıpır kıpırdır ve ne yapacağını hâlâ bilmiyordu. *Bu zalimlik!*

Markinin Edgecombe balosundaki buyurganlığını hatırladı; adam Daphne'ye Bucket Sokağı'na bir daha gitme-

mesini emretmişti. Daphne o zaman bundan hoşlanmamıştı ve şimdi de hoşlanmıyordu.

Diğer taraftan, markiye karşı hissettiği çekimi inkâr etmeye çalışmak, her an patlayabilecek bir zaafı, adamın eline koz olarak vermek olurdu. Tamamı, diye itiraf etti sabırsızca, adamı arzuluyordu ve evet, onu çok çekici buluyordu.

Ama babası ne kadar söz vermiş olsa da bu, o şeytanla evleneceği anlamına gelmiyordu.

Derken, adamla yüzleşmeye hiç de hazır değilken, içlerinden onu çağırmaya başladılar.

“Daphne! Lord Rotherstone geldi!”

Kahretsin. Babasının kibar sesini duyduğunda kaçış olmadığını anlamıştı. “Korkarım kızım bugün biraz utangaç. Sizi onun yanına götüreyim.”

“Ah, George, çalışma odası olmaz! Bir kasırga geçmiş gibi dağınık orası—”

Lord Rotherstone yumuşak bir sesle Daphne’nin üvey annesine, “Oldukça uygun olduğuna eminim,” dedi. Daphne seslerin yaklaştığını duyabiliyordu. “Bay Starling kendini nasıl iyi hissedecekse öyle olsun,” diyordu marki.

“Ah, ne kadar düşüncelisiniz! Çok nazıksınız, sayın lordum!”

“Rica ederim.”

“Buradan,” dedi babası.

Daphne kaçmak istedi ama kapana kısıldığını biliyordu. Bölmeli pencereler, bir insanın geçemeyeceği kadar dardı. Odanın ortasında dikilirken, olduğu yerde kalmaktan başka şansı yoktu. Kalbi gümbürdüyordu. Birden, adamı gördü —uzun, kuvvetli bedeni girişi kapatmıştı. Bakışları kilitlendi; Daphne’nin bedeni baştan aşağı ürperdi.

Penelope, her zamanki gibi işlere burnunu sokmak için markının arkasından dolanarak, en şirin haliyle, "İşte burada!" dedi.

Daphne nefesini tuttu, adam mütevazı bir damat adayı gibi, elinde şapkası, ona doğru yaklaşıırken, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. Marki belki cazibesiyle Daphne'nin ailesini büyülemiş olabilirdi, ama Daphne adamın içindeki diktatörü, diğerleriyle birer kuklayla oynarmış gibi oynayan canavarı görmüştü. Marki onu aptal mı sanıyordu?

Açık renk gözleri ıslıl ıslıl, dudaklarında aldatıcı bir gülüşle marki, onu selamladı: "Bayan Starling."

Ah önümde eğilirken kendinden ne kadar memnun, diye düşündü Daphne. Çenesini bir parça kaldırarak, markinin bakışlarının yoğunluğu karşısında sinmemek için çabaladı. *Bu adam ne bekliyordu ki, bayılıp ayaklarının dibine yığılmamı mı?*

"Ne hoş bir çift oldular, baksana!"

"Teşekkürler Leydi Starling," dedi marki, gözlerini Daphne'den ayırmadan.

Penelope neşeyle gülümsedi, daha şimdiden Daphne'nin gideceği günü iple çekmeye başladığı belliydi. "Siz iki genç yalnız bırakalım –ama elbette kısa süreliğine!" diye ekledi neşeyle gülüp, bir yandan da parmağını sallayarak.

"Elbette madam." Lord Rotherstone, üvey anneyi başıyla selamladı ama kadın odadan çıkmayı yine unutmuş gibi görünüyordu.

"Hadi, hayatım," diye ısrar etti babası. "Gençleri baş başa bırakalım."

"Elbette, geliyorum George! Kesinlikle aralarına girmek istemem!" Hâlâ konuğa aptalca sırıtan Penelope en

sonunda odadan çıkmayı başardı –herhalde dışarıdan kapıyı dinleyecekti.

Kapı üstlerine kapanırken, Daphne hemen o dakikada, Lord Rotherstone'un oyununu çözmenin tek yolunun bu kurnaz tılkıyı sonuna kadar dinlemek olduğuna karar verdi. Kendisini iki kez kurtardığı düşünülürse, bu gayet adil sayılırdı. Adamın saf ve erkeksi çekiciliğinin, pusulalarını işlemez hale getirdiği gerçeği bir anlam ifade etmiyordu.

Marki sanki bütün kuzey kutbunu yutmuş gibi, Daphne'nin pusula iğnesini fir fir döndürüyordu –bütün işaretler, sanki Daphne'nin son durağıymış gibi, adamı gösteriyordu.

Max yapması gereken bir ikna çalışması olduğunu anlamıştı. Genç Bayan Starling, Max'in aksine, duygularını gizleme konusunda uzman değildi ve nişanlanma haberi üzerine kızın yüzünde, öfke ve korku karışımı bir ifade belirmişti.

Tamam, o halde Max kızı sakinleştirecek ve bu evliliğin ne kadar doğru olduğunu görmesini sağlayacaktı. Kendisinin bu fikre alışmak için genç kadına göre epeyce vakti olmuştu.

Gerçekten de, babasıyla görüşmelerini tamamladıktan sonra evlenme fikri Max'in içine öyle sinmişti ki, Daphne'yi artık *kendinin* olarak görmeye başlamıştı bile.

Tuhafür ki, Daphne tarafından yapılan her itiraz bu düşünceyi kuvvetlendiriyor gibiydi, çünkü Daphne'yi sadece unvanı ve zenginliğiyle elde edemeyeceğini gösteriyordu.

Odada, yanına yaklaşırken, Daphne'nin güzelliğinin bir anlığına başını döndürmesine izin verdi. Bu kız gerçekten de bir ödüldü.

En son gördüğünde Daphne bembeyaz bir balo elbisesi içinde parlayan bir yıldız gibiydi, saf zarafetiyle ulaşılmaz bir görüntü çizmişti. Ama bugün, ılık bir taşra güneşine benziyordu. Max, kızın yapmacıksız tatlılığı ve yüzüne gelmemesi için kurdeleyle bağlanmış, omuzlarına dökülen altın sarısı saçlarıyla büyüleyici olduğunu düşündü.

Çiçek desenli günlük elbisesinin omzuna bir şal sarılmıştı ve şal kızın narin kollarını da örtüyordu. Max, uçları mürekkep lekeleriyle dolu parmaklarına ve narin bileklerine baktı. Daphne baloda eldiven giymişti ama şimdi çıplak ellerini görünce Max, bu ellerin tenine değmesini arzuluyordu.

Kendini dizginleyerek, saygıyla yaklaştı, eğildi ve Daphne'nin yumuşacık yanağına yalın bir öpücük kondurdu.

Kız gözlerini kapamış ama geri kaçmamıştı. Max bunun ilk zaferi olduğunu düşündü. Daphne'ye bu kadar yakinken aralarında yükselen ısıyı hissedebiliyordu. Tek söz söylemeden, getirdiği hediyeyi uzattı.

Genç kadın tuhaf kutuya baktı, sonra şüpheyle Max'i süzdü, ama Max'in abartılı hediyesini kabul etmek için herhangi bir hamle yapmadı.

Arkasındaki pencereden giren gün ışığı, kızın omzunu ve saçlarını aydınlatıyor ve Max bu güzellik karşısında kendinden geçiyor olsa da, Bayan Starling'in bakışlarından, titiz bir ikna çalışması yürütmesi gerektiği anlaşıyordu.

Ama sorun değildi. Max bir keresinde Metternich'i bile ikna etmişti. Tatlı bir küçükhanımla başa çıkabilirdi elbette.

Gülümsedi ve geri çekilerek, mücevher kutusunu yan tarafa bıraktı.

Bu sırada Daphne kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun her hareketini gözünü kırpmadan izledi. Yumuşak bir mırıltıyla, "Çok meşgul olduğunuzu duydum, lordum," dedi.

Max kendinden emin bir gülümseyişle tekrar kıza döndü. "Tekrar görüşeceğimizi söylememiş miydim?"

Kızın yanakları birden kızardı. "Böyle olacağını söylememiştiniz!"

"Sevgili Bayan Starling," Max yaklaşıp, kızın ellerini avuçlarının içine aldı ve kontrolü ele geçirdi. Işıltıyla gözlerine baktı. "Bana, eşim olma onurunu bahşeder misiniz?"

Kız şaşkınlık içinde bakakaldı.

Max tek kelime etmeden bekledi. Genç kadının pek başka bir şansı yoktu gerçi.

"Lord Rotherstone," dedi Daphne kendini zorlayarak, "beni şaşırtıyorsunuz." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Elbette onur duydum. Ama -birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz!"

"Evet, ama bu kısa sürede halledilebilir," dedi Max sakin ve temkinli bir gülümseyişle.

"Ama sadece bir kez konuştuktan sonra benimle evlenmeyi nasıl istiyorsunuz? Daha adınızı -tam adınızı- bile bilmiyorum, sadece unvanınızı biliyorum!"

"Max," dedi Max kısaca. "Max St. Albans. Şey, elbette bu kadar değil. O kadar çok göbek adım ve daha düşük unvanlarım var ki ben bile unutuyorum. Ama 'Max' yeterli olacaktır. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi!" Daphne ellerini onun avuçlarından kurtardı.

Max ihtiyatla kıza baktı ve kaçamak bir yanıt verdi. "Eh,

bu epeyce uzun sürecektir bir şey.” Bilgi akışını kontrol etme konusunda ciddi bir eğitim almış olsa da, müstakbel eşine bazı temel bilgileri vermekte sorun görmüyordu.

Daphne’nin bu bilgilere ulaşmayı hak ettiğine de tüm kalbiyle inanıyordu. Ne de olsa, bir gizli ajan bile çocuklarının annesi olacak kadına yalan söylememeliydi. Tabii el verdiğince.

Neyse ki genç bir sosyete gelininin, lordu ve efendisine çok fazla soru sorması beklenmezdi.

Özellikle de adı geçen koca, karısına kraliyet ailesinin kine benzer bir hayat sağlayacaksa. Sadece bir ahmak bu tür kazanımları, üzümünü yiyip bağını da sorarak tehlikeye atabiliirdi.

Daphne el üstünde tutulacak ve iyi bir hayat yaşayacaktı; bunun da, her zeki kadın için yeterli olması gerekirdi. Kız beklentiyle kendisine bakarken, Max asıl noktalardan bahsetmeye başlaması gerektiğini hissetti:

“Worcestershire’da doğdum,” diye başladı söze. “Sanırım bundan bahsetmiştim. Annem ve babam öldüler. Benden birkaç yaş küçük bir kız kardeşim var. Son birkaç yıldır sıkça seyahat ettiğimden, pek görüşemiyoruz.” Başka ne söyleyeceğini bilemeyerek duraksadı. “Otuz üç yaşındayım. Ve bir eşe ihtiyacım var.” Omuz silkti. “Senden de çok güzelsin,” dedi. “Bir erkeğin bir kadından bekleyebileceği her şeye sahipsin. Yetimhanedeki çalışmalarını göz önünde bulundurarak, çocukları sevdiğin sonucunu çıkarıyorum ve elbette benim de en önem verdiği nokta bu. Kısacası sizin için muhteşem bir teklifim var, Bayan Starling,” diye son verdi sözlerine. “Birlikte oldukça mutlu bir hayat yaşayacağımıza inanıyorum.”

Çenesini kaldırdı ve kızın coşkusunu görmeyi bekledi.

Konuşurken Daphne'nin gözleri irileşmiş ama yüzü de sararmıştı. Daphne'nin yanıt vermesi için bir süre daha bekledi.

Kız elini kaşıma doğru kaldırdı. "Sanırım bayılacağım."

Max kaşlarını çattı ve gerçek bir kocada olması gereken her özelliğe sahip olduğunu göstermeye kararlı olarak, öne atıldı. "Gel de otur canım," diye buyurdu nazikçe. Kızı dirseğinden tuttu ve kitaplığın önündeki deri koltuğa götürdü.

Ödülünü emniyete aldıktan sonra da önünde eğildi ve endişeyle Daphne'nin yüzüne baktı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır-sadece-beni affedin ama-korkarım çok şaşırdım. Bütün bunların nasıl olduğunu anlayamıyorum bile!"

"Ama elbette dikkatimi çektiğinizi fark etmişsinizdir, Bayan Starling."

"Evet, ama Edgecombe balosundan sonra sosyeteye hiç karışmadınız -ve şimdi de bu! Beni tamamen unuttuğunuzu sanmıştım."

Max tutkulu bir bakışla başını iki yana salladı. "Hiç de değil."

Kız ürkekçe gözlerini kırıştırdı.

"Sevgili küçükhanım, sizinle konuşmamın üzerinden yirmi dört saat geçmeden, babanızla görüşmeye başlamıştım."

Daphne nefesini tuttu. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ah. Ama lordum, anlamıyorum. Babama gitmeden önce niye benimle konuşmadınız? Asıl kafamı karıştıran

konu bu. Önce benim hislerimi öğrenmeniz gerekmez miydi?"

Max masumiyet dolu bir bakışla itiraz etti. "Ama nasıl olur Bayan Starling? Babanız ve sizin için en saygın yolu izlemek adına akla kararı seçtim. Geleneğe göre hareket ettim. Ayrıca," diye itiraf etti çok daha zarif bir ses tonuyla, "benim kötü şöhretimi ve Carew nedeniyle sizin adınıza gelen lekeyi düşünecek olursak, uygun yollara başvurmadan ya da niyetimin tamamen ciddi olduğunu açıklığa kavuşturmadan peşinize düşsem nasıl dedikodular çıkardı, düşünebiliyor musunuz?"

"Ah... sanırım haklısınız."

Max ilgiyle kızın gözlerine baktı. "Teklifimizin sizi mutlu etmediğini mi düşünmeliyim?"

"Öyle değil." Daphne üzgün gözlerini ona çevirdi, sonra hafifçe kızarak yere baktı. "Elbette son derece mutlu oldum lordum. Sadece, çok hızlı oldu. Ve rastgele seçildiğim hissinden kurtulamıyorum!"

"Bu kesinlikle doğru değil."

"Ama... beni tanıımıyorsunuz bile."

"Sandığından daha çok şey biliyorum."

Daphne, gözlerinde belli belirsiz bir şüphe kırıntısıyla bunu kabul etti. Sonra elbette, Max gibi bir adamın, müstakbel gelini hakkında tam bir araştırma yapmış olacağını hatırlamış gibi gözüktü.

Başını eğdi. "Hakkımdaki dedikodular sizi rahatsız etmiyor mu?"

Max güldü. "Hiç etmiyor, hele bir de dedikodunun kaynağını düşünürsek. İnan bana Carew'un ne kadar kötü biri olduğunu biliyorum. Öylece durup, onun masum bir insanı mahvetmesini izleyecek değilim. Eğer benim-

le evlenirsen,” diye devam etti, “unvanımı paylaşacaksın ve inan bana, bir markı karısının dedikodusunu yapmak zordur.”

“Yani bana üzüldüğün için mi benimle evlenmek istiyorsun?” diye sordu kız şüpheyle. “Bu çok kahramanca bir tavır ama maalesef bu senin savaşın değil. Beni kurtarmak zorunda değilsin.”

“Eğer sorduğunuz buysa, size acıyor değilim Bayan Starling.” Genç kadının yüzünü ilgiyle inceledi. “Dürüst olmak gerekirse, bu ittifak ikimizin de yararına olacak.”

“Öyle mi?” Daphne ona baktı. “Bunun sana nasıl bir faydası olacak ki?”

Max uzun uzun kızı inceledi. Bunu söylemek kolay olmayacaktı. “Korkarım ki Rotherstone ailesinin adı, önceki nesillerin kötü davranışları yüzünden oldukça yıpranmış durumda. Babam, tıpkı kendi babası gibi, bir kumarbazdı.”

Bir iğrenme belirtisi görmek için kıza baktı. Ama göremedi.

“Şahsen ben iskambil kâğıtlarından nefret ederim ve zarlara elimi bile sürmem,” diye devam etti. “Kumarın babamı ve sonra annemi, kardeşimi ve beni ne hale soktuğunu gördüm. Bedelini ödeyen biz olduk.”

Genç kadının tahmin edemeyeceği kadar büyük bir bedel.

Max gözlerini kaçırdı ve devam etti: “Ben doğduğumda şerefli soyumuz –yokluk çekiyordu.” Kendini açmaya alışık olmadığı için duraksadı. “Bundan nefret etmiştim,” diye itiraf etti alçak sesle. “Yaşadığımı utançtan nefret etmiştim ve kendi çocuklarımı benim büyüdüğüm koşullarda yetiştirmeyeceğime yemin ettim. Bu yüzden unvan

bana geçtiğinde aile servetimizi yeniden elde etmeyi amaç edindim. Seyahatlerimin asıl amacı buydu," diye ekledi kısmen de olsa doğru bir ifadeyle. "Seni detaylarla sıkma- yacağım ama savaş sayesinde Avrupa'da birçok yatırım ala- mı açıldı."

Bu kısım oldukça doğrudu. Teşkilat'ın İskoçya'daki şatosunda, Max kendini diğerlerinin kaçırdığı fırsatları be- lirleme sanatı ve bilimne vakfettiği, bir modern zaman sınıyacı gibi, bunları altına dönüştürmüştü.

Yirmili yaşlarda bu alandaki yeteneğini öylesine geliştirmişti ki Teşkilat'ın operasyonlar için ihtiyaç duyacağı hazineyi -çok yüksek miktarda paraları- yönetmekle görevlendirilmişti. Hizmetlerinin karşılığında, belli bir yüz- deyi kendine saklamasına izin verilmişti.

"On yıldan uzun sürede ailemin servetini yeniden ka- zanmayı başardım. Babamın kumar borçlarını kapadım. Eski malikânemizi yıktırıp yerine yeni bir ev yaptırdım. Diğer yatırımlarımın yanı sıra Londra'da bir ev aldım. Şimdi hepsi halledildiğine göre sıra yerleşik hayata geçip aile kurmaya geldi. Birisiyle paylaşılmayacaksa, servetin ne değeri var ki?" dedi temkinli bir gülümsemeyle.

Kız, ona biraz ısınmış olacak ki, hafifçe başını salladı.

"Ama görüyorsunuz Bayan Starling, burada da babamın kötü mirasından daha büyük bir zorlukla karşılaştım."

"Nedir o?"

"Cemiyetin beni reddetmesi." Tekrar kıza baktı. "Sen cemiyete yeni katılanların koruyucu meclisin. Edgecom- be balosunda kendimi senin merhametine bırakacağımı söylemiştim ve şimdi, işte buradayım. Senin bana ihtiya- cın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var. Sen cemi- yete aitsin."

“Ah, artık öyle olduğuna pek emin değilim.”

“İnsanlar seni dinliyor, sana saygı gösteriyor. Bu nedenle Carew, önce seninle evlenmek, sonra bunu başaramayınca adını lekelemek için bu kadar uğraştı. Çocuklarımın, benim gibi dışlanmamasını garantileyecek bir eşe ihtiyacım var. İkimiz, birbirimize yardım etmek için yaratılmışız.”

“Özür dilerim...” Kız, bir kaşını kaldırmış, şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. “Ama bu hiç mantıklı değil. Bana göre, ikimiz de aynı koşullardayız, gerçi itiraf etmeliyim ki senin durumun benimkinden daha fena. Durum buyken birbirimize nasıl yardım edebiliriz ki?”

“İnsan doğasını düşünün Bayan Starling. Ana sorununuzun kaynağı nedir? Dedikodular. Albert ve üvey annenin sana karşı kullandığı silah. Peki dedikoducular nereden beslenir? Bir dramdan. O halde onlara bunu verelim. Seni temin ederim, o kadar heyecanlanacaklar ki, Carew’un suçlamaları unutulup gidecek.”

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Daphne büyülenmiş gibi bakarak.

“İlkâyeyi değiştireceğiz.”

“Neye?”

“Romantizme,” diye mırıldandı Max kurnazca. “Buna asla dayanamazlar. Rotherstone’ların kayıp oğlu, Carew’un elinden bir güzeli kurtarmak için geri döner. Sen de beni kötü alışkanlıklarından vazgeçirirsin. İkimize de bayılacaklar, emin ol. Biz de istediğimize kavuşacağız –sonunda bizi rahat bırakacaklar. Sosyete tatmin olduktan sonra da istediğimiz gibi yaşayabiliriz.”

Kız dehşetle, onun gözlerine baktı. “Gerçekten herkesi kandırabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Elbette. Neden olmasın?”

"Numara yapma konusunda pek deneyimlisin..."

"Yanı?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum!"

"İşe yaramayacağından mı korkuyorsun?"

"Sorun o değil."

"Nedir o zaman? Bunun eğlenceli bir fikir olduğunu kabul etmelisin."

"Eğlenceli, evet, ama aynı zamanda bir miktar da itici."

Max kaşlarını çatı. "Efendim?"

"Teklifin bu mu yani? Bir tiyatro mu? Biz burada evlilikten bahsediyoruz Lord Rotherstone!"

"Evet, elbette. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Dediğim gibi, ittifak ikimizin de faydasına olacak."

"Doğru, ama avantaj elde etmek için evlenebileceğimi de nereden çıkardın?" diye sordu kız.

Max dikkatle ona baktı. "Peki siz ne için evlenmek istiyordunuz, Bayan Starling?"

Daphne gerildi, kızardı ve gözlerini kaçırarak bu soruyu yanıtsız bıraktı.

Yanıt vermesine gerek yoktu, cevabı yüzünden açıkça okunuyordu.

Ah Tanrım, diye düşündü Max.

"Lordum," diye mırıldandı kız, onun gözlerine bakmaktan kaçınarak. "Adınızı temizlemek istediğinizi söylüyorsunuz ama sizi ilk gördüğümde bir genelevden çıkıyordunuz."

Omzunun üstünden Max'e kınayarak baktı.

"Böylesi bir davranış planınızla hiç uyuşmuyor. Teklifinizi kabul etmemi de imkânsız kılıyor. Bir beyefendi kadınların istismar edilmesinde asla rol almaz."

Max bu soruyu bekliyor olmasına rağmen, kızın sert

ses tonu yüzünden, gözleri fal taşı gibi açıldı. *Hımm*. Hem pişmanlığını göstermek, hem de güldüğünü gizlemek için başını eğdi. Bu kız tam bir hanımefendiydi; Max gençlerin aralarında gerçek bir engel olacağını anlamıştı. Daphne'nin kınama dolu bakışları bunu belli ediyordu.

Ama, orada bulunmasının gerçek nedenini açıklamak işleri iyiden iyiye zora sokabilirdi. Onun için normal görünen bir saha çalışması, normal insanlara son derece tuhaf gelebilirdi. Ayrıca, kızı izlemek için orada bulunmaysaydı, Bucket Sokağı çetesi Daphne'yi mahvedecekti. Max yaptığına pişman değildi.

İç geçirdi ve daha az zararlı görünen nedeni seçmeye karar verdi. "Şey, hayatım, korkarım hiçbir zaman bir aziz olduğumu söylemedim. İtiraf ediyorum ki, bekârlığın nimetlerinden sonuna kadar faydalandım. Keza, evliliğimin tadını da en uygun şekilde çıkarmayı planlıyorum."

"Yani, değişeceksin, öyle mi?"

"Evet. Ve inanıyorum ki, üzerimde büyük bir etkin olacak," dedi Max içtenlikle.

Kız, tam olarak inanmamış olsa da, Max'in sözcüklerini sindirerek, "Gerçekten," dedi.

"Yemin ederim evlendikten sonra bu tip yerlere asla gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Elbette gitmeyeceksin," diye homurdandı Daphne. "Peki ya şu üyesi olduğun tuhaf kulüp –adı neydi, Cehennem Kulübü mü? Eğer seninle evlenirsem oraya gitmeyi de bırakacak mısın?"

Hazırlıksız yakalanmış olan Max, bakakaldı. Ama sonra başını iki yana salladı ve soyundan gelen inatçılıkla çenesini sıktı. "Yapamam."

"Neden?"

"Daphne -o adamlar benim kardeşlerim sayılır. Sahip olduğum yegâne gerçek arkadaşlarım onlar." Bir parça suçluluk hissetti ama gerçek kimliğini açıklamaya henüz niyeti yoktu.

Gerçeği kendi kız kardeşi bile bilmiyordu. Max, Daphne'den çok şey istediğinin farkındaydı ama kıza Teşkilat'tan bahsetmek söz konusu bile olamazdı. Daphne, onun Dante Malikânesi'ne yaptığı ziyaretleri kabullenmeliydi.

"Bana güvenmeni istiyorum." Kelimeleri dikkatle seçiyordu, yalanların ortasında bu cümleyi söylemek zorunda kalmak, bir ironiydi. "İşler her zaman... görüldüğü gibi değildir Bayan Starling."

Bakışları, Daphne'yi şansını daha fazla zorlamaması için uyarmış ya da Daphne, onun, babasının sınavından geçtiğini hatırlamış olmalıydı.

Max, Lord Starling'e gerçeğin minik bir kırıntısını vermiş, seyahatlerinin İngiltere yararına gizli işler içerdiğini anlatmıştı.

Sonra da Daphne'nin güvenliği için, vikontu herhangi birine, hatta Daphne'ye bile bir şey söylemekten men etmişti.

Daphne görünüşe bakılırsa onun aklından geçenleri anlamaya çabalayarak, uzun süre Max'e baktı; sonra da başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum."

"Daphne." Max, kıza dokunmak, yanağını okşamak ve olmayacak vaatlerde bulunamasa bile ona olan tutkusunun gerçek olduğunu söylemek istiyor, bunun özlemiyle tutuşuyordu. Ama Daphne'ye uzanmamak için elini yan tarafa tuttu. Kızı korkutmamalıydı.

Daphne yere bakıyordu; elleri kucağında, konuşmadan

önce her bir sözcüğü tartar gibi, parmaklarıyla oynuyordu. "Sizi takdir ediyorum lordum, Bucket Sokağı'nda beni kurtardığınızdan beri aklımdan çıkmıyorsunuz. Ama bu işi yapış şeklinizden hoşlanmam mümkün değil."

"Neden?" diye sordu Max yavaşça.

"Bunların tümü bana... hileli geliyor." Endişeyle Max'e baktı Daphne. "Baloda Albert ve kardeşlerini nasıl kontrol altına aldığınızı gördüm ve şimdi de babamı etkiniz altına almayı başarmışsınız. Herkesi böyle kolayca etkileme yeteneğine sahipseniz, sizin olduğumda bana neler yaparsınız diye merak ediyorum doğrusu!"

"Bayan Starling, ben güçlerimi asla kötülük için kullanmam," dedi Max ince bir alayla.

"Siz öyle diyorsunuz, ama size yine de Şeytan Marki diyorlar! Ben evliliğimde mutlu olmak istiyorum lordum, bana güvenen, benim de güvenebileceğim biriyle. Eğer bir evlilik teklifini bile böyle hileyle yapıyor, bana danışmadan arkamdan iş çeviriyorsanız, hayatımızın geri kalanında beni hor göreceğinizi düşünmeden edemiyorum."

"Hiç de öyle değil. Size çok değer veriyorum, Bayan Starling."

"Bana hayatımı yönetmeye kalkışıyormuşsunuz gibi geliyor ve ben de bundan hiç hoşlanmıyorum."

Max, Daphne'nin söylediklerini düşünerek suskun kaldı. Kontrol bu kız için neden bu kadar önemli, diye merak etmeye başlamıştı. Acaba bundan önceki adayları reddetme sebebi kontrolü ele alma arzusu muydu?

Kendini ve geleceğini bir erkeğin kollarına bırakmaya cesaret edemiyor muydu?

Max gözlerini odada gezdirerek, sanki bir Özgürlük Konseyi mensubunun evini inceliyormuş gibi etrafa ba-

kındı. Daphne hakkında buradan bir şey öğrenebilir miydi?

“Ne istiyorsun Daphne? Mükemmellik mi?” diye sordu düşünceli bir sesle.

Kız hemen, “Elbette hayır!” dedi.

“Güzel, yoksa yalnız biri olarak ölürsün.” Önündeki duvarda, ufak bir çerçeve içinde, bir nakış işi gördü.

Beceriksiz çocuksu ellerden çıktığı belli olan nakışın ortasında tuhaf, pembe bir çiçek, üstünde bir yazı ve altında da özenle yapılmış iğne işi bir imza vardı. Pahalı olmayan, basit, ama sevgiyle işlenmiş bir hediye.

Anneme, yazıyordu. Seni Hlep Seveceğim, Daphne.

Max bunu görür görmez ne anlama geldiğini anladı. Anladığı anda da kalbinde bir sızı hissetti. Kendisi çok uzaklardaki İskoç şatosunda, zalim bir eğitim programının bir parçası olarak gizlilik kuralı iliklerine işleyen küçük bir çocukken, burada, İngiltere’de, kızın küçük dünyası da başına yıkılmıştı. *Zavallı küçüğüüm.*

Daphne’yi kollarına alıp sıkıca sarmalama arzusunu bastırmaya çalışarak, yere baktı. En azından kızın yaşadığı korkunun arkasında ne olduğunu biliyordu artık.

Birden, Daphne’ye uzanıp dokunmayı tüm kalbiyle isteyen Max, duyulmayacak kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı. “Bahse girerim, her şeyin kontrolünden çıktığını ilk kez hissettiğin anı tahmin edebilirim,” diye fısıldadı.

Kız, ona bakarak zayıf bir sesle, “Ne?” dedi. Max. Daphne’nin sesinde bir parça gerginlik sezmişti.

“Baban, annen ilk hastalandığında senin on yaşında olduğunu söylemişti. Ona yardım edemedin. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Sadece küçük bir kızdın. Annen olma-

yınca ne yapacağını düşünmek seni dehşete düşürmüş olmalı."

Şefkatli bir bakışla döndü ve kızın hüznünlü gözlerle kendisine baktığını gördü. "Daphne," dedi usulca, "seni her zaman koruyacağım."

Daphne, sanki hakarete uğramış gibi sırtını dikleştirdi. "Hayır." Suçlayıcı bakışlarla başını iki yana salladı. "Bu konuda kimse söz veremez."

"Ah, ben çok kararlı biriyimdir," diye fısıldadı Max, ama şefkatli bir gülümsemeyle, kızı fazla zorlamaması gerektiğini anladı. Belli ki Daphne'nin yumuşak karnını bulmuştu. "Dediğim gibi, hayatım, mükemmel değilim. Aslında bundan epeyce uzak sayılırım. Ama burası kimsenin yalnız olması gereken bir dünya değil ve benim olduğunda," diye ekledi yavaşça, "seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

Mavi gözleri acı hatıraların yüküyle bulutlanmış olan kız, "Nasıl?" diye üsteledi ve Max, gizlediği yarasını bulduğu için kızın kendisine karşı hınç duyduğunu düşündü. "Beni mutlu edeceğini nasıl iddia edebiliyorsun? Beni tanımıyorsun bile."

"Zannettiğinden daha çok şey biliyorum."

"Ne gibi?" diye sordu Daphne.

"Yabancılar karşı nazik olduğunu biliyorum. Hazırcevapsın. Birinin aptal olduğunu anlayacak kadar zekisin." Kıza yaklaştı ve çok yavaş hareketlerle, öne düşmüş bir buklesini kulağının arkasına götürdü.

Daphne kaçmayınca Max'in cesareti artmıştı.

"Kendine güvenin beni mutlu ediyor. Espri anlayışın beni şaşırtıyor. Ve kalbin... o zavallı çocuklara duyduğün şefkate hayranlık ve saygı duyuyorum."

Daphne, Max'e bakarak titredi.

"Cesursun," diye devam etti Max, Daphne başını çevirirken. "Benim iyi olduğumu görmek için Bucket Sokağı'nda kalarak hayatını riske atman –ve kavga sırasında oraya polis memurlarını yollaman– cesaretinin ve sağduyunun göstergesi."

Daphne kıpırdamadan, ama ormanda kaçmaya her an hazır bir ceylan ürkekliğiyle dinliyordu. Tıpkı öncekilerden kaçtığı gibi.

"Sana güvenebileceğimi hissediyorum Daphne Starling. Dürüstlüğüne güvenebileceğimi hissediyorum. Bu bir mucize. Çünkü ben kimseye güvenmem. Ama her şeyden öte," dedi tüm kalbiyle, "senden çok hoşlanıyorum."

Daphne başını yavaşça kaldırarak, markiyeye şaşkınlık içinde baktı; hissettiklerini dillendirecek kelimeleri bulamamanın çaresizliğini yaşıyordu.

Onu, Albert'ın yaptığı gibi, yüzeysel özellikleri için değil, kendisinin de en değer verdiği nitelikleri için takdir eden bir adamla tartışmak kolay değildi.

Belki de marki, düşündüğünden daha çok anlıyordu onu.

Adam koltukta, bir kolu onun arkasındaki deri arkalığın üzerinde, ayak bileklerinden biri de öbür dizinin üstünde, rahat ve erkeksi bir duruşla yanında otururken, Daphne'ye şaşırtıcı bir açıklıkla bakıyordu.

Sabırla onun vereceği yanıtı bekliyordu ama Daphne'nin bir cevap bulma gayreti, markinin gözlerindeki deniz mavisi, duman grisi ve kristal yeşili ışıltıları görünce uşup gitmişti.

Lord Rotherstone kontrolü tamamen eline almış, bir kaşını kaldırmış, onu bekliyordu.

Daphne can sıkıntısıyla hafifçe inledi, koltuktan kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Bu teklif konusunda ciddiyim Daphne," dedi marki ciddiyetle. "Seni istiyorum."

Daphne heyecanla ona döndü. "Benim ne istediğim önemli değil mi?"

"Elbette önemli." Gözlerindeki yoğunluk hafifçe azalmış olan marki sevgiyle gülümsedi, kalktı ve pencerenin önündeki Daphne'nin yanına geldi.

Daphne adamın kararlı gözlerine bakmaya korkuyordu ama marki onun çenesine dokunup, yüzünü aynı balodaki gibi kaldırdığında, Daphne yeniden büyüledi.

Lord Rotherstone uzun süre onun gözlerine baktı. "Ne istediğin çok önemli," dedi yavaşça. "Ama benden, aramızdaki çekimi hissetmediğini inanmamı bekleme."

Daphne kızarak başını çevirdi.

"Baloda beni bulup gitmemi engelledikten sonra, bana karşı kayıtsız olduğunu söyleyemezsin. Ya da evli olup olmadığımı usulca sorduktan sonra," diye ekledi marki gülümseyerek. "Bunu unuttuğumu mu düşünmüştün?"

Daphne göz ucuyla adama baktı, ışıldayan gözlerini gördü ama balo gecesi yaptığı tuhaf gafı da hatırlayarak pufladı.

Sırtını markiye döndü ve camdan dışarı baktı; düşüncelerini toparlamaya uğraşıyordu. Ama adam ona dokunduğunda aklı başından gitti.

Arkasında duran marki, bir bukle saçını parmağına dolamıştı. "Çok güzel olduğunu biliyorsun. Bunu duymaktan hoşlanmıyorsun sanırım, ama bu doğru."

Lord Rotherstone parmak uçlarını yavaşça sırtında gezdirirken, Daphne uzaklaşamayarak, olduğu yerde kaldı.

"Evet." Markı kulağına fısıldamak için eğilirken, eli de Daphne'nin belinde durdu, dokunuşunda bir arzu vardı. "Sana karşı koymak imkânsız," diye fısıldadı. "Benim olduğunda, sana nadir bir mücevher gibi değer vereceğim."

Daphne bunun gerçekleşmeyeceğini söylemek istedi ama dili gerçek olmayan bir şeyi söylemeyi reddediyordu. Bedeninin geri kalanı bu evliliği çoktan onaylamış gibiydi; kulağında hissettiği markının nefesinin sıcaklığı kalp atışlarını hızlandırıyor ve her an dokunacakmış kadar yakında duran, arkasındaki kuvvetli bedeni başını döndürüyordu.

"Birbirimizi tanımadığımızı söylüyorsun, o halde bunun bir çaresini bulmamız gerek," dedi Lord Rotherstone'un yumuşak bariton sesi; dudakları Daphne'nin kulağına delirtici bir yumuşaklıkla dokunuyordu. "Yarın faytonla gelip seni bir gezintiye çıkaracağım."

Daphne, bu teklifi reddetmesi gerektiğini düşünerek dudağını ısırды. Bu hain adam, bedeninin çok tuhaf şekilde sızlamasına neden oluyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Elbette öyle. Gel hayatım," dedi adam tatlılıkla; boğuk ve kışkırtıcı sesi Daphne'yi baştan çıkarıyordu. "Adil ol—ikimize karşı da. Beni tanımadığını kendin söylüyorsun, şimdi bu teklifi nasıl elinin tersiyle itersin? Neyi reddediyor olabileceğini öğrenmedin bile. Bana bir şans verersen bunu öğrenebilirsin. Hadi, seni iki kez kurtardım, değil mi?" Adam son sözcükleri vurgularken dudakları ensesine dokununca Daphne belli belirsiz inledi. "Bana en azından kısacık bir süre ayırabilirsin."

Daphne nefessiz kalmıştı, adamın elleri çıldırtıcı bir

zevk vererek kollarında gezinirken, vakur görünmeye çabalayarak. "Tamam," dedi. "Sadece adil davranmak için. Beni parkta gezintiye çıkarabilirsin."

"Oldu işte." Markinin sesinden, gülümsemediği anlaşılıyordu. "O kadar da zor olmadı, değil mi?"

Kendini en sonunda toparlayan Daphne, adamla göz göze gelmek için omzunun üstünden yan yan baktı. "Şansını zorlamasan iyi edersin," dedi arzuyla çatallaşmış bir sesle.

Markinin gülümsemesi genişledi. "Saatleri sayacağım hayatım." Bedenini ondan uzaklaştırarak selam verdi ve kapıya yöneldi.

"Lord Rotherstone?"

"Bana Max de lütfen." Marki bir eli kapı kolunda duraksayarak Daphne'ye baktı. "Ne oldu?"

Daphne son derece tehlikeli bulduğu ilk adları kullanma teklifini duymazdan gelerek, markinin getirdiği minik kutuyu işaret etti. "Kutuda ne var?"

Lord Rotherstone erkeksi bir zarafetle kapının çerçevesine yaslandı. "Neden açıp bakmıyorsun?"

Daphne temkinli bir açık sözlülükle sordu: "Bir yüzük mü?"

"Şey, hayır." Marki onun şüpheli bakışlarını görünce, gözlerinde hınzır bir ışıltıyla güldü. "Henüz parmak ölçünü bilmiyorum. Bu arada nedir?"

"Söylemiyorum!" diye haykırdı Daphne, adamın gülümseyişindeki çekiciliği görmezden gelmeye çabalayarak.

Ama bunu duyduğuna sevinmişti. Bir yüzük, son derece endişe verici bir son olurdu.

Belki de Lord Rotherstone, onun böyle bir şeye henüz hazır olmadığını anlamıştı.

"Nasıl istersen," diye yanıtladı marki kapıyı açarken. "O halde, yarın dört buçukta. Geç kalma!"

Yine emir mi veriyor? diye düşündü Daphne, ama adam ayrıldıktan sonra gülümsemeden edemedi.

Buna razı olmaya hiç niyeti yoktu ama her şey göz önünde bulundurulursa itiraf etmeliydi ki, bir kadın daha beterini de görebilirdi.

Bölüm Yedi

“Zavallı herif, kafayı yedi. Boş bir kabuk gibi.” Septimus Glasse başıyla, yandaki kırık sandalyeye yığılıp kalmış esir Teşkilat ajanını işaret etti. “Bedeni çabucak iyileşir. Genç ve kuvvetli. Ama aklını yitirmiş durumda, James. Orada öylece oturup boşluğa bakıyor. Neredeyse hiç konuşmuyor.”

“Peki bu kimin suçu?” Arkadaşının Bavyera Alplerindeki kadim şatosunun tepesinde, mazgallı siperlerin arasında dikilirken James sinirden küplere biniyordu. “Bak, işkencecilerin adamı ne hale getirmiş! Adamı delirtmişsin! Teşkilat’ın sırlarını bize açıklayabilecek tek adam, artık adını bile hatırlamıyor!”

“Ya da numara yapıyor,” dedi Talon şüpheyle.

“Numara mı yapıyor diyorsun? Sen de aylar boyunca işkence gör de, bak bakalım akıl sağlığını koruyabiliyor musun?” diye azarladı yardımcısını James; sonra, bir zamanlar sahip olduğu heybetli vücudu zindan hücresindeki aylardan sonra erimiş olan, boş boş bakan adamı inceledi. Septimus’a, ‘Drake’ denen bu adamın bir an önce şato-

nun zindanlarından çıkarılmasını söylemişti. Cerrah adamı muayene etmiş ve bitlerden kurtulması için gür, siyah saçlarını kesmişti. Ama adamın kafası dazlak olsa da, hâlâ aristokrat bir havası vardı.

Ajanın kim olduğuna dair James'in en ufak fikri yoktu. Ama ezeli düşmanlar olmaları gerekirken, sessiz mahkûm için üzülüyordu.

"Şey," dedi Septimus uysal bir sesle, "bize artık bir faydası olacağını sanmam. O paramparça bir adam."

"Ondan kurtulabilirim," diye mırıldandı Talon.

James, "Hayır!" dedi sinirle onlara dönerek. "Ona kimse dokunmayacak, beni anladınız mı? Beyninde bir yerlerde yoldaşı olan ajanların isimleri duruyor. Ona iyi davranmalı, iyileşene kadar beklemeliyiz."

"Ya kuvvetini topladığında bize düşman kesilirse?" diye sordu Talon kısık sesle. "Teşkilat şövalyeleri hakkında bildiklerimizi düşünsürsek, bence hâlâ zayıfken onu öldürelim."

"Talon, bu konuda emirlerime uyacaksınız," diye uyardı James. "Siz ikiniz neden benim gördüklerimi göremiyorsunuz? Gerçek ışığı görmesine yardımcı olduğumuzda bize ne kadar minnettar olacağını düşünsenize. Anlamıyor musunuz? Onu değiştireceğim. Ona asıl yerinin bizim yanımız olduğunu öğreteceğim."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun James?" Septimus başını iki yana salladı. "Son derece riskli görünüyor."

"Adam yıkılmış. Ben onu yeniden inşa edeceğim. Elbette güvenini kazanmaktan bahsediyorum." James gözlerini tutsaklarından ayırıp onlara baktı. "Beynindeki hasar tedavi edilebilir mi bilmem ama denemek zorundayız. Onu kendi tarafımıza çektiğimde Aziz Michael Teşkilatı'nı

sonsuzu dek ortadan kaldırabiliriz. Onlar var oldukça biz hedefimize asla ulaşamayacağız. Ne zaman hedefimize yaklaşırsak, son anda her şeyi bozuyorlar.”

Birkaç metre ötede hareketsiz duran Drake, adamların sohbetinden sadece parçalar duyuyordu ama şu an bir tehlike sezmediği için, sözcükleri anlamaya çalışmıyordu. Zaten zihni ve bedeni bunu umursamayacak kadar bitkindi. Tüm istediği yalnız kalmak, serin Alp havasını ciğerlerine doldurmaktı.

Bulanmış zihnini toparlamasına yardımcı oluyordu bu –ve paniği kontrol altında tutmasına da. Önündeki muhteşem manzara karşısında kendinden geçerek, güneşin; keşiler ve vahşi çiçeklerle dolu çayırların ve bahçelerin üzerinde oynaşmasını izledi. Uzaktaki karlı tepelerin ışıltısı gözlerini acıttı.

Onu esir alanlar, sürekli şatonun çatısında, gökyüzünün altında olmak istemesine şaşıyorlardı. Ama şatonun bodrumundaki zindanlarda, aylarca karanlıkta kalmış olsalardı onlar da aynı şeyi isterlerdi. Bir hayalet gibi etrafını saran acıyı unutmaya çalıştı.

Aklına gelen dehşet anlarıyla kalbi hızla çarpmaya başlayınca, zihnini tekrar boşaltmaya çabaladı ve anı kırıntılarını sessiz bir ümitsizlikle bastırdı. Yeni amentüsünün sözcüklerini mırıldandı, bunları yavaşça zihninde tekrarlayınca sakinleşmeye başladı. *Bizler... iyi ve kötüünün ötesindeyiz... seçilmişleriz...*

Bu tekerlemeyi ona zorla öğretmişler ve zihni bunu bir daha duymak istemediğini haykırana kadar tekrarlatmışlardı. Ama acıyı aşmış olmalıydı, çünkü onu esir alanların o hücrede tekrarlamasını emrettiği sözcükleri söylemek artık ıstırabını hafifletiyordu.

Tuhaftır ki, en başta nefret ettiği o sözcükler şimdi onu rahatlatıyordu.

Sonraki dizeyi hatırlamak için bulanık zihnini yokladı. *Seçilmişleriz... sağlam bir iradeyle yaratılan...*

Onu aylar boyunca canlı tutan da bu sağlam, vahşi irade değil miydi? Belki de haklılardı. Belki de Drake buraya aitti. Belki, kurtarıcısı James'in de dediği gibi, onu yeni bir kader bekliyordu.

Her zaman yeniden doğan, alevler gibi tutuşan...

Drake de yeniden doğmuştu.

O da bu günlük işkenceden, kartalın korkunç pençeleri ile yırtıcı gagasına tahammül eden tanrı Prometheus gibi canlı kurtulmuştu. İşkencecilerin, hücrelerine yaklaşırken koridorda çıkardıkları ayak seslerini hatırlayınca, soğuk soğuk terledi.

Ama en kötüsü, bu cehennemde geçirdiği zaman, hayatının hatırlayabildiği tek kısmıydı –hücreye atılmış, katlanılmaz bir tutsak rolü oynamaya zorlanmıştı. Gerçekte her kimse, artık o kişi olmadığına emindi. Zaten kim olduğunu bulma çabasından da artık vazgeçmişti.

Onu sayısız kez sorgulamışlardı ve belli ki bir zamanlar soruların yanıtlarını biliyordu, ama başlarda yanıt vermeyi kendi arzusuyla reddetmiş olsa bile, özellikle bir gün yediği ağır dayaktan sonra yanıtları kaybetmişti.

Yanıtlar, zihninin derinliklerinde kayboluvermişti –san-ki kafasına aldığı darbeler arasında biri gelip her şeyi silmiş gibiydi. Tüm bildikleri, denizde gemileri içine çeken bir girdap tarafından yutulmuş gibi, yok olup gitmişti.

Adı Drake'ti. Bundan emindi, ama bundan önceki hayatının büyük kısmı hiç yaşanmamış gibiydi.

Bu boşluğun içinde asılı kalana kadar onu dövmüşler, bedeninden, zihninden hayatını söküp almışlardı.

Kim olduğundan artık emin değildi, nereden geldiğini, neden burada olduğunu hatırlamıyordu. Varlığının en temel bilgileri parçalanıp yok olmuştu.

Hatırlamaya çalıştığında bedenini bir panik dalgası sarıyordu. Onu öldürmelerini dileyecek hale gelmişti. Ama sonra, James çıkagelmişti.

Bu nazik adam onu kurtarmış, bu vahşi korkunun azalacağını, bu kafa karışıklığının geçeceğini söylemişti. Ne hoş sözlerdi bunlar. James, kaybettiklerini tekrar hatırlamasında ona yardım edeceğine söz vermişti. Drake ise buradan kurtulması için tek umudu olan bu ihtiyar adamı, körü körüne, içgüdüsel bir inançla seviyordu.

Diğerleri James'ten korkuyor, ona saygı duyuyorlardı. Herkes onun emirlerini yerine getiriyordu. Drake ilk defa olarak, eğer James'in söylediklerini harfiyen yerine getirirse, bu acının gerçekten geride kalacağı umudunu taşıyordu. Yaşamını bu ihtiyar adama borçlu olduğunu biliyordu. Onu memnun etmek için her şeyi yapacaktı, çünkü James'in istediği anda onu tekrar cehennemin derinliklerine gönderebileceğinin kesinlikle farkındaydı.

"Drake?"

Duyduğu bu boğuk ve asil ses, Drake'e milyonlarca kilometre öteden ulaşıyormuş gibi geliyordu.

"Drake?" James gelip yanında belirerek, kemikli elini Drake'in tekerlekli sandalyesinin arkasına dayadı. "Günaydın Drake." Eğilerek, yüzüne endişeyle baktı. "Bugün nasılsın? Daha iyi hissediyor musun?"

Drake, kalın bir sisin içerisinde başını çevirdi ve adama baktı. "İyiyim... evet." Yaralar ve çektiği acılar onu uysal-

laştırmıştı ama hatırlayamasa da, her zaman böyle olduğunu sanmıyordu.

Karşısındaki derin, gri gözlerde, bir parça acıma gördü. James Falkirk küçük yapılı, kıvrık saçlı, ince yüzlü ve dikkat çekici burnu olan biriydi. "İyi," diye mırıldandı güven verici bir gülümsemeyle. Gülümserken, ağzının kenarlarındaki kırışıklıklar belirginleşip gözleri koyulaşmıştı.

James'in arkasında, şatonun lordu olan siyah saçlı Alman, Drake'e aynı anda hem acıma hem de nefretle bakıyordu. Üçüncü adam uzaktaydı, ama bu mesafeden bile Drake adamın soğuk el gözündeki nefreti görebiliyordu. Adamın diğer gözü göz bandıyla örtülmüştü.

En gençleri olan Talon adındaki bu adam, kaba surati ve dağınık sarı saçlarıyla oldukça uzun ve iriydi. O tek gözün bakışı Drake'i ürkütüyordu. Gözü bantlı adamın tehlikeli olduğunu hissediyordu, ama eğer saldırıya uğrasa bile karşı koyamayacak kadar zayıf olduğunun farkındaydı.

Göğsünün daraldığını hissediyordu ama James tekrar konuşmaya başlayana kadar, Talon'un korkusuyla sandalyesinde ne kadar büzüldüğünü fark etmemişti.

"Sorun yok Drake. Seni kimse incitmeyecek. Drake, şimdi beni dinle. İşte böyle. Aferin." James dikkatini çekmeye çalışırken bir yandan da onu sakinleştiriyordu. "Senin için heyecan verici haberlerim var Drake. Talon'la birlikte seni İngiltere'ye götüreceğiz."

Drake, sanki tanıdık gelmiş gibi, belli belirsiz bu kelimeyi tekrarladı. "İngiltere?"

"Evinin orada olduğuna inanıyoruz. Birkaç hafta içinde seyahat edebilecek kadar kuvvetlenirsin." James duraksadı. "Hafızanı geri kazanmanda sana yardım edeceğimi söyle-

miştım, değil mi? Eskiden tanıdığın yerleri gördüğünde, hafızanın geri geleceğine inanıyorum.”

Drake’in ilk düşüncesi anılarını geri istemediği oldu. Ne kadar derinde kalırlarsa o kadar iyiydi. Nedenini bil-mese de, böyle olması gerektiğine emindi. Zihni bunları bir sebepten ötürü silmiş olmalıydı.

Ama ne yazık ki bunun, James’in istediği yanıt olmadığını anlamıştı. “Evet. Teşekkürler efendim,” diye fısıldadı titreyerek. Başını eğdi.

“Zamanla iyileşeceksin,” diye cesaretlendirdi onu James. “İkimiz de sabırlı olmalıyız. Ve iyileştiğinde, Drake, kuvvetini yeniden topladığında—” İhtiyar adamın sesi iyice boğuklaşıp, hafifçe hain bir tınıya büründü. “Seni burada ölüme terk etmiş sözde arkadaşlarından intikam almana yardım edeceğim.”

Ertesi gün Max, Starling konağına, planladıkları gezinti için tam vaktinde geldi –tuhaf ve münasip bir gelenek, diye düşündü gülerek. Evlenme fikrini yirmi dört saat boyunca düşünme imkânı bulmuş olan Daphne’nin şimdiki tavrının nasıl olacağını merak ediyordu.

Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama konağa vardığında, gezinti için, uzun şeffaf kolları olan, ince, pembe bir gezinti elbisesi giymiş Daphne’nin onu sönük bir zarafetle karşıladığını gördü.

Bakışları kızın dantellerle süslenmiş V yakasında dolaştı, ama kendini çok fazla bakmamaya zorladı. Kızın ailesiyle biraz sohbet ettikten sonra –Daphne’nin babasını gerçekten sevmişti– Daphne pembe şapkasını taktı ve Max yakında geri döneceklerine söz vererek kızı gezinti için evden aldı.

Müstakbel karısının kardeşleri camdan gizlice onları izlerken, tek bir siyah atın çektiği iki tekerlekli, son derece pahalı faytona doğru ilerlediler. Max ufak, alçak kapıyı açtı ve elinden tutarak kızın arabaya binmesine yardım etti.

Aslında yazın bu günleri, böylesi bir flört töreni için fazla sıcaktı, ama Max, Daphne'yi güneşten korumak için, deniz kabuğu şeklindeki deri örtüsüyle faytonun üstünü kapatmıştı. Ayrıca, meşhur dondurmasını yemek için Gunter'ın önünde durmayı da teklif etmişti ama henüz buna tam olarak karar vermemişlerdi.

Max kızın güneşi bahane göstererek, buluşmalarını iptal etmemesinden memnundu.

Ve derken yola koyuldular.

Makul hızla yol alıyorlardı, ama kız sessiz kalmakta ısrar edip sohbet imkânsız hale gelince, Max gerilimi biraz hız yaparak kırmaya karar verdi.

İki insanı bir araya getirme konusunda tehlikenin üstüne yoktu. Max atı iyice hızlanması için zorlarken, Daphne dehşetle karışık bir heyecanla bağırdı.

“Yavaşla! Deli misin!” diye haykırdı, araba Hyde Park'ın daha تنها bir bölgesindeki çakıllı, kötü bir yoldaki dönemece girerken.

Max güldü. Kızın söylediklerine ve itirazlarına baksa hemen durması gerekirdi, ama Daphne'nin heyecanlı kahkahaları ve ısıltılı gülüşü başka bir hikâye anlatıyordu.

Sürücü koltuğunda hafifçe dikilip bacağına arabanın ayaklığına dayayarak güç aldı ve dörtmala giden atın dizginlerini şaklattı.

Hızla giderlerken Max'in ceketinin kuyruğu uçuşuyordu; benzer şekilde, hızlarının yarattığı rüzgâr, Daphne'nin başlığındaki beyaz devekuşu tüyünü de titreştiriyordu. Kı-

zın dengede kalmak için uzanıp koluna yapışması Max'in çok hoşuna gitmişti.

Daphne bu heyecana aynı Max'in düşündüğü gibi tepki veriyordu —elbette Max, hayatlarını tehlikeye atmayacak kadar iyi bir sürücüydü. Kızın öyle olduğunu düşünmesi yeterliydi.

Tozlu yolda hızla ilerleyerek, ikinci güneşinin uzun, kuru ağaçlar arasında oluşturduğu gölgelerin arasından geçtiler.

“Max!” diye haykırdı kız.

Adının bu ağızdan ilk kez çıkması, Max'i heyecanlandırmıştı. En azından şu rahatsız edici gerilimden kurtulmuşlardı.

“Evet, Daphne?” dedi neşeyle bakarak.

Kız ileriye işaret ediyordu. “Dikkat et!”

“Aaah!”

Bir tümseğin üstünden geçtiklerinde, faytonun iki tekeri de havalandı. Daphne cılız bir haykırışla hemen onun koluna yapıştı; Max'in düşündüğünden biraz daha fazla havalanmışlardı.

Faytonun tekerlekleri, ikiliyi oturdukları yerde hoplatarak tekrar yere değdiğinde Max neşeyle güldü.

“Ah!” diye haykırdı Daphne, elini inip kalkan göğsünün üstüne bastırarak. “Uçtuk resmen!”

Max kıza dönerek sıırttı. “Bir daha uçmak ister misin?”

“Sen gerçekten de delisin!” dedi Daphne, ama sarsılmış gülüşünden, Max'in şaka yaptığını anladığı belliydi.

“Sadece sizin için deliriyorum, Bayan Starling. Sadece sizin için.”

Bu hoş kompliman karşısında kızın gözleri ışıldadı,

ama Max siyah atı, dizginlerini çekerek yavaşlattı. Hayvanın ısıltılı tüyleri sıcakta terlemeye başlamıştı ve parkın daha kalabalık bir bölümüne geliyorlardı.

Daphne de bu sırada kolunu bıraktı ve ondan bir parça uzaklaştı. Max dikkatini yeniden yola vermeye çalıştı ama kızın yanındaki varlığı en ilkel dürtülerini harekete geçirmiş ve hayal gücünü gitmemesi gereken yerlere götürmüştü.

En azından, şimdilik gitmemesi gereken yerlere.

Hyde Park'ta gezinti zamanı başlamıştı: Zarif binicilerin altında tırıs veya eşkin giden atlar, sergilenen rengârenk piknik malzemeleri, patika boyunca ikili ya da ufak gruplar halinde ilerleyen şık yürüyüşçüler.

Gezinti yoluna doğru dönerlerken, Daphne yandan geçen arabadaki birini el sallayarak selamladı.

Max, cemiyet içinde birlikte görüldüklerinde karşılaşacakları şaşkın bakışları tahmin edebiliyordu.

İstediği şey tam da buydu ve herhalde Daphne de bunu tahmin ediyordu. Eğer Daphne'nin çekinceleri olsaydı, bugün onunla dışarı çıkmayı kabul etmezdi.

Yine de, cemiyetin önüne bir çift olarak çıkmak ikisini de bir parça germişti. Max dedikodu kazanının yakında kaynamaya başlayacağını biliyordu. Adının skandallara karışmasına alışkındı. Daphne'nin de bu baskıyı kaldırmamasını ümit etti. Yakıcı yaz sıcaklığı da işleri hiç kolaylaştırmıyordu.

Ensesinden süzülen terler, kravatını ıslatmıştı. "Yılın bu döneminde park her zamankinden daha kalabalık görünüyor," dedi, Daphne'nin etraftaki gözlerin üzerlerinde olduğunu fark etmesinden beri devam eden tuhaf sessizliği bozmaya çalışarak. Dönüp kıza baktı.

“Evet. Savaş sona erdiğinden beri, cemiyet sıkça dışarı çıkıyor.” İlerlerlerken, Daphne bir başka tanıdığı selamlandı. Kızın arkadaşı, ikiliyi bir arada görünce epey şaşırmıştı. “Temmuzda burada olmadığın için şanslısın. Gazeteler, Waterloo’da kaybedilenlerin isimleriyle doluydu.” Birden dönüp Max’e baktı. “Bu arada, bir arkadaşımı senin de orada bulunduğunu söylemişti. Savaşı görmüşsün.”

“Nasıl bir arkadaş?” diye yanıtladı Max şüpheyle kaşlarını çatarak. Hemen, ona Büyük Turist diyen, ama Wellington’ı bir suikastçıdan kurtarmak için orada bulunduğunu anlayamayan, şöhret peşindeki subayları anımsamıştı. Daphne’nin ne duymuş olabileceğini düşünürken, bir gün kendi kahramanlıklarını da ona anlatabilmeyi diletti. Ama elbette, kız bunları asla öğrenemeyecekti.

“Herhalde o çekilmez subaylardan biridir,” diye homurdandı. “Eminim hepsi sana yılışıyordır.”

“Lord Rotherstone, kıskanç biri misiniz yoksa?” diye sordu kız cilveli bir bakışla.

“Ara sıra, gerektiğinde.”

“Şey, endişe etmenize gerek yok.” Daphne hınzırca gülmüseddi. “Bunu bana söyleyen bir subay değil, genç bir hanımdı, hatta en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu söyleyebilirim. Ve eğer sizinle evlenmeye razı olursam, ona karşı nazik olmanız gerekecek.”

“Öyle mi?”

“Benim için çok değerli biri. Bayan Carissa Portland.”

“Hımm, benim dedikodumu yapan birine karşı kibar davranacağım demek. Ne güzel. Bayan Portland orada olduğumu nereden biliyormuş? Brüksel’de Richmond Düşesi’nin balosuna mı katılmış?”

“Hayır, Carissa buradaydı ve öğrenmiş, sevgili Lord

Rotherstone, çünkü aslında, aramızda kalsın ama –Carissa bir casustur.”

“Bir ne?” Max şaşkınlıkla Daphne’ye baktı ama kız sadece güldü.

“Carissa bütün dedikoduları bilir. Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum! Korkarım bunları öğrenmek için korkunç yollara başvuruyor, ama şahsen ben kaynağını hiç sormam. Ondan gelen bilgi çoğu zaman işime yarar –tıpkı sizde olduğu gibi.”

“Bak sen.” Max her ne kadar Daphne’nin muzip açıklaması karşısında eğlense de oldukça şaşırmıştı. Yumuşak bir kahkahayla tekrar yola baktı. “Beni bu casus hanımefendiyle tanıştırmalısın. Belki bana bir şeyler öğretebilir.”

“Tanıştıracağımı sanıyam,” dedi kız. “Senden korkuyor. Ve soruma da henüz yanıt vermedin. Haklı mıydı? Gerçekten de Waterloo savaşına tanıklık ettin mi?”

Max, koltuğunda hafifçe kımıldandı. “Kısmen, evet.”

“Nasıldı?”

“Aklımdan çıkacağını zannetmediğim bir manzaraydı.” Dizginleri atın sırtına hafifçe vurarak, hayvanın hızlanmasını sağladı.

“Kadınlar duygusaldır diyerek beni korumaya çalışma,” dedi Daphne. “Ben de İngilizim. Bilmeye hakkım var.”

Max kızın ısrarı karşısında omuz silkti. “En kötü kâbusunu düşün ve on binle çarp. İşte Waterloo böyleydi.”

Daphne düşünceli düşünceli ona baktı. “İngiltere’nin en büyük zaferini kazandığını söylüyorlar ama... sadece birkaç gün içinde iki taraftan toplam elli bin kişi ölmüş. Buna kim sevinebilir ki?”

Max yanıt vermedi.

Kız kendi düşünceleri içinde kaybolarak bir an sessiz kaldı. "Üzgünüm. Neşemizi mahvetmek istemezdim. Önemli olan, bu zor zamanlarda insanların birbirlerine yardım etmek için bir araya gelmiş olması."

"Olması gereken de bu."

"Sanırım, tüm birlikler Fransa'dan çekilip, askerleri taşıyan gemiler limanlara gelmeye başlayınca büyük kutlamalar yapılacak. Bu sonbahar çok mutlu geçecek. Havanın serinlemesi de pek iyi olacak. Londra yazın çok bunaltıcı oluyor. Gerçi birilerinin bir av balosu düzenlemesi yakındır."

"Güzel," diye yanıtladı Max. "Çünkü bana hâlâ bir dans borçlusun."

Kız şaşkınlıkla ona baktı, sonra birbirlerine hafifçe gülmüşediler.

Max, Daphne'nin gözlerine fazla uzun baktığından endişe etti. "Ailenin sonbaharda taşraya gitme gibi bir planı var mı? Baban, taşra sporlarından hoşlanan birine benziyor."

"Hayır," diye yanıtladı kız arsız bir gülümsemeyle. "Arada bir balık avlayıp atış talimi yapar ama sadece biri tarafından taşraya davet edilmişse. Biz Starling'ler tüm yıl Londra'da kaldığımız için, bu konuda diğerlerine göre farklıyız."

"Neden? Baban Lordlar Kamarası'nda etkin mi?"

Kız omuz silkti. "Sayılır."

"Muhafazakârlardan mı?"

"Elbette. Sen?"

"Bağımsız," diye yanıtladı Max.

Kız göz ucuyla ona bakıp başını sallayarak, "İlginç," dedi.

“Bunun bana çok fazla dost kazandırdığını söyleyemeyeceğim,” dedi Max umursamazca. “Parti liderleri insanların oylarını tahmin etmeyi o kadar çok seviyor ki. Ama eğer politika yüzünden değilse, baban niye yıl boyunca çehirde kalıyor?”

Kız yola bakarak iç geçirdi. “Annem öldükten sonra taşra evini sattı. Oradaki anılar babama büyük acı veriyordu. Şu anda oturduğumuz eve ben on beş yaşındayken taşındık ve o zamandan beri de tam bir şehir kızıyım.”

“Bir şehir kızı demek?” dedi Max şakayla karışık. Kızın sesindeki hüznü yok etmeye niyetliydi. “Onları herkes bilir. İnce zevklere sahip, modern ve hızlı—”

“Ben hızlı falan değilim!”

“Öyle mi? Doğrusu, benimle hızlı hareket etmek istersen hiç itiraz etmem, hatta dünden razı olduğumu bile—”

“Çok kötüsün!”

Temkinli bakışlarla gülüştüler.

“Soru sorma sırası bende,” dedi Max.

“Tamam.”

Kıza baktı. “Baban, şimdiki Leydi Starling’le annen öldükten ne kadar sonra evlendi?”

“Ah. Birkaç yıl sonra.” Daphne, yanlarından hızla geçen, dört atlı bir arabaya baktı, sonra iç geçirdi. “İşin tuhaf tarafı, bazen babamın o kadınla kendisi için değil, benim için evlendiğini hissediyorum. Hayatımda bir anneye ihtiyaç duyduğumu söyleyip dururdu. Bana cemiyette yardımcı olan, biraz korkunç bir büyük halam var. Dul Anselm Düşesi. Ama benim için daha çok bir büyükanne gibidir.”

“Bir düşes mi? Ne hoş.”

“Ayrıca Penelope’nin de düşünmesi gereken iki kızı var—”

di. Dul kalalı çok olmamıştı ve üvey kardeşlerim o zaman birer bebektir. Sanırım babam onlar için üzüldü."

"Belki de onu seviyordur. Bunu hiç düşündün mü?"

"Babam annemi seviyordu," diye yanıtladı Daphne sertçe. "Asla bir cadaloz gibi babamın başının etini yemez ya da ona patronluk taslamazdı!"

"Seni kızdırmak istememiştim." Sohbetin neşeli geçmesini isteyen Max, sadece konuşmanın değil, arabanın yönünü de hafifçe değiştirdi. "Şehre taşınmadan önce taşrada yaşamayı seviyor muydun?"

"Hiç hatırlamıyorum ki."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Max. Belli ki aklı hâlâ az önceki nazik konuda kalan Daphne, arabanın Hyde Park'tan dışarı çıktığını fark etmemiş görünüyordu. Ne var ki Max'in atı, eve giden yolu tanıdığı için canlanmıştı. "Taşrada vakit geçirmeyi seviyor musun?"

"Çok uzak olmadığı sürece, ziyaret etmesi güzel." Kız omuz silkti. "Arkadaşlarımın taşradaki evlerini ziyaret etmeyi seviyorum ama yanında arkadaşların olduğu zaman, orada yaşamının gerçekte nasıl bir şey olduğunu anlayamayabiliyorsun. Arkadaşlarımın çoğu, yanında seni eğlendirecek bir tanıdığın olmadığı zaman, kır hayatının ölesiye sıkıcı olduğunu söylüyor."

"Anlıyorum."

"Belki de bu benim özelliğimdir. Fazla yalnızlık benim canımı sıkıyor. Yakınımda hoş insanlar ve güzel sohbetler olsun istiyorum."

Max, kızın tercihlerini özenle sıraladığını fark etti, çünkü evlendikten sonra yaşadıkları yeri Max belirleyecekti. Ama Daphne'nin endişe etmesine gerek yoktu.

Max, eşini mutlu etmeye kararlıydı.

"Anlıyorum," dedi, yüksek sesle düşünerek. "Sosyal bir kelebek. Herkesi tanıyor gibisin," diye ekledi, kız bir faytondaki hanımefendilere el sallarken.

"O kadar ileri gider miyim bilmem. Sadece yanımda birilerinin olmasını seviyorum."

"Kim bilir neden," dedi Max ağır ağır. "İnsanlar çok sefil yaratıklardır çünkü."

"Lord Rotherstone!" diye haykırdı kız. "Tanrı aşkına, sizin iflah olmaz bir kötümser olduğunuzu ya da insanlardan kaçtığınızı düşünmeye başlıyorum."

"Aslında ikisi de doğru."

"Bir de sana neden Şeytan Marki dediklerini mi merak ediyorsun?"

"Aslında," dedi Max gülererek, "bence sadece sakalım yüzünden böyle söylüyorlar."

"O halde sakalını kesmelisin," dedi Daphne.

"Sevmedin mi?"

"Hayır," diye yanıtladı kız eğlenerek. "Dürüst olmam gerekirse, seni şeytan gibi gösteriyor."

"Belki ben şeytan gibi görünmek istiyorumdur," dedi Max.

"Şüphesiz, herkesi kaçırmak için! Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi Daphne geniş bir gülümsemeyle. "Rotherstone adını temize çıkarmak istediğini söylüyorsun ama bence insanları huzursuz etmekten hoşlanıyor gibisin. Sanki senden çekinmeleri için çaba harcıyorsun."

"Ben mi? Bayan Starling! Ben günahsız bir kuzuyum."

"Hah. Bana kalırsa, daha çok kuzu kılığına girmiş bir kurt gibisin. Cemiyetin içine hiç çıkmıyorsun, geldiğinde de kavgaya karışıyorsun."

“Ben kavgaya falan karışmadım,” diye itiraz etti Max komik bir ses tonuyla.

“Albert’ı tehdit etmedin mi? Bana kendin söylemiştin.”

“Ama o faklıydı Daphne, tatlım. Onu senin için yapmıştım. Pişman da değilim. Bu arada eğer o hergele senin hakkında bir kelime daha ederse, onu pencereden atacağım yemin ettim –bil diye söylüyorum.”

“Gördün mü?” diye haykırdı kız. “Bunun sana faydası yok. Böyle şeyler yapamazsın.”

“Asıl yapmasam içim rahat etmez,” dedi Max sevimli bir gülünsemeyle. “Peki, tamam, senin dediğin gibi olsun! Sosyetenin o tatlı insanlarına karşı nasıl nazik olunur, anlat bakalım.”

Kız, Max’in alaycılığına dargın bir bakışla karşılık verdi. “O kadar da kötü değiller. Hepsi değil.”

“Beni şaşırtıyorsun doğrusu. Hakkında dedikodu yapan ahmakları savunuyorsun.”

“Niyetleri kötü değil ki. Şunu söylemeye çalışıyorum; eğer insanlar senin davranışlarını düşmanca –ya da tehditkâr– bulurlarsa, hak etmesen de senden kaçacaklardır, bu gayet doğal. Mesela şimdi seninle vakit geçiriyorum ve iyi biri olduğumu görebiliyorum–”

“Affedersin!” dedi Max hemen.

“Ah, boş ver! Sen yola gelmezsin,” diye azarladı kız onu hafifçe. “İşte. Benim cemiyet hakkındaki tavsiyemi dinledin, lütfedersen ben de şimdi karşılığında senin yatırım konularındaki deneyiminden faydalanmak isterim.”

Max şaşkınlıkla baktı. “Elbette.”

“Konu yetimhane.”

“Bucket Sokağı’ndaki mi? Oraya geri gittiğini söyleme lütfen.”

"Hayır, adı lazım değil, bazı markiler gibi, ölme sevda-
lısı değilim."

Max bir kaşını kaldırdı.

"Yetimhaneye yeni bir bina satın almak için yar-
dım toplamaya çalışıyorum. Çocukların daha uygun bir
yere ihtiyaçları var. Aslında mükemmel bir yer buldum
-Islington'da satılık bir yatılı okul. Başka biri almadan,
orayı almak için para bulmam gerek. Ama piyasalardaki
çöküş yüzünden kimse para vermek istemiyor. İnsanla-
rın kendi mallarının derdine düştüğünü biliyorum ama o
zavallı çocukların öyle bir yerde kalmasına izin veremem.
Senin de gördüğün gibi koşullar-"

"Elbette," dedi Max. "Endişelenme. Çaresine baka-
rım."

"Ne? Ah!" Kızın gözleri irileşti. Kızarmaya başladı.
"Hayır, sorun değil. Şey yapman gerektiğini söylemeye ça-
lışmıyordum-"

"Hiç sorun değil. Olmuş bil."

"Olmuş mu? Ne, orayı satın mı alacaksın?"

Max neredeyse, *evlilik hediye olsun*, diyecekti. Ama
sonra kızın yüzündeki endişeyi gördü ve kendini tuttu.

Daphne'nin kontrolü elinde bulundurma ihtiyacı yü-
zünden, bu hareketin Daphne üzerinde daha büyük bir
baskı oluşturacağını anladı. Kız, onca çocuğun geleceği,
yapacakları evliliğe bağlıymış gibi hissedecekti. *Kahretsin.*

Max, onu esir almak niyetinde değildi.

"Arkadaşlarım ve ben piyasadaki çöküşten daha az etki-
lendik, çünkü yatırımlarımızın çoğu yurtdışında. Onlarla
konuşurum," dedi faytonu kendi evinin sokağına dön-
dürüp ahırlara yönelirken. "İhtiyacın olan yardımın sana
ulaşmasını sağlayacağım."

“Arkadaşların mı?” Daphne ona şüpheyle baktı. “Cehennem Kulübü’nden arkadaşların mı?”

“Evet. Eğer senin için bir sakıncası yoksa şurayı ben de bir göreyim. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluruz ve çocuklar gelmeden önce tamirat gerekip gerekmediğini anlarız.”

“Bu... çok hoş olur.” Kız sanki Max’in söylediklerine inanmıyormuş gibi, bir süre önüne baktı.

Max yan gözle ona bakınca, Daphne’nin yavaş yavaş tekrar rahatlamakta olduğunu gördü.

Kız birden ona döndü. “Belki birlikte gidip bakabiliriz.”

Daphne’nin bu önerisini duyunca Max kalbinin küt küt atmaya başladığını hissetti, ama heyecanını her zamanki sakın görüntüsüyle gizlemeyi bildi. “Nasıl istersen.” Başını salladı. “Yardımcıma emlakçıyla bir randevu ayarlaması söylerim.”

Daphne’nin ona baktığını hissedebiliyordu; dönüp kendisi Daphne’ye baktığında kız gözlerinin içine baktı ve o güne kadar gördüğü en güzel, en ışıltılı, en mutlu gülümseyişle tebessüm etti.

Max büyülenmiş gibiydi. Daphne gülünce yüzü güneş gibi aydınlanmıştı.

Hayatında hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Bu kadar sevecen, bu kadar umut dolu. Max kızın nişanlısı değil de kahramanıydı sanki.

Tanrım, diye düşündü korkunç bir çaresizlikle, onu kazanmalıyım. Bana evet demeli.

O andan sonra, eski hayatına geri dönmeyi düşünemezdi bile. Karanlık, soğuk, mutlak yalnızlığa geri dönemezdi. Şimdiye kadar açlığının ne kadar büyük olduğunun farkı-

na bile varmamıştı. Kendini işine adanmış, şimdiye kadar bunu görmezden gelmeyi başarmıştı.

Ama şimdi bu meleksi yaratığın yanında bulunup aydınlık tebessümünü gördükten sonra, kızın onu reddetmesi; Max'i Çar'a karşı gelip, Sibirya'nın kuzey kıyılarında ömür boyu kürek cezasına çarptırılmış, zavallı bir mahkûma çevirirdi.

Bedeli ne olursa olsun. Max o an, bu kızı hayatına sonsuza kadar dahil etmek için her şeyi yapabileceğini anlamıştı. Hissettiği tutku onu korkutuyordu; şimdiye dek münasip bir evlilik olarak gördüğü şeyi tamamına erdirmek için yarıp tutuşuyordu artık.

Bedeli ne olursa olsun, bu kadın onun olacaktı.

Evinin arkasındaki ahıra doğru dönüp arabayı durdurdu.

Kızıl yelekli bir uşak, atın dizginlerini tutmak için hemen koştu.

Daphne de gölgesinde durdukları tuğlalı büyük eve bakarak birden, "Neredeyiz biz?" diye sordu.

Max fren kolunu çekti ve kızın gözlerine baktı. "Ben buraya yuvam diyorum."

"Burası senin evin mi?" diye bağırdı Daphne şaşkınlıkla bir eve, bir de Max'e bakarak.

Max gözlerini onun güzel yüzünden ayırmadan, sabırla başını salladı. "İçeri gelmek ister misin?"

Bölüm Sekiz

Daphne heyecan içinde yere bakarak, "Lord Rothertone!" dedi. Konuşmaya çabaladı. "Eminim bunun uygun olmayacağını biliyorsunuzdur. Yanımızda refakatçimiz yok!"

"Sorun değil," diye mırıldandı marki yavaşça, ona samimiyetle gülümseyerek. Daphne markinin kuvvetinin her tarafını sardığını, onu yapmaması gereken şeyleri yapması için ayarttığını hissediyordu. "Nasıl olsa nişanlandık."

Daphne telaşla, tekrar başını kaldırdı. "Orası henüz belli değil!"

Markinin gülüşü genişlerken, gözlerinin rengi koyulaştı. Bu gözlerle onu büyülüyordu. "Sana neler vereceğimi birazcık bile merak etmiyor musun?"

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Rüşvet için mi?" dedi Daphne sertçe.

Marki, "Ah, içeri gel, sadece birkaç dakikalığına," diyerek tatlı bir dille onu kandırmaya çalıştı. Sesinin tınısı Daphne'nin korsesini çözmeye başlayan parmaklar varmış

gibi hissetmesine neden oluyordu. "Seyahatlerim sırasında topladığım sanat eserlerini size göstermek istiyorum, Bayan Starling. Belki atıştırmalık bir şeyler yeriz. Hatta belki bir içki bile içeriz."

Daphne ürperdi. Markinin ne yaptığını biliyordu; Lord Rotherstone yumuşak sesi ve cezp edici gülümsemesiyle onu tekrar büyüğü altına alıyordu.

"Nerede yaşayacağımızı görmek istiyorsundur."

Daphne direncinin kırıldığını hissedebiliyordu. Marki onun yanıtını beklemeden sürücü koltuğundan kalktı, arabadan atladı ve onun olduğu tarafa geldi.

Daphne, adam elini uzatmadan itiraz edecek bir bahane bulmaya çalıştı. Ama birkaç dakika önce Penelope hakkında konuştukları, markiye bugün daha içten davranma sebebini hatırlamasını sağladı ve Daphne adamın evlilikleri konusundaki ikna çalışmalarına karşı daha açık davranmaya karar verdi.

Üvey annesi ona, kendi evinde artık istenmediğini açıkça belli etmişti, bu yüzden Daphne zaten istenmediği bir yerde kalmak için niye mücadele verdiğini kendine sormak zorunda kaldı.

Bu mükemmel evlilik teklifini kabul edip bu muhteşem adamın, kocası ve bu evin, yuvası olmasına izin vermek daha iyi olmaz mıydı?

Belki de hayatına devam etmenin zamanı gerçekten gelmişti. Ne de olsa hayatının sonuna kadar babasının çatısı altında, minik bir çocuk gibi yaşayamazdı. Yetişkin bir kızın kendine bir eş bulup gerçek bir kadın olması gerekirdi.

Ama Lord Rotherstone doğru kişi miydi?

Onu çekici bulduğunu inkâr etmek faydasızdı. Marki

gelmeden önce Daphne üç kez kıyafet değiştirmişti. Daha önce bir damat adayını etkilemek için hiç böyle bir çabaya girmemişti. Gerçekten de teklifin üzerine yirmi dört saat düşündükten sonra bu evlilik teklifini gerçekten ciddiye almaya başlamıştı. Daphne aptal değildi. Ve kahretsin ki, gidip adamın evini görmek istiyordu. Belki de ikisinin evi olacak yeri. Bir gün.

Ama. Tanrım, eğer biri onları görürse, eğer sosyete bu gözü kara hareketin kokusunu alırsa, o zaman geriye dönüş olmazdı. Markinin planı bu muydu?

Lord Rotherstone arabanın yanından elini ona doğru uzatırken neşeyle, "Ah, bu ne yoğun bir dikkat," dedi. Dirseğini kapının kenarına yasladı. "Leydim, kendinize bir zarar vermeyin sakın."

"Serseri," dedi Daphne.

Marki öyle bir gülümsedi ki, Daphne'nin kalbi, genç hanımefendiler için konulmuş bütün kısıtlamalara isyan etti.

"Bence kendine rağmen benden hoşlanmaya başladı."

"Hayal görüyorsun."

Marki bilmişçe gülümsedi. "Burada durup kendi kendine tartışacak mısın?"

"Zihin okuyabiliyor musun?"

"Yüzleri okurum ve senin yüzünde ne yazıyor biliyor musun? Karmaşa. Aslında pek tatlı. Tamam, neyi tartışıyorsun? İddia makamı ne diyor, savunmanın iddiası ne? Parlamento peruğumu alıp mevcut önergeyi oylatayım mı?"

Daphne başını iki yana salladı. "Bu çok fazla."

"Bu sadece bir ziyaret, hayatım. Serin bir şeyler içeriz.

İtalyan nü tablolarını görmek için de uzun koridorda bir gezintiye çıkarız."

"Nü mü!"

"Dehşet verici," dedi marki kelimeleri uzatarak.

Adamın muzip bakışını görünce gülmek için kendini zor tutan Daphne, "Beni kirletmeyeceğine emin misin?" diye sordu.

"Sen istemediğin sürece evet," diye mırıldandı marki. Bakışları Daphne'yi tam anlamıyla critiyordu. Arabadan inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Daphne sessiz bir iniltille adamın bekleyen eline ve sakın yüzüne baktı. "Ah, kahretsin!" diye bağırarak ayağa kalktı ve daha fazla direnemeyerek markinin uzattığı eli tuttu. "Beni de kendinle birlikte uçuruma sürükleyecek sin, değil mi, Rotherstone?"

Marki o gün defalarca yaptığı gibi yine düzeltti: "Max."

"Lord Rotherstone!" diye tekrarladı Daphne tehditkâr bir bakışla.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı marki. Onun arabadan inmesine yardım ettikten sonra, eldivenli elini alarak dudaklarına götürdü.

Daphne tereddütle baktı ama marki güven verici bir gülümsemeyle onun elini kendi koluna yerleştirdi ve evin girişine kadar Daphne'ye eşlik etti.

"Dün verdiğim hediye için hâlâ açmadın, değil mi?" diye sordu.

Kendini suçlu hisseden Daphne, kaçamak bir bakış attı. "Nereden bildin?"

"Çok belli. Eğer açmış olsaydın şimdi deliye dönmüş-tün." Daphne'nin geçmesi için kapıyı açık tutarken me-

rakla yüzünü inceledi. "Ne olduğunu azıcık bile merak etmiyor musun?"

Daphne'nin verdiği tek yanıt, çatık kaşlar oldu.

Marki, az önceki sorusunu elini sallayarak unutturmayla çalıştı. "Boş ver o zaman. Ama umarın hediyeni yakında açarsın. Seni şımartma zevkinden mahrum bırakılmak istemem."

Bunu söyleyerek kapıyı açtı ve Daphne'yi bir zenginlik dünyasına soktu.

İçeri giren Daphne'nin önünde mermer zemin uzanıyordu. Girdikleri yer dar bir arka girişe benziyordu. Marki kapıyı kapattı ve birlikte, büyük Yunan vazolarının içindeki budanmış ağaçların arasından geçerek ana hole geçtiler.

Daphne adamın ardında ilerlerken, duvarın yanında duran yarım ay şeklindeki muhteşem masaya baktı. Masanın iki yanında, kıvrımlı ayakları ve ipekli döşemeleriyle narin Fransız sandalyeleri sıralanmıştı.

Mobilyaların arkasındaki soluk renkli duvarlarda, içlerinde güzel tablolar olan beyaz çerçeveler vardı –manzara resimleri, portreler, atlar– hepsi de kalın, işlemeli çerçevelerin içindeydi.

Daphne'nin bakışları tablolardan, odayı çevreleyen ince frizlere ve çeşitli renklerle boyanmış tavana kaydı. Ana hol boyunca eşit uzaklıklarla tavandan sarkan üç tane muazam avize vardı. Kandilleri yakılmamıştı ama sayısız kristalleri gün ışığında parıltıyordu.

İlk katın açık pencerelerinden esen tatlı bir meltem, kristalleri hafifçe şıngırdatıp ince tülleri titretiyordu. Bunun dışında koca ev tamamen hareketsizdi.

Daphne, bu evin hanımefendisi olacağını düşündükçe iyice heyecanlanıyordu.

Marki, kayıtsız bir havayla ona doğru döndü. "Burası çok daha serin, değil mi?"

"Evet," dedi Daphne yavaşça.

"Ah, Dodsley! İşte buradasın."

Tatlı yüzlü, beyaz saçlı kâhya hiç ses çıkarmadan ortaya çıkmıştı. Ellerini arkasında kavuşturdu ve ikiliye eğilerek selam verdi. "Lordum. Hanımefendi. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bayan Starling, bu Dodsley —dünya üzerindeki en çalışkan kâhya. Onsuz yapamam. Burada neye ihtiyaç duysan Dodsley'den isteyebilirsin."

Daphne gülümsedi ve kâhyaya çekinerek selam verdi. "Merhaba."

"Dodsley, içecek bir şeyler istiyoruz. Soğuk bir şeyler var mı? Eminim evin bir yerinde soğuk şampanya bulunduruyorsundur."

"Yemek salonunda efendim."

"Günün ortasında şampanya mı?" diye itiraz etti Daphne.

Yakışıklı ev sahibi şaşkınlıkla ona baktı. "Herhalde itiraz etmeyeceksin, değil mi?"

Daphne bir anlığına düşündü, ama şimdi bırakmanın ne anlamı vardı ki? *Battı balık yan gider.* Omuz silkti.

"Ben gidip alırım Dodsley, sen de bize yiyecek bir şeyler getir. O soğuk meyve püresine benzeyen şey duruyor mu? Neydi adı..."

"Limonlu krema mı?" Kâhya, sanki memleket meselelerini tartışıyorlarmış gibi ciddiyetle başını salladı. "Var efendim. Bayan Starling, şapkanızı almamı ister misiniz?"

"Şey, teşekkürler —evet." Daphne, üstünde devesi

tüyü olan pembe şapkasını dikkatle çıkardı. Atıştırma-
lık yiyeceklerden bahsedildiği için, eldivenlerini de çıkardı.

Lord Rotherstone da aynı şekilde şapkasını çıkarıyordu.
"Bayan Starling, havayı düşünürsek, eğer ceketimi çıkarır-
sam beni ayıplar mısınız diye merak ediyordum."

"Havanın neredeyse otuz derece olduğu düşünülürse,
göğü kurallarını biraz esnetebiliriz gibi geliyor bana."

"Sağ olun." Marki üstüne tam oturan mavi ceketini çı-
kardı ve bekleyen kâhyaya uzattı. "Böylesi daha iyi."

"Sanırım," dedi Daphne hafifçe. Lord Rotherstone'un
dar kesimli yeleği, mermer sertliğindeki gövdesini, kuv-
vetli kollarını ve kaslı göğsünden dar kalçasına doğru ince-
len erkeksi vücudunu iyice ortaya çıkarmıştı.

Gömleğinin gevşek, beyaz manşetleri sıcak yüzünden
hafifçe kollarına yapışmış, kâğıt gibi ince zarif kumaşın
içinden tüylü kolları görünüyordu.

"Gel, Dodsley bize limonlu krema hazırlarken sana evi
gezdireyim."

"Evet, elbette."

Marki sırtını dönüp evi göstermek için onun önüne
düşüğünde, Daphne, Lord Rotherstone'un son derece
kaslı kalçasına baktığına inanamıyordu -hatta yaptığı şey
yüzünden dehşete düşmüştü- ama ne de olsa bir beye-
fendinin bu tip bölgeleri genelde ceketlerin kuyruklarıyla
gizlenirdi ve ayrıca markininki de bakılmayacak gibi de-
ğildi. Kahverengi pantolonu, üstüne mükemmel şekilde
oturmuştu.

"Burası bekleme salonu; iş amacıyla ziyarete gelenler,
ben onları kabul edene kadar burada bekler."

Marki döndüğünde Daphne hemen yere baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, yok," dedi Daphne suçlu suçlu.

"Tamam. Burası da çalışma odam." Marki ikinci kapıya yöneldi.

Daphne, karanlık, güzelce döşenmiş odaya göz atarak adamı takip etti. "Renkli pencereler güzelmiş." Masanın arka tarafındaki duvarı işaret etti.

Alçalmış güneş gotik tarzdaki pencerelerden içeri sızıyor, ahşap zeminli odaya manastırlara has bir hava katıyordu.

"Teşekkürler, evet. Worcestershire'daki evimizde bulunan aile şapelinden getirttim. Oradaki birçok bina gibi yüzyıllar önce yanmıştı, ama bu pencereler sağlam kalmıştı."

"Bu Aziz Michael mı?"

"Hı-hı." Max ona bakarak başını salladı, sonra döndü ve koridor boyunca ilerlemeye başladı. "Burası oturma odası. Holün karşısında da bir ısınma odası var, mutfakta çalışanlar yemek salonunda servise başlamadan önce son hazırlıklarını orada yapıyorlar." Daphne, markinin peşinden giderken, adam uzak köşedeki şarap soğutma kovanını işaret etti. "İşte şampanya."

"Tanrım," dedi Daphne şaşkınlıkla, ihtişamlı yemek salonuna bakarken. Büyük konakların çoğunda ev sahipleri, misafirlere zenginliklerini göstermek için yemek salonlarında hiçbir masraftan kaçınmazdı. Rotherstone Markisi'nin de bu geleneğe uyduğu belliydi.

Burada, adamın şaşılaştırıcı yaşamı gözler önündeydi; zengin desenli halıdan kakmalı maun mobilyalara, maun mobilyalardan dört duvarın tavan kenarlarını şerit, çiçek ve vazolarla çevreleyen zarif alçı süslemelere kadar her şey muazzamdı.

Daphne babasının buna ne diyeceğini düşündü: fiyakalı. Yine babasının borsada kaybettiklerini düşündü.

Şimdi, Lord Rotherstone'un zenginliğini ilk elden görmeye göre, zihnini rahatsız edici bir soru meşgul ediyordu...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu marki, Fransız şampanyasını buz dolu kovadan çıkarırken.

Daphne babasının onu mali sebepler yüzünden evlendirdiği düşüncesini zihninden atmaya çalışarak markiyeye gülümsedi. "Burası harika. Her şey muhteşem."

"Beğendiğine sevindim." Marki de gülümsedi ve şişeyi büfenin üstüne koydu. "Özellikle de akşamları, mum ışığında daha güzel oluyor."

"Tahmin edebiliyorum."

Ortadaki avize, fiskiyeyi andıran kristalleriyle muazzamdı. Hemen altında, ayna gibi parlayana kadar cilalanmış uzun yemek masasının üstünde muhteşem bir çiçek aranjmanı duruyordu -çeşitli renklerde güller, zambaklar ve beyaz papatyalar vardı.

Herhalde yolunu şaşıracak pencereden içeri girmiş bir bal arısı buketin etrafında uçuşuyor, çiçeklerin özlerini emmek için üstlerine konuyordu.

Bir sandalyenin arkasına tutunan Daphne arıyı izlerken, Lord Rotherstone beyaz bir sürahidenden porselen bir kâseye su doldurdu. Max atıştırmalıklar için elini yıkarken o da ona katıldı. Tozlu yolculuğun ardından temizlenme fırsatı bulduğuna memnundu.

Marki ellerini ufak bir havluyla kurularken, başıyla, bekleyen şampanya şişesini işaret etti. "Şuradaki dolaptan bize iki kadeh çıkarırsan, şampanyalarımızı doldurabilirim."

“Tamam.” Daphne gülümseyerek başını salladı, sonra odanın diğer ucundaki Çin işi maun dolaba gitti ve cam kapaklarından birini açtı. İki tane pırıltılı kristal kadeh çıkarırken, kenarları yaldızlı Çin porseleni yemek tabaklarını gördü. Elle boyanmış olan tabaklarda ailenin amblemi ve süslü bir R harfi vardı.

Şampanya mantarı açılınca çıkan ses yemek salonunu doldurdu. Taşan köpük karşısında Max ufak bir çığlık atınca, Daphne güldü ve kadehleri yetiştirmek için o tarafa koştu.

Max, ikisine de birer kadeh doldurduktan sonra, “Şeref,” dedi. “Size içiyorum, Bayan Starling.”

Daphne bu cümle karşısında hafifçe kızardı ama sonra omuz silkerek gülmeye başladı. “Eğer ısrar ediyorsanız –bana içelim!”

Gülüştüler. Kadeh tokuşturdular ve birbirlerine bakarak birer yudum aldılar.

“Mmm,” diye mırıldandı Daphne beğeniyle. O mükemmel şampanyanın tadını çıkarırken, Max’in gözleri ışıldadı.

O sırada, odanın diğer ucundaki açık kapıdan hafif bir tıkırtı geldi.

Max, Daphne’nin üstünden o tarafa baktı. “İçeri gel. Dodsley.”

Kâhya, tepsiyi taşıyan üniformalı uşağın elinden atıştır-malıkları alırken Daphne o tarafa döndü.

Marki kibar bir gülümsemeyle ona en yakın sandalyeyi çekerken, Dodsley ve uşak ağır ağır yemek salonuna girdiler.

Daphne oturdu ve Max de onun karşısındaki sandalyeye yerleşti; Dodsley aralarındaki masanın üstüne gümüş

bir tepsi bıraktı. Hizmetkârlar çekildikten sonra Max ve Daphne birbirlerine gülümsediler ve bu basit ama leziz atıştırmalıkları tüketmeye başladılar.

Serin limonlu krema, içinde gümüş kaşıklar olan Çin porseleninden ufak kaplarda onları bekliyordu. Kristal bir kâsede taze meyve salatası vardı: kayısı, erik, ahududu ve yabanmersinlerinin üstüne cömertçe şeker serpiştirilmişti.

Limonlu kremanın ekşi tadını ve yumuşaklığını dengeleyen çıtır çıtır, incecik bademli kurabiyeler de vardı. Hafif badem aroması, yumuşak kremayla birleşince ortaya mükemmel bir lezzet çıkmıştı.

Dodsley içecek olarak, içinde taze nane ve limon dilimleri bulunan bir sürahi buzlu çay getirmiş olsa da, ikisi de ikinci kadeh şampanyalarını içmeyi tercih etmişlerdi.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” dedi Daphne.

“Nedir?”

“Edgecombe balosunun olduğu gece, şey, gizlice dinlemiyordum ama Albert’ın, ikiniz küçük birer çocukken senin ortadan kaybolduğunu söylediğini duydum. Buna oldukça şaşırdığı belliydi, aslında ben de şaşırdım. Bunun anlamı nedir?”

“Ah, on üç yaşımıdayken yatılı okula gönderildim. Albert ve kardeşleri Eton’a gittiler ama... babam o zaman bunu karşılayacak durumda değildi. Bu nedenle ben de İskoçya’da ufak bir okula gittim.”

Daphne, babasının geçmişte yaşadığı zorlukları markiyeye hatırlatmak istemeyerek gülümsedi. “Ah. Bu mantıklı.”

Eve bakınca, Max’in uzun bir yol kat ettiğini görebiliyordu.

Biraz sonra atıştırmalıklarını bitirip kendilerini çok

daha iyi hissettiklerinde Max, "Gidelim mi?" dedi. "Seni şimdi uzun galeriye götüreceğim."

"Tamam." Daphne seve seve ona katıldı ve tura devam ettiler. Zaman uçup gidiyordu ve Daphne'nin daha uzun süre orada kalmaya cesareti yoktu.

Max onu yemek salonundan çıkardı ve çiçek işlemleri demir tırabzanları olan mermer basamaklardan üst kata çıktılar. Daphne geçmişte sadece üç kez konuştuğu bir adamla –adam şimdiden onu nişanlısı ilan etmişti– bu kadar samimi bir konuma geldiği için, hayal gördüğünü sanıyordu.

En tuhaf tarafıysa, iki eski dost gibi kısa sürede kaynaşmış olmalarıydı. İkisi birbirlerinden tamamen farklı olsa da, Max'le konuşmak sanki Jonathon'la konuşmak kadar kolaydı.

Daphne, Max'e kaçamak bir bakış daha atarak, belki de ne yaptığını gerçekten bilen biridir, diye düşündü. Ne de olsa marki ondan yaşça daha büyük ve elbette daha deneyimliydi.

Merdivenin tepesinde, beyaz mermer zemin, yerini açık renk meşe parkelere bırakıyordu. Merdiven –muhimemelen– yatak odalarının bulunduğu üst kata çıkıyor olsa da, ikilinin hedefi, zarif kabul salonlarının bulunduğu ana kattı.

Marki evin ön tarafına bakan, açık mavi duvarlı misafir odasını ve ona sürgülü bir kapıyla bağlanan, arka taraftaki müzik odasını gösterdi. Müzik odasında büyük, güzel bir arp ve siyah bir piyano vardı.

Daphne ev sahibine baktı. "Çalıyor musun?"

"Hayır, ama çok iyi bir dinleyiciyimdir. Bazen benim için çalsınlar diye bir trio tutuyorum. Siz çalar mısınız. Bayan Starling?"

Annesinin yanında piyano çaldığı eski günler geldi Daphne'nin aklına, ama bu çok uzun zaman önceydi.

Başını iki yana salladı. "Peki, şu övünüp durduğun sanat koleksiyonun nerede?"

"Koridorun karşısında. Önden buyurun." Marki onun geçmesi için kenara çekilerek yol verdi.

Daphne alaycı bir gülüşle odadan çıktı ve markinin davetiyle geniş, muazzam koridoru geçti ama karşı taraftaki uzun galerinin karanlık olduğunu gördü.

Bu sırada marki Daphne'nin önüne geçerek, "Tabloları korumak için panjurları kapalı tutuyoruz," dedi.

Galeriyi geçerek tavandan yere kadar uzanan pencerele-
rin önüne ulaştı ve panjurları açarken çıkan gıcırtilar odayı doldurdu.

Işık yavaşça, altın rengi parkeleri ve kırmızı duvarlarıyla markinin koleksiyonu için geleneksel bir zemin işlevi gö-
ren klasik bir tablo galerisini aydınlattı.

Daphne hayranlıkla etrafına bakınarak odaya girdi. Bu eşsiz bir koleksiyondur. Bazı tablolar devasa, bazıları da hoş çerçeveli minyatürlerdi. Tüm farklı dönemler sergi-
leniyordu: Yüksek perukları ve Watteau tarzı giyimleriyle dantellere boğulmuş saraylı Barok sevgililer. Işıltılı Vene-
dik manzaraları. Karşı duvarda, üstünde Mısır hiyerog-
lifleri bulunan bir taş vardı. Ayrıca bronz ve mermerden birçok heykel bulunuyordu. Karanlık ve kasvetli Hollanda portreleri. Daphne'nin boyuna kadar ulaşan çift kulplu iki Roma amforası.

Daphne bir rahlenin üstünde duran yaldızlı elyazması-
nı görünce mırıldandı, sonra, sağındaki ışıltılı Bizans mo-
zaïği karşısında büyüldü.

Max onu gizemli bir sessizlik içinde izliyordu.

Derken Daphne nefesi kesilerek, mükemmel şekilde detaylandırılmış, iri yapılı çıplak kadın çizimine yaklaştı. Sonra gözleri irileşerek markiyeye döndü. "Yoksa bu..."

Max, gözlerinde derin bir memnuniyetle başını salladı. "Leonardo."

Daphne elini kalbine bastırarak, "Tanrım," dedi. Da Vinci'nin dehasına daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı.

"Gördüğün gibi geniş bir zevk yelpazem var. Özellikle bu parçayı çok seviyorum," diye ekledi Max, birkaç adım ötesindeki, su taşıyan uzun bir mermer kadın heykeline dönerek. O tarafa yürüdü. Daphne de yaklaştı. "Roma dönemi, milattan sonra 56 yılında yapılmış. Muhteşem değil mi? Çok yetenekli biri olmalı -ve bunu yapan kişi imzasını bile atmamış. Tarihin adsız kahramanlarından biri."

"Çok güzelmiş."

"Hı-hı. Mermerden yapılma, ama..." diye ekledi marki düşünce dolu bir mırıltıyla, parmak uçlarını kadının bacaklarında gezdirerek. "Elbisesinin şeffaf kumaşını hissedecekmiş gibi geliyor insana."

Max'in heykeli okşayışı, Daphne'nin tüm dikkatini markinin kuvvetli ellerine vermesine neden olmuştu. Ürperdi, ama birdenbire ortaya çıkan bu arzuyla savaştı.

"Hangi elbise?" diye sordu kurnazca.

Markinin yüzü hınzır bir gülümsemeyle ışıldadı. "Pek bir şey giymiyor, değil mi?"

Daphne oldukça şaşkın, gülümsedi. Sonra çevresini iyice incelemek için dönerek başını iki yana salladı. "Tüm bunlara sahip olduğuna inanamıyorum."

"Şey, biliyorsun, Avrupa uzun zamandır savaşların sürdüğü bir yer. Bu güzel parçaları yok olmaktan kurtarma

ayrıcılığına eriştim. İlerleyelim mi?" Kibar bir hareketle, Daphne'yi galeride dolaşmaya davet etti.

Marki ellerini arkasında bağlarken, Daphne de onun peşine düştü. Max kimi tablolar hakkında açıklamalar yaparken, kimilerinin de önünde sessizce durup, Daphne'nin tablonun tadını çıkarmasına izin veriyordu. Ama sonra, açık renk gözleri ve koyu saçları olan bir adamın portresinin önüne geldiklerinde Daphne büyülenmiş gibi bakmaya başladı.

İlem etkilenmiş, hem de tuvalden dışarı kibirli bir keskinlikle bakan adamdan bir parça korkmuştu. "Bu kim?" diye mırıldandı.

"O," dedi Max soğuk soğuk, "benim babam."

Daphne şaşkınlıkla baktı. "Ah -tahmin etmeliydim. Gözleriniz benziyor. Hatta, onun bir kopyası gibisin."

"Hayır, değilim," dedi marki uçarı bir gülüşle. Gözlerini Daphne'den kaçırmıştı.

Markinin sessiz yanıtındaki gerginliğe şaşırان Daphne, meraklı gözlerle ona dönmüştü ama Max gamsız bir şekilde onu görmezden gelince, Daphne de müstakbel kocasını zorlamamaya karar verdi. "Bunlar da mı ataların?" diye sordu, sonraki birkaç portreyi işaret ederek.

"Evet, bu hergelelerin hepsi öyle."

Ataları konusundaki bu ikircikliliği Daphne'nin kafasını karıştırmıştı. Meraka kapılarak birkaç dakika boyunca Rotherstone lordlarını inceledi. Giysileri değişik dönemlere aitti, ama hepsinde, kan yoluyla geçtiği belli olan, aynı keskin ifade vardı. Markilerin bazıları, resmi portreleri için cübbeleriyle poz vermişlerdi. Bazılarının askeri üniformaları vardı, kimisi de arkalarında bir at ve bir evle, beyefendilere özgü taşra kıyafetleri içinde resmedilmişlerdi.

Ama portrelerdeki ufak bir detay Daphne'nin dikkatini çekti: belli belirsiz sembollerle süslenmiş bir Malta haçı. İyiden iyiye meraklanarak, "Bu nedir?" diye sordu.

"Ne nedir?"

Daphne, bazen bir giysinin, bazen de tablonun bir köşesine gizlenmiş olan sembolü işaret etti. "Şu."

"Ah –sadece soyluluk nişanelerinden biri. Ailemin farklı üyeleri, birkaç asil topluluğa dahilmiş. Bu üyeliklerin birçoğu babadan oğula geçer. Aslında anlamsız ama bilirsin, komik cübbeleri ve onun gibi şeyleri vardır. Her on yılda bir ya da kraliyet ailesi istediğinde tuhaf törenler falan yapılır."

"Anlıyorum." Dikdörtgen bir İran halısının, sade, beyaz şöminenin önüne yerleştirildiği odanın son kısmına gelmişlerdi.

Tüm galeri tam bir görsel şölendi, ama Daphne'nin gözleri şömine rafının üstündeki mücevher işlemeli kılıca çekildi.

Ağızından ufak bir çığlık çıkmıştı. "Ne kadar... muhteşem." Şömineye doğru gitti ve ışıldayan çelik kılıca baktı.

Marki onun yanına gelip yüzüne baktı. "Bayan Starling: Çok akıllısınız."

Daphne şaşkınlıkla baktı. "Öyle miyim?"

"Tüm koleksiyonumun en değerli parçasını buldun."

"Bu mu?" Kılıcı gösterdi. "Leonardo'dan bile değerli mi?"

"Benim için öyle."

"Neden? Nereden aldın?"

Marki başını kaldırdığında Daphne onun asil profiline baktı. "Bana babamdan kaldı, ona da babasından kalmış –altı yüzyıl boyunca böyle devam etmiş. İlk Lord

Rotherstone'a ait. Savaşçı bir baronmuş, Aslan Yürekli Richard döneminde bir şövalyeymiş. Kılıcını yanında kut-sal topraklara götürmüş ve Kudüs'ü kurtarmak için bu kılıçla Selahaddin'in Memluklerinden yüzünü öldürmüş."

"Gerçekten mi?" dedi Daphne nefesini tutarak. "Bu kılıçla mı?"

"Evet." Daphne'nin, ailesinin tarihine duyduğu heyecan karşısında marki, gözlerinde bir parça neşeyle tekrar ona döndü.

"Ve şimdi de sana ait," dedi Daphne.

Marki başını sallayarak yaklaştı.

Bucket Sokağı'ndaki kavgaya karışmaya neden bu kadar istekli olduğu anlaşıldı, diye düşündü Daphne. Savaşçılık adamının kanında varmış.

"Sen hiç bu kılıcı kullanmayı denedin mi peki?" dedi cilveli gözlerle, sonra Haçlı kılıcına geri döndü.

"Gerçekten de ortalarda dolaşip insanları kesip biçebileceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Soruma cevap vermedin."

"Efendim?" Max dudaklarına bakıyordu.

Ona iyice yaklaştı.

Daphne bir kaşını kaldırdı. "Neden bir soruyu yanıtlamak istemediğinde..." Marki onu omuzlarından kavrayınca, sözü yarım kalmıştı. "Lordum—"

"Üzgünüm, ama bunu yapmak zorundayım," diye fısıldayan marki, başını eğip onu öptü.

Dudakları yumuşacıktı, ama kısa kesilmiş sakalları sertti ve iğne gibi batıyordu. Daphne hem canının acısından, hem de şaşkınlıktan, geri kaçtı ve Max'in gözlerine baktı.

Marki durdu, Daphne'nin tahriş olmuş çenesini parmağıyla okşadı. Son derece içtenlikle gülümsedi. Sonra

ona bu sefer çok daha dikkatlice yaklaştı ve yüzünü tahriş etmemek için başını biraz daha eğdi. Bu kez Max, canını hiç acıtmıyor, ona sadece haz ve mutluluk veriyordu.

Daphne gözlerini kapadı ve markinin dudakları onun dudakları üzerinde gezinirken duyduğu hazzın tadını çıkarmaya başladı. Hafifçe başı dönmeye başlamıştı, sakinleşmek için ellerini markinin göğsüne koydu, sonra da ipek yeleğinin yakasını sıkıca kavradı.

"Daphne." Max onun adını fısıldadı ve Daphne buna hafif, iç yakan bir gülümsemeyle karşılık verince marki, dilinin ucuyla dudaklarını yavaşça okşamaya başladı.

Daphne belli belirsiz inledi ve hafif bir baskıyla dudaklarını aralamaya çalışan markiye boyun eğdi. Tereddütle ağzını açınca, Max bu daveti yumuşak ve kendinden emin bir kolaylıkla kabul etti. Adam artık kontrolü tamamen ele almıştı, başparmaklarıyla Daphne'nin boynunu okşarken, dili de diliyle dans ediyordu.

Markinin ağzında tatlı limon ve Fransız şampanyası tadı vardı.

Daphne'nin başı dönüyor, Rotherstone Markisi nefesini çalıp yerine kendi nefesini verdikçe kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Adamın nefes alıp verişini derin ve yavaştı.

Daphne bu öpücüğün büyüğü altında, markinin onu yakındaki duvara ne zaman yasladığını, uzun galeriden geçiyor olabilecek hizmetkârların ve pencerenin yakınından geçebilecek yabancıların gözlerinden uzak bir noktaya nasıl getirdiğini hiç hatırlamıyordu.

Bir yanında açılmış panjurlar, diğer yanında da bir tablonun süslü çerçevesi vardı ama önünde dikilen adamın öpücüğü tüm dünyasını doldurmuştu. Max'in dili ağzının

içerisinde, ona kendi kuvveti altında olmanın tamamen yeni bir yolunu öğretiyor; Daphne'ye yaşatabileceği zevkin ipuçlarını veriyordu.

Daphne çizgiyi aştığını hissetse de, şu anda itiraz edemeyecek kadar mutluydu. Markinin muhteşem öpücüğü, ona kendini cennetteymiş gibi hissettiriyor, ayaklarını yerden kesiyordu.

Adamın eli yavaşça boynundan, inip kalkan göğsüne doğru indi; ılık parmak uçları yakasındaki dantellerin arasında geziniyordu. Derken bu parmak uçları Daphne'nin hızla çarpan kalbinin üstünde durdu ve okşamaya başladı. Daphne de içgüdüsel olarak markiye dokunma ihtiyacı duydu.

Öpücüğün etkisiyle kendinden geçmiş vaziyetteydi; ellerini uzattı ve adamın geniş, sert omuzlarına dokunmaya başladı. Marki bundan hoşlanmışa benziyordu. Daphne ellerini markinin ipek yeleşinin üzerinden yavaşça göğsüne getirdi, adamın kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Derken kendisini kavrayan güçlü kolları keşfe çıkarak, incecik gömlek kumaşının altındaki sert kaslarının tadını çıkarmaya koyuldu.

En sonunda da, adamın yüzünü avucunun içine aldı; yüzünün sert düzlükleri ve köşeleri, çelik sertliğindeki pürüzsüz yanakları ve keşisakalıyla kaplı köşeli çenesi onu hayretler içerisinde bırakmıştı.

Marki başını çevirip onun avucunu öptü. Ama başını daha aşağı eğip boynunu öpmeye başlayınca, Daphne bunu memnuniyetle kabul ederek kendi başını arkaya, galerinin kırmızı duvarına yasladı.

Gözleri kapalı bir halde, markinin kafasını kendi boyun boşluğuna iyice yerleştirerek parmaklarını onun koyu ve

dağınık saçlarının arasında gezdirmeye başladı. Max artık kendini tutmadan Daphne'nin boynunu tutkuyla öperken, sakalının Daphne'nin hassas cildi üzerinde bıraktığı etki çok farklıydı –bu sefer acı değil, zevk veriyordu. Daphne bunu teninin her yerinde, göğüslerinde hissetmek istiyordu.

Parmakları markinin saçlarına daha sertçe yapıştı ve başını sınımsı kavrarak onu daha da teşvik etti.

Max tüm bedeniyle ona tekrar yaslandı, kasiğini Daphne'nin bacaklarının arasına bastırması o kadar sıcak, kuvvetli ve heyecan vericiydi ki bu belli belirsiz dokunuş Daphne'nin baştan aşağı ürpermesine neden oldu.

Yakışksız düşünceler, ahlaksızca arzular dolduruyordu içini.

Bu arada, panjurlu pencerede hafifçe salınan tüller yanlarında uçuşuyor ve ikinci güneşinde, sanki beyaz birer yatak çarşafıymış gibi etraflarına dolanıyordu.

Marki nefes kesici bir hareketle önünde kıpırdanınca Daphne'nin benliğini bir anda ateşli arzular sarıverdi. Zayıf düşmüş ve sarsılmış vaziyetteydi, ayrıca aklından geçen tek şey eteğini kaldırıp markinin ona en edepsizce şeyleri yapmasına izin vermek olduğu için delirmiş de olmalıydı.

Flört eden gençlerin yanlarında refakatçi olmadan görüşmeleri bu yüzden yasaklanmış olmalı, diye düşündü beyninde kalan tek mantık kırıntısıyla.

Ama yüreğinin derinliklerinde, başka bir erkeğe karşı böyle hissetmeyeceğini biliyordu.

Boyun boşluğundan başını kaldıran markinin gözleri ateşli ve sarhoş, saçı dağınık, dudakları ıslak ve hafifçe şiş, yüzü kırmızıydı. Max onun bu dünyada gördüğü en güzel şeydi, ama marki onun tutkulu bakışını görünce sadece

başını iki yana salladı, o büyüleyici sözcüklerini kaybetmiş gibiydi adeta.

Ama konuşmasına gerek yoktu zaten. Daphne onunla aynı fikirdeydi. Taparcasına ellerini Max'in göğsünde gezdirdi.

Max, onun gözlerine baktı, sonra yüzünü avuçlarının içine alarak tekrar dudaklarına yöneldi. Öpüşündeki dizginlenemez açlık, Daphne'nin kalbinin yeniden gümbür gümbür çarpmasına neden oldu; Daphne daha fazlasını istiyordu.

Markiyle duvar arasında kalmış bedeni dinmek bilmez bir şehvetle yay gibi gerilmişti. Olduğu yerde kıvranmasıyla markinin yüzünde beliren alevler Daphne'nin aniden durmasına neden oldu, birdenbire ateşle oynadığını anımsayıvermişti.

"Tanrım," diye fısıldadı Max kendi kendine konuşur gibi, "benim üzerimde ne kuvvetli bir etkin var." Açlıkla bakarak Daphne'ye iyice sokuldu.

"Benim mi?" diye sordu Daphne masumca. "Nasıl? Böyle mi?" Kollarını ona doladı ve aldırıışsız bir tutkuyla markinin dudaklarına gömüldü.

Max'in zevkle inlediğini duyunca artık dayanacak gücü kalmamıştı. Kalbi çarpıyor, bedeni hayal bile edilemeyecek hislerle yanıyordu; ruhu sadece birkaç kez üstü kapalı fısıltılarla duyduğu bütünleşmeyi arzuluyordu.

Şeytani Rotherstone Markisi'nin, Max'in ona her şeyi öğretebileceğini biliyordu.

Tüm zarafeti ve cinsellik yayan derin deneyimiyle, bir kadının bir adamda keşfedebileceği bütün hazları ona öğretebilecek daha iyi bir öğretmen olabilir miydi?

Ama yavaşça kaybolmakta olan bilinci, *henüz değil*, diyordu.

Evlenmeden olmazdı –hem bu yağmurdan kaçarken doluya tutulmak olmaz mıydı?

Marki birdenbire dudaklarını onunkilerden ayırdı ve ormanda etrafı dinleyen bir kurt gibi kıpırtısız, dinledi.

“Biri geliyor,” dedi soluk soluğa.

Hâlâ arzularla yanmakta olan Daphne sessiz bir çığlık attı. “Ne?”

“Dodsley.”

“Ah!” Kollarını çekerek Max’ten uzaklaştı ve kâhyanın, suçluluk hissiyle dolup hemen kıpkırmızı kesilmiş suratını görmemesi için arkasını döndü. Titreyen ellerle, dağılmış kıyafetlerini düzeltmeye girişti.

Yanındaki Max de derin bir nefes aldı ve aynı şeyi yaptı.

Derken boğazını temizledi ve ihtiyar kâhya odaya girdiğinde hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlılıkla adama baktı.

Hâlâ saklanacak bir yer arayan Daphne, markinin surat ifadesinin bu kadar çabuk değişmesi karşısında dehşetle düşmüştü.

“Lordum!”

“Evet, ne vardı?” dedi Max sesinde bir parça rahatsızlıkla.

“Lordum, rahatsız ettiğim için beni affedin. Ama ziyaretçileriniz var–”

“Ziyaretçiler mi?” dedi Max öfkeyle. “Dodsley!”

“Affınıza sığınıyorum efendim! Ben engelleyemedim –çok önemli olduğunu söylediler.”

Markinin öfkeli oflayışı, Daphne’ye Max’in gelenleri tahmin ettiğini düşündürdü.

Marki, “O serserilere evde olmadığımı söyle,” talimatı-

nı verirken, kâhyası aynı anda karşılık verdi: "Hanımefendi sizi görmeden gitmeyi reddediyor, efendim!"

Konuşmaları duyan Daphne duraksadı. Önce Dodsley'e, sonra kaşlarını çatmış olan Max'e baktı.

"Hanımefendi mi?" dedi. Şaşkınlık ve öfke, utancının önüne geçmişti. Yüce Tanrım, ne büyük bir hata yapmıştı böyle? Lord Rotherstone sonuç olarak, Cehennem Kulübü'nün önde gelen üyesi, Şeytan Marki değil miydi? Daphne de onun hovardalıklarından nasibini almıştı işte.

Böyle bir adamı günde kaç kadının ziyaret ettiğini ancak Tanrı bilirdi.

Daphne kızgın gözlerle markiye baktı.

O sırada, mermer zeminde, koşan birinin hafif ayak sesleri yankılandı. Birkaç saniye sonra odaya giren ufak bir erkek çocuğu, doğruca adama koştu.

"Max Dayı!"

Bölüm Dokuz

“Ah, lanet olsun,” dedi Max sessizce.

“Küfrettin!” diye haykıran ufaklık onun yanına ulaştı, durdu ve yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Ellerini göğsünde kavuşturan Max, bu ufak misafiri sadece bir kaşını kaldırarak karşıladı.

“Gelen lord hazretleri değil, efendim,” dedi Dodsley sabırlı bir ses tonuyla. “Leydi Thurloe ve şeyy, çocukların geldiğini söylemeye çalışıyordum.” Zavallı Dodsley, ellerinden kurtulup bir vahşi gibi galeride oradan oraya koşturmuş çocuğun peşine düştü. “Küçük bey, yalvarıyorum. heykellere dikkat edin lütfen!”

Mavi bir seyahat elbisesi giymiş ve geniş bir şapka takmış olan bir hanımefendi kapıdan hışımla girince, Daphne şaşkınlıkla ona baktı.

“Bakın! İşte burada: Benim kepaze ağabeyim!”

“Anneciğim, kepaze ne demek?” diye sordu kadının elini tutmuş, tatlı bir kız; az önceki oğlan çocuğu ne kadar azgınsa bu kız da o kadar sakın görünüyordu.

“Kepaze, Flora,” diye yanıtladı kadın, kızı galeriye doğru çekiştirerek, “Londra’ya dönüp, onu tam üç yıldır görmemiş olan kız kardeşine haber bile vermeyen adamlara denir!”

“Hayır Bea,” dedi Max rahatsızca. “Sadece iki yıl oldu, eminim.”

Bu arada Dodsley, çocuk tam devirmek üzereyken Roma amforalarından birini yakaladı ve dehşet dolu bir bakışla yerine yerleştirdi.

“Kepaze,” diye devam etti kadın bir elini beline koyarak, “akrabaları geldiğinde, evde olduğu halde, kâhyasına evde olmadığını söyletenlere denir.”

“Yani Max Dayı yalan mı söyledi, anne?”

“Hep yalan söylüyormuş zaten. babam öyle diyor!”

“Yeter Timothy. Gel buraya. Hemen!”

Kadın kaçmaya çalışan oğlan çocuğunu bileğinden yakalarken Daphne onu merakla izledi.

“Sana gelince ağabeyciğim,” diye devam etti kadın, çocuğun elini sıkıca tutmaya devam ederken. “Edgecombe balosuna gittiğini duydum. Seni orada görmemiş olmam ne tuhaf! Ah, evet, seni hain. Ben de oradaydım!” dedi Max’in kırılgan bakışlarına karşılık. “Elbette eve erken döndüm. Paul’cüğüm on birden sonra dışarıda olmaktan hoşlanmıyor.”

“Geç gitmiştim,” diye yanıtladı Max hafifçe bocalayarak. “Şey, eğer orada olduğunu bilseydim seni arardım!” diye ekledi bir parça suçluluk hissiyle.

“Varlığımı hatırlıyor musun ki sen? Cidden ağabey! Eğer geldiğini bilseydik Paul ve ben seni görmek için beklerdik. Şehre gelesi ne kadar oldu?” diye sordu kadın.

“Pek uzun olmadı,” diye kaçamak bir yanıt verdi Max.

“Evet, ama bizden kaçış yok, değil mi? Buraya vardığından beri bizden kaçıyorsun demek, kepaze seni!” Kadın konuşurken, on bir yaşlarındaki küçük kız annesinin elini bırakarak atların resmedildiği bir tablonun yanına gitti.

Daphne orada hâlâ tuhaf şekilde dikiliyordu, en sonunda kız çocuğu onu fark edip utangaç bir gülüşle tebessüm etti. Daphne, içinde bulunduğu kötü durumdan üzgün, bir gülümsemeyle bu selama karşılık verdi. Çocukların habersiz gelip onları yakalayabileceğini düşününce ölmek istiyordu.

“Her neyse,” diye devam etti anneleri sertçe, “yarın taşraya gitmek için Londra’dan ayrılacağız ve bahara kadar da dönmeyeceğiz, yani biz gitmeden önce en azından yeğenlerini görebilirsin. Ne kadar hızlı büyüdüklerine inanabiliyor musun Max? Flora o hanımefendinin yanından derhal uzaklaş.”

Kadının sert ses tonu ve geldiği ilk andan beri Daphne’yi görmezden gelmesi, ağabeyinin misafiri hakkında ne düşündüğünü açıkça belli ediyordu. Daphne dehşete düşmüştü.

“Dikkatli ol Bea, görüldüğü gibi değil.”

“Eminim öyledir.” Kadın şüpheyle Daphne’ye baktı.

Max’in yüzü sertleşti. “Beatrice, Thurloe Kontesi, size Muhterem Bayan Daphne Starling’i takdim etmeme izin verin.” Omuzlarını dikleştirdi ve ekledi: “Müstakbel eşim.”

Bu cesur açıklama karşısında Daphne endişeyle mar-kiye baktı. Gerçek olsa da bunu Max’in ağzından duymak onu telaşlandırmıştı. Leydi Thurloe da aynı derecede şaşkın görünüyordu.

“Max!” diye haykırdı kadın nefesini tutarak. “Bu gerçek mi? Yoksa şakalarından biri mi?”

“Elbette şaka değil,” dedi Max kaşlarını çatarak. “Eğer Daphne olmasaydı, Edgcombe balosuna gitmezdim zaten.”

“Ama çok şaşırdım!” Kadın bir adım yaklaştı. “Evleniyorsun ve bana haber vermedin mi?”

Ah, Tanrım. İşler gitgide kötüleşiyordu. Daphne bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu ama Max’in delirten öpücüğünün ardından yeni yeni aklı başına gelmeye başlarken, burada, Lord Rotherstone’la baş başa olmasında en az skandal yaratacak, hatta hiç skandal yaratmayacak *yeğâne* gerekçenin, evlilik çanlarının yakında çalacak olması olduğunu biliyordu.

Tek sorun, henüz evlilik teklifini kabul etmemiş olmasıydı. Veya belki de sadece kendini kandırıyordu.

Başka bir mantıklı açıklama bulmayı başaramadan, Leydi Thurloe ağabeyinin onları ihmal etmesine duyduğu öfkeden sıyrılarak neşeye boğuldu. “Ah, Max!” Eldivenli ellerini bir araya getirerek parmaklarını birleştirdi. “Bayan Starling –Daphne’ydi, değil mi? Sana Daphne diyebilir miyim? Ah, seni tanıdığımı düşünmüştüm zaten! Tanrım, Max’i bildiğim için seni burada ilk gördüğümde düşündüm ki –neyse, şimdi boş ver bunları! Elbette sen Lord Starling’in, herkesin bayıldığı kızıydın!”

“Ben-ben, durumun bu olduğundan pek emin değilim, Leydi Thurloe,” diye kekeledi Daphne.

“Bana Beatrice de. Ah, benim sevgili –kız kardeşim! Gel de sana sarılayım!” Kadın öne atıldı ve Daphne’yi kibarca ama coşkuyla kucakladıktan sonra iki yanağına uzaktan birer öpücük kondurdu. “Ah, sevgili gelinim! Ama bu adam

üzerinde epeyce uğraşman gerekecek.” Leydi Thurloe ona sarılırken gülümsüyordu. “Ağabeyime işkence edeceğine söz ver bana!”

“Söz veriyorum.” Kadın onu bırakmadan önce Daphne, Leydi Thurloe’nun omuzunun üstünden Max’e öfkeyle baktı.

Leydi Thurloe geriye çekildi ve önce Max’e, sonra Daphne’ye, sonra tekrar Max’e kınayan ama hınzır gözlerle baktı. “Ah, Tanrım. Yani, siz ikiniz, burada yalnız... Hadi canım! Çok ayıp gerçekten, cık cık cık.” İmalı bir gülüşle, paylarcasına parmağını salladı. “Sakin korkmayın, benim ağzım sıkıdır. Flora, Timothy, gelin de müstakbel yengenizle tanışın! Ne kadar tatlı değil mi? Ah, bu çok heyecan verici! Sevgili ağabeyciğim, senin adına öyle mutlu oldum ki! En sonunda eve dönüp bir aile kurmanı dön gözle bekliyorduk!”

Leydi Thurloe konuşmaya devam edip, Max sabırla gülümserken, çocuklar da dikkatle Daphne’yi inceliyorlardı; Daphne bu eve gelmeyi kabul ettiği için çoktan pişman olmuştu.

Olaakları tahmin etmeliydi ama Max’e direnememişti ve şimdi gerçek bir belanın içindeydi.

Kibarca gülümsedi ama kendini köşeye sıkışmış hissediyordu.

Daha da kötüsü, yaşadığı baş döndürücü, tutkulu anların ardından, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. İşler çığırından çıkıyor gibiydi ama aynı zamanda, iyi yürekli Leydi Thurloe’nun, ağabeyinin nişanlanması karşısında duyduğu sevinci görünce, Daphne kadının umutlarını kırmaya cesaret edemedi.

En güvenli seçenek şu an için bu oyunu devam ettir-

mekti, ama içini bir panik dalgası sarıyordu. Max'in kız kardeşinin gelişini planlamadığından emin olsa da, yakındaki büyük guguklu saatin her tıklayışı Daphne'yi, Max'in ona sahip olma planlarına daha çok yaklaşıtıyordu.

Keşke markinin nefesini boynunda hissetmemiş olsaydı; Max'in ona sahip olma arzusu, Daphne'nin özgürlüğünü, Napolyon'un Ren Nehri boyunca yaptığı saldırılar gibi tehdit ediyordu.

Hayır, Daphne markiyi kız kardeşinin onları burada yakalamasını planlamakla suçlamıyordu; Max de kardeşinin gelişine en az Daphne kadar şaşırmıştı.

Ama yine de, Max böyle bir şey yapmış olsa Daphne kesinlikle şaşırmazdı. Bucket Sokağı'nda sarhoş hovarda rolünü ustalıkla oynayan da aynı adam değil miydi?

Tamam, Max sarhoş rolüne onu kurtarmak için girmişti, ama hileye başvurmak markinin çok doğallıkla yaptığı bir şeydi. Max'e gerçekten güvenebilir miydi? Yoksa adam amacına ulaşmak için her yolu –zekâsını, zenginliğini, muhteşem bedenini– kullanmaktan çekinmeyen biri miydi?

Ama neden? Daphne'yi bu kadar özel bulmasının nedeni neydi?

Ama konu Daphne değildi ve işte sorun da buydu. Konu, Lord Rotherstone'un ne istediği ve neye sahip olmayı arzuladığıydı.

Yani, adam bu tablolar gibi Daphne'yi de koleksiyonuna eklemeyi, Albert'ın yapmak istediği gibi onu sergilemeyi, daha da kötüsü, atalarının duvarında tabloları olacak başka Rotherstone'lar dünyaya getirmeyi planlıyordu.

Daphne bunları düşününce, bir an markiyi öldürmek istedi.

Tuzağa düşmüş hissediyordu kendini, ama savaşılmaya şimdi başlamayacak kadar kibar, iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi idi. Şimdi, çocukların ve kız kardeşinin önünde olmazdı. Ayrıca şimdi evlenmekten vazgeçtiğini söylese, buraya yaptığı skandal ziyareti nasıl açıklayabilirdi?

İki arada bir derede kalmıştı.

"Ah, evli olmaya bayılacaksın," dedi kontes hevesle. "Herkesin bu konuda şikâyet ettiğini biliyorum ama seninle ilgilenen birinin olması gerçekten harika bir şey."

"Leydi Thurloe, iyi niyetinize sığınarak," dedi Daphne, çaresizliğini elinden geldiğince saklamaya çalışarak, "henüz nişanımızı ilan etmeye gerçekten hazır değiliz. Lord hazretleri bana henüz dün evlenme teklif etti."

"Lord hazretleri mi? Ah, anlıyorum. İkiniz hâlâ birbirinizi tanımaya çalışıyorsunuz. Ne tatlı! Kesinlikle anlıyorum!" Kontes gülümseyerek ekledi. "Siz ilan etmeye hazır olana kadar sessiz kalacağım. Haddimi aşmaya cesaret edemem. Ne de olsa ağabeyim kolay affetmez. Bu konuda sizi de uyarayım Bayan Starling."

Daphne rahat bir nefes aldı ama ne neyse ki Leydi Thurloe fazla uzun kalmadı. Çocuklarını tanıttı, sonra her birini ellerinden tuttu ve gitmeye hazırlandı.

"Evet sevgili ağabeyciğim, en sonunda eve döndüğüne memnun oldum. Dışarı çıkarken dikkatli olun aşk kuşları. Dışarıda gezinen bir sürü asil züppe var. Mutlu haberlerinizi lekeleyecek dedikodular istemeyiz. Hadi gelin çocuklar."

"Seni geçireyim," dedi Max.

"Gerek yok sevgili ağabeyim. Sen burada nişanlıyla kal. Dodsley bizi uğurlar. Eminim bunu mutlulukla yapacaktır."

Kâhya, kadının iğnelemesine herhangi bir tepki vermeden, sakın bir sesle, "Madam," dedi.

Kontes dışarı çıkarken duraksadı ve dönerek ikiliye baktı. "Max," dedi tereddütle, "lütfen hayatında olanları benimle paylaş, olur mu? Anne babamız hayatta olmayabilir ama sen hâlâ benim kardeşimsin. Onlardan kalan tek şey sensin." Sıcak bir gülümsemeyle Daphne'ye döndü. "Ve Bayan Starling, eğer düğün konusunda yardım edebileceğim bir şey olursa, beni haberdar etmekten çekinmeyin. Bunlarla ilgilenmek beni son derece mutlu eder!"

"Çok nazıksınız leydim. Elbette size yazarım." Daphne kadının nezaketinden etkilenmişti.

Leydi Thurlobe başını salladı. "Dodsley, Berkshire'daki evimizin adresini verir. İkiniz de istediğiniz zaman bizi ziyaret edebilirsiniz. Tekrar tebrikler!"

Çocuklar el sallayarak, "Hoşça kalın!" dediler.

Daphne de el sallayarak yanıt verdi. "Güle güle, teşekkürler!"

Ev sahibiyse, elleri belinde dikiliyordu; soğuk, düşünceli ve ulaşamayacak kadar uzak görünüyordu. Kadın ve çocuklar gittikten sonra Daphne, Max'e baktı. *Senin ne sorunum var*, diye düşündü ama marki ona vahşice bakınca, şansını zorlamamaya karar verdi.

"Eğer bir sakıncası yoksa, benim gitmem gerekiyor," dedi temkinli bir ifadeyle. "Vakit geç oluyor. Babam nerede olduğumu merak edecek."

Max kendi karanlık düşüncelerine dalmış, yere baktı. "Elbette."

Gergin ve sessizce, alt kata indiler; kâhya, Daphne'ye şapkasını ve eldivenlerini verdi, Lord Rotherstone'a da ceketini giyerken yardım etti.

Arabaya sessizlik içinde yapılan yürüyüşü, Daphne'nin Güney Kensington'daki evine yapılan uzun ve rahatsız yolculuk izledi.

"Ben," dedi Max yolda, "bu rahatsızlık için çok özür dilerim."

"Saçma." Daphne gergin, gülümsedi. "Kardeşin çok tatlı bir kadın."

"Evet." Max, atın kulaklarının arasından yolu seyrediyordu.

Daphne sorunun ne olduğunu merak ederek adamı inceledi. Max'in, babasının kumar alışkanlığını lanetlediğini ve çocukluğunun geçtiği evi yıktırıp yeniden yaptırdığını hatırladı. Yıllar boyu süren seyahatlerin ardından, eve döndüğünü kız kardeşine haber vermediğini ve bir de Leydi Thurloe'nun gizemli uyarısını anımsadı.

"Ağabeyim kolay affetmez."

"Ailenden uzaksın," dedi yavaşça.

Sessizlik.

"Sana karşı bir hata mı işlediler?"

"Sadece yakın değiliz. O kadar."

Gölge bir yola girdiklerinde Max hızlandı, ama markiden yayılan gerilim Daphne'nin sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

Keşke sorunun ne olduğunu Daphne'ye söyleseydi.

Adam kapalı bir kutuydu ve Daphne içeri bakamıyordu. Bunu anlayamıyordu. Ayrıca bu hiç adil de değildi.

Sonuçta o markiyeye kendini anlatmış, başka kimseye anlatmadığı özel sırlarından – mesela dün, annesini kaybetmiş olmasının verdiği acıdan – bahsetmişti; markinin onun hakkında her şeyi bilmek istemesi, ama kendisi soru

sorduğunda markiden hiçbir yanıt alamaması onu kızdırıyordu.

Max'in suskunluğu öfkelerini daha da artırıyordu. Marki eğer onun kocası olmak istiyorsa, neden şimdi bir yabancı gibi davranıyordu?

Kendini daha fazla tutamadı. "Leydi Thurlow'e karşı ne düşmanlığın olabilir anlayamıyorum. Çok iyi birine benziyor."

"Ah, orası kesin. Ve kocası ondan da erdemlidir." Son sözcüğü tükürür gibi söylemişti adeta.

Max'in sertliği karşısında Daphne çekinmişti. Kalbi çarparak tekrar önüne baktı. "Ona ne söyleyeceğiz? Evleneceğimizi sanıyor."

"Evleneceğiz zaten. Ne oldu ki?" diye üsteledi marki, Daphne sessizliğe bürünürken.

Daphne başını iki yana salladı ve adamı eşek sudan gele- ne kadar dövme arzusunu bastırdı. "Ah, bilmiyorum. Eğer sevdiğin insanlara karşı böyleysen, müstakbel eşin olarak bu beni fazlasıyla endişelendiriyor."

"O farklı bir durum."

"Öyle mi? Onlardan neden bu kadar çok nefret ediyorsun? Sana ne yaptılar ki?"

"Nefret etmiyorum," diye yanıtladı Max. "Sadece, umurumda değil."

"Max," dedi Daphne nazikçe. "Pek iyi bir yalancı değilsin."

Bu cümle karşısında irkilen adam, gözlerinde şimşekler çakarak ona döndü; ama verecek bir yanıtı vardiysa bile, kendini tuttu ve tek kelime etmeden arabayı sürmeye devam etti.

"Sanırım burada kendi kendime konuşuyorum," dedi

Daphne eldiveninden bir parça tiftiği yolarken. "Neden sorunun ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Çünkü ortada sorun yok."

"O halde, Avrupa'ya aileden kaçmak için gittiğini düşünmeye başlayacağım. Ailen senin için, topyekûn devam eden bir savaştan daha büyük bir tehdit olmalı?"

Marki sabırsız, hatta uyaran gözlerle baktı ama yine de yanıt vermedi. Daphne, Max'in sinirlendiğinin farkındaydı ve marki son derece heybetli olsa da Daphne'nin öyle kolay kolay vazgeçmeye niyeti yoktu.

Yanıt alamadıkça öfkesi artıyordu.

Biraz daha bekledi, sonra, son bir kez daha denemek için tüm cesaretini topladı. "Şhre döndüğünde neden kız kardeşini ziyaret etmedin? Yani, senin Edgcombe balosuna gittiğini başkalarından öğrenmesi, kardeşin için kırıcı ve utanç verici olmalı—"

Marki sözünü sertçe keserek, "Bana bir iyilik yap," dedi. "Sen bana kardeşime nasıl davranmam gerektiğini söyleme, ben de sana üvey annene nasıl davranman gerektiğini söylemeyeyim, anlaştık mı?"

Max'in sesindeki sertlikten korksa da, bu sertliğin altındaki acıyı hissetmişti Daphne.

Marki üzgün gözlerle baktı. "O şımarık veletler benden büyük bir miras koparacaklar. Onlar için ya da herkes için önemli olan tek şey bu."

"Hayır, öyle değil. Kardeşinin seni sevdiği belli!"

"Çok safsın," dedi marki acıyla.

Daphne şaşkın, ona baktı. "En azından kalpsiz değilim."

Max derin bir nefes aldı ve onu tamamen susturdu.

Yolun geri kalanında söylenecek pek bir şey kalmamıştı.

Neyse ki eve iyice yaklaşmışlardı. Son anlar bitmek bilmiyordu bir türlü. Marki en sonunda arabayı evin önünde durdurdu. Bir kez daha el frenini çekti, arabadan indi ve inmesine yardım etmek için Daphne'nin yanına geldi.

"İşte geldik." Daha önce yaptığı gibi ona elini uzattı ama Daphne'yi kendi malikânesine girmeye ikna ederkenki çekiciliği yok olmuş, yüzünde esrarlı bir ifade belirmişti.

Sı dolu gözleri sadece Daphne'nin yanıtlanmamış sorularını, cilalanmış bir bıçağın pürüzsüz yüzeyi gibi küstahça yansıtıyordu.

Daphne bu işin peşini bırakmaya zorladı kendini. *Pekâlâ. Eğer adam bana güvenmek istemiyorsa, bundan bana ne?*

Eğer markinin istediği buysa, Daphne'nin tek arzusu, adamın onu öpmemiş ya da kendisinin onun evine kendi ayağıyla gidecek kadar aptalca davranmamış olmasıydı. Ama ikisi de olmuştu işte.

Bir eş, yaşayan, düşünen bir insan değil, rafında sergileyebileceği porselen bir bebek isteyen kasıntı bir adamla görüşerek adını daha da lekeleme riskine girmesi tam bir delilik olmuştu.

Öfkeyle gözlerini yere çevirdi, markinin havadaki elini tutarken bir yandan da eteğini topladı ve bu aptal, cakalı arabadan atladı.

Max tek kelime etmeden ona kapıya kadar eşlik etti.

Aileden hiç kimse onları karşılamaya çıkmadığı için Daphne şükretti. Herhalde en sonunda ondan kurtuldukları için bir yerlerde parti yapıyor olmalıydılar.

Ama kutlama yapmak için çok erken olduğunu bilmiyorlardı, çünkü Daphne bu sert, soğuk, kaba ve otoriter buzdağıyla asla evlenmeyecekti.

İnsanlar cehennemde alevler olduğunu söylerlerdi,

ama yanılıyorlardı. Şeytan Marki denen bu adam, karanlık ve soğuk bir yeraltı dünyasını yönetiyordu.

“Günümüzün böyle mahvolması şart mıydı yani?” dedi marki yavaşça, evin ihtişamlı kapısına yaklaşırlarken. “Oysa her şeyin çok iyi gittiğini düşünüyordum.”

Kendini daha fazla tutamayan Daphne sertçe, “Sana bir soru sormak istiyorum!” dedi.

“Bir soru daha mı?” diye mırıldandı marki ilgisizce.

“Evet ve bundan hoşlanmayacaksın! Ama tüm samimiyetinle yanıtlarsan sevinirim.”

Marki ona bakakaldı.

“Biz birlikteyken, kız kardeşinin birden ortaya çıkması senin işin değildi, değil mi?”

Max’in gözlerinden kızgın bir şaşkınlık okunuyordu. “Elbette hayır.” Başını iki yana salladı. “Tanrım, bana hiç güvenmiyorsun, değil mi?”

“İnsanların beynini yıkama konusunda son derece marifetli olan sana mı? Haklısın, güvenmiyorum!”

“Daphne.”

“Eğer seni tanımazsam sana nasıl güvenebilirim ve eğer benimle konuşmazsan seni nasıl tanıyabilirim?” Belli ki buna verecek yanıtı olmayan adam, yere baktı. Daphne de onu dikkatle inceledi. “Siz zor bir adamsınız, Lord Rotherstone.”

“Dünyanın kendisi zor,” dedi Max, yüzü çelik gibi sert. Kız kardeşi gibi Daphne’nin de ağzını kapatmıştı iste.

Vaat ettiği evlilik de böyle mi olacaktı? Daphne hayatını ve yatağını bir yabancıyla mı paylaşacaktı?

Adamın zenginliği, aşkın yerine mi geçecekti?

Pekâlâ. Öfke ve hayal kırıklığıyla başını salladı. “Pekâlâ.”

Ne yapması gerektiğini şimdiden bilerek arkasını döndü.
"Elveda, Lord Rotherstone."

"Bayan Starling -bekleyin."

"Ne var?" Daphne dirseğini adamın elinden kurtardı.

Marki şaşkınlıkla yüzüne baktı. "Özür dilerim."

Ne diyeceğini bilmiyordu Daphne. "Bu sert tavrının çekici olması mı gerekiyordu?"

"Bu sert tavır benim işte," dedi Max omuz silkerek.

"Lütfen kızma. Sana mükemmel olmadığımı söylemiştim. Ama çabalıyorum."

"Hayır, çabalamıyorsun Max."

"Evet, çabalıyorum! Bunu sana kanıtlamam mı gerek? Tamam! Eve döndüğümde ben, ben..." Samimiyetini kanıtlamaya degecek bir şeyler arıyormuş gibi etrafına baktı. "Sakalımı keseceğim!" dedi, belli ki Daphne'nin bu öneri karşısında yumuşayacağını ve böylece bu işten sıyrılabileceğini düşünerek.

Umut dolu, çapkın bakışı her şeyi söylüyordu. Ama Daphne'nin bakışları hâlâ buz gibiydi.

"Zahmet etme," diye yanıt verdi, sonra eve girdi ve kapıyı adamın suratına çarptı.

Bölüm On

O gece Dresden Bloodwell, Rupert Tavistock'un yerine, yeni görev yeri olan Londra'ya geldi. Gösterişli yeni karargâhına yerleşti ve işe başlamak için hazırlandı.

Fransa'dan gelirken yolda, Tavistock'un projeleri ve bağlantıları hakkında Malcolm'un verdiği bilgileri incelemişti.

Yeni görev bölgesi konusunda şimdiden detaylı bilgiye sahipti ve Tavistock'un bıraktığı yerden devam etmeye niyetliydi; ama olaylara karşı yaklaşımı selefinden epeyce farklıydı. Tavistock tembel ve oldukça korkaktı.

Dresden'in böyle kusurları yoktu. Vakit kaybetmeye tahammülü de yoktu. O her şeyiyle verimli bir adamdı.

Bu nedenle Malcolm, Konsey'in geri kalanından özellikle gizlediği ek bir görev için ona güvenmişti.

Dresden, Naip Prens'in Londra'daki ikametgâhı olan Carlton Malikânesi'ndeki ajanlarının yerine birini bulmakla görevlendirilmişti.

Pall Mall'daki Carlton Malikânesi her zaman Prens'in

dalkavukları, saray mensupları, şımarık züppeler, süslü ve tuluha' sefa düşünleriyle dolu olurdu.

Carlton Malikânesi'ndeki Özgürlük Konseyi ajanı birkaç ay önce Teşkilat'ın savaşırlarınca deşifre edilmiş ve etkisiz hale getirilmişti.

Şimdi Dresden'in, korku veya açgözlülük ya da her ikisi vasıtasıyla yönetebileceği yeni birini bulması veya görevlendirmesi gerekiyordu. Ama seçimi alanı oldukça dardı, çünkü Prens'in o neşeli ortamına girmeye layık olacak kadar soylu olan pek az insan vardı.

Kolay olmayacaktı ama Dresden bu görevi seve seve yerine getirecekti. Öldürme yeteneği uzun zaman önce körelmişti.

Şimdi elinde, Londra'daki tüm aristokrat erkekleri içeren, Debrett'in soylular listesi vardı; ayrıca Malcolm, onu sosyeteye sokabilecek daha önemsiz Konsey üyelerinden birinin ismini de vermişti.

Sosyeteye bir kez girdikten sonra, görev için birkaç muhtemel aday tespit edene kadar asilleri gözlemlemek kolay bir iş olacaktı.

Yavaş yavaş, eleyerek ilerleyecek, en sonunda istediği kişiye ulaşacaktı. Bu adamı bulduktan sonra da, adamın baskı uygulanacak en yumuşak noktasını bulmak işin en eğlenceli kısmı olacaktı.

Pencereden hareketli Londra şehir merkezine bakarken beklentiyle gülümsedi. Malcolm'un ona duyduğu güveni boşa çıkarmayacaktı.

Yakında, Konsey'de bazı değişiklikler olacaktı.

O gece geç vakitte, Daphne yatak odasındaiken, yavaş-

ça, tereddütle Lord Rotherstone'un ona verdiği hediye kutusunu eline aldı.

Şimdiye kadar bu kutuyu açmaya korkmuştu. Ama gizemli markiye, en azından hediyesine bir kez göz atma nezaketini borçlu olduğunu düşünüyordu.

Kutuyu saran kurdelenin ucundan çekince evin kedisi ona katılarak makyaj masasının üstüne büyük bir heyecanla atıldı.

Düğüm çözüldü. Kedi kurdeleyle oynamaya başladı. Daphne'nin zihni marki hakkında düşüncelerle çalkalanıyordu.

Rotherstone Markisi'ne yaklaşmak, karanlık, gizli bir labirente açılan, derin, taş bir mağaranın önünde durmaya benziyor, diye düşündü. Başka kadınlar adamın dayanılmaz çekiciliğine kapılıp, karanlığını keşfetmek için atlamaya hazırlanırken, Daphne ondaki tehlikeyi hissediyor ve mantığı arkasını dönüp koşarak uzaklaşması gerektiğini söylüyordu.

Ama yine de...

Boyalı mukavva kutunun kenarını parmağıyla iterek kapağını açtı ve içine göz attı.

Hediyeyi saklayan siyah, ipek bir mendil vardı. Uzanıp mendili kaldırdı ve açıp içine bakınca ağzı açık kaldı.

Mendil kayarak kucağına düştü. Daphne göz kamaştırmacı safir ve elmas bir kolyeyi havaya kaldırdı.

Kolyeyi mum ışığına tutarak hayretle baktı. Bu gösterişli şey, özellikle de yuvarlak kesimli, etrafında elmaslar ışıldayan, ortadaki mavi taş, denizdeki yakamozlar gibi parlıyordu.

"Ah, Tanrı aşkına! Benim kim olduğumu sanıyor. İngiltere Kraliçesi mi?" dedi gergin bir gülüşle kediye.

Bu hediye onu dehşete düşürmek için seçilmişti belli ki. Ve işin aslı, öyle de olmuştu. Ama ayrıca, markinin bugün ona evini göstermek istemesinin asıl nedeni hakkında Daphne'nin duyduğu şüpheler de perçinlenmişti. Zenginliği ve gücüyle Daphne'nin aklını çelebileceğini sanıyordu adam. *Tedirgin, zor adam*. Gerçekten de hayatta önemli olanın bu olduğuna mı inanıyordu?

Kolyenin ısıltısı kedinin ilgisini çekmişti. Ucu kara kulaqları öne eğildi. Daphne gerdanlığı kaldırdı ve nazikçe hayvanın önünde salladı; tüylü hayvancığın başı hareketi takip etti. Kedi patisini uzatıp gerdanlığa saldırınca Daphne'nin yüzü gölgelendi.

Babası borsadaki kayıpları yüzünden bu evliliği onaylamış olabilirdi, ama eğer durum bu kadar ciddiye, o zaman babası bunu ona mutlaka söylerdi.

Babası sorun olmadığını söyleyip duruyor ve Daphne bugün sözde müstakbel kocasıyla aralarında geçenlerden sonra, babasının sözüne güvenmeyi çok istiyordu. Doğruca gidip bunu babasına sorması gerektiğini düşündü ama açıkçası, şu anda yanıtı bilmek istemiyordu.

Tüm istediği, ona ölüm fermanı gibi gelmeye başlayan şu evlilikten kaçabilmekti.

Jonathon, diye hatırlattı kendine gönülsüzce. *Jonathon*'la evlenecekti. Bir gün evlenecekti. *Jonathon*, kendini tehdit altında hissetmesine yol açmıyordu. Lord Rotherstone'un kollarında marki onu öperken hissettiği amansız tutkuyu hatırlamak ona hiç yaramıyordu.

Çocukluk arkadaşıyla evlendiğinde öylesi rahatsız edici bir tutku hissetmeyeceğini bilmek ne kadar rahatlatıcıydı. Lord Rotherstone'un şehvet konusundaki deneyimi, kontrolünü kaybetmesine neden olacaktı neredeyse.

"Kısura bakmayın Lord Rotherstone," diye fısıldadı. "Korkarım benim için fazla iyisiniz." Sonra, haddinden fazla değerli gerdanlığı siyah mendilin içine sarıp kutunun içine geri koydu. Kararlılıkla kurdeleyi tekrar bağladı; bu kolyeyle daha fazla uğraşmak istemiyordu -Şeytan Marki'yle de.

Adam yetimhane konusunda yardım etmeye gönüllü olmuştu, ama Daphne markinin çocuklara yardım etmeyi reddederek kendisine misillemede bulunacak kadar küçülebileceğine inanmıyordu. Ve eğer böylesine aşağılık bir şey yaparsa, o zaman Albert'tan daha iyi olmadığı anlaşılmış olacaktı. Böylece Daphne bir başka ahlaksızla evlenmekten kıl payı kurtulduğunu anlamış olacaktı.

Portatif yazı masasının bulunduğu pencere kenarına oturdu, ciddiyetle bir kuştüyü kalemin ucunu sivriltti ve parmağıyla keskinliğini kontrol etti. Markiyle baş başa çıkmak için kendisinin de böyle keskin olması gerekecekti.

Adının baş harflerinin zarafetle işlendiği krem rengi bir kâğıt çıkararak, kalemin ucunu mavi mürekkebe batırdı ve dördüncü talibini reddedeceği kelimeleri düşünmeye başladı. *Hımm...*

Belki de erkekleri reddeden kadın namını gerçekten hak ediyordu.

Ertesi sabah üç arkadaş eskrim salonuna gittikten sonra Max; Warrington ve Falconridge'i evine kahvaltıya davet etti. Arkadaşları gayet neşeliydi ama kendisi tuhaf bir ruh hali içindeydi. Daphne'yle dün yaptıkları gezinin beklenmedik şekilde gelişmesi yüzünden, sabahki dövüş antrenmanları bile keyifsizliğini yok edememişti.

Uzun zamandır bastırılmış öfke dalgaları, her zamanki soğukkanlılığının sakın yüzeyini kırmaya başlamıştı. Arkadaşları, ağır yüklerinin en sonunda omuzlarından kalkmış olmasının verdiği mutlulukla birbirleriyle şakalaşırken, Max, Teşkilat'a bağlılıkları yüzünden ödedikleri bedeli düşünüyordu.

Bunu onlara aileleri yapmıştı ve Max, şehre geldiğinden beri kız kardeşinden kaçıyor olmasının asıl nedeninin bu olduğunu düşünüyordu.

Elbette, babasının Max'i çokça altın karşılığında Avcı'nın ellerine teslim etmesiyle, Bea'nin hiç ilgisi yoktu. Ama yine de Max kız kardeşine ne zaman bakacak olsa, öldürülebileceğini bile bile onu satmış olan ailesinin bir üyesini görüyordu. Max o zaman sadece bir çocuktü.

Kız kardeşini kendini hazır hissedene kadar görmek istememiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Ama şimdi Daphne onun Bea'ye karşı tavrını gördükten -ve kendisi de Daphne'nin gözlerinden kendi soğukluğunu hissettikten- sonra, yaşayan en yakın akrabasını görmezden geldiği için kendini suçlu hissediyordu.

Kendi yaralarının derdine o kadar düşmüştü ki, Bea'nin duygularını hiç düşünmemişti.

Dahası, kız kardeşinin çoluk çocuk sahibi koskoca bir kadın olduğunu görünce, kaybettiği onca zamanı hatırlamıştı. Özgürlük Konseyi'ne karşı savaşın sürmesi gerektiğini biliyordu; ama aynı zamanda hiçbir şeyin farkında olmadığı o küçücük yaşında nasıl istismar edildiğini de anlıyordu artık. Teşkilat savaşın iyi tarafı olabilirdi, ama Max'in ailesinin talihsizliğini kullanmaktan da çekinmemişlerdi.

Max ihtiyar öğretmeni Virgil'e karşı gittikçe artan kır-

gınlığı konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Ama babası ölmüştü ve suçlayacak başka kimsesi yoktu.

Kendine yeniden savaşın sona erdiğini hatırlatarak, tüm bu acı hatıraları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Şimdi en önemli şey, hayatına ve geleceğine Daphne'yi dahil etmekti...

Ama yine de, yaşadığı acılar sırasında etine batıp kalmış bu dikenler dün olduğu gibi, daha şimdiden ikisinin arasında sorunlara yol açmaya başlamıştı. Max artık, Teşkilat'ın gizlilik ilkesinin onu ve arkadaşlarını nasıl yalnızlaştırdığını ve dünyanın gerçek birer parçası olmalarını nasıl engellediğini görüyordu.

Sırları onları, korudukları insanlıktan uzaklaştırmıştı ve Max gerçekte kim olduğunu Daphne'ye açıklayamıyordu.

Kız yanıt istiyordu ama soruları Max'i sersemletiyor, kafasını karıştırıyordu. Hesap yapmaya alışık zihninin bu konuda Max'e bir faydası olmuyordu. Hem ayrıca Max gerçekten kimdi ki? Yıllar süren gizlilik ve aldatmacanın ardından kendisi hakkındaki gerçeği o bile bulamıyordu.

Kılık ve şekil değiştirmede uzmanlaşmış bir adam olarak içindeki hangi Max, Daphne'nin sorularını yanıtlayacaktı? Hangi biçime girmiş olanı, hangi izleyiciye açıklayacaktı? Büyük Gezgin mi? Sözde Şeytan Marki mi?

Yoksa hepsinin altındaki adam mı? Tecrit edilmiş ve yalnızdı ama bunu işkence altında bile itiraf etmezdi. Daphne o Max'i asla sevmezdi. O Max'i hiç kimse sevmemişti.

Sırlar bazen ortaya dökülürdü ve o ana kadar Max bu sırrı kendinden bile saklamayı başarmıştı: Daphne'yi seçmesinin asıl nedenini.

Cennetten çıkmış o mavi gözlere baktığında, onu çok sevebileceğini hissetmiş ve Daphne hakkında öğrendikleri-

nı göz önüne aldığında kızın kalbinin yumuşaklığı, Max'in en derinlerde sakladığı özleminin günün birinde gerçekleşebileceğini umut etmesine yol açmıştı. Daphne'yle karşılaşana kadar hiç bilmediği ve sahip olabileceğini asla düşünmediği bir özlemdi bu.

Tehditkârdı. O anda aslında kendisini yaşatanın ne olduğunu görüp dehşete düşmüş vaziyette, içten içe bu özleminden uzaklaşmaya çalıştı

Aşka duyduğu çaresizce özleminden.

Ama, Tanrım, eğer kendimi Daphne'ye açamazsam, diye düşündü üzüntüyle, onun kalbini ve o özlemini çektiğim aşkı nasıl kazanabilirim?

"Bu arada," dedi Jordan, "yarın gece 'Yaz Sonu' Balosuna gidecek olanınız var mı? Richmond'da olan."

Max üzüntüsünü arkadaşlarından gizledi. Adamlar isteksizce baktılar.

"Neden olmasın?" dedi Rohan çarpık bir gülümsemeyle. "Ortalığı birazcık karıştırırız. Belki Max bizi müstakbel eşiyle tanıştırır."

İki adam Max'e beklentiyle baktı.

Max hüüzünle iç geçirdi. Arkadaşlarını Daphne'yle tanıştırmak istiyordu, ama bunlar Cehennem Kulübü'nün yaramaz çocuklarıydı ve dünden sonra Max zaten kızın gözünde güvenilmez biri haline gelmişti.

Açıklama yapmaya fırsat bulamadan, Dodsley elinde bir tepsiyle geldi. "Lordum?"

"Evet?" Max ona döndü. "Ne var?"

"Bayan Starling'in konağından bir uşak az önce bu notu getirdi, efendim. I lemen size ulaştırmam söylendi."

Max, Dodsley'in elindeki gümüş tepsiye baktı ve bakışları, içinde Daphne'ye aldığı hediyein bulunduğu mü-

cevher kutusuna takıldı. Kutuyu gördüğü anda kam damarlarından çekilmiş, kalbi büyük hızla atmaya başlamıştı. "Buraya getir."

Dodsley ilerleyerek, söyleneni yaptı.

"Ne hoş, değil mi?" dedi Rohan ağır ağır. "Acaba ben ne zaman bana hediye gönderen bir kız bulacağım?"

Max'in kireç gibi yüzüne bakan Jordan kelimeleri dikkatle seçerek. "Sanırım hediye ona gönderilmemiş, Warrington," dedi. "Galiba bu, genç hanımın... geri gönderdiği bir şey."

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Rohan, Max kısa notu açıp okurken:

Sevgili Lord Rotherstone,

Saygın teklifiniz için size tekrar teşekkür ederim, ama ne yazık ki bu teklifi reddetmek zorundayım. Eğer siz de iyice düşünürseniz, birbirimize hiç uygun olmadığımızı görürsünüz. Değerlerimiz çok farklı. Ama lütfen, sizinle arkadaş olarak kalmayı çok istediğimi bilin.

Sevgiler,

Bayan D. Starling

Arkadaş mı? Max gözlerinden alevler saçarak başını kaldırdı. "Seyise söyle atımı hazırlasın."

"Seni de mi terk etmiş?" diye sordu Rohan.

"Önce cesedimi çiğnemesi gerek." Max öfkeyle yerinden kalktı ve kapıya yöneldi. "İzin verirsiniz beyler, öyle görünüyor ki halletmem gereken bir iş var."

Jordan, "İyi şanslar Max," dedi.

"Şansa ihtiyacım yok," dedi Max sertçe. "İnanın, onunla nasıl baş edeceğimi biliyorum." Notu ve safır gerdanlığı

göğüs cebine attıktan sonra, bunu Daphne'nin yanına bırakmayacağına yemin ederek soğuk bir öfkeyle dışarı çıktı. Bir hiçmiş gibi bir kenara fırlatılmayı reddediyordu.

Ama öfkesinin altında, eğer Daphne Starling gibi yumuşak kalpli bir kadına bile kendini umursatamıyorsa, o halde ebediyen yalnız bir adam olarak yaşayacağına dair sinir bozucu bir korku hüküm sürüyordu. Buna dayanamazdı, buna müsaade etmeyecekti; onu hiç kimse reddemezdi. Verdiği, feda ettiği bunca şeyden sonra, olmazdı. Artık onun sırası gelmişti ve Daphne onun ödülüydü, her ne pahasına olursa olsun elde edeceği ödülü.

Birkaç saniye sonra heybetli siyah atına binmiş, hayvanın sağrısını tekmeliyor ve son hızla Güney Kensington'a doğru yol alıyordu.

En sonunda evde yalnız kalabilmek harikaydı. Tüm malikâne son derece sessizdi. Penelope kızlarla birlikte şehre alışverişe gitmiş, yardım etmesi için Wilhelmina'yı da yanlarına almıştı. Babası da onları götürmek için evden çıkmıştı, herhalde Penelope ve kızları alışverişteyken o da White'ta arkadaşlarını ziyaret ederdi.

Evin arka tarafındaki verandada, tüm bahçeyi gören taş bir sıraya oturan Daphne çizim defterini kucağında sabitledi ve eli sayfanın üzerinde gidip gelmeye başladı. Kuş havuzunun etrafında toplanan kuşların karakalem çizimini yapıyordu.

Gürültücü ailesi yokken, sararmış yaprakları hışırtarak esen rüzgâr ve bahçenin üstünde ötüşe ötüşe uçan kuşlardan başka ses yoktu. Sessizlik dalgın haline son derece uygun olsa da, Daphne bir yandan da tedirginlikle

uşak William'ın verilen görevi yerine getirip geri dönmesini bekliyordu.

Safir gerdanlık oldukça değerli bir parça olduğundan, Daphne onun doğrudan doğruya Lord Rotherstone'un kâhyası Dodsley'e verilmesini istemişti.

Şimdi asıl merak ettiği, Şeytan Marki'nin reddedilmeye ne tepki vereceğiydi. Gerçi çünkü sevimsiz vedalaşmalarını ardından, adamın bundan memnun olacağını düşünüyordu.

Kendini sessizlik duvarlarının arkasına hapsetmesini sorun etmeyecek başka bir kadın bulmak marki için kolay bir iş olmalıydı. Ama Daphne hayatının geri kalanını, kocasının cümlelerinin ardındaki şifreleri çözerek veya esrarengiz ruh hallerinin yarattığı fırtınada yıpranarak geçirmeye niyetli değildi.

Ama tuhaftır ki, notla birlikte gerdanlığı da gönderdiği için sanki adamı yüz üstü bırakmış gibi hissediyordu kendini. *Marki şehirde kimseyi tanımıyor*, diye fısıldıyordu yüreği yumuşak rüzgârlar gibi. İnsanlar onu anlamıyordu. Max hakkında söyledikleri, en az Albert'ın Daphne hakkında söylediği yalanlar kadar haksızdı.

Marki ne yapacağı belli olmayan bir adam olduğundan, Daphne onun –tabii eğer herhangi bir yanıt gönderecekse– nasıl bir yanıt gönderebileceğini tahmin etmeye çalışmaması gerektiğini biliyordu.

Lord Rotherstone'un teklifini reddettiğini henüz babasına söylememiş olmasının nedeni de buydu.

Haberi vermeden önce, aralarındaki her şeyin bittiğinden emin olması gerekiyordu. Ne de olsa, ayrılık kararı kesinleşmeden önce konuşursa, babası ve sözde nişanlısı birleşerek, onu evlenmeye mecbur bırakabilirdi.

O an, sessizliğin içinde, evin ön tarafında, bahçeye doğru yaklaşan toynak sesleri duydu.

William.

Yüreği hızla çarpmaya başladı. Çizim defteriyle karakalemni bir kenara fırlattı, ayağa kalktı, koyu yeşil yürüyüş elbisesinin eteğinden tuttu ve uşağının Lord Rotherstone'dan ne getirdiğini görmek için hızla içeri koştu.

Hale çıkan koridorda koşturarak ön kapıya geldi, kapıyı hızla açtı, dışarı çıktı ve sessizce haykırdı. William henüz gelmemişti.

Gelen, kuvvetli siyah atını hızla malikâneye doğru sürmekte olan Lord Rotherstone'du. Atını dizginlerinden çekerek aniden durduran adam öfke dolu gözleriyle ona öyle kötü bir bakış attı ki, Daphne'nin bedenini ani bir korku dalgası sardı.

Marki eyerden inip ata durmasını emrettiğinde Daphne yutkundü. Adamın hiddetle üzerine doğru yürüdüğünü görünce yüzünün kireç gibi bembeyaz kesildiğini hissetti. "Daphne!"

Daphne bunu duyunca ufak bir çığlık atarak eve kaçtı. Arkasına geçip kapıyı kapatmak üzereydi ki, adam yetişti ve tozlu çizmesini kapıyla eşik arasına koyarken bir yandan da kapıyı açmak için siyah eldivenli eliyle yüklendi.

"Bunu deneme bile," diye uyardı. "Bu konuda konuşacağız. Beni içeri al."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Daphne kapıyı itmeye çabaladı. "Git buradan!"

"Daphne. Beni dışarıda tutamazsın. Çekil!" Adam kapıya biraz daha kuvvetle yüklendiğinde Daphne karşı koymaya çalıştı ama yumuşak terlikleri ahşap zeminde kaymaya başladı.

“Kahretsin!” diye haykırdı kenara çekilirken.

“Ne kibar bir dil,” dedi marki ağır ağır; eşikten girerken gözleri sitemle parıltıyordu; ceketinin altındaki bol, beyaz gömleği ve siyah kıyafeti içinde normalde olduğundan daha heybetli ve tehditkâr görünüyordu.

Boyunbağı takmamıştı ve Daphne’nin onu Bucket Sokağı’ndaki genelevden çıkarken gördüğü o ilk günkü kadar dağınık ve tehlikeli görünüyordu –bir şey dışında.

Daphne’yi memnun etme çabasıyla dün söz verdiği gibi sakalını kesmişti. *Ne tatlı*. Tanrım, Daphne geri kaçarken gözlerini Max’ten alamıyordu. Sinekkaydı tıraşıyla muhteşemdi; birkaç yaş gençleşmiş ve on kata daha yakışıklı olmuştu. Ama Daphne heykeltıraş elinden çıkmışa benzeyen bu mükemmel yüzün kendisini ne kadar etkilediğini kabul etmeyi reddediyordu.

Bu adamla evlenmeyecekti ve bu son kararıydı.

Marki etrafına bakarak evde başka kimse olmadığını fark etti. Tekrar Daphne’ye döndüğünde gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. Soğuk ve hiddetli bir sitemle bakarak, siyah binici eldivenlerini çıkardı. “Müstakbel kocam böyle karşılamamalısın aşkım.”

“Ne cüretle buraya bir haydut gibi girebiliyorsun?”

Marki cüretkâr gözlerle üstüne yürüdü, kollarını yakaladı ve onu sertçe öptü.

Arzulu öpücüğüyle onun ağzını doldururken Daphne’nin yüreği kafa karışıklığıyla hızlandı ve aptal bedeni dün uzun galeride verdiği tepkinin aşağı yukarı ayısını göstermeye başladı. Hatta bugünkü tepkisi daha da tutkuluydu, çünkü markinin tıraş olmuş çenesi artık yüzünü tahriş etmiyordu. Ama bu şehvetli cilt temasından zevk almayı da reddediyordu.

Adamın erkeksi kokusu saf ve kuvvetliydi, Daphne itmek için elini markinin göğsüne koyduğunda, hafifçe açılmış gömleğinden adamın sıcak tenini hissetti. Max onu kendine iyice çekmeye çalıştı ama Daphne acı dolu bir iniltiyle öfkesini toparladı ve adamı itecek kuvveti kendinde buldu.

“Bırak beni!” diye haykırdı. “Sen benim müstakbel kocam falan değilsin.”

Max yavaşça çıkıştı: “Daphne. Sen şimdiden benim sin.”

“Çok beklersin! Ben hiç kimsenin değilim, ayrıca senin de burada olmaman gerekiyor.” Daphne bir adım daha geriledi. “Gördüğün gibi yalnızım.”

“Artık değil,” dedi Marki tutkulu bir fısıltıyla.

Bu söz Daphne’nin başını döndürerek bütün bedenini titretti. Kafasını toparlamaya çabalarken başını iki yana salladı. “Gitsen iyi olur. Babam çok yakında eve geri dönecek,” diye yalan söyledi.

Markiye bir kez daha kapılacağından korktuğu için orada oyalanmayı keserek, büyük bir özgüvenle sırtını döndü ve titreyen bacaklarıyla, ailesinin güvenli salonuna doğru ilerledi.

Ama her adımında, sanki avının peşindeki bir avcı gibi ardına düşmüş markinin ayak seslerini duyabiliyordu. Dehşete düşmüştü.

Salona vardığında markiyle yüz yüze gelmek için arkasına döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Neyse ki, onunla birlikte gelmiş olsa da Cehennem Lordu en azından biraz mesafeli durmaya karar vermişti belli ki. *Sanki gimesini gerçekten istemediğini biliyormuş gibi.*

Max elini cebine atarken Daphne dikkatle onu inceledi.

Marki elini tekrar çıkardığında sıkılmış yumruğunun kenarından safir gerdanlığın mücevherli uçları sarkıyordu.

“Bunu neden bana geri gönderdin?” diye sordu, itham eden soğuk bakışlarla.

Daphne yutkunarak çenesini hafifçe kaldırdı. “Bunu kabul etmem mümkün değildi. Kolyeyi sana geri göndermek, olabilecek en uygun davranıştı.”

“Uygun mu?” dedi marki dudakları hafif bir alaycılıkla kıvrılarak. “Ben oyun oynayabileceğiniz erkeklerden birine mi benziyorum, Bayan Starling?”

“Bu bir oyun değil,” dedi Daphne sakince. “Burada oyun oynayan biri varsa o da sizsiniz.”

“Benmişim!” dedi Max sertçe. “Kolyeyi geri falan almıyorum. Bu sana ait. Onunla ne yapacağın umurumda bile değil.” Gerdanlığı sanki ucuz bir cam parçasıymış gibi masaya fırlattı. “Bana bunu ne cüretle gönderirsin? Hem de hiçbir açıklama yapmadan? Bayan Starling, siz kiminle dans ettiğinizi biliyor musunuz?”

Daphne adamın güç gösterisi karşısında sinmemek için kendini zorladı ve mümkün olduğunca sakin durarak konuşmaya çalıştı. “Açıklamamı mektubumda yapmıştım. Sanırım birbirimize uygun olmadığımızı açıkça belirtmiştim.”

“Neden?” diye sordu marki.

“Çünkü biz birbirimizden çok farklıyız.”

“Ne açıdan? Bana bunu açıklamalısın. Carew’ın söylediği gibi maymun iştahlı ve gösterişçi olmadığını ispatlamalısın!”

Daphne burun deliklerini iyice açarak derin bir nefes aldı, çünkü bu suçlamaları pek iyi biliyordu. “Değerleri-

miz açısından çok farklıyız lordum. Bunu da mektubumda açıkça belirtmiştim.”

“Nasıl?”

“Nasıl mı?” Daphne kaşlarını çattı. “Geneleve gidiyorsun! Çapkınlık yapıyorsun! Kendi ailene yabancıymış gibi davranıyorsun ve eğer kendi kardeşine öyle davranabiliyorsan, eminim ben de bir süre sonra senin umursamazlığının kurbanı olacağım.”

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Sormuştum! Bana yanıt vermedin ki! Seninle evlenmemi istiyorsun ama seni tanımama bile izin vermiyorsun! Kalbimi takdir ettiğini söyleyen ama kendininkini benimle paylaşmayan bir adamla ben ne yapayım?”

Markinin kızgın ama ilgili bakışından cesaret alan Daphne devam etti:

“Belki sen getirilerine bakarak bir evliliği onaylayabilirsin ama ben daha fazlasını istiyorum ve unvan ya da servetten de bahsetmiyorum. Zenginliğin veya gücün başımı döndürmediyse kusura bakma.”

“Başının dönmemiş olması seni daha da çok arzulama neden oluyor,” dedi adam hızlıca. Bakışları koyulaşırken Daphne’ye bir adım daha yaklaştı. “Hadi Daphne,” dedi gergin bir ses tonuyla. “Bedeli ne olacak?”

“Benim bir bedelim olduğunu mu düşünüyorsun? Daha büyük bir gerdanlık, daha büyük bir ev mi? Sen her şeyi parayla mı ölçersin? Çünkü bu çok zavallıca. Ya da sadece benim için mi öyle düşünüyorsun? Burası sana bir başka genelev gibi mi göründü?” Daphne’nin sesi öfkeden iyice inceliyor yükselmisti. “Bilginiz olsun Lord Rotherstone, ben satılık değilim –babam ne derse desin. Ama onu ikna edip beni evlenmeye zorlarsanız, o zaman sizi uyara-

yım; Penelope'den bir kocanın hayatının nasıl cehenneme çevrileceğini çok iyi öğrendim." Sözlerini soğuk bir gülümsemeye bitirdi.

Marki ona bakakalmıştı. "Bak sen şu işe," dedi en sonunda. "Anlaşılan kendime alev püskürten minik bir volkan bulmuşum. Mükemmel bir hanımefendi, değil mi? Bu tatlı görünüşün altında bir canavar yattığını anlamıştım zaten." Salon boyunca huzursuzca volta atan adam, Daphne'nin yanından geçerken parmaklarını kendi çenesinde gezdirdi.

"Lütfen git," dedi Daphne bu yemi yutmayı reddederek. "Yanıtımı aldın işte."

"Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrar etti Daphne, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Polis mi çağırayım istiyorsun?"

Marki duvardaki bir tabloya bakıyordu, sonra birden şüpheyle Daphne'ye döndü. "Neden bunu yapasın ki?" diye mırıldandı. "Benden o kadar çok mu korkuyorsun?"

Daphne gözlerini kısıp çenesini bir parça kaldırdı. "Elbette hayır."

"Biliyorum," dedi Max yavaşça. "Seni istememin bir nedeni de bu, Daphne."

"Şunu söylemeyi bırak!"

"Ama bu doğru."

"Neden bana kafayı taktın?" diye haykırdı Daphne. "Sen gerçek bir eş değil, sanat koleksiyonun için yeni bir parça istiyorsun! Yani, istediğin tarafa bakmakta özgürsün! Dışarıda benden güzel bir sürü kız var."

"Sen benim servetimle ne kadar ilgileniyorsan, ben de onların güzelliğiyle ancak o kadar ilgileniyorum. Ben seni

istiyorum,” diye ekledi marki ve ona daha da kararlı adımlarla yaklaşmaya başladı.

Daphne, “Niçin?” diye bağırdı. “Ah, ama, elbette –damızlık olarak! Eh, eğer ailenin adını temizlemeye bu kadar kararlıysan, o zaman sosyetenin dedikodularına malzeme olmamış birini bulsan senin için daha iyi olur.”

“Bunu artık umursamıyorum.” Marki yaklaştı. “Ben sadece seni istiyorum Daphne.”

“Neden?” Daphne, Max’in o sözcükleri söylediğini duymak zorundaydı. *Seni seviyorum*. Bu gerçekse elbette.

“İstiyorum işte,” diye homurdandı marki o sözcükleri söylemeyi reddederek.

Daphne başını iki yana salladı. “Beni sadece el altında tutmak için istiyorsun. Dün, insanları nasıl susturduğunu gördüm. Bu hiç hoşuma gitmedi, Max.”

“Evet, dün ben de bir şeyler gördüm. Daha fazlasını istediğim bir şeyler.” Max ona doğru uzandı ama Daphne kaçtı.

“Senin isteklerin! Tek düşündüğün bu değil mi?” Markiye anlatmak istediklerini anlatamadığını fark eden Daphne, son gizli silahını kullanmaya karar verdi. “Üzgünüm Max. Babam sana söylemeliydi. Benim sevdiğim başka biri var.” İnandırıcı görünmek için kendini zorladı. Aslında bu gerçektir, ama şimdi yüksek sesle söyleyince kendine de yalan gibi gelmişti. “Benim için çok değerli biri, sevdiğim biri ve o da beni seviyor. Seninle evlenemem,” dedi, “çünkü kalbim başkasına ait.”

Max onun yüzünü birkaç saniye boyunca inceledi, sonra yavaşça güldü. “Çok komiksin.”

“Ne-ne?”

“Sanırım Jonathon White’ı kastediyorsun.”

Daphne'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu tanıyor musun?" dedi sessizce ve hemen, korkunç bir hata yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Yüce Tanrım! "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" diye bağırdı.

Marki ona sadece bakmakla yetindi.

"Ona dokunmayacağına söz ver!"

Max rahatsız bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Herhalde boş vakitlerimde de köpek yavrularını boğduğumu düşünüyorsundur." Duraksadı. "Sen onu sevmiyorsun, Daphne."

"Sevdiğimi az önce söyledim ya! Jonathon White'ı seviyorum -hem de çok!"

"Evet, kardeş olarak. Ya da arkadaş olarak. Benim için sorun olmaz."

"Ve... ve bir erkek olarak da."

"Hayır." Marki bilmiş bilmiş gülümsedi.

Max yaklaştıkça Daphne'nin ayakları birbirine dolanıyordu. "Sen ne biliyorsun ki? Hiçbir şey! Neden bana inanmıyorsun?"

"Sadece bir sorum var," diye mırıldandı marki onun gözlerine bakarak. "Onu da beni arzuladığın gibi arzuluyor musun?"

Max ona dokunduğunda Daphne ürperdi.

"Ben her zaman, eninde sonunda istediğimi alırım. sevgilim," diye fısıldadı marki.

"Ah, bunu yapma. Lütfen. Yapmamalısın. Ah, Max. hayır."

"Evet," diye fısıldadı Max parmaklarını boynunda gezdirmeye başlarken.

Daphne zorlukla yutkundü ve arkasını döndü. *Güçlü olmalıyım.* "Bu işe yaramayacak."

“Öyle mi?” Arkasında duran Max, ellerini onun beline koydu ve tepede toplanmış saçlarının altından ensesini öptü. “Senin için bir hediyem daha var Daphne. Kolyeyi istemediğin için...”

Adama direnmek için çaresizce gücünü toplamaya uğraşan Daphne ürperdi. “En kuvvetli şekilde... bunu... reddetmek zorundayım.”

“Öyle yap o zaman,” diye fısıldadı Max; sıcak nefesi onu baştan çıkarıyordu. Boynunu öpmeye devam ederek onun içindeki arzuyu uyandırmaya başlıyordu. Daphne ellerini markinin ellerinin üstüne koydu ama onları itme gücünü gittikçe yitiriyordu.

Max’in dudakları kulaklarını bulduğunda, Daphne onu öpme arzusuyla doldu taşı. Başını çevirdi ve dudaklarını markiye uzattı. Adam da hemen onun dudaklarının tadına varmaya başladı. Daphne, yüzünü okşayan, yeni tıraş olmuş cildin yarattığı hazzı memnuniyetle kabul etti. Markinin sakalı yokken onu öpmek çok daha kolaydı. Elini kaldırdı ve Max’in yanağını okşadı; titreyen parmaklarının altındaki yumuşak, sıcak erkek teninin tadını çıkardı.

Bu sırada Max yüz yüze gelebilsinler diye onu yavaşça kendine doğru çevirdi. Bütün bunlara asla izin vermeme-ye kararlı olduğu halde kucaklaşmalarının tadını çıkarmaya başlayan Daphne, dudaklarını Max’ten ayıramıyordu. Ama bir süre sonra onu durduran Max oldu. Daphne’yi öpmeyi bırakarak, gözleri onun gözlerinde, yavaşça diz çöktü.

Daphne yarı kapalı gözlerle, sessizlik içinde markiye izlerken, Max onun ellerini tuttu ve avuçlarını, parmaklarını, bileklerini şefkatle öpmeye başladı. Daha sonra, elbisesinin üstünden karnını öptü. Kalçasını yavaşça kavradı ve öpücüklerine devam ederek aşağı doğru inerken sıcak

nefesi Daphne'nin elbisesinin ve kombinezonunun içine işliyordu.

Markinin şimdi ne yapacağını merak eden Daphne'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Ellerini Max'in geniş omuzlarına koyarken, marki eli ni indirerek, yine kumaşın üstünden onun bacaklarını okşamaya başladı ve yavaşça ayak bileklerine kadar indi. Parmakları topuğunda gezinirken Daphne ürperdi; gözleri artan arzularla alev alev yanıyordu. Markinin hafif dokunuşları eteğinin altından yukarılara doğru çıkmaya başlarken, Daphne onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Zorlukla yutkundu, ama istese de itiraz edebilecek durumda değildi. Tüm yapabildiği, kalbi gümbür gümbür çarparken, Max'in gözlerine çaresizce bakmaktı.

Markinin ellerinin, ince ipeğin üzerinde hareket ederek, jartiyerinin üstünde gezinip çıplak tenine dokunduğu anı tüm canlılığıyla hissetti.

Marki bu temasın hazzıyla gözlerini kapamıştı.

Eteğinin ucunu kaldırmaya başlarken, "Ne-ne yapıyor-sun?" dedi Daphne nefes nefese.

Max fısıldadı: "Seni mutlu etmek istiyorum." Sonra başını eğdi ve bacağına bir öpücük kondurdu. "Seni sevmeme izin ver." Daphne'nin kalçasını arkadaki yazı masasına yaslamak için onu hafifçe arkaya doğru itti.

Bu oda, bu an ve bu adam dışındaki her şey çabucak uçup gitmişti. Max onun boynunu ve ellerini öptüğü yumuşaklıkla bacaklarını da öperken, yasak zevkler mutluluğa dönüştü. Bacaklarını ayırıp kadınlığının kabanklığını öpmeye başlarken, Daphne arzu dolu bir açgözlülükle onu izledi.

Markinin dili derinliklerini okşamaya devam ederken

Daphne inleyerek kendinden geçti. Elini bacaklarında gezdiren Max sıcak parmağını yavaşça içine sokunca Daphne kendini tutamayarak zevk ve arzuyla inleyiverdi.

Bu sırada Max'in de verdiği hazzın içinde kaybolduğunu fark etti; markinin yoğun tutkusu onu öylesine sarmıştı ki onu kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

O an, Daphne onun oyuncağıydı, Max ona ne isterse onu yapabiliyordu. Bedeni ve daha da endişe vericisi, ruhu markiyce tamamen açıldı; Max istediği an ona sahip olabiliyordu ve dünyayı gezmiş biri olarak belli ki bunun son derece farkındaydı.

Ama Max onu mutlu etmek için sadece ağzını ve ellerini kullanıyordu; derken içinden yayılan bir haz dalgası Daphne'nin tüm bedenini sardı. Sırtı yay gibi gerildi, kasıklarını markinin dudaklarına doğru bastırdı ve kendi dudaklarından da yumuşak, boğuk bir çığlık yükseldi. Bedeni zevkle sarsılmaya devam ederken, dudakları onun çıplak bedeninde olan Max de inleyerek Daphne'nin hassas tenini aklıkla sömürdü.

Daphne'nin kasılmaları tamamen bitince marki başını kaldırdı. Hâlâ zevkten soluk soluğa olan Daphne gözlerini kapadı; başını arkasındaki yazı masasının üst tarafına yasladı ve Max'in ıslak dudaklarıyla, dizine kondurduğu öpücüğü hissetti.

Kalbinin atışı hafiflemiş olsa da, hâlâ gümbür gümbürdü ve en sonunda gözlerini açacak gücü topladı. Max'e, sanki sadece onun verebileceği gizli bir şarapla sarhoş olmuş bir kadın gibi baktı.

Marki dudaklarını kurulamak için parmaklarıyla dudaklarını yavaşça sildi ve nazikçe, gözlerinde tatmin, gülüşünde hafif bir gizemle doğrulurken Daphne'nin eteği-

ni indirdi. Sonra da eğilip Daphne'nin kaşına bir öpücük kondurdu. "Sen beş duyunun beşi için de tam bir ziyafet-sin Daphne."

"Ah, Max," dedi Daphne.

"Yarın akşam Yaz Sonu Balosu'nda görüşürüz. Bana bir dans borçlusun ve bu borcu ödemeni çok istiyorum." Daphne karşı koyacak gücü bulamadan, Max parmağının ucuyla onun dudaklarını okşadı. Gözlerine baktı ve bir bukle saçını parmaklarının arasına aldı. "Beni reddedeceğine dair saçmalıklara son ver," diye fısıldadı. "Sen bana aitsin. Seni istiyorum. Ve beni reddedemezsin."

Son bir kez daha tutkuyla öptükten sonra, Daphne'yi nefessiz ve eskiye göre daha da şaşkın bırakarak, sessizce odadan çıktı.

Daphne düşüncelerini toparlamaya çabalayarak, uzunca bir süre gözlerini kapalı tutup olduğu yerde kımıldamadan durdu. Gözlerini tekrar açtığı anda, masanın üzerindeki ısıltılı safir gerdanlığı gördü.

Şaşkınlıkla kolyeye baktı; bu gerdanlık ona nasıl gelmişti böyle?

Kolyeyi gördüğü anda, az önce yaşadığı o sıcak, fiziksel tatmin, soğuk bir öfkeyle bölündü.

İkinci güneşinde ışıldayan gerdanlık, Max'in cazibesine karşı ne kadar zayıf olduğunun sessiz bir tanığı gibiydi.

Markiyi, kendini pahalı hediyelerle gönlünü çalabileceği bir fahişe gibi gördüğü için korkunç kelimelerle suçlamıştı. Şimdi Max ona bu inanılmaz, ahlaksızca şeyi yaptıktan sonraysa kendini gerçekten de kötü kadın gibi hissediyordu.

Bana yazıklar olsun. Ama bu adamın istediklerini elde etmek için yapamayacağı şey var mıydı ki?

Max onu önce, servetini ve gücünü paylaşma şansıyla baştan çıkarmaya çalışmıştı, bunu başaramayınca da daha kuvvetli bir silah kullanmıştı: cinsel haz.

Ne yazık ki, Daphne artık bu yasak zevki tatıktan sonra, bunun gerçekten arzu ettiği şeyden, yani Max'le yüreğini paylaşmaktan ne kadar uzak olduğunu anlıyordu.

Aralarında gerçek bir bağ olmayınca, böylesi faaliyetlerin bir kadında, sanki bir önceki gece çok fazla şarap içip utanç verici şeyler yapmış gibi kötü hisler bıraktığını fark etmişti.

Max bu yeteneğiyle onu tutkunun doruğuna çıkarabilirdi ama aynı serveti gibi bu da aşkın yerini tutmazdı.

Elbette Max de bunun farkındaydı. Bunu benim üzerimdeki gücünü başka bir şekilde kanıtlamak için yaptı, diye düşündü Daphne. Ama bu işe yaramayacaktı. Yüzü markiye ve kendine duyduğu öfkeyle sertleşen Daphne gitti ve öfkeyle kolyeyi eline aldı.

Pencereye doğru gitti ve araba yoluna doğru baktı, ama Max bu mücevher kaplı ucubeyi ona bırakarak çoktan gözden kaybolmuştu bile.

Sanki Daphne'nin ücretiymiş gibi.

Kolyeyi geri almayı ret mi ediyor yani? Kazanacağını mı zannediyor? *Pekâlâ, seni hergele. Ben bunu kullanacak daha iyi bir yer bulurum.* Gerdanlığı saklayıp, her görüşünde markiye hatırlayacak hali yoktu. O halde bu kolyeyi ne yapacağını çok iyi biliyordu –ve bu adamla nasıl baş edeceğini de.

Yarın gece Yaz Sonu Balosu'nda, aralarındaki şey, öyle ya da böyle bitecekti.

Marki büyük oynamaya karar vermişti, öyle mi? *Pekâlâ.* Daphne herkesin içinde onu reddedince Max ondan nefret edecekti, ama mesajı ancak o zaman alacağa benziyordu.

Bu sefer, diye düşündü Daphne sertçe, Şeytan Marki kendi kaşındı.

Bölüm On Bir

Max, kızın korkularının dindiğine emindi. En azından ertesi akşam, siyah arabası dört kara atın arkasında, Yaz Sonu Balosu için Thames üzerindeki Richmond Malikânesi'ne giderken böyle düşünmek istiyordu. Arabanın içinde, Rohan ve Jordan'la birlikte bir şişe viskiyi elden ele geçiriyorlardı; gecenin eğlencesi erken başlamıştı.

Arkadaşları umursamazca, bu gece hangi kadınlarla eğleneceklerini konuşuyorlardı, ama Max'in aklı yine Daphne'deydi. Tanrım, bu kız ona ne yapmıştı böyle? Pencereden, önündeki geniş kırsal manzaranın üstüne batmakta olan muazzam güneşe baktı.

Batıda, ufukta kaybolmaya yüz tutmuş güneşin etrafındaki bulutların alt tarafları pembe ve turuncuya boyanmıştı. Üst ve yan tarafları eflatun rengine bürünmüş olan bulutların üzerinden, biten günün açık mavi rengi hâlâ görülüyordu. Doğuda, etrafında altın halesiyle dolunay doğmuştu ve gökyüzünün maviliği yerini karanlığa bıraktıkça yıldızlar ışıldayarak kendilerini gösteriyorlardı.

Jordan şişeyi uzatırken ağaçlar manzarayı kapattı. Max

kuru bir gülümsemeyle şişeyi kabul etti, tekrar Daphne'yi düşündü ve içkiden büyük bir yudum aldı.

Ama alkol, dün yaptıklarının işleri düzeltmek yerine daha da kötüleştirmiş olduğunu söyleyen rahatsız edici duyguyu uzaklaştırmaktan çok uzaktı. Şüphe bu gece Max'i rahat bırakmayan tek bela değildi. Yaşadığı cinsel açlığın yanı sıra, Daphne'nin dün onu başından savmaya çalışmasına da içerlemişti.

Kızın bu direncini bir türlü anlayamıyordu.

Daphne onda neyin eksik olduğunu düşünüyor olabiliirdi? Lanet olsun, bu işe ilk başladığında kimle evleneceğini umursamıyordu bile, ama şimdi bu kız dizginlerini çoktan eline almıştı.

Neden bu kadar çabaladığını ya da Daphne'den başkasıyla evlenmeyeceğine ne zaman karar verdiğini bilmiyordu. Kızın onu reddetme teşebbüsüne de bu yüzden bu kadar çok şaşırmıştı.

İstedikini elde etmeye alışkın bir adamdı ve söylemesi ayıp, kadınların ona genellikle sırt çevirmediğini söyleyebilirdi. Sırt çevirdikleri nadir zamanlardaysa, duruma güler geçerdi. Kimseyi umursamazdı.

Ama her nasılsa şimdi durum farklıydı. Çok, çok farklıydı. Bu kız onun ruhuna işlemişti, çünkü onun belki de seilmeye layık olmadığını söyleyen en derin korkularını yüzeye çıkarmıştı.

Max'in tek bildiği, bukalemun rolündeyken reddedilmenin farklı olduğuydu. Bunu kişisel bir hakaret olarak algılamazdı. Ama gerçek kişiliğini sunmaya başlayıp, çabalamak ve içindeki erkeğin reddedilmesi; işte bu dayanılmazdı. Daphne'nin onu kabul etmesi için daha ne yapması gerekiyordu?

Daphne onun yeterli olduğuna ne zaman inanacaktı? Max zaten bir kral kadar zengin ve kıdem sıralamasında da toplumun yüzde doksan beşinden daha yukarıdaydı. Eğer bunlar, birinin onu sevebilir bulması için yeterli gelmiyorsa, o zaman belki de Max bu işin peşini bırakmalıydı.

Kahretsin. Max yaşadığı acı belirsizliği göz önüne aldı ve ne kadar zavallı olduğunu düşündü. Mahallesindeki ser-seri çocukların kum torbası olarak kullandığı o kızgın çocuk kadar, ölebileceğini bilmelerine rağmen ailesinin altın karşılığında gizli bir devlet teşkilatına sattığı o yalnız evlat kadar zavallı.

Bu sırada içki sırası tekrar ona geldi ve Max duyduğu iğrenme hissini koca bir yudumla silmeye çalıştı.

Cehennem azabı. Eğer bu kız, Max henüz onunla aynı yatağı bile paylaşmadan önce Max'in canını böyle yakabiliyorsa, evlendikten sonra kim bilir ona ne işkenceler ederdi?

Tanrım, eğer Teşkilat'taki yoldaşlarının düşündüğünün yarısı kadar bile kurnaz olsaydı, bu kızı unutup başkasını seçerdi. Müşfik bir umursamazlıkla yanında tutabileceği güzel ve uyumlu bir aptal buluverirdi. Parasını harcayacak ve yaşadığı hayatı sorgulamayacak birini.

Ama Bayan Starling'in sinir bozucu inatçılığına rağmen Max onun peşini bırakamıyordu. Virgil bir keresinde, "*Asla pes etmiyor ve yenilgiyi kabul etmiyorsun,*" demişti. Bu Teşkilat'ın takdir ettiği özelliklerinden biriydi, ama bazen bu inatçılığı başına bela olabiliyordu.

Daphne'ye gerçek kimliğini ve yaptığı işi açıklayabilse hayat çok daha kolay olurdu. Ama onun yerine kızın kaderini kabullenmesini bekliyordu –bu arada da kıza karşı

artan açlığının onu delirtmemesini umuyordu. Şimdiden kendini deliliğin sınırındaymış gibi hissediyordu.

Max o an, arabaya çöken sessizliği fark etti. Her biri kendi şeytanlarıyla uğraşan, Teşkilat'ın –artık yetişkin birer erkek olmuş– kayıp çocukları mutluluk maskelerini bir saniyeliğine düşürmüşlerdi.

Şişeyi Max'ten alan Rohan mırıldandı: “Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama savaşı özlemeye başlıyorum.”

“Ne demek istediğini tam olarak anlıyorum,” dedi Max.

Jordan'ın yanıtı acı bir gülümseme oldu.

Max gergin, iç geçirdi. “Şerefe dostlar,” dedi ve yeni bir şişe açtı.

Ne yazık ki içkinin, dün tadına baktığı Daphne'nin bakire bedeninin o leziz iksiri kadar güçlü bir yatıştırıcı olmadığını biliyordu. Dilinde kalan o enfes lezzet esrarengiz bir sarhoşluk vermişti ona. Bu nadir ve mükemmel şaraptan bu gece bir kez daha tadabilmeyi diliyordu. Kızın ona şifa veren bir yanı vardı sanki. Ama Daphne'yi gereğinden fazla zorladığına dair kuşku vardı olduğu için... evlilik gecesine kadar bekleyebileceğini düşündü.

Nehrin üstünde ipek gibi yumuşak bir meltem esiyor, Yaz Sonu Balosu için geceyi mükemmelleştiriyordu. Bahçelerden müzik sesleri yükseliyordu; gece ve gündüzün eşit olduğu bu gece, karanlığın çökmesi beklenmeden, her yerde rengârenk fenerler yakılmıştı.

Birkaç saat içinde yaz bitip sonbahar gelmiş olacaktı, ama şimdi bakımlı bahçelerde şık kıyafetleriyle gezinen

sayısız konuk, arkadaş gruplarıyla sohbet ediyor ya da dön-
yam açık muazzam çadırın altına yerleştirilmiş masalarda
oturuyorlardı. Misafirlerin damaklarını şenlendiren leziz
şaraplar su gibi akıyordu.

Bu sırada, malikânenin içinde terasa çıkan tüm kapılar
açıldı; misafirler, dans etmek için sabırsızlanarak, mum işi-
ğiyle aydınlatılmış balo salonuna akmaya başladı. Orkest-
radaki müzisyenler, enstrümanlarını son kez akort ettiler.

Herkes beklenti içindeydi.

Yüzlerce kişinin katıldığı bu gece, unutulmaz olacaktı.
Daphne, Kral Naibi'nin de davete katılabileceğini duy-
muştu, ama aklı, henüz gelmemiş olan tek bir konukta-
ydı.

Lord Rotherstone'un her an gelmesini bekliyordu ve
bu gece yapmayı planladıkları, dizlerinin bağımlı çözüyor-
du. Bu, birkaç hafta önce yaptığı Albert Carew'le yüzleş-
me planından çok daha göz korkutucuydu.

Max dün aralarındaki her şeyi düzelttiğini ve Daphne'ye
yaptıkları sayesinde Daphne'nin onu terk etmekten vaz-
geçtiğini düşünerek ayrılmıştı evden. Ama ne kadar yanılt-
ıldığını bu gece anlayacaktı.

Dün salonda yaşadıkları yakınlaşmanın ardından,
Daphne, Max'in kontrolüne girdiğini, bu hissin tüm be-
denini sardığını görmüştü. Hâlâ yapabiliyorken bu ilişki-
den kurtulmayı çaresizce istiyordu şimdi.

Heybetli bedeni, sarsılmaz kuvveti, serveti, unvanı
ve o hesapçı cazibesıyla Daphne'nin hem babasını hem
de tüm cemiyeti etkisi altına alması –ve en önemlisi de,
Daphne'nin itirazlarını iki öpücükle savuşturma konu-
sundaki yeteneği– Şeytan Marki'nin gerçekten de güçlü
bir rakip olduğunu kanıtlıyordu.

Daphne adamın direngen çekimine kapıldığını hissedebiliyordu, ama buna karşı savaşıp, kaderini ellerine almak için hâlâ vakti ve gücü vardı. Bir insan kendi hayatının kontrolünü kaybederse korkunç şeyler olabilirdi.

Leydi Thurloe, "Ağabeyim kolay affetmez," demişti. Daphne de Max'i bu yolla kendine tamamen düşman etme niyetindeydi işte. Markinin bu gece yapacağı kaçınılmaz dans teklifini küçümseyerek reddettiğinde, o zaman belki Max en sonunda mesajı alır ve onu rahat bırakırdı.

Daphne aslında markiyi kırmak istemiyordu, sadece çğer akli varsa bu sevdadan vazgeçsin diye canını hafifçe yakmaya niyetliydi. Max günün birinde kendisiyle parası ve unvanı için evlenecek bir kızı nasıl olsa bulurdu.

Daphne daha fazlasını istiyordu –unvanını ya da parasını değil, sadece gerçek Max'i istiyordu– ama Max bunu dinlemeyi reddediyordu. Son derece zeki olmasına rağmen, anlamazlıktan geliyordu.

Ne yazık ki Hyde Park'ta yaptıkları gezi, yeni bir dedikodu dalgası yaratmıştı ve Daphne'nin şöhreti bir karalama kampanyasını daha kaldıramazdı. Kendine ve Carissa'ya birer kadeh şarap almak için kalabalığın içinden geçerken, fısıldayarak ona bakan pek çok insan olduğunu fark etti. Fısıltıların kendiyile alakalı olduğunu anlamıştı, ama üzerindeki bakışlarda bir düşmanlık sezmiyordu.

Dedikoduculara temkinle gülümsedi ve kibarca başını eğerek selamladı, sonra çenesini kaldırarak, başı yukarıda, ilerledi.

Tanrım, neyse ki hiç kimse evlerinin salonunda geçenlerden ya da Max'in evindeki öpüşmelerinden haberdar değildi. Daphne bunları Carissa'ya bile söylememişti! Arkadaşına sadece araba gezintisini anlatmıştı, o kadar. Sos-

yete hikâyenin tamamını öğrenecek olsa, kim bilir nasıl bir skandal patlak verirdi? Max'in istediği takdirde bu sırları ona şantaj yapmak için kullanabileceğini bilmek dehşet vericiydi.

Daphne, Max'in ortaya çıkardığı, içindeki bu tutkuyu tamamen unutabilmeyi diliyordu. Bu, hanımefendiliğe kesinlikle yakışmayan bir şeydi, ama Daphne ne yapabiliyordu ki? Adam onu resmen vahşi bir canavara dönüştürmüştü. Olan olmuştu artık ve Daphne'nin tek yapabileceği, adamın onuruna güvenmek ve Lord Rotherstone'un sırtutabilmesi için Tanrı'ya yalvarmaktır.

Bu yakıcı suçluluk hissinden sıyrılarak şarapları aldı; Carissa da yemeleri için ufak bir atıştırmalık tabağı almaya gitmişti.

Jonathon her zaman olduğu üzere henüz teşrif etmemişti. Ama bu hiç de kötü değildi. Daphne, Jonathon'un iyiliği için bu gece ondan uzak durmayı planlıyordu. Lord Rotherstone'un sakin mizacını zorlamaya gerek yoktu.

Kalabalığın içinden geçerken, Max'in muhteşem suratını fenerlerin ışığı altında her an görmeyi bekliyordu. Onun yerine, karşısında bulduğu Albert Carew'un sevimsiz suratı oldu.

Albert balo salonuna gitmek üzereydi ama Daphne'yi görünce doğrudan ona yöneldi. "Geçen gün Rotherstone'la gezinti yaptığını duydum." Yüzünden alaycılık okunuyordu.

"Ne olmuş?" dedi Daphne sertçe.

"Ah, hiçbir şey." Adam kibirle omuz silkti. "Herkesin zevki kendine." Soğuk, nefret dolu bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Daphne çenesini sıkmış, dişlerini gıcırdatırken, Carissa

kalabalığın içinden bir peri kızı gibi süzülerek çıkıp geldi. Açık denizköpüğü rengi mükemmel elbisesi, bukle bukle kestane rengi saçları olan arkadaşı, Daphne'nin yanına vardığında oldukça solgun görünüyordu.

"İşte buradasın!"

"Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Tanrım," diye homurdandı Carissa. "Şu şarabı bana versen iyi olur."

Daphne elindeki kadehi hemen arkadaşına uzattı. "Neler oluyor? Atıştırmalıklarımız nerede?"

"Onları boş ver şimdi. Kötü haberler getirdim." Carissa ıçkısından şaşırtıcı derecede büyük bir yudum aldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Ah, Daphne -atıştırmalıkların yanındaydım ama orada hayatımın en büyük şokunu yaşadım!"

"Ne oldu?" diye sordu Daphne hızlıca.

"Duyduklarımı sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum—" Carissa duraksadı. "Senin hakkında konuşuyorlardı."

"Benim mi?" Daphne taş kesilmişti. Yüzünün kireç gibi bembeyaz olduğunun farkındaydı. Kanının çekildiğini hissediyordu. *Max kimseye söylemiş olamaz.* Bir an başı döndü, midesi düğümlenmiş gibiydi.

Yüce Tanrım, eğer Max yaptıkları müstehcen şeylerden birine bahsetmişse -ama elbette böyle bir şey yapmış olamazdı. Daphne zorlukla yutkundu ve kendini kaderin ellerine bıraktı. "Evet?"

Carissa şüphyle Daphne'ye baktı. "Neler olduğunu bilmiyorum ama az önce üvey annenin büyük bir güvenle birkaç kadınla konuştuğunu duydum."

Üvey annem mi? En azından korktuğu başına gelmemişti, bu yüzden Penelope'nin işgüzarlığı Daphne'nin derin bir nefes almasına neden oldu. "Ne söylüyordu?"

"Aslında böbürlenip duruyordu."

"Öyle mi?" dedi Daphne sessizce.

Carissa arkadaşına iyice sokuldu. "Seninle Rotherstone Markisi arasındaki nişanın yakında ilan edileceğini söylüyordu!" diye fısıldadı heyecanla.

"Ne-?" Daphne'nin beti benzi atmıştı.

"Bunu duyduğuma eminim!"

"Ah, hayır." Ne de olsa, o koca ağzıyla tüm bu Albert işini Daphne'nin başına saran da yine Penelope'ydü. "Tanrım, inanamıyorum. Yani yine mi yaptı?"

"Bana kadının hayal gördüğünü söyle!" dedi Carissa sertçe. "Bu bir masaldan ibaret, değil mi?"

Daphne kendini zorlayarak, "Carissa," dedi. "Bilmen gereken bir şey var. İşin aslı—" Gerginleşerek dudaklarını yaladı çünkü ağzı kurumuştü. Sonra başını salladı. "Marko bana evlenme teklif etti."

Carissa nefesini tuttu.

"Babamla konuşmuş –ve o da kabul etmiş– ama ben etmedim!"

"Ah, buna inanamıyorum!" Carissa elini dudaklarına götürdü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şeytan Marki sana evlenme mi teklif etti?"

"Evet. Buna *teklif* dersen elbette. Yani, adamın teklif dediği aslında bana evlenmemizi buyurmaktı. Ama istediğini düşünsün veya söylesin, benim cevabım hâlâ hayır!"

Arkadaşı şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ama o halde –onunla neden gezintiye çıktın?"

"Çünkü beni büyüledi!" diye bağırdı Daphne sinirle kollarını iki yana açarken. "Ah, ne kadar kurnaz biri olduğunu bilmiyorsun. Çok yakışıklı ve karşı konulmaz! Ona neden öyle dediklerini artık anlıyorum. Siyahın be-

yaz, aşğının da aslında yukarı olduğuna seni ikna edebilir –kafamı öyle çok karıştırıyor ki!” Hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Ona bir şans vermemi söyleyerek benim aklımı çeldi. Bunun adil olacağını söyledi. Ben de, beni gezintiye çıkarmasına izin verdim... ah, ama öylesine yakışıklı ki, Carissa. Gerçekten öyle. Keşke olmasaydı.”

Carrisa’nın gözleri irileşti. “Bir şey yapmadınız, değil mi?”

“Hı?” diye sordu Daphne en masum haliyle –dünden sonra ne kadar masum görünebilirdi ondan da emin değildi ya.

“Seni öpmesine izin verdin mi?” dedi Carissa fısılda-
yarak.

Daphne sızlandı. “Karşı koyamadım. Sana söylüyorum, o adam tam bir şeytan!”

“Nasıldı?” diye sordu Carissa heyecanla.

“Hımm.” Daphne, o dudakların tadına bir daha bakamayacağını düşünerek üzüntüyle iç geçirdi.

Ama böylesi daha iyiydi.

Dahası, yaptığı akılsızca hareketin tamamını itiraf edemezdi. “Gezintinin ardından, teklifini reddettim.”

“Yanıtını nasıl karşıladı?”

“Beni bir parça bile dinlemedi! Hayır dedim, ama bir şekilde beni bir şans daha vermeye ikna etti. Son derece ikna edici olabiliyor, inan bana.” Yukarı, karanlık gökyüzüne baktı ve başını iki yana salladı. “Bir bilsen.”

Carissa bir parça anlayışla da olsa, şaşkınlıkla bakakaldı.

Daphne arkadaşını kolundan yakaladı. “Kimseye söylemeyeceksin, tamam mı?”

“Asla Daphne! Elbette söylemeyeceğim.”

“Teşekkürler. Ayrıca Rotherstone’un ne düşündüğü-

nün de hiçbir önemi yok. Ben kararımı verdim. Bu gece yanıtlımın hâlâ hayır olduğunu söyleyeceğim ve her şey bitecek. Özellikle de üvey annem olacak o işgüzar kadın bu işe burnunu sokup her şeyi karıştırdığı için, bu işi bu gece kesinlikle bitirmem gerekiyor.”

“Evet, hızlı davransan iyi olur,” dedi Carissa. “Sosyete de nişanlanma haberleri ne kadar çabuk yayılır bilirsin. Ne yazık ki bu adamı reddettiğinde, yakınlarda yaşadıklarını bir daha yaşamak zorunda kalacaksın.”

“Biliyorum. Penelope neden gidip o kadınlara her şey anlatıyor ki?” diye homurdandı Daphne. “Eminim bu haberi vermek için günlerdir bekliyordur!”

Carissa anlayışla başını iki yana salladı. “Her şeyi daha da beter hale getiriyor. Üvey annen, Lord Rotherstone’la nişanlandığınızı yayarak, senin bu işten vazgeçmeni zorlaştırmaya çalışıyor.”

“Tanrım, beni o evden atmak için her şeyi yapar o.” Tamam, planda ufak bir değişiklik yapalım, diye düşündü Daphne. Max’i dans pistinde reddetmek tam bir skandal olacak ve çok da acı verecekti. Adamı herkesin önünde küçük düşürmek istemiyordu; Max zaten cemiyete karşı savunmasız bir haldeyken, bunu yapamazdı. “Hadi,” dedi Carissa’ya.

“Ne yapacaksın?”

“İlk olarak, kimse bulmadan önce Max’i bulmam gerekiyor. Benimle gelir misin? Manevi destek için?”

“Seni asla yalnız bırakmayacağımı biliyorsun.”

Daphne arkadaşına minnettarlıkla baktı, sonra malikânenin içindeki ışıltılı balo salonunu işaret etti. “Gidelim. Doğruca giriş kapısına ulaşmalıyız. Lord Rotherstone geldiği an yolunu kesip, yaşanacak felaketi önlemem gerekiyor.”

Daphne, yanında Carissa'yla aperatif masalarının aralarından hızla geçti. Hava her geçen saniye kararıyordu. Markiyi göreceği için bir kuş gibi çırpınan yüreğini görmezden geldi. Bu gerçekten mantıksızdı.

Yanlarından geçtikleri bir grup beyefendi, onları selamlayıp, gülümseyerek sohbet açmaya çalışırken, Carissa, "Rotherstone'un bu gece buraya geleceğini söylemen bile beni şaşırttı," dedi.

Daphne bu genç erkeklerle bir yerlerde tanışmış olduğunu biliyordu ama hiçbirinin adını hatırlamıyordu. Umursamıyordu da. Üzerinde Max kadar derin bir iz bırakan başka bir erkekle tanışmış mıydı hiç? Aklına kimse gelmedi. Birkaç üstünkörü selamlaşma sözcüğünün ardından kızlar grubun yanından ayrılarak kendi özel sohbetlerine devam ettiler.

"Yani, bir düşünsene!" dedi Carissa. "Adam yıllardır sosyete'yi umursamamış bile, ama şimdi her davete katılıyor -belli ki seni görmek istiyor! Ah, Daphne!" Carissa onun kolunu kavradı ve kıkırdadı. "Senin için ne muhteşem! İtiraf et. Yüksek unvanlı bir beyefendinin aklını başından aldığın için gurur duyuyor olmalısın."

"Hayır, hayır!" diye itiraz etti yanakları pembeleşen Daphne gülümsememeye çalışarak. "Aklını başından falan almadım. Ne yazık ki adam taş kafalının biri. İnan bana, onu istemediğimi o kalın kafasına bir türlü sokamadım."

"Belki de naz yaptığını düşünüyordur, olamaz mı?"

"Eh, eğer beni bugüne kadar yanlış anlamışsa, onu yanlış fikirlerinden vazgeçirmek için bu gece kendimi açıkça ifade etmem gerekecek. Bundan hiç hoşlanmayacak," diye uyardı Daphne. "İşler çirkinleşebilir."

Carissa muzip bir kahkaha attı. "Bana sanki, adamı sana

sırılsıklam âşıkınığ gibi geldi! Hadi, bana söyleyebilirsin. Teklifini kabul etmek birazcık da olsa içinden geçmiyor mu?”

Daphne durdu ve kaşlarını çatı.

“Benim içinden geçerdi!” dedi Carissa sırtarak. “Markiler ağaçta yetişmiyor, biliyorsun. Hem, itiraf et, adam yakışıklı da.”

Terasa çıkan yolda hızlıca ilerlerlerken Daphne hohmurdandı. “Anlamıyorsun. Bir kere, adam sanki bir padişah gibi buyurgan. İkincisi, bunların hepsi onun için bir oyundan ibaret. Kemiğini dişlerinin arasına almış, amansızca sıkı bir köpek gibi. Ama ben kemik değilim. Ben bir insanım.”

“Amin.”

“Ne yazık ki, aynı Albert gibi, Lord Rotherstone da bunu anlamak istemiyor. Ama, Albert’ın aksine sevgili lordumuz istediğini elde etme konusunda çok daha ıatçı. Bana karşı oldukça acımasız davrandı. Ama bunların hepsi bu gece son bulacak,” dedi Daphne. “Penelope hoşgörü sınırlarını çoktan aştı.”

“Ne yapacaksın?”

“Marki buraya gelir gelmez ondan, eğer karşısına Penelope’nin iddialarını soracak kadar cesur biri dikilirse. bunu reddedip her şeyin dedikodudan ibaret olduğunu söylemesini isteyeceğim.”

“Ya kabul etmezse?”

“Kendi onurunu kurtarmak için etse iyi olur! Yoksa korkarım ki işin sonunda muhteşem Lord Rotherstone da korkunç Albert kadar utanacak.”

“Sen çok disiplinli bir kadınsın,” diye mırıldandı Carissa ona ihtiyatla bakarak. “Ben bunu yapamazdım.”

Terası geçip balo salonunun girişinde durduklarında Daphne, "Aman Tanrım, tam zamanında!" diye fısıldadı. "Bak!"

Carissa irileşmiş gözlerle, onun işaret ettiği tarafa baktı. "Gelmişler."

Daphne'nin yüzü soldu. "Tanrım, kalabalıklarmış."

Şeytan Marki bu gece yanında destek kuvvet getirmişti. İblis ve Zebani -belli ki yakın arkadaşları, yeraltı krallığının dost prensleri.

Azametli üçlü içeri girerken, malikânenin vekilharcı üçünü de takdim etti. "Ekselansları Warrington Dükü. Lordum, Rotherstone Markisi. Lordum, Falconridge Kontu."

Göz alıcı ve heybetli üç adam, balo salonuna girmeden önce etrafı incelemek için duraksadılar; sanki düşman topraklarına adım atmış gibi tetikte görünüyorlardı. "Ah, şunlara bak," diye fısıldadı Carissa.

Salondaki kadınların hepsi bu üçlüden etkilenmiş gibiydi, ama gerçekten de adamlar son derece nefes kesici görünüyorlardı.

Devasa Warrington Dükü gösterişli bordo bir ceket ve siyah pantolon giymişti. Uzun saçlarını atkuyruğu yaparak arkadan bağlamış, boynuna sardığı fuları da, düşmesin diye, siyah incili bir kravat iğnesiyle tutturmuştu. Kaşının köşesinde yıldız şeklinde bir yara izi vardı.

Lord Falconridge de şık ve gösterişli bir adamdı; sert bakışları, zarif bir yürüyüşü ve kısa sarı saçları vardı. Koyu yeşil bir frak ve fildişi rengi pantolon giymişti.

İkisinin ortasında Lord Rotherstone duruyordu; kursesuzca üstüne oturan, saçı kadar siyah ceketinin altına

giydiği kömür grisi pantolonu ve her zamanki özgüvenli duru  suyla, dikiliyordu.

Bu gösterişli    l  n  n gelişiyle kalabalıkta bir m  n   dalgası dolandı ve kızlar cesurca balo salonunun ortasına doğru ilerlemeye başladılar. Ama Max onu gördüğü anda Daphne yutkundu, çünkü adam ona bakarken, bedenindeki en mahrem yerleri bildiği için gözleri   şildi  yor gibiydi.

Marki cüretkâr bir tebessümle g  l  msevince Daphne tepeden tırnağa ürperdi.

Carissa arkadaşının kolunu yakalayarak, "Korkarım sayıca eşit değiliz," dedi.

"Geri dönemeyiz." Daphne'nin kalbi hızla çarpıyordu ama Cehennem Kulübü'n  n kaslı       yesi karşılarına geçtiğinde iki kız da ba  ları dik onları karşıladı.

Max'in beğeni dolu bakışları, Daphne'nin beyazlara bürünmüş bedeninde dolaştı, elbisesinin üstündeki pembe g  l işlemelerine gülerek baktı. Yanına geldiğinde de hemen eldivenli elini kendi avucunun içine aldı. "Bayan Starling, sizi yeniden görmek ne mutluluk verici," dedi sakince. "Her zamanki gibi, muhteşem görünüyorsunuz."

Daphne rahatsızlıkla başını salladı. Max, Carissa'ya ki-barca gülümsedi, sonra kendi arkadaşlarına doğru döndü.

"Arkadaşlarımı tanıtımama izin verin, Ekselansları Warrington Dükü Rohan Kilburn ve Falconridge Kontu Jordan Lennox Beyler," dedi gururla arkadaşlarına, "bu muhteşem güzellik de, size bahsettiğim Muhterem Bayan Daphne Starling. Ve yanındaki hanımefendi de... Bayan Portland, değil mi?"

Carissa şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Evet, lordum. Ama nereden bildiniz?"

"  anslı bir tahmin," dedi marki yavaşça.

“Lordum?” Daphne, Max’e bakıyordu.

Max başını eğip elini kalbine götürdü. “Hizmetindeyim aşkım.”

Adamın bu arsızca sözüne karşı sertçe bakan Daphne, “Konuşmalıyız,” dedi.

“Dans etmeyecek miyiz? İlk valsi benimle yapacağını sanıyordum. Hatırladığım kadarıyla bana bir dans borcun vardı.”

“Onu boş ver şimdi, seni çapkın.” Daphne markiyi utan-dırma planından dolayı hissettiği suçluk hissini üzerinden atarken, yakınlarda, kalabalığın içinde Albert Carew’u gördü. Albert, Daphne’yle Max’in sohbetlerini merakla izliyordu. “Lütfen benimle gelir misiniz, lordum?”

“Sizinle dünyanın sonuna bile gelirim,” dedi marki.

Arkadaşları güldü.

Daphne ve Carissa sabırla bakiştılar.

“Senin için sorun olmazsa bahçede biraz dolaşmak istiyorum,” dedi Daphne. “Hemen.”

“Evet hanımefendi.” Max arkadaşlarına, *kız beni istiyor*, diyen bir bakış attı. Daphne bu bakışı görmezden geldi ve Max’in arkadaşlarına döndü. “Ekselansları, Lord Falconridge –Bayan Portland’la beraber siz de bize katılırsa çok sevinirim.”

“Bayan Starling, aklınızdan tam olarak ne geçiyor?” diye sordu sarışın kont muzır bir gülümsemeyle. Heybetli düğ de göz ucuyla arkadaşına bakarak arsızca gülümsedi, ama Carissa iki adama da ihtiyatla bakıyordu.

Daphne en sonunda Max’in tuhaf şaka anlayışına alışmaya başladığını düşündü; bu imayı anlamamış gibi yaparak iç geçirdi.

Erkekler, yaşları ne olursa olsun, birer çocuktu işte.

Sertçe, "Beyler, sizin için sorun olmazsa lütfen bize eşlik edin," dedi. "Arkadaşınızla konuşmam gereken özel bir şey var."

"Fazla heyecanlanma Jord. Sanırım bizi sadece yalnız görünmesinler diye istiyor," dedi Warrington Dükü.

Haklıydı. Daphne, bahçede grup halinde gezinirlerse, markiyle yapacağı konuşmanın daha az dikkat çekeceğini düşünüyordu.

"Tamam o halde. Gidelim mi?" Max kolunu uzattı ama Daphne markinin koluna girmede.

"Bekle –Carissa?"

"Ben mi?"

"Gel." Carissa'yı Max'la birlikte yürütmesi için markinin yanına çekti. "Sen onunla git. Ben bu ikisiyle baş edeceğim. Ama markiye ne söylediğine de dikkat et. Kendisi tam bir tilkidir."

"Ben mi?"

"Lord Rotherstone," diye devam etti Daphne ısrarcı bir gülümsemeyle, "Carissa'yla tanışmanızı istediğimi söylemişim, unuttunuz mu?"

"Olağanüstü," dedi Max. Ama kolunu Daphne'nin arkasına şaşkın bakışlarla uzattı. Carissa, çarpık, belirsiz bir gülümsemeyle adamın koluna girdi. "Neler döndüğünü çok merak ediyorum."

"Ben de anladıysam ne olayımı," dedi dük.

"En iyisi soru sormamak," diye karşılık verdi Lord Falconridge. "Bana bu hanımefendi ne yaptığını gayet iyi biliyormuş gibi geldi."

"İşte mantıklı bir erkek," dedi Daphne onaylayarak. "Beyler, gidelim mi?"

Warrington ve Falconridge aynı anda ona kollarını uzat-

ular. Daphne en sonunda ikisinin de koluna girdi ve beşli bir grup olarak ay ışığıyla yıkanmış bahçeye doğru yol alır-larken Daphne bunun görgü kurallarına uygun olmasına undu.

Albert ve iki kardeşi grubun arkasından baktı. Daphne omzunun üstünden, keyfi kaçmış Carew kardeşlere baktı, sonra hepsini zihninden attı. İlk akşam havasına çıktıkları-nda endişelenmesi gereken daha büyük dertleri olacaktı.

“Evet, Bayan Daphne Starling!” dedi Lord Falconridge. “En sonunda tanıştık. Arkadaşımıza yaptığınız işkenceler bizi pek eğlendirdi.”

“Efendim?” diye mırıldandı Daphne, önlerindeki Max ve Carissa’nın konuştuklarını duymaya çalışarak. Sohbet şöyleydi:

“Ee, Bayan Portland, duyduğuma göre amatör bir ca-susmuşsunuz.”

Bu adamı öldüreceğim.

Birkaç adım önlerinde Max, Carissa’ya, “Bu şehirde et-kili bulduğunuz casusluk tekniklerini bir ara bana öğret-melisiniz,” diyordu.

“Lord Rotherstone,” diye haykırdı Carissa, “benim de-dikodu yaptığımı mı ima etmeye çalışıyorsunuz?”

“Ah, bu son derece ağır bir itham!” diye itiraz etti marki sakince. “Hayır, bence siz sadece bir bilgi kaynağısınız,” dedi. “Aslına bakılacak olursa, bilgi toplamak benim de sevdiğim hobilerim arasında yer alır.”

Eğer cazibesini Carissa üzerinde deniyorsa, Tanrı kızın yar-dımcısı olsun, diye düşündü Daphne. Ama bu arada, ken-disi de pek iyi durumda sayılmazdı. Markinin iki meraklı dostu, Cehennem Kulübü’nden rezil arkadaşlarının karısı

olacağına inandıkları kadını sorgulamak için bu fırsatı kaçırmaya hiç niyetli değildi.

“Peki Bayan Starling, nerede doğdunuz?”

“Ve kaç yaşındasınız?”

“Evde mi eğitim aldınız yoksa bir görgü okuluna mı gittiniz?”

“Fransızca biliyor musunuz? Piyano çalıyor musunuz?”

“Evet, yetenekleriniz neler?”

“Daha da önemlisi, bir beyfendinin evlendikten sonra bekârlık arkadaşlarıyla görüşmeye devam etmesi konusunda düşünceleriniz neler?” diye sordu dükkân açıkça.

“Yeni evlenen hanımların, eşlerini eski arkadaşlarından koparmaya çalışmalarını bayat, geri kafalı ve köhne bir zihniyet olarak görüyoruz.”

“Ne de olsa biz Max’i sizden önce tanıyorduk.”

Daphne bu sorgudan kurtulmak için, “Siz beyler birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu. Ama sorunun yanıtını zaten bildiğini hatırladığında, pişman olmak için artık çok geçti.

“Kulübümüzden,” dedi Falconridge ifadesiz bir ses tonuyla.

“Ah, evet,” dedi Daphne. “Cehennem Kulübü, değil mi?”

“Bir itirazınız yoktur umarım.”

“Söyledikleri kadar vahşi insanlar değiliz biz,” dedi dükkân pek de ikna edici olmayan bir ifadeyle.

Daphne adama şüpheyle baktı.

“Bu doğru!” dedi kont. “Bu tip dedikoduları, meraklı tipleri uzak tutmak için özellikle yayıyoruz.”

“Asıl önemli olan şu: Evlendikten sonra Max’in bizimle görüşmesini yasaklamayacaksınız, değil mi?”

Markinin evlilik haberini arkadaşlarına çoktan verdiğini gören Daphne’nin başı dönüyordu. Sanki her şey olup bitmişti!

Acaba Max bu ikisine, randevularıyla ilgili başka ne anlatmış olabilirdi?

“Endişeleriniz son derece yersiz,” dedi sertçe.

“Tamam o halde,” dedi Lord Falconridge. “Demek ki sizinle çok iyi anlaşacağız.”

Max onlara döndü. “Orada her şey yolunda mı?”

“Şimdi yer değiştiriyoruz!” dedi Daphne. Budanarak şekil verilmiş porsukağaçları ile suyun kenarındaki söğütlerin çevrelediği ufak açıklığa geldiklerinde aceleyle Max’in arkadaşlarının yanından ayrılarak Carissa’yla yer değiştirmek üzere ileri atıldı.

Kestane saçlı minyon arkadaşı, dehşet ve endişe dolu bakışlarla, gülümseyen iki uzun adama yaklaştı.

“Neler oluyor böyle?” diye sordu Max yavaşça, Daphne onun koluna girerken. Daphne markinin yanında kendini ne kadar rahat hareket ettiğini acıyla fark etti. Yine de bu akşamın tek amacı, Max’le evlenmeyeceğini kesin olarak bildirmektir. Gösterişli gölün üzerinden karşıya kadar uzanan ufak köprüünün başında durarak, “Dinle beni,” diye fısıldadı. “Çok korkunç bir şey oldu.”

Max’in yüzü aniden endişeyle karardı. “Sorun nedir?”

“Penelope o koca ağzını tutamamış ve bu gece birilerine seninle evleneceğimizi söylemiş.”

“Ah, hepsi bu mu?” Max omuz silkti. “Tanrım, ben de ciddi bir şey oldu sandım!”

“Bu ciddi bir durum Max. Lütfen.” Daphne, markinin

dikkatini üzerinde toplamak için doğrudan Max'in gözlerine baktı. Adamı öpme arzusu bütün benliğini kaplıyordu. Ve çok kuvvetliydi. "Max?"

Ay ışığı altında hatları iyice belirginleşmiş olan markinin dudaklarında dayanılmaz çekicilikteki gülüşlerinden biri belirdi. "Daphne?"

Daphne uzanıp Max'in yakasına hafifçe dokundu. "Eğer bu gece birileri üvey annemin söylediklerinin doğru olup olmadığını sorarsa—"Duraksadı ve elini pişmanlıkla aşağı indirdi. "Gülüp geçmeli ve bunun saçına bir dedikodudan ibaret olduğunu söylemelisin."

Max kaşlarını çatı.

"Ben de aynı şeyi söyleyeceğim," diye ekledi Daphne. "umarım ikimiz de ısrarcı olursak, bir skandalı engelleyebiliriz."

Max başını sallayarak, ihtiyatlı, meraklı gözlerle baktı. "Anlamıyorum. Neden bir skandal olsun ve neden gerçek olan bir şeyi reddedelim ki? Sen hazır olduğunda ben de evliliğimizi duyurmaya hazırım, Daphne."

Daphne uzunca bir süre, sessizlik içinde Max'e baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

Markinin değişen yüz ifadesinden, vermek istediği mesajı en sonunda aldığını anlamıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Max.

Daphne gücünü yitirdiğini hissediyordu ama kararlı davrandı. "Dün de söylediğim gibi lordum, bunun üzerinde etraflıca düşündüm ve ben... ne yazık ki teklifinizi reddediyorum."

Max başını iki yana sallıyordu. "Hayır, bunu kabul etmiyorum."

“Lord Rotherstone –cemiyette arkadaş edinmeniz için size seve seve yardımcı olurum, ama sizinle evlenemem.”

“Benim arkadaşla ihtiyacım yok. Bir eşe ihtiyacım var,” diye yanıtladı marki sertçe.

Diğerleri, ikilinin arasındaki gerilimi fark edip, sohbet etmeyi bıraktılar.

Daphne göz ucuyla, arkadaşlarının gergin gözlerle baktığını, dinlediğini, her ana şahit olduğunu görebiliyordu. Diğer iki lord huzursuz gözlerle birbirlerine baktılar, ama Carissa’yla birlikte geride durmaya devam ettiler.

Daphne, sadık dostu onu yalnız bırakmadığı için memnundu ama aynı Carissa gibi o da buradan kaçmayı istiyordu.

“Peki ya dün?” diye sordu Max gözlerinde öfke kıvılcımları çakarak. Diğerlerini umursamıyordu. “Bunu hallettiğimizi sanıyordum.”

“Hislerim değişmedi. Kararımı sana söylemiştim. Hatırlarsan, kolyeyi de bu yüzden sana geri göndermiştim.”

“Dün öyle olmadı,” diye fısıldadı Max öfkeyle. “Eğer hatırlarsanız –Bayan Starling.”

“Değişen bir şey olmadı. Burada bitiyor, lordum.”

“Ben ne zaman bittiğini söylersem, o zaman biter,” diye gürlledi Max.

Daphne, Rotherstone lordlarının portrelerini hatırlayarak kendini toparlamaya çalıştı ve o an, yüzlerce yıldır süren erkek zorbalığıyla savaşmaya çabaladığını fark etti. Elbette bu özellik, lordun damarlarında da akıyordu.

Ah, evet, Daphne adamın kılıç kuşanmış atalarının, istediğini her zaman *elde eden* şövalyeler olduğunu biliyordu.

Yine de, geri adım atmayı reddediyordu.

Eğer markinin karşısında korkaklık ederse kendine bir

daha asla saygı duymazdı. "Max," diye söze başladı sakince, ama bu sakin hali adamı daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Seni anlayamıyorum!" Max, ellerini havaya kaldırarak ona yaklaştı. "Sabırla bekledim, değil mi? Adil davrandım. Kahretsin, Daphne! Sahip olduğum her şeyi önüne serdim, ama sen—" Duraksadı ve yüzünü Daphne'ye çevirdi. Sonra geri çekildi ve omuzlarını silkerken kolları iki yanına düştü. "Neden bana karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranıyorsun? Öyle davrandığın o kadar belli ki."

Tartışmayı, kibirli bir ses böldü: "Bak sen şu işe. Mutlu çiftimiz değil mi bu?"

İkisi de sinirle sesin geldiği tarafa baktı. Albert, yolun birkaç adım ötesindeki seradan çıkarken, Max sertçe omuzlarını dikleştirdi. Daphne gözlerini devirdi. *Ah Tanrım, bizim konuşmamızı mı dinliyorlarmış?*

Kibirli adam, elleri cebinde, çirkin ve alaycı bir gülümsemeyle onlara yaklaştı. İki kardeşi her zamanki gibi bir adım gerisindeydi.

Carew kardeşler kıs kıs gülüyorlardı. Max'in evlilik teklifini reddettiğini duyduklarını anlayan Daphne, beyninden vurulmuşa döndü. İçi hemen suçluluk hissi ve korkuyla doldu. Carew kardeşler yaklaştıkça Max'in bedeni geriliyordu.

Ah, hayır. Daphne'nin kalbi gümbürdemeye başladı. "Git buradan Albert!" diye uyardı adamı. "Burada işin yok."

"Ah, ama bu öyle eğlenceli ki hayatım!" Albert, ağzı kulaklarında, iyice yaklaştı. "Sana bu kızın sadece sorun yarattığını söylemiştim Max. Beni dinlemeliydin."

Max'in mavi gözlerinde şimşekler çakıyordu. Ama Al-

bert onu aptalca kışkırtmaya devam etti: "Yüce Rothertone Markisi bir kız tarafından alaşağı edildi! Ah, ama bu nasıl olabilir? Hem de onca insan dururken sana nasıl olur, Max? Ne yazık! Dünyada hiç adalet yok. Karun kadar zenginsin, unvanın da neredeyse ahmak ağabeyim kadar yüksek ama kız seni yine de istemiyor. Neden acaba?"

Üç kardeş güldüler.

Max buz gibi bir sessizlik içinde adama baktı ama Daphne onunla böyle dalga geçmelerine dayanamazdı. "Sen ne yapıyordun Albert? Bizi mi takip ediyordun? Ne kadar da çocukça!"

"Ah, ama insanın ağız tadıyla gülmesine bile izin vermiyorsun hayatım. Bu kadarcık mutluluğu bana çok görme."

Daphne, Max'in Bucket Sokağı'ndaki ölümcül kavgasını hatırlayarak başını iki yana salladı. "Çok aptalsın Albert. Senin yerinde olsam onunla dalga geçmezdim."

"Öğütlerini kendine sakla küçük hanım." Albert, Max'in tehlikeli derecede yakınına geldi ve iğrenç bir gülümsemeyle dikildi. "Max'e geçmiş olsun demeye geldim."

Albert markinin yumruk vurabileceği mesafede olduğunu fark etmiyor muydu yoksa kardeşlerinin varlığından mı güç alıyordu, Daphne bilemiyordu. Ama Max çoktan köprüden inmiş ve süs göletinin kenarındaki çimlerin üzerine gelmişti.

Markinin sessizliği ve artan öfkesinden endişelenen Daphne, Warrington ve Falconridge'e baktı. İkili olayları izliyor, ama durum karşısında son derece kayıtsız görünüyorlardı.

Arkadaşlarının bu kadar sakin olduğunu gören Daphne, ikilinin, Max'in üç kardeşi tek başına kolayca alaşağı edebileceğine inandıklarını kavradı.

"Kulübe hoş geldin, Max. Daphne Starling'in reddedilmiş hayranları. Ne olacak Daphne? Erkekleri sevmiyor musun? Belki de Carissa'yı tercih ediyorsundur."

Max adama doğru bir adım attı.

Albert gülüp onunla dalga geçmeye devam ederek hızlıca geri çekildi. "Ve sana gelince, sevgili Bayan Starling," diye devam etti, "bu yeni taliplinin aklını çelmesine izin vermeden önce, senin peşinde olmasının gerçek nedenini bilmek istersin belki. Hadi Max, ona ufak yarışmamızı anlatsana. Kaybettiğine göre, Daphne'nin doğruyu öğrenmesinde bir sakınca yok."

"Neden bahsediyor bu?" diye mırıldandı Daphne.

Max neredeyse duyulmayacak kadar sessizce, "O bir yalancı. Onu sakın dinleme," dedi.

Albert kaşlarını çatı. "Ben mi yalancıyım? Asıl doğruyu söylemeyen sensin eski dostum. Daphne, seni budala çocuk, sen Max'in umurunda bile değilsin. Lord Rotherstone'un sana yaklaşmasının asıl nedeni, bana bir şey ispatlamaya çalışıyor olmasıydı. Bu doğru değil mi, Max?"

Markinin yanıtı, Albert'in suratında patlayan yumruğu oldu. Albert'in bir çuval gibi yığılmasına neden olan tek bir vuruş.

Carew kardeşlerin diğer ikisi öfkeyle Max'in üstüne çullanırken Daphne ufak bir çığlık attı. Max'in yumrukları, ikinci adamın burnunu bulurken, üçüncünün de karnına isabet ederek onu göle gönderdi.

Albert ayağa kalktı ama Max çenesine ve midesine sağlı sollu iki yumruk atarak onu tekrar düşürdü.

İkinci kardeş, Richard, yerden kalkmayı başardı ama Max'le göz göze geldi ve koşarak kaçtı.

Daphne de Max'e baktı ama Max gözlerinde ihtiyatlı bir öfkeyle ona döndüğünde Daphne gördüklerine inanamamışçasına başını iki yana sallamakla yetindi.

Markinin kontrolünü kaybetmesi yüzünden sarsılmıştı. tek kelime etmeden arkasını döndü ve kavga sahnesini terk ederek bahçenin diğer köşesine doğru yürümeye başladı.

Carissa iki beyefendinin yanında güvendeydi ve Daphne'nin kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Max'in barbarca tepkisi, konuşulanların doğru olduğunu gösteriyordu.

Arkasından, dışarıdaki tahta kapıların üstünde ilerleyen gürültülü, kızgın ayak sesleri geldi. "Daphne, bekle," dedi Max gergin bir sesle.

Daphne yürümeye devam etti. "Gerçekten Max! Bu bir yarışma! Tahmin etmeliydim! Tanrım, sen Albert'tan bile betersin. Bırak beni!" diye haykırdı, Max onun kolunu kavrayınca. Öfkeli gözlerle markiyeye döndü. "Seninle evlenmiyorum!"

"Onun yalanlarına inanamazsın!"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum! Eğer beni idare etmeye çalışacağına bana karşı açık davranmayı deneseydin –ah, hiçbir şey olmayacak, Max! Hemen şimdi babama gidip seninle evlenmeyeceğimi söyleyeceğim."

"Sanmam, Daphne."

"O zaman sanmaya çalışsan iyi ede–"

"Baban beş parasız," diye sözünü kesti Max soğuk bir ses tonuyla. "Paranı ödedim bile."

Daphne nefesini tutarak şaşkınlıkla geri çekildi; ama Max karanlığın içinde sert gözlerle baktı ve onu bırakmadı.

“Çek ellerini üstümden,” dedi Daphne sendeleyerek.

Bunun üzerine Max onu hemen bıraktı. Daphne’yi ne kadar sıkı tuttuğunu ancak o an fark edebilmişti.

Daphne hıçkırarak geri kaçtı. “Benden uzak dur.” Tek kelime daha etmeden, arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Max arkasından bağırdı. “Daphne!”

“Bırak gitsin, dostum!” Lord Falconridge, Max’ın yanına gelmişti. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Kızı korkutmaya mı çalışıyorsun? Bu gece yeterince zarar vermedin mi?”

Daphne, yanaklarından dökülen yaşlara hâkim olamıyarak oradan hızla uzaklaştı ve at arabalarının park edildiği uzun giriş yoluna yöneldi.

Sert, soğuk, acımasız adam!

Ne yapacağını bilmiyordu ama oradan uzaklaşmalıydı. Dalgın gözlerle, ailesinin arabasını bulmak için, sıralanmış faytonlara baktı. Uşakları William onu eve bırakabilirdi.

“Daphne! Daphne? Bekle lütfen!” Carissa’nın sesini duymuştu.

Gözyaşlarını silerek durdu ve arkadaşının yanına gelmesini bekledi.

“Ah, tatlım! Kaçma. Nereye gidiyorsun?”

“Eve. Arabamızı bulmalıyım.”

“İyi misin?”

“Ondan nefret ediyorum, ikisinden de nefret ediyorum –babamdan da ondan da! Bana bunu yaptıklarına inanmıyorum, beni bir un çuvalıymışım gibi alıp sattılar. Buna izin vermeyeceğim!” Onu dehşete düşüren Max orada olmadığından, Daphne artan bir öfkeyle bağıırıyordu. “Beni kendine hayran bırakma çabaları... Seçme şansım bile yoksa, bana bunu neden söylemediler ki? Benimle resmen

dalga geçmişler. Ah, kendimi aptal gibi hissediyorum.”
Başını iki yana salladı. “Servetini babamdan faydalanmak
için nasıl kullanabilir?”

“Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Ama, dur.”
Daphne duraksadı. “Gidemem.” Gözleri yeniden doldu.
“Hepsi bana karşı.”

“Ah, sana yardım edebilmeyi ne kadar çok isterdim.
Ne yapabilirim, bilmiyorum. Belki kuzenlerimle konuş-
sam-”

“Hayır, hayır.” Daphne, Carissa’nın kendi evinde ya-
şadığı sorunları hatırlayarak başını iki yana salladı. Göz-
yaşlarını silerek, mümkün olduğunca kuvvetli görünmeye
çalıştı. “Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sanırım...
bir fikrim var.” Yavaşça, başını öne arkaya sallamaya başla-
dı. “Evet. Dönecek tek bir yer kaldı.”

Carissa soran gözlerle ona bakıyordu.

Daphne zorlukla yutkundu. “Kendimi büyük halamın
insafına bırakacağım.”

Carissa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yani...?”

“Evet. Dul Ejderha. Benim tek umudum o.”

“Ah, Tanrım.” İnatçı Dul Anselm Düşesi’nden bahse-
dilmesi, Carissa’nın dehşetle bakmasına neden olmuştu.

Daphne kararlılıkla başını salladı, sonra uşakları
William’ı bulmak için ilerledi.

Carissa onun peşinden koşturdu.

“Düşes Hanımefendilerinin beni kabul edeceğini bi-
liyorum. Zengin olduğu için de, belki Dul Düşes baba-
mın mali durumunu düzeltmesine yardım eder. Ne olur-
sa olsun, beni zorla evlendirmelerine izin vermeyeceğini
bilirim. Gitmem gereken kişi o.” Daphne arkadaşına

döndü. "Kimseye nereye gittiğimi söyleme sakın -ne Lord Rotherstone'a ne de babama."

"Asla!" Kız yemin etmek için sağ elini kaldırdı. "Eğer seni sormak için gelirlerse, onlara yanıt vermek için evde olmayacağım. Bak!" Araba yoluna henüz girmekte olan iki beyaz atın sürdüğü bir arabayı işaret etti. "Jonathon geldi!"

"Jono!" Gamsız çocukluk arkadaşını gören Daphne yeniden gözyaşlarına boğulduğu için, tam bir sulu göze dönüştüğünü düşündü.

Jonathon sırtarak faytonun üstünden, "Selam kızlar," diye bağırdığında, Daphne onu gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmadığını fark etti.

"Jonathon!" diye haykırdı, arkadaşının duran arabasının yanına gözyaşları içinde koşarken.

"Ah, canım, neyin var?" diye bağırdı Jonathon. Freni hızla çekip arabadan indiğinde Daphne kendini onun kollarına attı ve genç adama sıkıca sarıldı. Jonathan ona şüpheyle sarılarak, "Ne oluyor?" diye homurdandı. "Sorun nedir, söylesene."

Daphne, başı Jonathon'un omzunda, hıçkırarak, "Uzun hikâye," dedi. "Carissa anlatır. Jonathon, beni seviyor musun?"

"Elbette seviyorum, eski dostum."

"Ah!" Daphne, Jonathon'a daha da sıkı sarılarak, aruk evlenme zamanlarının geldiğini söylemeye hazırlandı.

"Sen benim kardeşim gibisin Daphne," diye ekledi Jonathan, Daphne'yi omuzlarından tutarak.

"Kardeş mi?" Daphne irkilerek, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı ve Jonathon'un samimiyetle dolu mav gözlerine baktı.

Bunun görünce kalbi kırıldı ama Jonathon'a karşı hissettikleri, Max'in kollarında hissettiği yangının yanına bile yaklaşamazdı.

Birdenbire, talihsiz Jonathon'u kendisiyle evlenmeye zorlamaya çalışmasının, Max'in onunla zorla evlenmeye çalışmasından hiç farklı olmadığını anladı.

Kafası karışmıştı. Max'in kötü adam, kendisininse kurban olduğunu düşünmüştü ama ya şimdi...? Kendini sefil bir yalancı gibi hissederek Jono'nun kollarından uzaklaştı.

Her şeyden önce, yıllardır arkadaşı olan bu zarif delikanlının da, tıpkı kendisinin istediği gibi gerçek aşkı bulmaya hakkı yok muydu?

Şu an Jono'ya evlenme teklif etmeye hazırlanırken, yaptığı şeyin Max'in evlenme teklifinden hiç de farklı olmadığını görüyordu. Hatta belki Jono'yla sadece onu kontrol altında tutabileceği için evlenmek istiyordu.

Kontrol, kontrol, kontrol.

Max kontrolü elinde tutmasına asla izin vermezdi. O çok güçlü bir adamdı. Acaba bu yüzden mi Daphne sürekli ondan kaçmaya çalışıyordu?

"Evet." Jono gerginlikle Carissa'ya baktı. "Tüm bu gözyaşları da ne demek oluyor? Daphne hiç böyle biri değildir. Canım, sümüklerin ceketime bulaşmadan şu mendili al bakayım."

Daphne gözyaşları içinde, kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Bu çok görgüsüzce, Jonathon." Ama mendili minnettarlıkla alarak burnunu sildi.

"O iyi mi?" diye sordu Jonathon.

Carissa kollarını göğsünde birleştirdi. "Yakında iyi olacak."

"Ah, Jono." Daphne burnunu çekerek arkadaşının kol-

larından ayrıldı. O ana kadar farkına varmadığı bencilliği yüzünden perişan ve pişman, "Sana karşı berbat davrandığım için çok özür dilerim," dedi. "Niyetim kötü değildi."

"Pekâlâ." Jonathon kaşlarını kaldırdı. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrim yok. Eminim affedilebilecek bir şeydir."

"Bana karşı her zaman iyi davrandım." Daphne, arkadaşının verdiği mendile baktı. *İşte tipik bir örnek.* "Seni gerçekten çok seviyorum," diye ekledi.

"Ah, anladım." Jonathon'un bakışları Carissa'ya kaydı. "Bu kız içki içti, değil mi?"

"Hayır," dedi Carissa çarpık bir gülümsemeyle. "İşler bundan biraz daha karışık."

"Ne oldu o zaman?" diye bağırdı genç adam. "Tanrı aşkına siz hanımlardan biri bana anlatabilir mi acaba? Endişelenmeye başlıyorum!"

"Ben iyiyim," dedi Daphne burnunu çekerek. "Gerçekten."

Carissa duraksadı, sonra bakışlarını Daphne'den Jonathon'a çevirdi ve mırıldandı: "Başa çıkamayacağı bir adama âşık oldu."

Daphne büyük bir şaşkınlıkla Carissa'ya döndü.

"Benim de gözlerim var, hayatım."

"Hayır!" Daphne her şeyi bilen Carissa'ya şaşkınlık ve dehşetle baktı. Buna inanmayı reddederek tekrar. "Hayır!" diye haykırdı.

Carissa ağzını kapadı ve yere bakmaya başladı.

Jono dikkatle, "Ah, yine Lord Rotherstone'dan mı bahsediyoruz?" diye sordu.

Daphne dehşetle ona döndü. "Sen de mi?"

“Evet, elbette.” Jono sırtıttı. “O aptal Edgecombe balosundan beri ağzından başka laf çıkmıyor.”

Daphne öfkeyle nefesini tuttu, kalbi bunu inkâr etmeye çalışırken gümbür gümbür atıyordu. “Bu doğru değil!” İkisi bir ağızdan, “Evet, doğru,” dedi.

“Hayır! İkiniz de yanılıyorsunuz –yanılıyorsunuz diyorum! Ne söylediğinizi bilmiyorsunuz siz!”

Ama arkadaşları ona bakmakla yetindi.

Daphne başını iki yana sallayarak arkasını döndü ama sonra, Jono’nun geldiği yüksek faytonu gördü. “Jono,” dedi. “Benim için ufacık bir iyilik yapar mısın?”

Jono şüpheyi kaşlarını çatı.

Ama birkaç dakika sonra, Daphne arkadaşının faytonunda, deli Max’in o gün yaptıkları meşhur gezintide Hyde Park’ta gittiği kadar hızlı, eve doğru ilerliyordu.

O lanet adamı aklından attı –son kez.

Onunla evlenmek mi? Hah! Bir kurbağayla evlenmeyi tercih ederdi. *Şeytan Marki’ye âşık olmuştu, öyle mi?*

Dudak büktü. Alakası bile yok.

Max görecekti. Herkes görecekti!

Daphne onunla bir daha asla konuşmayacaktı bile.

Bölüm On İki

Max ertesi sabah çalışma odasında çayını yudumluyor. Virgil'in incelemesi için verdiği Tavistock belgelerine dalgın gözlerle bakıyordu. Ama yoğunlaşmakta zorlanıyordu çünkü Daphne'yle aralarında her şeyin bittiğine ve kızın dünyasından kesin olarak kovulduğuna emindi.

Söylenecek sadece bir şey kalmıştı: *Öziir dilerim*. Ama Daphne'nin bunu duymak isteyeceğinden pek emin değildi. Bu noktada, Daphne'nin uzun süredir istediği şeyi yapıp, onun peşini bırakmak en onurlu seçenek olacaktı.

İşin en acı tarafı, Daphne'ye, aynı bir zamanlar küçük bir çocukken kendisine davranıldığı gibi davranmış olduğunu fark etmesiydi. Aynı, kumarbaz babasının onu para karşılığında Teşkilat'a vermesi gibi, Max de kızcağızı kendi planlarını gerçekleştirmek için Lord Starling'den satın almaya çalışmıştı. *Bir eş satın almaya çalışmıştı*.

Kendi bencil, duygusuz hareketine inanamayarak gözlerini kapadı. O kim oluyordu da kendi isteklerini kızı zorla kabul ettirmeye kalkıyordu?

Günün soğuk ışığında hâlâ Daphne'nin özlemini çekiyor olsa da, ondan vazgeçmek zorunda olduğunu biliyordu. Bildiği tüm yolları denemişti ama Daphne'nin onu istemediği belli olduğu için, kızın peşini bırakmak zorundaydı.

Ama yine de merak ediyordu...

Eğer kıza karşı daha nazik olsaydı, bir ajan gibi değil de bir âşık gibi davransaydı, Daphne'yi gerçekten kazanma şansı olabilir miydi?

Buraya kadarmış.

Vahşi görünüşü kıızı ondan uzaklaştırmıştı. Albert'a vurduğuna pişmandı. Bunu yapmanın kendisine büyük zevk vereceğini düşünmüştü hep, ama aslında tam tersi olmuştu. O hergelenin küçük bir çocukken yaptığı gibi onu sinirlendirmesine izin vermek, ona bir zafer kazandırmamıştı.

Hatta bu bir yenilgiydi.

En azından Carew kardeşlerin en büyüğü, Holyfield Dükü Hayden, Alby'nin hak ettiğini bulmasını seyretmekten pek hoşlanmıştı.

Max'i kapıdan çıkarken durdurmuş, yürekten gelen bir ifadeyle, "Aferin Rotherstone! İkimiz de Alby'nin bunu yıllar önce hak ettiğini biliyoruz," demişti.

Çok doğru. Yine de Max, Daphne'yi üzdüğünü, konuklarını gücendirdiğini ve Albert'ın seviyesine indiğini biliyordu. Daphne'yi hak ettiğini nasıl da düşünebilmişti ki? İç geçirdi, kalemmini bıraktı ve elini alnına götürdü. *Daphne haklı*, diye düşündü. Kendisi Albert'tan daha iyi bir adam değildi ki. *Yine de*, diye düşündü, kalbi kırılmış olsa da her zamanki kadar inatçı bir tavırla, *eğer Daphne'yle evlenemezsem artık hiç kimseyle evlenmek istemiyorum.*

O anda, sertçe çalınan ön kapının gümbürtüsü Max'in çalışma odasına kadar ulaştı. Elini alnından indirdi ve Dodsley sakin adımlarla kapıya bakmak için çalışma odasının önünden geçerken, başını kaldırdı. Bir an sonra, evin girişinden gelen Lord Starling'in sesini duydu.

Toparlandı.

"Rotherstone! Burada mısın?" Vikont, Dodsley'in yanından hızla geçmiş olmalıydı, çünkü bir an sonra öfkeli bakışlarıyla Max'in çalışma odasının kapısında belirdi. "Burada mı? Kızım seninle mi?"

Max kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Neler oluyor?"

"Burada olmalı –kızım! Bana gerçeği söyleyin Lord Rotherstone! Eğer dün gece sizinle beraber olmak için buraya gelmişse–"

"Lord Starling, inanın bana –sorun nedir?"

"Daphne gitmiş!" diye haykırdı adam.

"Gitmiş mi?" Max'in yüzü kireç gibi olmuştu. Hemen masasının başından kalktı ve vikontun yanına gitti. "Ne biliyorsanız bana anlatın."

"Bu sabah, hâlâ uyuduğunu sanmıştık. Dün gece başının ağrıdığını söyleyerek balodan erken ayrılmış. Ama eşim bu sabah Daphne'ye bakmak için odasına gittiğinde, kızım orada değildi! Yatağı bozulmamıştı bile!"

"Not bırakmış mı?"

"Hayır, hiçbir şey yoktu!"

"Bir şeyler gören birileri yok mu?"

"Küçük kızların dadısı Daphne'nin geldiğini duymuş ama o da Daphne'nin odasına çekildiğini düşünmüş. Uşağım William bile nereye gittiklerini bilmiyor. William Daphne'nin hizmetçisinin ikiz kardeşi. Genelde ikizler birbirlerinden ayrılmazlar ama bu sefer Daphne

Wilhelmina'yı yanında götürmüş. Hizmetçi bile erkek kardeşine nereye gideceklerine dair bir şey söylememiş."

Max'in kalp atışları hızlandı. Bunların hepsi onun suydu. "Efendim, Bayan Portland'a sordunuz mu? Eğer Daphne o genç hanımla birlikte değilse bile, kız en azından Daphne'nin nerede olduğunu biliyordur."

"Hayır, ilk önce buraya geldim. Kızımın buraya... sizinle birlikte olmak için geldiğini düşünmüştüm!"

"Benimle mi? Efendim, ben asla böyle bir şey yapmam."

"Tanrı aşkına, Rotherstone, ben de bir zamanlar gençtim." dedi adam sertçe. "Ayrıca, âşık bir genç kızın ne yapacağını kestirmek imkansızdır."

"Âşık mı?" Sözcükler Max'in canını acıtıyordu. "Efendim, açık sözlü olmalıyım. Şu anda kızınızla aramızda hiçbir şey yok. Aslında onun beni sevmediğine, hatta oldukça geçerli sebeplerden ötürü benden nefret ettiğine oldukça eminim." Max başını eğdi. "Dün gece tartıştık da."

"Ah. Tamam o halde. Belki de Daphne'nin kaçma sebebi budur."

"Öyle. Lordum, bir şey daha var. Ben kazara... aramızdaki mali anlaşmayı ağzımdan kaçırdım."

"Ne yaptım dedin?" Lord Starling'in benzi bir anda soldu. "Kızımın bunu bilmesini istemiyordum Rotherstone! Onun endişelenmesini istemiyordum!"

Ya da gururlu babasının mali utancını öğrenmesini, diye düşündü Max. "Bunu biliyorum lordum. Çok üzgünüm. Ne olursa olsun, dostunuz olduğumu bilmenizi isterim. Sizden hiçbir şeyi geri talep etmiyorum. Daphne'ye hâlâ çok önem veriyorum ve size yardım, ona da yardım anlamına geliyor, yani... yani buraya kadarmış." Max, doğ-

ru şeyi yapacak gücü toparlamak için duraksadı. "Kızınıza hayran olsam da, o beni istemiyor. Israr etmem kızınızı daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak. Onu bulup, kaçması ya da saklanması için herhangi bir neden kalmadığını söyleyeceğim. Beni görmek istemediğini biliyorum, ama insanları bulmak benim özel yeteneklerimden biridir. Kızınızı güvenle eve geri getireceğim."

İhtiyar beyefendi tüm duydukları nedeniyle şaşkınlık içindeydi. Max hemen bir sandalye getirdi. "Oturun Lord Starling. Dodsley! Beyefendiye içecek bir şeyler getir."

"Peki, lordum." Evin kâhyası, sarsılmış vikonta endişeyle baktı ve adama brendi getirmek için koştu.

"Zavallı kızım." Lord Starling mendille alnındaki teri sildi. "Nereye gitmiş olabilir ki?"

"Herhalde Bayan Portland veya Jonathon White'a," dedi Max. "Benim tahminim bu yönde."

"Ah, benden nefret ediyor olmalı," dedi kızına pek düşünkün baba inleyerek. "İkinizin birbirinize çok yakışacağını düşünmüştüm halbuki."

"Ben de öyle," diye homurdandı Max, ama Dodsley içkiyi getirirken boğazını temizledi ve az önceki, işten anlayan tavrına tekrar büründü. "Eve birinin girmediğinden eminsiniz, değil mi?" diye sordu.

Vikont sabırsızca, "Elbette eminim," dedi.

"Evi iyice araştırdınız mı? Pencereleeri kontrol ettiniz mi?"

"Yanında bir sürü elbise götürmüş, Max. Kızım kaçmış. inan bana. En azından şimdi sebebi hakkında bir fikrim var."

Max rahatlayarak başını salladı. "O zaman endişelenme-

mece çalışın. Kızımızı hemen bulacağım. Bayan Portland'ın nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

Adam omuz silkti. "Sanırım Denbury Kontu'nun yeğeniydi."

"Denbury Malikânesi, Belgrave Meydanı'nın doğu tarafında kalıyor," dedi Dodsley.

Lord Starling başını salladı. "Ve Jonathon White da Piccadilly'deki Althorpe evlerinde yaşıyor."

"O zaman hemen yola çıkıyorum."

"Bir şey öğrenirsen bana hemen haber ver Max! Evime haber gönder. Penelope orada. O da perişan oldu."

Dodsley endişeli bakışlarla Max'i uğurladı. "Yolunuz açık olsun, efendim."

Max ceketini alırken başını salladı ve dışarı çıkarken duraksadı. "Lord Starling, endişelenmeyin. Kızımızı hemen geri getireceğim." Sonra atına atlayarak Denbury Malikânesi'ne doğru yola koyuldu.

Kısa süre sonra, Belgrave Meydanı'ndaki heybetli malikânenin kapısını çalıyordu.

Kapıyı bir kâhya açtı. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Ben Rotherstone Markisi'yim," dedi Max hızlıca. "Hemen Bayan Carissa Portland'la konuşmam gerekiyor."

Kâhyanın gözleri irileşti; Max adamın itiraz etmek üzere olduğunu görünce hızla konuşmaya devam etti.

"Korkarım bu acil bir durum. Bayan Portland'ın arkadaşı Bayan Starling kayboldu. Kız tehlikede olabilir. Onu bulmam için Lord Starling tarafından görevlendirildim. Bayan Starling buraya geldi mi? Lütfen, bunu bilmeliyim," dedi aceleyle. "Ailesi perişan durumda."

"Be-ben bilmiyorum lordum," diye yanıtladı kâhya, bu

yeni haber karşısında dehşete düşerek. "Bayan Starling'i bugün burada görmedim. Ama korkarım Bayan Portland evde değil."

"Evde değil mi?" diye tekrarladı Max.

"Gerçekten! Kuzinleriyle dışarı çıktı!"

Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereye?"

"Alışverişe!"

Benden saklanıyor, diye düşündü Max. Yani ufak kızıl da bu işin içinde. "Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Hayır efendim, küçük hanımlar bana söylemediler. Bond Caddesi'nde, Burlington Çarşısı'nda olabilirler. Bilemiyorum."

"Anlıyorum, peki ne zaman dönerler?"

"Öğlene doğru sanırım, efendim."

"Bayan Portland döndüğünde, ona Lord Rotherstone'un, Daphne'yle ilgili her türlü bilgiyi Starling Malikânesi'ne ulaştırmasını istediğini bildir. Bayan Starling'in en yakın arkadaşı olarak, Daphne'nin nerede olduğunu ancak o bilebilir. Ah, lütfen Bayan Portland'a şunu da bildir: Eğer kendisinden yanıt gelmezse, onu kişisel olarak sorgulamak için tekrar geleceğim. Anladın, değil mi?"

Kâhya başını endişeyle salladı. "Evet lordum, anladım."

"Teşekkürler." Max, kâhyayı sertçe selamladı, sonra dönerek atına gitti ve hızlıca bindi.

Sonraki durak, meşhur Althorpe evleriydi.

Çitlerle çevrelenmiş şık evlerin giriş kapısında bulunan görevliyi sorgulayınca, hangi evin Jonathon White'a ait olduğunu öğrendi.

Kapıya vurdu, Daphne'nin koca konusundaki ilk tercihi hemen kapıyı açtı; mükemmel Yunan buklelerinin ku-

rumasını beklerken saçına kumaş bigudiler takmıştı. Bu adam tam bir züppeydi.

"Rotherstone?" White kaşlarını çatı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Daphne kayboldu," dedi Max açıkça. "Eğer nereye gittiğini biliyorsan, bana hemen söylemelisin."

"Kayıp mı oldu?" Jonathon'un çilli yüzü soldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kayboldu demek istiyorum!" Max olanları hızlıca açıklarken, White telaşlanmaya başlamıştı.

"Onu dün gece gördüm. Ağlıyordu. Çok korkunçtu. Ben de arabamı ona verdim. Eve gittiğini sanmıştım!"

"Nereye gideceğini sana söylemedi mi?"

"Hayır. Carissa'ya sordun mu?"

"Evde değildi. Kahretsin, o haldeyken arabayı almasına izin mi verdin?"

"Bana hiç şikâyet etme, onu en başta ağlatan kişi sensin! Yüce Tanrım, umarım yolda kaza yapmamıştır. Hava çok karanlıktı ve Daphne de pek uzman bir sürücü değil."

"Nasıl bir arabaydı?" diye sordu Max.

"İki atlı, yüksek oturaklı bir fayton," dedi Jonathon terdirginlikle.

Seni aptal, diye düşündü Max genç adama bakarken. O şeyler en ufak virajda bile devrilebilir.

"Ona hayır diyecemezdin, özellikle de öyle ağlarken!"

"Onu aramama yardım edecek misin?"

Jonathon gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yani, şimdi mi?"

Max gözlerini kıstı. "Seninle evlenmek istediğini biliyorsun. En azından biraz alaka gösterebilirsin."

Jonathon güldü. "Bilgin olsun, Daphne kendi başının

çaresine bakabilir. Dahası, şimdiye kadar ikimizin sadece arkadaş olduğunu öğrenmiş olman gerekirdi.”

Max homurdandı ve gitmeye niyetlendi, ama sonra duraksadı. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Nedir?”

“Onu herkesten iyi tanıyorsun. Sence benim... onunla hiç şansım var mı?”

“Duruma bağlı.”

“Hangi duruma?”

“Ayaklarına kapanma yeteneğine.”

Max bunu hazmettikten sonra genç adama kötü kötü baktı. “Eğer ondan haber alırsan babasına haber gönder Yaşlı adam perişan.”

“Gönderirim. Sen de Daphne’yi görürsen ona söyle, arabamı geri istiyorum!”

Max atına geri dönerken adama el salladı. Thames Nehri üzerindeki Richmond’da balonun yapıldığı yerden Daphne’nin evine kadar olan yola bakmayı düşündü ama sonra, kızların dadısının Daphne’nin eve gece yarısı geldiğini söylediğini hatırladı. Böylece tekrar Starling Malikânesi’ne gidip Daphne’den yeni bir haber olup olmadığını öğrenmeye karar verdi. Ne kadar kızgın olursa olsun, ailesini endişeye sürüklemek hiç de Daphne’nin yapabileceği bir şeye benzemiyordu.

Atını Güney Kensington yolunun dar virajlarında dörtlü nala sürerken, endişeden içi içini yiyordu; Daphne’nin kaçmasının tek nedeninin kendisi olduğunun farkındaydı.

En sonunda Starling Malikânesi’ne vardığında atı su-suzluktan ölecekti. Vicdan azabıyla boğulmamak için çabalayarak –ne de olsa zihni berrak olmalıydı– Daphne’nin

evine girmek ve yeni bir haber olup olmadığını öğrenmek için güç topladı. Kim bilir, belki de bu arada kızın akli başına gelmiş ve eve dönmeye karar vermişti. Böyle olması için dua ederken, kapıyı şimdiki Leydi Starling olan Penelope açtı.

Kadın zaten perişan durumdaydı, o yüzden Max evlilik haberini zamanından önce cemiyetle paylaştığı için kadına hesap sormaktan vazgeçti. Leydi Starling ortalığı birbirine karıştırmıştı ama Max, kadından kocası ile sadık uşakları William'ın araştırmalarından henüz dönmediğini öğrendiğinde tüm bunları şimdilik bir kenara bıraktı.

Ama konuşurlarken bir ulak, elinde William'a yazılmış bir notla çıkageldi. Leydi Starling mektubun Wilhelmina'dan geldiğini söyleyince, Max heyecanla yerinden fırladı.

Daphne'nin hizmetçisi ve uşağı olan ikizleri, Bucket Sokağı'ndaki gözlemlerinden hatırlıyordu.

İçinden William'dan af dileyerek mektubu Penelope'nin elinden aldı ve onun izniyle, yüreği çarparak zarfı yırtıp mektubu okumaya koyuldu.

Sevgili Will, aileye söyle üzülmeyin. Büyük Kuzey Sk.'ta Üç Kuğu diye bi handa güvendeyiz ve birazdan çok önemli biriyle tanışcaz. Lütfen Lord S'ye üzgün olduğumu söyle. Bayan D'yi vazgeçiremedim, o yüzden onunla kalmaya karar verdim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Hanımım çok üzgündü. Şimdi gitmem lazım. Sana yazdığımı öğrenirse bana çok kızar ama haber vermem lazımdı, umarım ikimizi de kovmazlar—Sadık kardeşin, W

“Tanrı seni korusun küçük Wilhelmina,” diye mırıldan-

dı Max büyük bir rahatlamayla. "Yazmayı bilmiyor ama al-
tın gibi bir kalbi var."

"Ah, lordum," dedi Penelope üzgün bir ses tonuyla.
"mektupta ne yazmış?"

"Akıllı kız, tam da bilmek istediklerimi yazmış." Max
notu kadına verdi. "Eğer günün birinde bu ikizleri kov-
mayı aklınızdan geçirirseniz Leydi Starling, onları doğru-
ca bana gönderin. Bu çocuklar ağırlıklarınca altın ederler."
Bu cümleyle birlikte Max dışarı çıktı, atına bindi ve güzel-
ler güzelini eve geri getirmek için Büyük Kuzey Sokağı'na
doğru yola çıktı.

Daphne, Üç Kuğu Hanı'ndaki odasında kendini kapana
kısılmış gibi hissediyordu. Büyük halasının gelip gelmedi-
ğini anlamak için camdan dışarı bakıp duruyordu.

Dün gece Jonathon'un faytonuyla buraya kadar gelmiş-
ti –bu bile kendi başına yeterince tüyler ürperticiydi– ama
bir yol ayrımına gelince bir seçim yapma zorunluluğuyla
karşı karşıya kalmıştı.

Dul Anselm Düşesi'nin dört farklı tarafta dört arazisi
vardı. Daphne büyük halasının şu an hangisinde kaldığını
kestiremiyordu. Güçlü ihtiyar kadın, hasat zamanı yaklaştı-
ğında topraklarını gezer, kiracılarından yıllık hesapları
alır, tartışmaları tatlıya bağlar, yeni yılın bebeklerini inceler
ve hasadın kaldırılmasına nezaret ederdi.

Halasının huyunu bilen Daphne'nin orada konaklayıp
büyük halasının yerini öğrenmek için dört bir yana ulaklar
göndermekten başka çaresi yoktu.

Halasından beklediği haber kısa süre sonra gelirdi. El-

bette bu iş birkaç gün de sürebilirdi. Beklemek şimdiden sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Endişeden içi içini yiyordu. Tuhaf şüpheler. Yüreği, göğsünün içindeki bir boşluktan ibaretmiş gibi hissediyordu. Max'e, zorbalığı yüzünden hâlâ çok sinirliydi. Bu da, onu bir daha görmeyecek olduğunu düşündükçe hissettiği üzüntüyü açıklamasını iyiden iyiye zorlaştırıyordu.

Sanki bir dostunu kaybetmiş gibi üzgündü.

Adamı zihninden atmaya çalışarak dikkatini, Dul Ejderha'yla karşılaşınca neler söyleyeceğine yoğunlaştırmaya karar verdi.

Elbette bir parça azarlanacaktı. Düşes Hanımefendileri yakışsız davranışlara müsamaha göstermezdi ve Daphne'nin evden kaçışı kesinlikle onaylanacak bir davranış değildi.

Ama Daphne kendi arzusu dışında ona dayatılan zorbalığı açıkladığında, ihtiyar hanımefendinin ejderha güçlerini onun yararına kullanmasını umuyordu.

Ayrıca, diye düşündü, Düşes Hanımefendileri en azından bu çılgın maceraya yalnız çıkmadığım için hakkımı verecektir. Ne de olsa yanına hizmetçisini de almıştı.

Aslında bunu pek de Daphne yapmış sayılmazdı. Gelmek konusunda asıl ısrar eden Wilhelmina olmuştu.

Daphne dün gece Starling Malikânesi'ne döndüğünde eşyalarını toplamak için sessizce odasına girmiş, gözlerinden uyku akan Wilhelmina her zaman olduğu gibi balo dönüşü ona yardımcı olmak için yanına gelmişti.

Mütevazı hizmetçisinin, kendisini yalanlarını yakalayacak kadar iyi tanıdığını anlayan Daphne, Willie'ye Lord Rotherstone yüzünden kaçtığını itiraf etmişti. Daphne'yi vazgeçirmeye çalışan kızcağız, başarılı olamayınca onunla beraber gelmek konusunda ısrar etmişti.

Aslında, yanında sadık bir hizmetkârının olması Daphne için son derece rahatlatıcı olmuştu. Ne yazık ki zavalı Willie bugün her zamankinden daha gergin görünüyordu. Kızcağız kendini oyalamak için şimdiden iki kez Daphne'nin bavulunu boşaltıp içindekileri yeniden katlamıştı. Daphne kızın endişesini anlıyordu. Sakince oturmak her geçen dakika daha da zorlaşıyordu.

"Ah, artık buna dayanamayacağım," dedi en sonunda. "Bu odadan çıkmak zorundayım."

"Nereye gideceksiniz?" dedi Willie şaşkınlıkla.

"Sadece alt kata ineceğim," diye yanıtladı Daphne. "Belki ellerinde Londra gazetesi vardır."

"Ben gidip sizin için bakabilirim!"

"Gerek yok. Biraz yürüyüş bana iyi gelir."

Max'le ilgili düşünceleri attığı her adımla zihninden uzaklaştırmaya çalışan Daphne, otel koridorunda yürüdü ve alt kata, kalabalık lobiye indi.

Posta arabalarından birinin uzun pardösülü görevlisi, tüm biletli yolcuların arabada yerini alması için son çağırıyor yapıyordu. Daphne yolcuların, yediklerinin bedelini ödemek için hancının karısına koştururken yarattığı hengâmeyi merakla izledi.

Birkaç dakika içinde lobi boşalmış, kargaşa yerini sessizliğe bırakmıştı. Kalabalık posta arabası, altı tozlu atm ardında, çakıllı ön avludan uzaklaştı.

Daphne, bitişikteki bar kısmının sandalyelerini düzeltip masaları silen ve kısa süre sonra orada mola verecek bir sonraki kafileye kadar sürecektir sessizlikten memnun görünen, hanın neşeli ve telaşlı sahibesine yaklaştı.

"Hanımefendi?"

Kadın neşeli bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim, hayatım?"

"Bana gelen bir mesaj oldu mu? On dört numaralı odadan Bayan Starling."

"Hayır, canım. Son sorduğunuzdan beri yeni bir şey gelmedi. Geldiği zaman hemen size haber vereceğiz."

"Şey, teşekkürler." Daphne biraz fazla ısrarcı davrandığını düşündü. "Peki *Post* gazetesi geldi mi?"

"Evet geldi." Kadın başını salladı ve lobideki bankoya geri döndü.

Daphne en iyi cemiyet sayfasına sahip olmasıyla meşhur olan bu Londra gazetesinden bir nüsha satın aldı. Mutlaka Yaz Sonu Balosu'yla ilgili bir haber yapmış olmalıydılar.

Dedikodu yazarlarının, Penelope'nin Max ve kendisi hakkında söylediklerini duyup duymadığını merak ediyor, böyle bir haberle karşılaşmaktan da ölesiye korkuyordu. Oturup gazeteyi tarayınca bu konuyla –tabii şimdilik!– veya vahşi Şeytan Marki'nin, Albert Carew'u yumruklayarak namına gölge düşürmesiyle ilgili bir haber olmadığını görerek rahatladı. Gazeteyi indirirken, bu kavga anını hatırlayarak, gülmemek için kendini zor tuttu.

Ama bu mutluluk anı kısa sürdü; aklına, Max'in kendisini eş olarak seçmesinin esas nedeninin başka olduğunu iddia eden Albert geldi. Tebessümü dudaklarının kenarlarında donup kaldı. Max'in yaptığı onca tatlı iltifatın hepsine nasıl da kanmıştı!

Max onu, yabancılara karşı nazik olduğu ve yetimlere yardım ettiği için istediğini söylemişti. Ama bunların tümü yalandı. O da Daphne'yi kendi amaçları doğrultusunda kullanmak isteyen ve Daphne'nin duyguları olabileceğini reddeden erkeklerden biriydi işte.

Daphne bedenini saran yeni bir öfke dalgasıyla ayağa kalktı. En azından artık Max'in neden ona yüreğini açmadığını biliyordu. Belli ki markinin bir kalbi yoktu.

Hâlâ öldürecek çok zamanı olduğu için, gidip Jono'nun atlarına bakmaya karar verdi. Ne de olsa atların sorumluluğu Daphne'deydi, ayrıca atlar, huzursuz insan ruhunu sakinleştirirdi.

Dışarı çıkarak, gölgeli verandayı geçti, ikinci güneşiyle yıkanan parke taşlı ön bahçeye giden basamakları indi.

Sonbaharın ilk günü güzel ve ılıktı, bulutsuz gökyüzü masmaviydi. Ahıra gitmeden önce hanın avlusunun kenarına kadar geldi ve düşesten mesaj getiren bir ulak, hatta belki de muhteşem arabasının içinde düşesin kendisini görme umuduyla yola baktı.

Milton Keynes'teki arazisinde olma ihtimali sadece yüzde yirmi beşti ama Daphne, halasının orada olduğunu düşünüyordu. Düşes Hanımefendileri gerçekten oradaysa, birini göndermek yerine buraya bizzat kendi gelirdi.

Ama Büyük Kuzey Caddesi bir kez daha boştu.

İç geçirerek, sabırsızlıkla omuz silkti ve hanın muazzam ahırlarına açılan geniş kapıya ulaşmak için bahçe boyunca yol aldı.

İçeri girdiğinde, canları sıkılmış bekleyen üç seyisin hayranlıkla kendisine baktığını fark etti, ama bunu hiç kaldıracak hali yoktu.

Adamları görmezden gelerek büyük ahırın loşluğunda ilerledi. Jonathon'un atlarının yan yana bağlandığı, numaralı iki bölmeyi buldu.

Hayvanların yem ve suları olduğundan emin oldu, ama atlardan birini okşarken başını kaldırdı ve üç seyisin gü-

lümseyerek yaklaştıklarını gördü. Dürüst olmak gerekirse, adamlar bir parça budala görünüyordular.

“Yardım lazım mı hanımefendi?”

“Hayır. Teşekkürler. Sadece atlarıma bakmaya geldim. Dinlenmiş görünüyorlar,” diye ekledi Daphne gergin bir nezaketle. “Yardıma ihtiyacım yok.”

Ama adamlar uzaklaşmayınca, bir anda endişelenmeye başladı.

“Sizin için yapabileceğimiz bir şey olmadığına emin misiniz hanımefendi? Böyle güzel bir hanıma yardım etmekten mutluluk duyarız,” dedi adamlardan biri.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Daphne sertçe. “Sizi temin ederim, ben böyle iyiyim.”

“Elbette öylesin,” dedi dişsiz olanı homurdanarak.

Diğerleri güldü: üç kafasız kuzen.

“Efendim?” Sırtını kapalı ahır bölmesine dönen Daphne, adama öfkeyle baktı.

“Arkadaşımı affedin, efendim. Sadece, sizin gibileri burada pek sık görmüyoruz. Bu bir onur!”

“Benim gibileri mi?” diye bağırdı Daphne.

“Sorun değil, biz kimiz ki sizi yargılayalım!” Adamlar başlarını sallayarak gülmeye başladılar; Daphne üçünün beyni bir araya gelse, ancak Jono’nun atlarından biri kadar zeki olabilirler, diye düşündü.

“Kendi aramızda bir tartışma yaşadık. Bones sizin tiyatrocu olduğunuzu söyledi, ama ben opera dansçısı olduğunuzu iddia ettim, hangisisiniz?”

Adamların hakkında düşündüklerini duyunca Daphne’nin ağzı açık kaldı. Kendisini ne olarak gördüklerini yeni anlamıştı –bir hanımefendi değil! Ağzını kapattı.

Doğru, sosyete kızları yanlarına sadece bir hizmetçi olarak parlak bir faytonla yolculuğa çıkmazlardı. Bunu yapmakta özgür olan tek bir kadın tipi vardı: zengin bir adamın oynak metresi.

Bu fettan kadınlardan bazıları oldukça ünlüydü ve Tanrı biliyor ya, iyi hanımefendiler kadar pahalı kıyafetler giyerlerdi.

Bu adamların Daphne'ye neden böyle arsızca baktığı belli olmuştu! Bu yanlış anlaşılma Daphne'yi dehşete düşürmüştü, ama adamların suratlarındaki pis gülüşler ve vücudunu baştan aşağı süzen bakışları daha da rahatsız ediciydi.

"Patronunuzun benimle konuşmanıza izin vereceğini sanmam," dedi, Lord Rotherstone'un kendisine yapmasına izin verdiği, bir an aklına gelen günah dolu şeyleri göz ardı ederek.

Belki bir tiyatro kadını kadar aşüfte değildi ama Max sayesinde artık süttten çıkmış ak kaşık da değildi. Bunları düşününce yüzü kızardı.

Hem de gerçek anlamda.

O salonu ve markinin ellerini düşününce yüzünün aldığı renk, bu basit seyisler için, onun mesleği konusundaki tahminlerinin doğru olduğunun ispatıydı.

Yüce Tanrım, o genelev düşkünü zampara, Daphne'yi de kötü bir kadın haline getirmiş ve bu ahmaklar, bir şekilde, bunu anlayan ilk kişiler olmuşlardı.

Bu sırada pis kokulu, kirli ve iğrenç yaratıklar sırtarak üstüne yürümeye başlamıştı.

"Kiminle berabersin? Söylesene!"

"Ne de güzelsin be!"

"Adın ne? Meşhur musun?"

“Herhalde öyle. Şuna baksana.”

“Prensin hareminden misin? Belki de Wellington’ın?”

“Hayır, Harriet Wilson’ın kardeşlerinden biri olmalı, öyle değil mi hanımefendi? Bunun gibi kızlar istedikleri herkesi parmaklarında oynatırlar.”

“Beyler, yanıyorsunuz.” Adamlar ağızlarını açıncaya kadar, Daphne onlardan zarar gelmeyeceğini düşünmüştü ama şimdi dehşet içinde oradan uzaklaşmak istiyordu.

Ah, bu ne tuhaf bir durumdu.

“Kesin Drury Bulvarı’nda dans etmişsiniz, değil mi?”

“Hayır, ben bir aktris ya da dansçı değilim. Korkarım şarkıcı da değilim—”

“O zaman ressamalara modellik yapıyorsunuzdur!” dedi adamlardan biri heyecanla. “Çıplak tablon var mı hiç?”

“Lütfen. Ben sadece normal bir insanım! Şimdi, sohbetiniz çok hoş olsa da, benim hemen gitmem gerekiyor.” Sakin bir ifadeyle, gülümseyerek, geri geri, ahır kapısına doğru ilerlemeye başladı –sanki bu Bucket Sokağı’nda işe yaramış gibi!

Adamlar neden onun peşinden geliyorlardı? Her biri diğerinden daha ahmak, büyülenmiş üç köleye benziyorlardı.

“Sanırım siz beyler, işinizin başına dönmelisiniz—”

“Kızdan uzak durun.”

Bu sert emir, Daphne’nin birkaç adım gerisinden gelmişti. Olduğu yerde donakaldı; bu boğuk, aşına sesin sertliği karşısında bedeni baştan aşağı titremeye başlamıştı.

Ufak bir çığlıkla arkasına döndü ve Max’in ahırdan içeri girdiğini gördü; siyah pelerini arkasından dalgalanıyordu. Yüzü öfkeden çarpılmış, açık yeşil gözleri demir gibi sert bir ifadeye bürünmüştü.

Arkasında, ardına kadar açılmış ahır kapısının dışında, bir başka seyis onun siyah aygırını tutuyordu.

“Max!” diye haykırdı Daphne şaşkınlıkla. “Burada ne yapıyorsun?”

Az önce kendisini sıkıştıran üç seyis Max'i görünce toz olmuşlardı.

Siyah binici eldivenlerini çıkararak hızla üzerine gelen Max'i gören Daphne, seyislerin akıllıca davrandığını düşündü.

“Merhaba Daphne,” dedi marki sertçe. “Seni eve götürmek için geldim.”

Bölüm On Üç

Daphne Max'i görmenin şaşkınlığıyla, "Ah, hayır, bunu yapmayacaksın!" dedi ve kalbi yerinden fırlayacak gibi çarparak arkasını dönüp koşmaya başladı. Max'in onu nasıl bulduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu, ama artık adamın bitmek bilmeyen acımasız ısrarını bildiği için, kontrolü yeniden onun eline bırakamayacağını biliyordu.

"Daphne buraya gel!"

Bu emir karşısında dişlerini gıcırdatarak, markiyi duymazdan geldi.

"Benden kaçma." Max'in ayak seslerinin hızlandığını duydu.

Arayı açmak için hızla ters yönde ilerleyerek ahır koridoruna yöneldi.

Max onu hızla ve korkusuzca takip etti. "Lütfen durup benimle konuşur musun?"

"Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok, lordum."

"En azından iyi olduğunu söyle!"

"Elbette iyiyim!" Daphne bir yandan hızlanırken, bir yandan da omzunun üstünden geriye baktı. "Sen olmadan

başımın çaresine bakamayacak kadar zavallı olduğumu mu sanıyordun? Ben gayet iyiyim!"

"Ama baban değil. Senin için çok endişeleniyor."

"Hıh," dedi Daphne. "O bunu hak etti."

"Babanı suçlama. Beni suçla."

"İkinizi de suçluyorum!" Daphne, Max'ten kaçma gayretiyle, neredeyse yolunun üstündeki bir kediyi eziyordu. "Kahretsin." Kaşlarını çatarak omzunun üstünden tekrar baktı. Marki arayı kapatıyordu. "Beni rahat bırak!"

"Hayır. Tüm günümü, yeniden ortadan kaybolasın diye seni arayarak geçirmedim ben."

"Burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Bu önemli değil."

"Willie yüzünden, değil mi? Zaten bu sabah çok şüpheli davranıyordu. Beni gammazladığını hissetmiştim! Eve mektup yazdı, değil mi?"

"Daphne, kız ölesiye korkmuş –hem kendi hem de senin güvenliğinin için yapmış. Hepimiz endişelendik. Nasıl böyle evden kaçarsın?"

"Ah, senin olan mal kaçtı diye mi endişelendin?" dedi Daphne, benekli bir atı bahçeye çıkaran bir seyisin yanından geçerken. "Merak etme. Büyük halamla konuştuğumda parayı da geri vereceğim."

"Ben kimseden bir şey istemiyorum. Kahretsin, durup benimle konuşur musun?"

"Sana söyleyecek başka sözüm yok."

Max iç geçirdi ve onun peşinden gitmeyi bıraktı.

Daphne'nin yüreği yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Koridorun sonundaki ayırmadan sola döndü ama kendini çıkmaz bir yolda buluvermişti. Koridorun bu tarafı, ardıye odasının kapısına çıkıyordu. Geri dönmek zorunday-

dı ama Max ona doğru gelmeye başlamıştı bile; Daphne onun ayak seslerini duyabiliyordu ve arkasına baktığında. Max'in ahırdaki bölmelerin arasından üzerine doğru geldiğini gördü.

Kolundan yakalayacağını bildiğinden, markinin yanından hızlıca geçme fikrini hemen kafasından sildi. Etrafına bakındı ama kaçılabilir tek noktanın samanlığa çıkan tahta merdiven olduğunu gördü. Merdivenin başına geçti, ilk basamağa adım attı ve tırmanmaya başladı.

"Daphne, ne yapıyorsun?" diye sordu Max bıkkınlıkla. "Aşağı in lütfen."

Uzanıp onu belinden yakalayınca, Daphne, "Beni rahat bırak!" diye bağırdı.

Max onu çekerek merdivenden ayırmaya çalıştı ama Daphne sıkıca tutunmuştu ve markiye sıkı -ama yine de canını acıtmayacak kadar hafif- bir tekme savurdu. Ne de olsa Max'in güzel karnı taş kadar sertti. Bu tekme sadece Max'in onu bırakması için atılmıştı.

Max onu bıraktığı anda Daphne hızla merdiveni tırmandı ve tavan arasındaki samanlığa çıktı.

Markinin takip etmesini engellemek için de hemen merdiveni itti. Merdiven gürültüyle yere düşünce yakındaki atlar ürküp, huysuzlukla kişnediler. Max de düşen merdivenin altından kaçmış, küfrediyordu.

Hah,

Daphne hemen başka bir çıkış bulmak için etrafına bakındı. Eğer bahçeye ulaşip hana doğru koşarsa, han sahibiyle eşi onu bu yakışıklı şeytandan korurlardı.

En azından, marki bıkip eve dönene kadar kendini odasına kilitleyebilirdi. Bir parça suçluluk duyarak, merdiveni attığında Max'i yaralamış mı diye bakmaya karar verdi.

Yüreği çarparak samanlığın ucuna geldi, markinin gayet sağlıklı olduğunu ve bir sonraki merdivene doğru koştuğunu görerek ufak bir çığlık attı.

"Kahretsin!" Merdiveni düşürmek için ileri atıldı ama bu yarışın galibi Max olmuştu.

Max yukarı çıkıp birkaç adım ötede, merdivenin başında görününce, Daphne olduğu yerde kaldı.

Marki, gözlerinde şeytani bir ışıltıyla, aynı Daphne'nin yaptığı gibi, diğer merdiveni itti.

Daphne'nin ağzı açık kalmıştı.

Şimdi ikisinin de kaçacak yeri yoktu!

"Ah, ne zekice, Rotherstone! Nasıl aşağı ineceğiz şimdi?" diye haykırdı.

"İnmeyeceğiz," diye yanıtladı Max. "Bu işi çözünceye kadar buradayız."

Bu sırada ahırdaki seyislerden birinin sesi geldi: "Merdivenleri aşağı atmayı keser misiniz? Atları korkutuyorsunuz!"

"Bize bir dakika müsaade edin, beyler!" dedi Max. "Ben sizden isteyene kadar o merdivenleri yerine koymazsanız her birinize birer altın. Hanım arkadaşım ve benim çözmemiz gereken ufak bir mesele var da."

"İşte, yine altınları saçmaya başladın," dedi Daphne; bir altın bu insanların en azından bir gecelik maaşları olmaydı.

Ama seyislerin kendi aralarındaki mırıltılarını duyunca dişlerini sıktı ve öfkeyle Max'e baktı. "Bir zenginin pilici olduğunu biliyordum işte," demişti seyislerden biri.

Max bir kaşını kaldırdı. "Hepsi bu kadar, beyler. Şimdi bizi biraz yalnız bırakın, olur mu?"

Adamlar istekle, "Hemen efendim!" diye yanıtladılar.

“Mercimek fırında,” dedi içlerinden biri sessizce; diğ-
leri arkadaşlarının sözü karşısında kaba kahkahalar attılar.

Seyisler çifti yalnız bırakmak için dağılırken, Daphne
başını iki yana sallayarak Max’e baktı.

Bu duruma itiraz etmenin ya da seyislerden birine mer-
diveni uzatmayı söylemenin bir anlamı yoktu; adamın sert
yüzündeki düşünceli bakışlardan, tatmin olana kadar peşi-
ni bırakmayacağı anlaşılıyordu.

Tek seçeneği, şeytaniyle yüzleşmekti.

Uzun, kaslı, siyahlar içindeki marki, çizmesinin al-
tında samanları ezerek ona doğru geldi. Sabit gözlerle
Daphne’nin yüzüne bakıyordu; samanların avluya atılabil-
diği, ön taraftaki dikdörtgen pencereden giren altın rengi,
tozlu güneş ışığı, Max’in çene ve yanaklarının sertliğini bir
parça yumuşatıyor gibiydi.

“Tüm istediğimi Bayan Starling, bir saniyenizi verip
beni dinlemeniz.”

“Dün gece duyduklarımı bana yetti,” dedi Daphne kol-
larını göğsünde kavuştururken. “Ayrıca fikrimi değiştir-
mem için beni ikna etmeye falan da çalışma. Kızgın olmaya
hakkım var. Eğer tüm bencilliğinle beni elde etmeye ça-
lıştıysan, bunun suçlusu kim? Elbette ben değilim. Şimdi
sen de sosyetenin önünde rezil oldun işte. Hepsini kendi
kendine yaptın. Dün gece tam bir canavar gibi davrandın,
biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedi marki sıkılmış dişlerinin arasından.

“O yüzden buradayım. Senden özür dilemek için.”

Max’in özü, Daphne’yi oldukça şaşırtmıştı; bir kaşını
kaldırdı.

Marki iç geçirdi, durdu ve ona acı dolu, kısacık bir bakış
attı. “Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum.”

Daphne dikkatle baktı. "Demek özür diliyorsun."
"Evet."

Daphne, markiye olan zafiyetini bastırmaya çalışarak tetikte, "Neden sana inanayım ki?" diye itiraz etti. "Sen istediğini almak için her şeyi söylersin. Bunu çoktan kanıtladın zaten. Bunun son numaran olmadığını nereden bileyim?"

"Çünkü gerçek bu!" diyen Max gözlerini indirerek yere bakmaya başladı. "Üzgünüm. Tahmin edebileceğinden daha fazla. Ne yaptığımı, ikimiz için de bu işi nasıl berbat ettiğimi anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Daphne'nin yüreği titredi ve Max'i saran ümitsizlik onun da ruhuna işledi, ama bu sefer kolay kolay teslim olmayacaktı. "Tamam o zaman." Yutkundtu ve çenesini kaldırdı. "Eğer gitmeni sağlayacaksa özrünü kabul edeceğim."

Max başını tekrar kaldırarak, "Teşekkürler," dedi. "Ama korkarım, buradan sen olmadan ayrılmayacağım."

"Ne?"

"Babana. seni bulup güvenle eve götüreceğime söz verdim."

"Ah, öyle mi?" diye bağırdı Daphne yanakları öfkeyle kızarıırken. "Siz ikiniz, ne çift ama! İkiniz de cehenneme gidebilirsiniz, çünkü seninle hiçbir yere gelmiyorum Lord Rotherstone. Seninle evlenmeyeceğim ve senin de bana ne yapmam gerektiğini söylemeye hakkın yok!"

"Ah, Tanrım," diye homurdandı Max sessizce. Acı ve hüsrân dolu bir gülümsemeyle, bir saman balyasının üstüne bezgince oturdu.

Durduğu yerde öfkeyle titreyen Daphne'nin burun delikleri açılıp kapanıyordu.

“Eğer beni dinleyecek olursanız, evden kaçmanız için bir neden kalmadığını söylemeye çalıştığımı anlarsınız Bayan Starling. Bu talihsiz macerayı sonlandırın da hepimiz evlerimize dönelim.”

“O nedenmiş?”

Max, ona sertçe baktı. “Peşini bırakıyorum.” Başını eğdi. “Sen kazandın Daphne. Teklifimi geri alıyorum. Babanla konuştum. Onun maddi sorunlarını halledeceğiz –eminim kolaylıkla çözülecek bir şeydir– ama asıl konu şu: Sen artık nişanlı değilsin. Bunu yüzüne söylemek için buraya kadar geldim. Buraya seni yakalamak ya da seninle evlenmek için gelmediğime seni temin ederim. Sadece senin için endişelendiğimden ve babana söz verdiğimden buradayım. Ne de olsa,” diye mırıldandı, “kaçmanın asıl nedeni benim.”

Daphne’nin bunu sindirebilmesi için uzunca bir süre geçmesi gerekmişti.

“Yani,” dedi yavaşça, “artık benimle evlenmek istemiyor musun?”

Dün gece, babasının ayarladığı nişanı atarken, istediği tek şey buydu, ama Max şimdi bunu kabul edince, Daphne dengesi bozulmuş gibi şaşkınlığa düşmüştü.

“Benim ne istediğim önemli değil,” dedi Max üzgün bir iç çekişle.

“Tamam,” dedi Daphne şüpheyle. “Az kalsın unutuyordum. Zaten en başından beri istediğin kişi ben değildim, değil mi? Ben sadece senin Albert’tan aldığın intikamdım.”

“Eğer istiyorsan buna inanabilirsin.”

“Benimle evlenmek istemenin gerçek nedenini niye açıklamadığını şimdi anlıyorum. Londra’daki tüm o kızlar

arasından beni neden seçtiğin konusunda hep yalan söyledin.” Daphne başını iki yana salladı ve ağlamamak için kendini zor tuttu. “Kendimi o kadar aptal hissediyordum ki Max, çünkü sana neredeyse inanıyordum.”

“Ve inanmalısın da!” Marki gözlerinde kıvılcımlar çakarak doğruldu. “Sana söylediğim her şey doğrudu.”

“Hı-hı.”

“Benim yerime Albert’in sözüne mi inanacaksın?” dedi Max. “Etrafta dolaşıp senin hakkında yalanlar söyleyen adama mı? Sence o benim hislerim konusunda bir şeyler biliyor olabilir mi?”

“Ama inkâr etmedin ki.” Daphne’nin gözleri yaşlarla dolmuştu. “Albert beni içeren bir yarışa girdiğini söylediğinde senin verdiği tek cevap, ‘Açıklayabilirim.’ olmuştu. Bence bu onay sayılır! Ayrıca kulağa da mantıklı geliyor!” Daphne üzgün görünen markiye baktı. “Teklifin daha en başından beri mantıksızdı. Beni seçme nedenlerin soğuk ve çıkarıcıydı, ayrıca hepsi de senin isteklerin ve ihtiyaçlarınla ilgiliydi. Sonra benim çenemi de aynı kardeşine yaptığın gibi kapadığını görünce—”

“Artık bunlar niye umurunda ki,” dedi Max sertçe. Elini saçına götürdü; belli ki sabrı tükeniyordu. “Dün gece Carew işimize burnunu soktuğunda sen beni zaten hayatından atmıştın. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Aramızdaki her şeyin iyi gittiğini sanıyordum!”

“Ah, bana bizim evin salonunda yaptığın o şeylerin aramızı düzelterceğine inanıyor olamazsın!” diye fısıldadı Daphne; yaşananları hatırlayınca yanakları kızarmıştı.

Max ona baktı ve kollarını iki yanına bıraktı.

Daphne başını iki yana salladı, sonra sabırsızlıkla parmağını alnına götürdü. “Max—cidden. Başından beri böyle

taktikler uygulamak, oyunlar oynamak yerine, eğer bana karşı açık olmayı deneseydin, şansın çok daha fazla olurdu!”

“Ben oyun oynamıyorum.”

“Ah, evet, oynuyorsun!” diye haykırdı Daphne. “Seni Bucket Sokağı’nda ilk gördüğüm gün sarhoş taklidi yaparak o adamlara saldırdın, hem de—”

“Senin o değerli kışını kurtarmak için hayatım!”

“Her şeyi bir gizem havası içinde yapmak zorundasın, değil mi? Buna katlanamıyorum artık!” diye bağırdı Daphne. “Tutku dışında bana karşı neler hissettiğini bile bilmiyorum! Aramızda olanları netleştirebilmem için neden bana karşı dürüst olmuyorsun Max?” Daphne kendini tutamayarak, üzüntülü bir şefkatle uzandı ve Max’in yüzünü avuçlarının içine aldı. “Başından beri senden hoşlanmıştım.” Bu, duyguları hakkında söyleyebileceği en alçakgönüllü cümleydi. “Ama duygularımın beni ele geçirmesine izin vermedim çünkü sana hiç tam anlamıyla güvenemedim.”

“Bana güvenebilirsin,” diye fısıldadı Max, elini onun elinin üstüne koyarak. “Senin için her şeyi yaparım Daphne.”

“Kalbini bana açmak dışında,” diye yanıtladı Daphne. “Nedenini artık biliyorum. Çünkü beni elde etme arzusunun asıl nedeni ben değil, Albert’miş.”

“Tanrım bana sabır ver!” Max ondan uzaklaştı ve arkasını dönerek bir süre öyle kaldı.

Daphne, markinin omuzlarının öfkeyle titrediğini görebiliyordu.

Max bir süre sonra, “Tamam,” dedi. “Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun? İtiraf ediyorum o halde.” Yavaşça

Daphne'ye doğru döndü ve ihtiyatla gözlerine baktı. "Gel-
lin arayışımın asıl sebebi atalarımı, bu doğru ve ailemin
kötüye çıkmış adı yüzünden, asil, sevilen, sosyeteye yeni
takdim edilmiş kızların peşine düştüm -ama dürüst ol-
mam gerekirse böyle kızlar beni sıkıntıdan öldürtüyor.
Çocukken baş düşmanım olan adamı reddeden Daphne
Starling adında bir kızın varlığından haberdar olunca...
onunla bir parça flört etmenin eğlenceli olacağını düşün-
müştüm, itiraf ediyorum. Ama, Tanrım, Daphne," diye
fısıldadı. "Sonra seni gördüm."

Daphne, Max'in tutku dolu bakışları karşısında ürper-
diğini hissetti ve bu zayıflık belirtisi karşısında kendini
uyardı. Max ona tekrar baktığında, Daphne'nin dizlerinin
bağı çözüldü.

Max başını iki yana salladı. "Seni ilk gördüğüm anda
her şey değişti. İçimde bir şeyler değişti. Seni tanıdıkça...
derinden etkilendim."

"Öyle söyleme," dedi Daphne belli belirsiz bir fısıltıyla.
"Artık çok geç. Sana inanmıyorum. Söylediklerinin yalan
olduğunu biliyorum."

"Aziz Michael üzerine yemin ederim, doğruyu söylü-
yorum."

Daphne, adamın büyüleyici cazibesine yeniden kapıl-
maktan korkuyordu, ama yine de yemine inanmaya eği-
limliydi, çünkü evindeki, üzerinde baş melek tasviri bulu-
nan renkli pencere camını hatırlamıştı. Bu meleğin Max
için çok önemli olduğu belliydi. Ayrıca, asma samanlık
katı Max'in sözlerinin samimiyetiyle dolmuş gibiydi.

"Sadece güzelliğinden bahsetmiyorum," diye ekledi
Max. "Daha önce de güzel kadınlar tanıdım. Hatta bu ko-
nuda pek sıkıntı çekmediğimi söyleyebilirim, ama hiçbir

sana benzemiyordu. Hiçbiri benzemiyor. Hiçbirine güvenememiştim.”

“Bana güveniyor musun?”

“Evine geldiğim ilk gün bunu söylemişim.”

“O halde bana karşı açık olmak neden bu kadar zor?”

Max, başını iki yana sallayarak yavaşça, “Bilmiyorum,” dedi. “Ben böyleyim işte. Tek bildiğim şu: Edgcombe balesinde beni bulan ve gidip gitmediğimi umursayan tek kişi sendin. Sen benimle konuştun ve ben de seni... büyüleyici buldum.” Max, Daphne’ye baktı, sonra başını eğdi. “Doğru, o gece gitmek zorundaydım, ama o andan itibaren, aradığım kadın olduğunu anlamıştım. Ve o zamandan beri ne zaman bir araya gelsek, bunu daha da kuvvetli şekilde hissettim.” Duraksadı. “Daphne, kusura bakmazsan, ben hislerini belli edebilen biri değilim. Söylediğin gibi, eğer sunduğum sebepler sana inandırıcı gelmediyse, bunun nedeni büyük ihtimalle sana olan hislerimin ödümü patlatıyor olması.”

Daphne, Max’in söylediklerini hazmetmek için elinden geleni yaptı. “Benden korktun mu?” diye mırıldandı şüpheyle. Max hiçbir şeyden korkacak bir erkek gibi görünmüyordu.

Marki başını yavaşça salladı. “Sana olan tutkumu mantık çerçevesine oturtmak için çabalayıp duruyorum. Kendime bunun, soyumun devam edebilmesi için ayarlanan basit bir evlilik olduğunu söyleyip duruyorum. Endişe edecek bir şey yok, diyorum. Ama hissettiklerim hiç de öyle değil.”

Daphne neredeyse duyulamayacak bir sesle, “Ne hissediyorsun Max?” diye sordu.

Max, Daphne orada yokmuş gibi uzunca bir süre dü-

şündü. "Kaybolmuş gibi. Daphne... bu, ne yaptığını her zaman bilen bir erkek için hiç de kolay bir his değil."

Daphne gözpınarlarına yaşlar dolduğunu hissetti. Onu kollarına almak istiyordu. Max birçok konuda usta olsa da, gönül ilişkileri söz konusu olduğunda o kadar çaresiz kalıyordu ki! Belli ki Daphne'ye ihtiyacı vardı.

"Ben böyle bir şeyi hiç yaşamadım ve inan bana bugüne kadar çok şey yaşadım. Ama bunu değil. Asla... senin gibi biriyle karşılaşmadım. Sabah uyandığımda aklıma ilk gelen ve gece yatarken en son düşündüğüm şey sensin. Beni yanlış anlama, bu kaybolmuşluk hissi, kesinlikle zavallılık değil," dedi Max. "Seninle birlikteyken müthiş zevk alıyorum. Eğer üzerine fazlaca geldiysem Daphne, bunun nedeni, seni kaybetmek istemeyişim. İçimde yeni kapılar açtın... ah Tanrım, saçmalıyorum." Gözlerini kapadı ve arkasını döndü. "Beni şu an vur da her şey burada bitsin lütfen, olur mu?"

"Seni vurmak istemiyorum." Daphne, gözüne dolan yaşlar yüzünden, görmekte zorlanıyordu. "Ve bence hiç de saçmalamıyorsun." Titreyen dizleri onu daha fazla taşımayacaktı, bu yüzden yakındaki bir saman balyasının üstüne oturdu.

"Şey." Max gözlerini açtı ve başı eğik, elleri belinde, dikildi. "Nedense," dedi alçak ama ağır bir sesle, "senin de aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm. Ama sonra, dün gece aramızdakilerin hittiğini söyledin. Anlayamadım. Hâlâ da anlamıyorum." Yorgun bir iç çekişle omuzlarını kaldırdı. "Seni geri kazanmak için ne yapmam ya da söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bildiğim her şeyi denedim ve hiçbirisi işe yaramadı. Dün gece, seni gerçekten kaybettiğimi anladığımda, kontrolümü kaybettim."

“Şey, Max, evet, ama Albert da seni kışkırttı,” dedi Daphne dikkatle. “Eğer isteseydin Carew kardeşlerin üçünü de orada çok daha fena benzetebileceğini ikimiz de biliyoruz.”

Max gözlerini kaçırarak omuz silkti. “Sana, ben varken hiçbir erkeğin seni aşağılayamayacağını söylemiştim, Albert da bunu yaptı. Ama yine de onunla hesabımı daha sonra halletmeliydim, senin gözünün önünde değil. Ah, bu kadar yeter,” dedi, aralarında oluşan tehlikeli hisleri defetmek için elini sallayarak. “Bahane bulmuyorum. Benden kurtulmakta haklısın ve bu konu burada kapanmıştır. Ben sadece denediğim farklı yollar için... seni istediklerimi yapmaya zorladığım için özür dilemek istemiştim. Önemli olan senin ne istediğin.” Derin bir nefes aldı ve cesurca konuşmaya devam etti. “Benim hakkımda verdiğin her kararı kabul edeceğim. Eğer sadece arkadaş olarak kalmak istiyorsan, tamamdır. Eğer benimle bir daha konuşmak istemezsen, yanına bir daha yaklaşmam. Eğer seni rahatsız edenlerle baş edecek bir fedai istiyorsan, söylemen yeterli. Hangi kararı verirsen ver, isteklerine saygı duyacağım. Benim en büyük derdim, Bayan Starling, sizin mutluluğunuz.”

Daphne gözyaşlarına karşı verdiği savaşı kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu. Dudakları titriyor, yaşlar gözpınarlarında birikiyordu. Acı dolu son itirafın zamanı gelmişti. Daphne bunu söylemeye korkuyordu ama kelimelerin dudaklarından dökülmesine izin verdi:

“Max, gerçekten istediğim tek şey, beni ben olduğum için seven biriyle evlenmek. Fazla şey mi istiyorum?”

“Hiç de değil!” Max bir anda onun önüne gelmiş, üstünde oturduğu saman balyasının önünde diz çökmüştü.

Ellerini avuçlarının içine aldı ve samimiyetle gözlerine baktı. "Bunu hâlâ yapabilirsin."

"Max." Daphne başını eğdi. Birleşmiş ellerinin üstüne bir çift gözyaşı düştü.

Max alnını onun alnına dayadı ve sessizlik içinde durdu; cesaretini toplayarak, "Daphne?" dedi.

"Evet?" Daphne, Max'in konuşmasını beklerken nefesini tutuyordu.

"Eğer seni, sen olduğun için seversem," diye fısıldadı Max, "sen de beni, ben olduğum için sever misin? Unvanım, altınım için değil. Bazen arsız bir hergele gibi davranışımı bilerek. Böyle birini sevebilir misin?"

"Ah, Max," dedi Daphne hıçkırarak. "Zaten seviyorum."

Max, onun gözlerini görebilmek için biraz geri çekilerek, şaşkınlıkla sordu: "Seviyor musun?"

Burnunu çeken Daphne anlayışla başını salladı. "Dün gece o yüzden nişanımızı bozmaya çalıştım."

Max kaşlarını çatı. "Affedersin, nişanı beni sevdiğin için mi bozmaya çalıştın?"

"Evet, benim için imkânsız olan bir şeydi! Anlamıyor musun? Benim fikirlerimi hesaba katmaman -aşkımla karşılıksız kalmasını istemiyordum! Hâlâ gücüm varken, seni kendimden uzaklaştırmaktan başka ne yapabilirdim? Asla ulaşamayacağım birine âşık olduğum bir cehennem hayatı istemiyordum. Aşkımın karşılık bulmasını istiyordum."

Max, onun yüzünü avuçlarının içine alıp gözyaşlarını parmaklarıyla silerken, "Bulacak. Bulacak," diye fısıldadı. Yaklaştı ve alnına tutkulu bir öpücük kondurdu.

"Şimdi böyle söylüyorsun," dedi Daphne, Max geri

çekilirken. "Ama ya yarın ne olacak? Anlaşılması çok zor birisin ve kardeşinin ziyaretinden sonra yaptığın gibi içine kapandığında neler hissettiğini nereden bileceğim? Özellikle bana karşı ne hissettiğini bilmezsem, evlilik gibi özel bir ilişkide kendime nasıl güvenebilirim ki? Bir kadının, hayatının kontrolünü kocasına bırakması bekleniyor, eğer senin kim olduğunu gerçekten bilmezsem, bunu yapmayı bırak. sana kalbimi nasıl verebilirim?"

Max, Daphne'nin söylediği her sözcüğü düşünerek onun gözlerine baktı.

"Max, eğer evlenince kendimi tamamen sana bırakacağsam, senin de aynısını yapmanı istiyorum. Belki kadınların çoğu buna cesaret edemez ama ben senin hâkimiyetinde, sana bir yabancı gibi yaşamaya katlanamam. Cemiyet böyle evliliklerle dolu—"

"Yüce Tanrım, eğer evliliğimizin böyle olacağını düşündüysen, hayır demekte ısrar etmen çok normal! Sevgili meleğim, evliliğimiz hiç de böyle olmayacak," dedi Max sükûnetle.

"Olmayacak mı?"

"Öyle olması gerekmiyor, Daphne. Lütfen dinle." Max, onun elini dudaklarına götürdü, parmaklarını öptü ve devam etti. "Seni kontrol etmek ya da yönetmek istemiyorum. Cemiyetin geri kalanının nasıl yaşadığı kimin umurunda? Onların kurallarına uymak zorunda değiliz. Sence benim hayat tarzım bunun bir kanıtı değil mi? Bize uyan bambaşka bir yaşam tarzı bulabiliriz."

"Yani... geleneksel olmayan bir evlilik gibi mi?"

"Bir aşk evliliği gibi," dedi Max şefkatli bir bakışla. "Kendi ülkemizi kuracağız ve sen de kraliçem olacaksın."

"Ah, Max!" Max'in gözlerine bakan Daphne, adamın

içtenliğine hayran kalmıştı. Bu, sadece Max'in söyleyeceği bir şeydi.

"Ben seni yönetmeye çalışmıyorum bir tanem. Sadece senin sevgini istiyorum." Max başını iki yana salladı. "Tanrım, bunu itiraf etmeyi hiç istemiyordum."

"Neden?"

Max sessizce, çekinerek, "Beni hiç kimse sevmedi," dedi. "İşte bu nedenle, senin deyiminle, açık değilim. Sanırım beni ne kadar az tanırsan, beni sevmeye olasılığının o kadar artacağını düşündüm."

"Ah Max!" diye haykırdı Daphne şefkatle. "Canım, öyle yanılıyorsun ki."

Max acı dolu bakışlarla ona iyice sokuldu. "Ne yapmamı istediğini söyle. Seni hayatımda görmek için her şeyi yaparım. Baştan başlasak olur mu? Eğer bana bir şans daha verirsen, her günümü seni mutlu edecek şeyler bulmak için harcarım."

Şaşkına dönen Daphne, Max'in yüzünü avuçlarının içine aldı ve onu tüm kalbiyle öptü. Max de yumuşak bir iniltiyle, ellerini onun beline dolayarak karşılık verdi.

Başta çekingen davranıyor, öpüşmelerinin hızını Daphne'nin belirlemesine izin veriyordu ama Daphne'nin içinde yanan ateş birden büyümüştü. Onu okşayıp kavrayarak kendine doğru çekti. Max de kollarını ona iyice doladı; bedenleri artık birbirine yaslanmıştı.

Daphne bir yandan Max'in öpücüklerine karşılık verirken, bir yandan da kolunu boynuna atarak saçlarını okşamaya başladı. Öpücükler, bir rüya gibi yavaş ve derindi. Max ağzını onun dudaklarına bastırınca Daphne'nin arzuları daha da alevlendi. Ellerini Max'in kaslı sırtında gezdirmeye başladı. Onu o kadar çok arzuluyordu ki. Max'in,

üstüne çıkması için tek bir dokunuş yetmişti, Daphne'nin başının altındaki samanlar hışırıyordu; Max, ondan bir parça uzaklaşarak, rahat etsin diye kolunu Daphne'nin başının altına koydu.

Max'in gözlerine bakarken, Daphne'nin nabızı yükseliyordu. *Seviş benimle.*

Max kendini durdurmaya çalışarak, nefes nefese, "Beni hüylüyorsun," dedi.

"Ah, Max." Ahşap zeminin üstündeki ince saman tabakası bir yatağın konforunu sağlamasa da, Daphne, üzerindeki adamın ağırlığına bayılmıştı. Ama sonra, Max'in yüzündeki rahatsız bakışı gördü. "Ne oldu aşkım?"

"Belki de benimle birlikte olmamalısın," dedi Max neredeyse duyulamayacak kadar cılız bir sesle. Sesi çok üzgün geliyordu. "Çok bencilce davrandım, ama belki sen—"

"Saçmalama!" Daphne onu susturmak için parmağını Max'in dudaklarına bastırdı. "Bunun benim kararım olacağını söylemiştin."

Max, onun gözlerine baktı; Daphne gelecekleri hakkında konuşuyordu —ve şu an hakkında.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Daphne. "Ve ben hazırım Max."

Max'in gözlerinde arzu kıvılcımları çıktı.

Dudakları bir anda Daphne'nin dudaklarını buldu ve vahşice öpmeye başladı. Kendini o an, hemen orada Max'e verme özlemiyle yanan Daphne, Max'in aşk dolu öpücüklerine aynı şiddetle karşılık verdi.

Ateşli öpücükleri ve göğsünün üstündeki elinin ılıklığıyla kendinden öylesine geçmişti ki, hanın bahçesine gelen bir başka posta arabasının tekerlek gıcırıtlarını duyduğunda, hiç umursamadı.

İki dakika kadar.

Çünkü, görünüşe göre, gelen araba posta arabası falan değildi. Aşağıda koşuşan uşaklar ve duyulan karmaşa, gelenin çok önemli biri olduğunu gösteriyordu.

Başta, aşağıdan gelen sesler samanlıktaki minik aşk sığınaklarına ulaşmamış, Şeytan Marki'nin görünüşe bakılırsa onun isteklerini yerine getirip hemen burada birlikte olmakla ilk sevişme için daha uygun bir zaman ve mekân bulmayı beklemek konusunda zihninde yürüttüğü tartışmayı da bölmemişti.

Ama tam o anda Dul Ejderha'nın haykırışı duyuldu. "Ben buraya yeğenim Daphne Starling için geldim! O kıızı hemen bulun ve geldiğimi haber verin."

Daphne, Lord Rotherstone'un altında şaşkınlıkla inledi.

İkisi de asma katın ucundaki ufak kapıya doğru baktı. Max, "Kahretsin," dedi.

"Tüm bunların anlamı nedir? Bana acil bir durum olduğu söylendiği için, işimi gücümü bırakıp buraya kadar geldim. Bütün gün yoldaydık. Şimdi hemen söyleyin: Yeğenim nerede?"

Wilhelmina'nın sesi duyuldu: "Çok özür dilerim, Düşes Anselm, Bayan Daphne bir süre önce samanlığa gitmişti."

"Şey, eğer sarı saçlı genç hanımefendiden bahsediyorsanız," dedi seyislerden biri, "kendisi samanlıkta. Ve, şey, rahatsız edilmek isteyeceğini pek sanmıyorum efendim."

"Samanlıkta mı? Öyle mi? Daphne Starling! Orada mısın? Hemen ortaya çık!"

Max ve Daphne telaşla birbirlerine baktılar.

Max, "Hadi bakalım," dedi. Daphne'nin üstünden kalkarken Daphne de doğruldu; ama kızarmış yanakları, kı-

rışmış giysileri ve saçlarındaki samanlardan, ne yaptıkları apaçık ortadaydı.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Krizleri sakinlikle idare etmeyi bilen Max'e baktı. "Ne yapacağız?"

Max anlamlı anlamlı bakarak, "Karar senin," dedi.

Daphne bu cümleyi bir süre düşündü. Sonra ne yapması gerektiğini anlamış halde gülümsedi ve Max'i burundan öptü.

Üstünü başını düzelterek ayağa kalktı ve ufak kapıya giderek başını gün ışığına çıkardı.

"Merhaba Anselm Hala! Burada, Yukarıdayım!"

Beyaz saçları sıkıca topuz yapılmış Dul Ejderha başını kaldırdı. Ciddi suratından şaşkınlık okunuyordu. "Tanrı aşkına. Daphne Starling! Düşüp kafanı kırmadan önce hemen aşağı in."

Burası gerçekten de yüksekti.

"Birisi merdiven getirebilir mi?" diye bağırdı Daphne.

Heybetli halası, yanında bir dizi hizmetkârla, azametli arabasının yanında dikiliyordu.

Willie elini gözlerine siper etmiş, şaşkınlıkla Daphne'ye bakıyordu.

Daphne omzunun üstünden asma kata doğru baktı ve elini Max'e uzattı.

Büyük halası, "Hem sen orada ne yapıyorsun bakiyim?" diye sorduğunda, bütün hizmetkârlar gülmemek için kendilerini zor tuttular. Ufak kapıdan Max'in de başı görününce Düşes, "Sana diyorum! O yanındaki adam da kim?" diye haykırdı.

Max ve Daphne bakiştılar. Daphne gülümsedi ve tekrar, heybetli halasına baktı.

"Anselm Hala," dedi. "Bu benim nişanlım!" Halasının

şaşkın bakışlarına rağmen, bu cümleyi kahkahalar içinde haykırmak istemişti.

“Öyle olsa iyi olur zaten!” diye yanıtladı büyük halası. Bakışlarından, başka türlü bir olasılığı kabul etmeyeceği anlaşıyordu.

Her şey halledilmişti. İkili, evlilik yoluna resmen girmişlerdi.

“Hadi, oradan in de nişanlıyı tanıştır!” diye emretti ihtiyar düşes. Tavrındaki yumuşama göz ardı edilemeyecek kadar belliydi.

“Evet efendim!” İkili pencerenin önünden kaybolurken Daphne, Max’in elini tuttu. Görüş alanından çıktıklarında Daphne nişanlısını bir kez daha öptü. Max de kollarını ona doladı.

Daphne’nin kulağına, “Teşekkürler,” diye fısıldadı. “Buna pişman olmayacaksın.”

“Biliyorum.” Daphne sonsuz bir mutlulukla gözlerini kapadı. Bunların hepsi delilik olabilirdi ama Max’in kollarından ayrılmasına izin vermedi. “Bundan sonra sana güveneceğim.”

“Ben de sana, sevgilim.” Arkalarından gelen gürültü, seyislerin merdiveni yerleştirdiklerini haber veriyordu. “Halan,” diye mırıldandı Max. “Hafife alınmaması gereken bir kadına benziyor.”

“Ah, öyledir,” dedi Daphne sırtarak. “Ama endişelenme, çok iyi bildiğin gibi hiçbir kadın senin cazibene karşı koyamaz.”

“Gitsek iyi olur. Ah, Daphne—” Max gülmeye başlamıştı, çünkü kollarını Max’in boynuna sıkı sıkı dolamış olan Daphne, onu bir türlü bırakmıyordu.

Max onun kalbini kazanmıştı ve Daphne de onu asla bırakmayacaktı.

Bölüm On Dört

Londra tanıdık geliyordu.

Drake sokakların ve muhitlerin adını biliyor ama nereden bildiğini hatırlayamıyordu. Hafızası ciddi şekilde hasar görmüş olsa da, günden güne güçleniyordu.

Bavyera'dan buraya yaptıkları zorlu yolculuğun ardından, birkaç gün önce Londra'ya varmış, James'in oda tuttuğu Pulteney Oteli'ne yerleşmişlerdi.

Oradaki ilk sabahlarında kahvaltı yaparken, James, Drake'e *Post* gazetesini uzatmış ve ondan gazeteyi okumasını isteyerek, tanıdık gelen isimleri söylemesini istemişti. Drake memnuniyetle kabul etmişti.

Keşke kendi adını da biliyor olsaydı.

Gerçek bir ilerleme kaydedemedikleri birkaç günün ardından, James bir akşam yüzünde geniş bir gülümsemeyle Drake'e yaklaştı. "Evlat. Bu gece senin için özel bir hediyem var. Benimle gel."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Drake, endişe dolu gözlerle. İşkencecilerin elinde çektiği çilenin ardından, hâlâ korkuyordu.

James, onu kentin lamba ışıklarıyla aydınlatılmış loşlu-
ğuna çıkarırken, “Endişelenme Drake,” dedi. “Çok uzun
süre kilitli kaldın. Bazı eğlenceli dostlarla görüşmenin hoş
olacağını düşündük.”

“Ne demek istiyorsun?”

Talon çirkin bir gülümsemeyle, “Sana bir kız bulaca-
ğız,” dedi.

“Niçin?”

Talon güldü. “Bir kadınla ne yapılacağını da mı unut-
tun? Eh, endişelenme, hatırlarsın.” Drake’i James’in ara-
basına doğru itti.

Bir dakika sonra yola çıkmışlardı. Drake endişeyle
James’e baktı ama ihtiyar koruyucusu sadece başını sallayarak onu cesaretlendirdi.

Çok geçmeden, Haymarket’taki Kraliyet Opera
Salonu’na vardılar. Arabacı, James’in arabasını, iyi giyimli
sanat tutkunlarının ufak gruplar ya da çiftler halinde kü-
melendiği büyük tiyatronun dışında durdurdu.

James arabadan çıkarken, “Burada bekleyin,” dedi. “Ar-
kadaşımıza akşam için uygun bir refakatçi bulacağım. Ta-
lon, perdeyi kapalı tutmayı unutma.”

James gelip geçenlerin Drake’i görmesini istemiyordu.
Teşkilat ajanları her yerde olabilirdi.

Esirlerini, Londra’ya geldiklerinden beri Pulteney
Otelinin odasında ya da arabanın içinde gizli tutmasının
nedeni de buydu.

Konsey’in düşmanlarının, James henüz kim olduğunu
bile öğrenmeden önce Drake’i kaçırmalarını istemiyordu.

James, uysal esirinden hoşlanmaya başlamış olsa da,
Drake’in adını bile hatırlayamaması adamın sabrını zor-
luyordu. Elbette Talon, Drake’in hafızasını yitirdiğine hiç

inanmamıştı. Ama neyse ki James, esir aldıkları ajanın gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için başka bir yol bulmuştu.

Tiyatronun dışında toplanmış insanları incelerken, ihtiyacı olan şeyin, Londra'daki bütün nüfuzlu erkekleri tanıyan bir meraklı olduğunu düşündü. Sır tutmayı başarabilecek üçüncü bir kişi.

Yani, Londra'nın önde gelen fahişelerinden biri.

Bakışları; başına kibarca illeştirilmiş sarı bir peruğu ve göğüslerini gösterecek kadar açık bir dekoltesi olan kırmızı elbiseli, işveli bir kadında sabitlendi. Kulaklarındaki elmaslar ve omuzlarına attığı mink kürküyle kadın, ince bir sigara içiyor ve herhalde Aziz Michael yortusu için Oxford'dan gelmiş olan üç genç lordla oynayıyordu.

James fahişeye yaklaştı ve oynamayı bölmüş oldu. Tüm meslektaşları gibi bu kadın da gerçek gücün kokusunu almış ve ihtiyar ya da çelimsiz olduğuna aldırmadan, adamın uzattığı koluna girmek için gençleri hemen başından savmıştı.

Kadın, katlanmış yelpazesini işveyle yanağına vurarak, "Bu gece sizin için ne yapabilirim, beyefendi?" diye sordu.

"Onlar gerçek elmas mı?" diye sordu James gülerek.

Kadın sigarasının külünü silkeledi. "Onları hak ettim."

James kibarca gülümsedi ama kadının elindeki sigarayı alarak kaldırıma attı ve dumanı eliyle dağıttı. "Genç arkadaşım ile birkaç saat geçirmek ister misiniz, diye merak ettim. Kendisi arabada bekliyor. Sizi tanıştıracabilir miyim?"

Kadın duraksayarak onu ve bekleyen arabayı dikkatle süzdü. *Tanrım*, diye düşündü James, *bu hafif kadınların hisleri de aynı sokak kedileri gibi kuvvetli.*

“Size kimse zarar vermeyecek,” diye mırıldandı. “Arkadaşım savaş sırasında ciddi yaralar aldı. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadı.”

“Ah.” James, kadının kaş çatışının, Drake adına duyduğu üzüntüden kaynaklandığını düşündü. Görünüşe göre bu iyi kalpli bir fahişeydi. “Bacağına falan mı kaybetti zalimlik? Karısı istemiyor muymuş? Zalimlik.”

“Hayır, hayır. Korkarım, kafasından yaralandı. O zamandan beri... aklı pek başında değil. Sanırım ona eşlik ederseniz, kendisine büyük bir iyilik yapmış olursunuz.”

“Elbette.”

“Sizi tanıştırayım mı?”

“Şey, ufak bir para mevzuu var.”

James gizlice, kadının avucuna ufak bir kese altın bıraktı. “Ona karşı nazik olun. Çok şey yaşadı.”

“Kesinlikle anlıyorum büyükbaba. Önden buyur.”

“Pek küstahsınız, değil mi?”

“Kanımda var,” dedi kadın.

James arabanın kapısını kadın için açtı, ama kadın binmeden önce her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için loş arabanın içine iyice baktı.

“Merhaba tatlım. Sana katılabilir miyim? Burada neşelenmek isteyen birileri olduğunu duydum –ah, Tanrım!” diye bağırdı kadın birdenbire. “Westie!”

Drake kadına boş gözlerle baktı.

“Westie, gerçekten sen misin? Tanrı aşkına, inanamıyorum!” Adamın gerginliğini fark etmeyerek, neşeli bir çılgınlıkla Drake’e sarıldı. “Ah, tatlım, o korkunç Boney sana ne yaptı? Orduda olduğunu bile bilmiyordum! Ama dönmüşsün işte! Ah, Westie, aşkım, Tanrı’ya şükür yaşıyorsun.”

“Westie ne?” diye sordu Talon.

Fahişe, omzunun üstünden ama sinirle baktı. “Westwood Kontu elbette.”

“Ah,” dedi James gülümseyerek. Nefesini tutmuş bekliyordu, ama belli ki istedikleri yanıt bulmuşlardı.

Drake başını iki yana sallamaya başladı. “Bu doğru olmaz. Bu ismi daha önce hiç duymadım. Bu kadının kim olduğunu da bilmiyorum.”

“Westie, aşkım, benim, kızıl kedin!” Kadın şaşkınlık içinde James’e baktı. “Kim olduğunu bilmiyor mu yani?”

“Korkarım bilmiyor,” diye yanıtladı James.

“Üzgünüm hanımefendi,” dedi Drake, başı eğik, bedeni gergin.

“Ah, zavalıcık, hiç korkma. Korkunç şeyler yaşamış olmalısın. Ama inan bana, buluşmalarımızda pek güzel geceler geçirdik.” Kadın, Drake’i yanağından öptü ve rujunun kırmızı izini bıraktı.

Drake telaşla kadının öptüğü yeri sildi. “Lütfen onu götürün. Onu istemiyorum, James.”

“Ben götürürüm,” diye homurdandı Talon gülerek.

Kadın kaşlarını çatarak, omzunun üstünden adama baktı.

“Hayatım,” dedi James, “Drake hakkında bildiklerini bizimle paylaşırsan, onun iyileşmesini hızlandırmada yardım etmiş olursun. Örneğin, arkadaşları kimler? Eğer bize isimlerini verirsen Lord Wetwood’u onlara götürebiliriz.”

“Arkadaşlarının siz olduğunuzu düşünüyordum,” dedi kadın gözlerinde aniden çakan bir güvensizlik kıvılcımıyla.

“Evet, elbette arkadaşınız, ama başkaları da olmalı. Yakın arkadaşları var mıdır?”

Kadın, ters giden bir şeyler olduğunu hissetmiş gibi başını iki yana salladı. "Eğer ona bakmak istemiyorsanız, bırakın benimle gelsin. Bir kadının bakımına ihtiyacı var."

"Buna hazır olduğunu sanmıyorum."

"Şey, ben sadece bir fahişeyim, ihtiyar," dedi kadın arsızca omuz silkerek. "Ne bilmek istiyorsunuz, adamın hoşlandığı pozisyonları mı? Geneleve gelir ve diğer şeylerin yanında içki içmek ve şarkı söylemekten hoşlanırdı. Benim tanıdığım Westie böyleydi. Bu yarım akıllı gibi değildi," diye ekledi, aralarına mesafe koymaya çalışıyormuşçasına kayıtsız bir bakışla.

Belki de tehlikede olduğunu fark etmişti.

James kadına baktı. "Tamam. O halde, gidebilirsiniz." Kadının doğruyu söylemediğinden şüphelense de, gitmesine en sonunda izin verdi.

Kadının bakışları, *şükürler olsun*, diyordu. James'in az önce verdiği altın kesesini geri uzattı.

"Sende kalsın," dedi James.

"İstemem. Fahişelerin de onuru vardır lordum." Arabadan indi ve kapıyı ardından sertçe kapattı.

Fahişe sokağın köşesindeki genç Oxford lordlarına katılırken Talon, "Bu kadına güvenmiyorum," dedi.

James kadının etrafını saran üç genci izledi.

"İşte geri döndün kızıl kedi!"

"Az kalsın kalbimizi kıracaktın!"

Kadın, hayranlarıyla birlikte gecenin tadını başka bir yerde çıkarmak için oradan ayrılırken, omzunun üstünden ihtiyatla James'in arabasına baktı.

Talon, James'e döndü. "Peşinden gideyim mi?"

"Hayır." James başını iki yana salladı. "Şimdilik istediğimizi elde ettik. Eğer istersek kadını bulmak zor olmaz."

‘Kızıl Kedi’ pek de göze çarpmayacak bir tip değil.” Sürücüye işaret vermek için arabanın tavanına vurdu. Birkaç saniye sonra yola çıkmışlardı.

Bu arada Drake, o boyalı kadını göndermenin kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu hiç bilemiyordu. Sessizlik içinde Pulteney Oteli’ne giderlerken başını eğdi ve tek kelime etmedi.

Yol boyunca kadının ona nasıl hitap ettiğini düşündü. *Westwood Kontu*. Westwood Kontu muydu yani? Bu isim zihninde hiçbir ışık yakmıyordu.

Pulteney’e vardıklarında James, onu gece için odasına kilitledi. Drake iç geçirdi. Bunu bekliyordu zaten.

James oturma odasında Talon’a alçak sesle yeni emirler verdi: “Artık Westwood Kontu olduğunu bildiğimize göre, ailesinin evini bulmanı ve ajanlarımızdan birini oraya, hizmetkâr olarak sokmanı istiyorum. Eve girdikten sonra adamımız, Drake’in Teşkilat’la olan bağlantısını gösteren bir şey bulmak için her yeri arasın. Ayrıca konuyla ilgili her gelişmeyi de hemen rapor etsin.”

“Anlaşıldı. Dresden Bloodwell’e ulaşmamı da ister misiniz? Şimdiye dek Londra’ya varmış olmalı. Sanırım Malcolm adresi size vermişti.”

“Evet, burada.” James, portatif yazı masasının kilidini açtı ve üzerinde Dresden’in adresinin bulunduğu bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı Talon’a verdi. “Civarda dolaş ve ortalığı kolaçan et ama adama tek başına yaklaşma. Yakında onunla hep beraber iletişime geçip, beladan mümkün olduğunca uzak durduğundan emin olacağız. Sen bu işin icabına bakarken benim de yarın Newgate’te bir görüşmem olacak.”

“Nasıl yani, hapishanede mi?” diye sordu Talon şaşkınlıkla.

“Evet, birkaç ay önce Tavistock’un, Newgate’te gardiyan olan adamlarından biri bana bir not gönderdi. Oradaki mahkûmlardan birinin ısrarla Tavistock’u görmek istediğini söylüyordu. Mahkûmun adı O’Banyon’muş. Simyacı’nın kayıp hazinesi hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia ediyormuş.”

Talon şaşkınlıkla baktı. “Gerçekten mi?”

James omuz silkti. “Göreceğiz. Tavistock artık bizimle olmadığına göre, bahtsız Bay O’Banyon benimle görüşmek zorunda kalacak. Yarın gidip adamı dinleyeceğim ve ona inanabilir miyiz bakacağım. Şu anda bulunduğu yeri düşünürsek, bu konuda kuşkularım var.”

“Simyacı’nın kayıp hazinesi...” diye mırıldandı Talon. “Gerçek olsa ne muhteşem olur, değil mi? O kayıp parşömenlerden biri gerçekten bulunabilse?”

“İnanılmaz bir kuvvete sahip olurduk,” diye yanıtladı James sessizce. “Malcolm’u idaremiz altına almak için tam da ihtiyacımız olan şey.” *Ya da onu tamamen yok etmek için.*

Talon omuz silkti. “Ama yine de O’Banyon’ın sözlerine çok fazla güvenemeyiz. Hem adam niye Newgate’e düşmüş ki?”

“Gardiyanın söylediğine göre O’Banyon hırsız ve isyancıymış. Devlet adına çalışan bir korsan gemisinin ikinci kaptanı olduğunu iddia ediyormuş, ama mahkeme onu korsanlıkla suçlamış.”

Talon alaycı bir ses çıkardı. “Onu ipten kurtarmayı için her şeyi söyleyebilecek birine benziyor.”

“Ona şüphe yok,” dedi James, ama gizem bilimindeki en büyük üstatları olan Valerian adındaki Rönesans dönemi simyacısı da dahil olmak üzere ilk Özgürlük savaşçılarının

keşfettiği hayal bile edilemeyecek gizleri barındıran kayıp yazmaları elde edebileceğini düşününce, gözleri parladı.

“Eğer ikimiz de yarın dışarıda olacaksak, bu maymunla kim ilgilenecek?” diye sordu Talon.

James öfkeyle yardımcısına baktı. “Eğer Westwood Kontu’nu kastediyorsan, arabacım ve birkaç adamımı ona bekçilik yapmaları için bırakacağım.”

Talon başını salladı. “Ben gidip şuna bir bakayım. Hiç sesi çıkmıyor.” Adam odaya giderek kapının kilidini açtı, başını içeri uzatarak kabaca sordu: “Ne yapıyorsun?”

Drake, emredildiği üzere, yatağına uzanmış, gazete okuyordu. Başını kaldırıp adama bakmakla yetindi.

Talon pufladı ve kapıyı tekrar kapatarak kilitledi.

Cehenneme kadar yolun var, diye düşündü Drake. Tek gözü korsan gibi kapalı olan bu hergeleden hiç hoşlanmıyordu.

Kapı tekrar kapandığında, Drake, cemiyet haberlerine geri döndü ve sosyetenin elit çiftlerinin birinin detaylı evlilik haberine bir kez daha baktı.

Düğün burada, Londra’da olacaktı ve yarın sabah yapılacağı yazıyordu.

Gelinin adı tanıdık gelmemişti. Ama Drake, açıklayamadığı bir eminlikle damadı, adı geçen markiyi tanıdığını biliyordu.

Zihninde bir fikir oluşuyordu.

Bu ismi tanıdığını James’e söylememişti. Belki de söylemeliydi. Ama önce, bir yanıt bulmak umuduyla, yarın gizlice bu düğüne gitmesi ve eğer becerebilirse damadın yüzünü görmesi gerekiyordu. İsim öyle tanıdık geliyordu ki...

Rotherstone.

Büyük gün en sonunda gelmişti.

Mutlu bir günün pırıl pırıl sabahıydı, ama başlarında beyaz kuştüyleri bulunan dört atın çektiği ve büyük gün için çiçeklerle süslenmiş, babasının çok nadir kullanılan gösterişli arabasının içinde ailesiyle birlikte yol alırken, Daphne'nin yüzü duvağının ardında gerginlikten solmuştu.

Max'le evlenmek istiyordu ama bugün bittiğinde artık geri dönüş olmayacağı için bir parça korkuyordu da. Bu düşünceyle elindeki buketi öylesine sıkı tutuyordu ki, çiçeklerin narin yapraklarını neredeyse ezecekti.

Starling ailesinin arabası, Hanover Meydanı'ndaki Aziz George Kilisesi'nin önünde durduğunda çalmaya başlayan çanlar, Daphne'nin kalp atışlarını iyice hızlandırdı.

Mayfair'in en gözde kilisesinin sütunları, açık renk kumaşlarla süslenmişti. Kilisenin geniş giriş kapısından kaldırıma kadar döşenmiş beyaz halının iki yanı, içinde çiçekler olan geniş saksılarla süslenmişti.

Daphne içeride, en iyi kıyafetlerini giymiş tanıdık birkaç sima seçti. Zorlukla yutkundu. Şeytan Marki adıyla bilinen bir adamla, bilinmezliklerle dolu geleceğini düşününce, yüreğine dolan korkular tüm bedenini sarıyordu.

Kalbi boğazında çarparak, babasının uzattığı elini tuttu ve arabadan indi. Elbette aralarındaki anlaşmazlığı haftalar önce çözmüşlerdi. Wilhelmina, yerleri süpüren eteğini taşımak için hızlıca Daphne'nin ardından indi.

Müzik yavaşladı ve sustu. Etraf sessizliğe bürünmüştü.

Babası cesaretlendirici bir gülümsemeyle kızına baktı ve kiliseye birlikte girdiler; Daphne ve babası giriş töreni için hazırlanırken, Penelope ve morlar, pembeler içindeki kızları aceleyle yerlerine geçtiler.

Müzik yeniden başlayınca herkes ayağa kalktı.

Babası papazın yanına gitmek için adamın çağrısını gözlerken, Daphne tüm heyecanı ile kilisedeki kalabalığı taradı. Max'in kardeşi Leydi Thurlow'u, eşini ve çocuklarını gördü. Kontes düğünün planlanmasında yardımcı olmuştu.

Daphne, Max'in arkadaşları olan Warrington Dükü'yle Lord Falconridge'i de görmüştü; adamlar, tüm ihtişamıyla etrafına bakınan heybetli bir İskoçyalının yanında duruyorlardı.

Tanrım, bu devasa adam da kim böyle, diye düşündü Daphne; sonra, kilisenin ön sıralarında oturan büyük halası Anselm Düşesi'ni görene kadar bakmaya devam etti. Jonathon yakınlardaydı ve göz göze geldiklerinde sırtarak çocukça el salladı. Daphne de neşeye güldü, arkadaşının şaklabanlığı onu bir parça rahatlatmıştı ama doğru kararı verdiğine hiç bu kadar emin olmamıştı.

Carissa, çirkin kuzinlerinin yanında duruyordu. Kızıl saçlı minyon kız cesaretlendirici bir gülümsemeyle Daphne'ye baktı, bu da Daphne'nin dikkatini tekrar yapacağı iş üzerine yoğunlaştırdı.

Max, olması gerektiği gibi, kilisenin ön tarafında görün-
düğünde, kalan kaygı kırıntıları da sabah pusu gibi buhar-
laşıp kayboldu. Müstakbel kocasını görmek, Daphne'nin
verdiği karardan yeniden emin olmasını sağladı.

Max kilisenin diğer ucundan onun mihraba gelmesini beklerken, koyu mavi ceket ile tam bir hayal prensi gibiydi. Gümüş rengi bir yeleği, krem rengi pantolonu, beyaz, resmi çorapları ve siyah ayakkabıları vardı. Eldivenleri de beyazdı, ceket cebinde beyaz bir gül goncası vardı.

Babası Daphne'yi hafifçe dürterek, ilerleme vaktinin

geldiğini hatırlattı. Bunun üzerine Daphne kendini toparlayarak, annesinin ruhunu onurlandırmak için küçüklüğünden beri öğrenmeye yoğunlaştığı müthiş bir zarafetle ilerledi.

Sade, kalabalık kilisede yavaşça attığı her adımdan sonra Max'e bakıyordu.

Müstakbel eşine yaklaştıkça kalp atışları yeniden hızlandı. Evet, Şeytan Marki'yle evleniyordu ve o sözcükleri söyledikten sonra, artık geriye dönüş olmayacaktı.

Max bu sabah bir başka yakışıklıydı; sinekkaydı tıraşı, arkaya taranmış ve briyantınle yatırılmış siyah saçlarıyla daha da çekici olmuştu. Daphne gözlerini ondan ayıramıyordu. Max'in yanına giderek babasının, kendisini müstakbel kocasına devretmesine izin verdi; bakışlarını Max'ten ayırmıyor, yüreği çılgınca çarpıyordu. Onun yanında olmak, cennette olmak gibiydi.

Max o gün samanlıkta, *beni hiç kimse sevmeydi*, demişti. Bu sözcükler hâlâ yüreğini acıtıyordu.

Ben seni seveceğim, diye düşünmüştü Daphne. O an kararını vermişti. *Seni seveceğim ve sahip olduğum her şeyi sana vereceğim*, demişti tüm kalbiyle.

Max, onun şeffaf duvağının altındaki yüzüne baktı. Daphne'ye elini uzattığında gözlerinde belli belirsiz bir merak vardı.

Daphne elini tutarak ona iyice sokuldu. *Umarım hazırsındır Max, aşkım. Bunu sen istedin.*

Müzik sona eriyordu. Max göz ucuyla bir kez daha ona gizemli, hafifçe şüpheli bir bakış attı. Daphne de ışıltılı bir gülümseyle karşılık verdi, sonra birlikte, elindeki açık dua kitabıyla bekleyen, hafifçe kelleşmeye başlamış papaza doğru döndüler.

Yuvarlak gözlüklerini burnunun üstünden geriye doğru iterek düzelterek papaz, çifte gülümsedi ve topluluğa döndü.

“Sevgili misafirler,” diye söze başladı, “burada bugün toplanmamızın nedeni...”

Evlenmişti işte. Her şey bir anda olup bitmişti.

Birkaç saat sonraki davette Max, en sonunda hedefine ulaşmış, seçtiği hanımefendiyi elde ettiğine inanmakta zorluk çekiyordu.

Arkadaşlarına söylediği gibi, Daphne oldukça büyük bir direniş göstermişti, ama tüm ince planlamalarından sonra, bir kadının yüreğinin, bir erkeğin kontrol edemeyeceği kadar kuvvetli olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde öğrenmişti.

Eğer bu konuda herhangi bir şüphe varsa bile, Daphne'nin törenin sonundaki öpücüğü, bunu ortadan kaldırmıştı.

Papaz, ona gelini öpebileceğini söylediğinde, Max, Daphne'nin duvağını kaldırıp öpmek için eğilmiş, ama Daphne onu kollarına almış ve tutkuyla öpmüştü.

Max bunu beklememişti –cemiyet de öyle. Kilisedeki birkaç kişi gülmüştü ama Daphne bunu umursamayarak, davetlilerin çılgınlıkları ve alkışları arasında Max'in dudaklarına ateşli bir öpücük kondurmuştu. Kilisenin arka tarafındaki Rohan'dan bir ıslık yükselmiş, ama Max bile, gelini onun işini bitirdiğinde kendini biraz mahcup hissetmişti.

Belli ki Şeytan Markizi'ni bulmuştu.

Neşçyle ve şimdiden geceyi düşünmeye başlayarak, Daphne'nin babasının davet için tuttuğu Almack'a doğru

yola çıkmışlardı. Müzisyenler çalışıyor, Londra sosyetesinin en üst tabakasından gelen tebrik ve hediyeler sürüyor. dünyanın en iyi şarap ve likörleri su gibi akıyordu. Masaların üstü yemeklerle doluydu. Çift en sonunda Gunter yapımı çok katlı, beyaz düğün pastasını kesmişti.

Her şey rüya gibi geçip gidiyordu.

Yine de Max, sadece birkaç saattir evli olmasına rağmen, çoktan kendini bu yeni dünyanın bir üyesi gibi hissetmeye başlamıştı.

En sonunda, kayınpederi ve kayınpederinin arkadaş çevresini oluşturan ihtiyar beyefendilerle kutlama mahiyetinde bir puro içmek dışarıya çağırıldı.

Duman bulutunun içeri girip hanımları rahatsız etmesini engellemek için, Almack ve yan taraftaki ahırın arasındaki sokakta toplandılar.

Max puroyu içerken, bir yandan da ihtiyar beyefendilerin, karısının söylediklerini en azından dinliyormuş gibi görünmesi yönündeki tavsiyelerini dinleyerek sırtıyordu. O sırada King Caddesi'nden çıkıp son derece yavaşça ilerleyen bir arabayı fark etti; araba, onların bulunduğu sokağa paralel olarak ilerliyordu.

Max başta arabayı umursamadı. Ücra bir taşra evine gizlenmemiş böyle büyük bir aristokrat düğününü insanlar görmek isteyebilirdi, bu çok normaldi.

Evlilik tarihleri gazetelerin sosyete haberlerinde günler boyunca ilan edilmişti ve hayatlarını başkalarının hayatına burunlarını sokarak kazanan gazeteciler, elbette yakalayabilecekleri her türlü haber için savaşıyorlardı.

Ama sonra, araba iki sokağın kesişimine geldiği zaman, Max arabanın içindeki yolcuyu gördü. Siyah ve kirli, şeritli perdenin ardında bir yüz belirmişti. Max bu yüzü gördüğü anda tanıdı.

Olduğu yerde donup kaldı.

Adamla bir saniyeliğine göz göze geldiler.

Max, gözlerine inanamayarak olduğu yerde kaldı. *Bu bir hayal mi? Halüsinasyon mu?*

Öbür dünyaya göçmüş bir kardeşinin yüzünü görmüş-
tü. Araba hızlanarak uzaklaştı. Max bir saniyeliğine, şaş-
kınlıkla donakaldı.

Drake.

Sonra, kayınpederine ve diğerlerine hiçbir açıklama yapmadan purosunu bir kenara attı. Sokak boyunca koştu, sola döndü, arabayı King Caddesi boyunca takip etmeye başladı.

“Rotherstone!” Lord Starling’in sesini duyabiliyordu. Arkasına bakmadı.

Hızını almış araba şimdi kalabalık St. James Caddesi’ne doğru dönüyordu.

Max kendi aklından şüphe ederek daha hızlı koşmaya başladı, ama şüphesi yoktu. Ne gördüğünü biliyordu ve yüce Tanrım, eğer Drake gerçekten hayattaysa...

Bunun sonuçlarını şu an düşünemiyordu. Emin olmak zorundaydı. Umut ve kaygı verici düşünceler zihnini doldurmuştu. Çeşitli dükkânların önünde duran yayaların yanından koşarak geçti. Arabayı St James Caddesi boyunca, Picadilly Meydanı’na doğru takip etti, arkadaşının adını söylememek için kendini zor tutuyordu.

Eğer bu Drake’sce ve gerçekten de yaşıyorsa, her şey yolunda olsaydı mutlaka durup Max’le konuşurdu. Eğer bulunmak isteseydi elbette. *Yüce Tanrım, Drake karşı tarafa mı geçti yoksa?*

Belki de yanılmıştı. Belki de adam Drake falan değildi. Max delirdiğini düşünmeye başladı ve resmi ayakkabıları-

nın tabanları oldukça kaygan olsa da, daha hızlı koşmaya zorladı kendini. Eğer kış üstü düşmezse şanslı sayılırdı. Trafik, arabanın hızını azaltmasına neden olmuştu ama yine de ayakları üstünde olan Max'in hızının atlara yetişmesi mümkün değildi.

Araba köşeyi döndüğünde Max iki dakika kadar arabayı kaybetti ama nefes nefese, Picadilly'nin köşesine ulaşmayı başardı. Aracın döndüğü sol tarafa baktı ama koca cadde boyunca ilerleyen siyah arabalar denizi içinde aradığı aracı kaybetmişti.

Kahretsin!

Picadilly'nin iki yanında, lüks mağazalar, kulüpler ve kafelerden müşteri almak için bekleyen arabalar duruyordu.

Max iki taraftaki kaldırımları taradı. Drake arabadan inip yola yürüyerek devam etmiş olabilirdi.

Erkek yayalara odaklandı ama neredeyse hepsi şapka taktığı için, yüzleri, melon şapkalar, fötr şapkalar veya çiti siperlikli asker şapkaları tarafından gölgelenmişti. Kendini bitkin hissetmeye başlayan Max, park etmiş arabalardan, kestane rengi ve kahverengi iki atın çektiğı bir arabayı, kovaladığı arabaya benzetti. *Bu olabilir.*

Kendisine bakan yayalara aldırmandan arabaya doğru koştu. Sahip olduğu en resmi kıyafetlerden birinin içinde Londra sokaklarında koşarken, dışarıdan bir aptal gibi görüldüğünü düşündü. Kendi düğün davetinden koşarak kaçan bir damat hakkında cemiyet, daha da önemlisi Daphne kim bilir ne düşünecekti?

Ama Max şu anda bunu düşünemezdi. Eğer Drake yaşıyorsa ve onlara ihanet etmişse, Almack'taki davetliler tarafından kınanmaktan daha ciddi dertleri var demekti.

Park etmiş arabanın yanına koştu ve hiçbir uyarı yapmadan kapısını açtı.

Arabanın içi boştu. Eğer Drake buradaysa, yer yarılmış da içine girmiş demektir.

Arabacı, koltuğundan uzandı. "Yardım edebilir miyim, efendim? Araba mı lazım?"

"O adam nereye gitti? Müşterin?"

Sürücü başını iki yana salladı ve umurunda olmadığını gösterecek şekilde omuz silkti. *Bilmiyorum, umursamıyorum.*

"Buradan ayrılma, seninle konuşacağım!" dedi Max, ama doğru iz üzerinde olduğuna emindi. Arabanın park ettiği yere yakın mağazaları gözden geçirdi. Bir şapkacı, bir pastacı, bir mumcu, bir perdecisi. *Hayır.* Ama kalabalık öteberi dükkânının içine bakınca, dükkânın uzun koridorunun öbür ucunda arka kapıdan çıkmakta olan, siyahlar içindeki adamı gördü.

Dükkân sahibini umursamayarak adamın peşinden koştu. "Hey! Nereye gidiyorsun?"

Arka kapıdan yıldırım gibi çıktı ve hızla bahçeye daldı.

Ama ortalıkta hiç kimse yoktu. Dükkân sahibinin mutfak bahçesi, tuğla bir duvarla çevrilmişti. Aile herhalde dükkânın üst katında yaşıyor olmalıydı. Max dikkatle bahçeyi incelerken bir yandan da kulak kesildi. *Hiçbir şey.* Adamı göremiyor, duyamıyor ama çok yakında olduğunu hissediyordu.

"Drake!" dedi birdenbire. "Ortaya çık!"

Fakat silah arkadaşı yerine, dükkânın öfkeli sahibi, arka kapıdan çıkıp geldi. "Hey! Buraya izinsiz girdiniz! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Bu tarafa geçemezsiniz!"

"Bu tarafa koşan bir adam gördünüz mü?"

“Sizin dışınızda mı?” dedi önlüklü, iri tüccar ellerini beline koyarak. Hırçın bakışlarından, *kahrolası aristokratlar*, diye düşündüğü belliydi.

“Özür dilerim,” diye homurdandı Max ama adama yönelmek yerine duvarın yanına gidip üstüne tırmandı.

“Eğer mülkümden çıkmazsanız polisi arayacağım. Buraya girmeye hakkınız yok.”

“Tamam.” Max duvarın diğer tarafına atlayarak aramaya devam ederken, tüccarın bahçesine Warrington ve Falconridge girdi.

“Max!”

“Siz de kimsiniz?” diye haykırdı tüccar öfkeyle.

“Affedersiniz, buraya arkadaşımızı bulmak için geldik.”

“Şu tarafa gitti.”

Drake’den iz bulamayan Max, sinirle, “Buradayım,” dedi. Dükkân sahibinin duvarını tekrar tırmanarak arkadaşlarının yanına geldi.

Warrington yarattıkları sorun yüzünden adama bir beşlik vermeye kalkışınca adam, “Üçünüz hemen buradan toz olun yoksa polise haber veriyorum. Paranızı falan istemiyorum!” diye haykırdı.

“Neler oluyor?” diye homurdandı Jordan.

Dükkândan çıktılar.

“Drake’i gördüm.”

“Ne?”

Geri dönmediklerinden emin olmak için hâlâ dükkânın önünde dikilmekte olan dükkân sahibinden biraz uzaklaşınca Max arkadaşlarına dalgın dalgın baktı.

“Burada mı?”

“Canlı mı?”

“O olduğuna yemin edebilirim.”

“Yanlış görmüş olmalısın.”

“Olamaz!”

“Biliyorum. Bir kere, Drake yaşıyor olsa, neden bizden gizlensin ki? Ama size söylüyorum, ne gördüğümü iyi biliyorum. Onu buraya kadar takip ettim ama sonra elimden kaçmayı başardı.”

“Onu arayalım. Ne tarafa gitti?”

“Ortadan kayboluverdi! Hepimize hayatımız boyunca öğretildiği gibi,” diye ekledi Max ciddiyetle. “Tam bu noktada—” Etrafına bakındı, sonra başını iki yana salladı. “Her yerde olabilir.”

“Evet, eğer Drake hayattaysa, o zaman onu bulmak zorundayız. Hemen.”

“Biliyorum. Ama anlayamıyorum.” Max şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Olmayan şeyler mi görmeye başladım?”

“Zihninin sana bir oyunu olamaz, değil mi? Nostalji, eski dostların hatıraları falan?” dedi Jordan.

“Ya da hayalet?” diye ekledi Rohan.

Dönüp ona baktılar.

“Ben perili bir şatoda büyüdüm çocuklar. Eğer bir hayalet sizi merdivenden itmeye kalkışmamışsa, hiç yaşamamışsınız demektir.”

“Yardımcı olmuyorsun Rohan,” dedi Jordan, sonra elini Max’in omzuna koydu. “Belki de sen geri dönmene rağmen o dönemediği için suçluluk duyuyorsundur. Hepimiz bu duyguyu tattık. Ve şimdi de sen bu tatlı kızla tanışıp yeni bir hayata başladın, değil mi? Biliyorsun, hepimiz cehennemden payımızı aldık.”

“Hayal görmüyorum Jordan.” Max elini saçlarına götürdü. “En azından, öyle olmadığını düşünüyorum.”

“Dinle, bırak da bu konuyu biz halledelim,” diye mırıldandı Rohan. “Hayalet olsun olmasın, Drake’i biz arayalım. Senin yapacak daha önemli işlerin var.”

“Arabanın sürücüsüyle konuşmayı unutmayın,” dedi Max. “Gerçekten bir şeyler bildiğini sanmıyorum ama sonuçta Drake’i gördü ve onu aldığı yeri tarif edebilir. Elinizden geleni yapın.”

Jordan başını salladı, ama sonra iki arkadaş endişeyle baktı.

Rohan alçak sesle Jordan’a, “Bence ona söylemeliyiz,” dedi.

“Neyi söyleyeceksiniz?” Rohan’ın ses tonu Max’in tüylerini ürpertmişti.

“Jordan, Yaz Sonu Balosu’nda Dresden Bloodwell’i görmüş.”

“Dresden Bloodwell mi... suikastçı olan mı? Londra’da ne işi varmış ki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Onu nerede gördün?”

“Evin içinde. Misafirlerden biriyle birlikte gelmiş olmalı. Balo salonunun duvarına yaslanmış, içeriği izliyordu. O sırada kadının biriyle dans ediyordum, kadından kurtulduğumda Bloodwell ortadan kaybolmuştu.”

“Bana neden söylemedin?”

“Sen çoktan gitmiştin. Carew’la dalaşıp ayrıldıktan sonra oldu.”

“Ama üzerinden üç hafta geçti!”

“Biz meselenin üzerinde çalışıyoruz. Sen merak etme. Hadi ama, senin keyfini kaçırmayacaktık. Ta ki şu işe kadar”

“Bana söylemeyerek mi?”

“Çılgıncasına âşıktın ve evlilik hazırlığı yapıyordun,” dedi Rohan. “Bu yüzden şimdi düğününe geri dönsen iyi olur. Ortadan kaybolarak zaten herkesi endişelendirdin.”

“Kahretsin, insanlara ne söyleyeceğim şimdi?”

“İlergelenin birinin ihtiyar bir kadını soyduğunu gördün ve yardım etmek istedin,” dedi Rohan sakince. “Şimdi git de kahraman olarak övgüleri topla. Endişelenme. Biz arkadayız.”

“Tamam.” Max, öfkeli bir iç çekiş ve içinde büyük bir rahatsızlıkla başını iki yana salladı. “Bu harika işte,” dedi homurdanarak. “Evli bir erkek olarak ilk günüm ve şimdiden yalan söylemek zorundayım.”

Bu hiç hayra alamet değildi.

Beni tanıdı.

Gizlice atladığı pencereye yeniden tırmanarak Pulteney Otel'i'ne geri dönen Drake'in kalbi hâlâ çarpıyordu. James işlerini halledip geri dönmeden önce odasına gitmeliydi. Neyse ki Talon birkaç gün boyunca geri dönmeyecekti, ama tek gözü bantlı adamın nereye gittiğini bilmiyordu.

Dış dünyaya özgürce açılmak tuhafı ama Drake'in yönü şaşmıştı. İçinden bir ses bunu yapması gerektiğini söylemese, kendini esir alan bu adamların yanına neden geri dönmesi gerektiğini bilmiyordu.

Belki de arkadaşı olduklarını söylediklerinde adamlara gerçekten de inanmıştı. Tüm bildiği, özellikle de yaşadığı korkunç kovalamacanın ardından, bu tuhaf şehirde James olmadan kendini güvende hissetmediğiydi. İhtiyar koruyucusunun yönlendirmesine ihtiyacı vardı.

Bu nedenle, yeniden gizlice Pulteney Otel'i'ne geri dön-

dü. Beyni bilmesede, bedeni ne yapacağını biliyor gibiydi. Sanki bir planı vardı. Belki de dönmesinin bambaşka bir nedeni vardı.

Belki de içinde gizlenmiş olan hatırlamadığı kişiliği, ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu.

Ama içinden bir ses, yaşadığı olayı James'e söylememesi gerektiğini söylüyordu. En azından Rotherstone denen adamın dost mu düşman mı olduğunu anlayana kadar bunu yapmayacaktı.

Böylesine bir ortadan kaybolma yeteneğine nasıl sahip olduğunu hâlâ açıklayamıyordu. Aslında en başta herhangi bir insan tarafından fark edilebileceğini hiç tahmin etmemişti, ama Rotherstone onu takip etmeye başlayınca, bedeni içgüdüsel olarak harekete geçmişti.

O yüzden Bavyera'da nasıl olup da yakalandığını düşünmeye başladı. *Neden hatırlayamıyordu ki?* Mahkûm edildiği odaya pencereden tekrar girdiğinde başı dönüyordu.

Elleri titreyerek sürahidenden bir bardak su doldurdu, sonra yatağın üstüne oturarak nefesinin düzene girmesini bekledi. Titreyen ellerini dizlerinin üstüne koydu ve başına gelenleri düşünmeye başladı.

Rotherstone onu tanıyordu. Dün geceki boyalı kadın da tanımıştı –Kızıl Kedi. Ve şimdi de fark edilmeden kaçıp geri dönmeyi başarmıştı. Bunların hepsi umut verici gelişmelerdi. Titremesi biraz hafıfleyince sessizce iç geçirdi.

Belki, ama sadece belki, onun için bir umut vardı.

Bölüm On Beş

Uzun gün sona ermiş, Daphne aynalı tuvalet masasının önünde saçını tarıyordu. Çorapları ve korselerinden en sonunda kurtulmuş, mavi satenden geceliğinin içine beyaz keten bir kombinezon giymişti. Saatler boyunca ilgi odağı olduktan sonra en sonunda rahatlamak harikaydı.

Her bir fırça dokunuşuyla biraz daha rahatlariken, mum ışığının altın yüzüğünün üstündeki ısıltısına gülümseyerek bakıyordu.

Max'in az sonra, ilk geceleri için yatak odalarına geleceği gerçeği karşısında duyduğu gerilimi unutmaya çalışıyordu. Elbette yeni odası gibi, yeni hayatına alışması da zaman alacaktı. Artık, muhteşem tablo galerisi, yemek salonu ve her şeyiyle Max'in muazzam saray yavrusunun hanımı olduğunu kendine sık sık tekrarlaması gerekmişti.

Burası babasının rahat malikânesine göre o kadar büyük ve resmiydi ki, Daphne son derece edipli davranması gerektiğini hissediyordu. Bu geniş ve gösterişli yatak odasında bile şamdanların aydınlığı, beş metre yükseklikteki tavanı aydınlatmaya yetmiyordu.

Bu kadar geniş bir ev serin de olmalıydı ama şöminede yanan ateş içeriyi oldukça ısıtmıştı ve Daphne'nin az son-
ra üzerindeki tüm giysileri çıkaracağı düşünülürse, buna minnettar olmalıydı. Yarın Max'in taşradaki mülküne gi-
deceklerdi, ama bu gece...

Kocaman yatağın sadece birkaç adım ötesinde oldu-
ğunu tüm benliğiyle hissederken, şarabından bir yudum
daha aldı ve bakire olmanın yarattığı endişeyi azaltmak için
kendine telkinde bulunmaya devam etti.

Elbette birlikte olacakları ilk gece bir miktar endişe ya-
ratacaktı çünkü Daphne temel bilgiler dışında ne yapması
gerektiğini hiç bilmiyordu. Ama bu evliliğe tüm kalbiyle
evet demişti ve kahraman kocasının, işleri kolaylaştırmak
için elinden geleni yapacağına emindi.

Birlikte geçirecekleri ilk geceden sonra hamile kalıp kal-
mayacağını merak ediyordu –ama bu öylesine bunaltıcı bir
düşünceydi ki, zihnini, düğün davetinden kaçarcasına çıkıp
Londra sokaklarında hırsız peşine düşen kocasına verdi.

Aynanın karşısında, kocası için duyduğu gururla gül-
lümseyerek, *ne kahraman ama*, diye düşündü. İş cesarete
gelince Max kendine hâkim olamıyordu işte. Daphne'ye
göre bu, onun en tatlı özelliklerinden biriydi.

Oturduğu yerden, ucsuz bucaksız loş odanın diğer
ucundaki kapının sesini duydu. Kapı açılıp Max odaya gi-
rince döndü ve duyduğu büyük heyecanı bastırmaya ça-
lıştı.

Max kapıyı arkasından kapatırken gülümsedi. Daph-
ne, elinde hâlâ sıkıca tuttuğu saç fırçasıyla, ona gülümse-
di. Kocası hayranlık dolu bakışlarla ona doğru yürürken
Daphne'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Max,
tutkulu, buğulu bir sesle, "İşte benim hazinem," dedi.

Daphne bu hayranlık dolu bakışlar karşısında kızardı ve Max yanına geldiğinde utanarak başını eğdi.

“Sen şimdi gerçekten benim misin?” diye fısıldadı Max, onun altın sarısı saçlarında parmaklarını gezdirerek.

Daphne başını kaldırdı ve Max’in gözlerine bakarak başını salladı. “Senin olduğumu biliyorsun.”

Max eğildi ve dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. “Ben dünyanın en şanslı erkeğiyim.”

Daphne, dudakları kocasının dudaklarında, gülümsedi. Max tekrar doğrulduğunda Daphne onun elini tuttu. Elini avuçlarının içine alan Max de, uzunca süre Daphne’nin gözlerine baktı.

Daphne’nin yüreği sessizliğin içinde gümbür gümbür atıyordu.

“Nasılsın?” diye sordu Max yavaşça.

“İyi! Mutlu.”

“İyi,” diye fısıldadı kocası.

“Sen?”

“Mutluyum,” dedi Max. Bu kelime ağzından büyük bir ihtiyatla çıkmıştı sanki.

Daphne kaşını kaldırdı. “Emin değil misin?”

“Buna alışkın değilim.”

Daphne kocasının elini sıkıca tuttu. “Kısa sürede alışır-sın.”

“Evet, artık evlendik işte,” dedi Max hafif bir ciddiyetle.

“Evet evlendik,” dedi Daphne sırtarak. “Düşünsene! Başardın işte.”

Max üzgün bir bakışla kaşlarını çatı. “Öyle söyleme. İkimiz de bunu hissetmeliyiz, Daphne.”

“Sadece dalga geçiyorum. Elbette öyle. Yine de, benim

peşime senin yaptığın gibi kim düşer ki? Ama merak ettiğim bir şey var.”

“Nedir o?”

Daphne tuvalet masasının başından kalktı ve kollarını Max'in boynuna doladı. “Artık beni yakaladığına göre, Rotherstone, bana ne yapacaksın?”

Max iştah dolu bir kahkaha attı, sonra başını eğdi ve Daphne'yi ağılıkla öptü. Şöminedeki ateş çıtırdayarak parlayınca Daphne, yaşadığı gerginliği dışa vurarak olduğu yerde hafifçe sıçradı.

Max dudaklarını onun dudaklarından ayırdı ve şefkat dolu bir bakışla kaşlarını çattı; Daphne'nin gergin olduğunu fark etmişti.

“Kendini sıkma, tatlım. Bu kadar gergin olman için bir neden yok. Buraya gel. Yanıma otur.” Daphne'nin önünde, maroken koltuğa gitti, oturdu ve Daphne'ye elini uzattı.

Daphne saf bir gülümsemeyle bu daveti kabul etti ve bedeni kocasının bedenine dik gelecek şekilde Max'in kucasına oturdu. Geceliğinin eteklerini düzelterip kollarını onun boynuna sardı.

“İşte, böyle daha rahat olmadı mı?” dedi Max. Daphne'nin çıplak ayağını, üşümemesi için nazikçe bacağının altına alırken.

Daphne, Max'in onu rahatlatma çabalarına minnettar gülümsedi. Max Daphne'ye uzun uzun, gizemle baktı. Birdenbire, “Farklı görünüyorsun,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet. Sanki... bilmiyorum, sanki gözlerin parlıyor gibi. Düğün töreninden beri böylesin. Hele de beni öpüşün var ya. *Off*.”

Daphne sırtıttı. “Hoşuna gitti mi?”

“Bir tanem, eğer daha çok hoşuma gitseydi, sana kilisenin orta yerinde öyle şeyler yapardım ki, ikimiz de çarpılırdık. Yani? Söyle hadi. Bu şeytani ışıltının nedeni nedir?”

“Sensin.” Daphne iç çekerek Max’in yüzünü okşadı, sonra vicdanını rahatsız eden ufak yükü hatırladı. Kendini kocasına vermeden önce, aralarında en ufak bir sır istiyordu. “Max?”

“Evet.”

“Benim itiraf etmem gereken bir şey var.”

“Ah Tanrım. Devam et.”

“Kızmayacağına söz ver.”

“Kesinlikle. Bugün evlilik günümüz. Sorun nedir, sevgilim?”

Daphne başını eğdi. “Safir gerdanlığı, yetimhane için rehin verdim.” Tepkisini görmek için kirpiklerinin altından Max’e baktı. “Çocuklar için satın almak istediğim evi hatırlıyor musun? Şu satılık yatılı okul?”

Max bir kaşını kaldırdı. “Evet?”

“Ne yazık ki hevesim kursağımda kaldı.”

Max dikkatle onu dinliyor ama hiç de kızgın görünmüyordu. “Neden hayatım? Para yetmedi mi?”

“Hayır, topladığımız bağışları da eklediğimde masrafların tamamını karşılayacak kadar para topladım.”

“Ne oldu o zaman? Başka biri mi satın almış?”

“Hayır.” Daphne üzüntüsünü gizleyemiyordu. “Kadın olduğum için bana binayı satmadılar.”

“Ah.” Max kaşlarını kaldırdı. “Sevgili Leydi Rothers-tone,” diye yanıt verdi. “Bunun çaresine bakacağız.” Daphne’nin burnunu öptü ve içtenlikle güldü. “Bir an beni çok endişelendirdin.”

“Gerdanlığı sattığım için kızmadın mı? Bunu yaptım. da aramız pek iyi değildi. Eğer şey—”

“Yeter. Sadece kendini düşünmeyerek, aldığı hediyeleri bahtsız çocuklar için kullanan bir kadınla evli olduğum için şanslıyım... Sen bir meleksin Daphne. Benim olduğuna inanamıyorum.”

Daphne kocasına sarıldı. “Anlayışın için teşekkürler.”

“Başka bir gerdanlık ister misin?”

“Hayır. Çocuklar için yeni yatak ve kıyafetleri tercih ederim.”

“Tamamdır,” diye fısıldadı Max. “Düğün hediyem bu olacak.”

“Ah, Max.”

“Aslında, Daphne, eğer gerçekleri itiraf ediyorsak, benim de sana söylemem gereken bir şey var.”

Daphne Max’in sırrını, ne olursa olsun öğrenmeye hazır, kaşlarını çatı. Kocasını bir anlığına onunla göz göze gelince, Daphne kocasının gözlerinde bir anlığına muzip bir bakış gördü. “Nedir, söylesene sersem?” diye mırıldandı şüpheyle Max’in yüzünü incelerken.

“Hani o gün, Bucket Sokağı’nda beni, şey, genelevden çıkarken görmüştün ya?”

Daphne bu kötü hatıradan duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışarak, başını salladı.

“Orada, düşündüğün sebepten dolayı bulunmuyordum,” dedi kocası. “Aslında oraya, seni görmek için gitmiştim.”

“Ne?”

“Tanrı şahidim olsun ki...” diye devam eden Max, yurtdışından gelmeden önce başlayan gelin arayışı hakkında her şeyi sessizce anlattı.

Bu komik macera karşısında Daphne neşeli kahkahalar atmaya başladı ve tam da Max'e inanmayacağını düşünürken, Max okuması için, kendisine gelen mektubu Daphne'ye uzattı.

"Hypatia Fox mu? Rakibim o muymuş? Ah, sorunluymuşum, öyle mi?"

"Oldukça," dedi Max.

Daphne içtenlikle güldü, başka ne yapabilirdi ki? Düğün gecelerinde kocasına sinirlenecek hali yoktu ya.

Aslında Max'in günah evine kadınlardan faydalanmak için değil, kendini gözetlemek için girmiş olmasına sevinmişti de.

Bu, elbette tuhaftı. Ama Max'in açıklamasını mantıklı bulmuştu.

"Bekâr bir soylu bir genç kıza en ufak ilgi gösterdiğinde, dedikodunun hemen yayıldığını bilecek kadar uzun süredir cemiyettesin."

"Yine de," dedi Daphne attığı kahkahaya rağmen başını iki yana sallayarak, "bu listedeki özellikleri mecburi tuttuğuna inanamıyorum! Asalet, güzellik, yetenek, iyi huyluluk, başka?"

"İyi bir isim."

"Vay! Zavallı avukat! Bu özelliklerin hepsine sahip beş kişiyi bırak, bir kişi bile bulması mucize olurdu. Cidden Rotherstone, beni bir çiftlik hayvanı gibi katalogdan seçtiğine inanamıyorum!" Max, bu sözler karşısında neşeyle güldü. "Ah, başına açtığım dertlerin hepsini hak etmişsin sen!"

"Tek bildiğim, seçimimden son derece memnun olduğum."

"Sen yok musun sen." Daphne gülerek, kocasının yü-

zünü avuçlarının içine aldı ve öptü. "Hayatımı oldukça ilginç hale getireceğini hissediyorum."

"Dencyeceğim."

"Evet, bana bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi Daphne, Oliver Smith'in mektubunu kenara bırakıp tekrar kocasının kucağına otururken. "Aşkım, bence daha doğrudan iletişim kurmayı öğrenme konusunda gidecek uzun bir yolun var, ama bu kesinlikle doğru tarafa atılmış bir adımdı. Seninle gurur duyuyorum."

"Boğazımı sıkmadığın için teşekkür ederim."

"Evet ama seninle işim henüz bitmedi! Belki sonra Max?"

Kocasını yakıcı bir bakışla gülümsedi. "Efendim Daphne?"

Daphne ciddiyetle Max'a baktı. "Sana mükemmel bir eş olacağım."

"Bundan şüphem yok."

"Hayır, ciddiyim. Bununla uzun zaman boyunca mücadele ettim ama şimdi... yelkenler fora," diye fısıldadı. kocasının gömleğinin yaka düğmesiyle oynarken.

"Kulağa hoş geliyor."

Daphne gülümseyerek Max'e yaklaştı ve onu bir kez daha öperken gözlerini kapayıp kıkırdadı. "Hypatia Fox'muş. Sen artık benimsin, sadece benim. Dudakların. Burnun, gözlerin, yanakların..." Hepsini teker teker öptü. "Çenen, her şeyin. Boynun... Bu nedir?" diye haykırdı birden. Max'in kulağının arkasındaki soluk yara izini görmüştü.

"Ah, o mu? Hiçbir şey," dedi Max. "Sadece talihsizin biri beni öldürmeye çalışmıştı."

"Öldürmek mi?" diye haykırdı Daphne. "Niçin?"

"Özetle eğlence ve para için. Beni soymaya çalışmıştı. Roma'daydım. Endişelenme, uzun zaman önceydi."

"Sevgilim, ölebilirdin!"

"Hayır, kaderin benim için daha iyi planları var benim güzel leydim. Mesela sen. Endişelenme. Ben daha hızlıydım." Daphne'yi kendine doğru çekti ve şaşkınlığını, öperek yok etmeye çalıştı.

Daphne nefesi kesilerek kocasının gömleğine yapıştığında yarayı unutmuştu. "Max?"

"Evet, gelinim?"

"Artık buna ihtiyacın yok, değil mi?"

Daphne kocasının gözlerindeki şaşkın memnuniyeti fark etti. Max heyecanla ona bakıyordu. "Haklısın." Belli belirsiz başını salladı ve gömleğini başının üstünden çıkartıp atıverdi.

"Hımm, güzel." Max'in kucağına yerleşen Daphne, başını kocasının çıplak omzuna dayadı ve parmaklarını onun kaslı göğsünde gezdirmeye başladı.

Ama sonra birden, parmakları tekrar durdu. "Max," dedi sertçe.

"Evet aşkım?" dedi kocası; sesi tutkuyla çatallaşmıştı. Daphne'nin tutkulu hali belli ki onu derinden etkiliyordu.

"Max," dedi Daphne, "burada bir yara izi daha var. Göğsünde."

"Öyle mi?"

"Max!"

"Soyguncu seni burandan da mı yaralamıştı?"

"Ah, onu başka biri yaptı."

"Seni öldürmeye çalışan başka biri daha mı oldu?"

"Benim hatam değildi."

“Başkalarıyla geçinmeyi öğrenmelisin sevgilim! Ciddi. İnsanlar seni hep öldürmeye mi çalışırlar?”

“Arada sırada. Ah, benim için endişelenme aşkım. Atalarımın savaşçı Haçlılar olduğunu unuttun mu?” dedi neşçyle. “Hatta aralarında birkaç Tapınak Şövalyesi olduğu da söyleniyor.”

Daphne dikkatle Max'e baktı, ama *aşkım* sözcüğü onu kendinden geçirmişti. Bu sözcüğü bir hazine gibi yüreğine kazıdı ve Max'le en sonunda gerçekten ilerleme kaydettiğini düşündü. İkinci yara izine bir öpücük kondurdu. “Bir gün bana her şeyi anlatırsın.”

“Sanmam,” dedi kocası. Dudaklarını boynunda gezdirirken Daphne'yi daha sıkı sardı. “Bu çok pis bir iş.”

“Öyleyse,” dedi Daphne, kulak memesinde Max'in dudaklarını hissedip tutkuyla iç geçirerek, “bela seni çekiyor demek ki. Bilmem gereken başka yara izin var mı? Ne de olsa artık eşinim.”

“Neden kendin bakıp bulmuyorsun?” diye fısıldadı Max onun kulağına.

“Biliyor musun, sen gerçekten de şeytansın.”

“Ama iflah olmaz değilim, değil mi?”

“Bunun bir kusur olduğunu söylemedim ki.”

Max güldü ve kollarını beline dolayarak Daphne'yi tutkuyla öptü. Daphne, kocasının ipeksi dilinin dokunuşuyla kendini erir gibi hissetti ve ağzının nefes kesici tadını almak için o da dilini Max'in ağzında dolaştırmaya başladı.

Parmakları Max'in çıplak teninde gezinip sert karnından kaslı göğsüne doğru çıkarken, kocasının nefesinin hızlandığını hissedebiliyordu.

Ellerini tutkuyla Max'in kuvvetli omuzlarında gezdirdikten sonra, kocasının muazzam pazılarını hafifçe tırma-

ladı. Bu arada Max de parmaklarını onun saten geceliğinin altına sokmuş, geceliği yavaşça omzundan aşağı itiyordu.

Derken Max dudaklarını onunkilerden ayırdı ve az önce ellerinin dolaştığı yerleri öpmeye başladı. Kocası çıplak omzunu öperken Daphne sessizce inledi, ama Max'in dudakları boynunda dolaşmaya başlarken, eli de kombinezonunun ince kumaşının üstünden, göğsünü avuçladı.

Başparmağı göğüs ucunu okşamaya başlayınca Daphne başını geriye attı. Göğsünü bir süreliğine bırakan Max, onu kalçasından kavradı ve Daphne'yi kendine doğru çevirerek bacaklarını araladı. Daphne'nin göğüsleri artık Max'in hemen önündeydi. Max hemen, bu göğüsleri itinayla okşamaya kaldığı yerden devam etti. Daphne'nin geceliği dirseklerine kadar inmişti ama keten kombinezonu hâlâ üzerindeydi.

Daphne, üstündekileri çıkarmaya can atıyordu ama Max'in üzerinde ata biner gibi oturmak, bacaklarının arasında kocasının sıcaklığını ve sertliğini hissetmek ona büyük haz veriyordu.

Göğüsleri keten kumaşın altında gerilmişti, ama Max, kombinezonun geniş yakasının açıkta bıraktığı tenini öpüyor ve incecik kumaşın üstünden göğüslerini okşamaya devam ediyordu.

Parmaklarını Max'in gür saçlarında gezdiren Daphne, kocasının üstünde yavaş bir ritimle hareket etmeye başladı; bedeni Max'e daha da yakın olmayı arzuluyordu. Bu yakınlığı bu koltukta yaşamayacaklarını biliyordu ama, Tanrım, Max onu kendinden geçiriyordu.

Kaynayan ruhu, daha büyük bir tatmini arzuluyordu.

Max kalçasını kavrayıp onu kendine iyice çektiğinde, Daphne'nin dayanacak gücü kalmamıştı artık. Tanrım, o

genelevden cinselliğin bedenleşmiş hali gibi çıkan bu adamı ilk gördüğü andan beri onun için yanıp tutuşuyordu.

Sevgili hovardasının yapabileceği her şeyi görmek istiyordu bu gece.

Max'in dudaklarının, bacaklarının arasında olduğu otatlı, haz dolu anları hatırlayan Daphne, kocasının çenesini tuttu ve göğüslerinden ayırdı. "Max," dedi soluk soluğa. "Ben-biraz şarap içmeliyim." Fattan bir bakışla Max'in kucağından indi ve bir parça sarsakça dikildi.

Omuzlarını hafifçe silkerek mavi saten elbisenin yere düşmesini sağladı. Biraz sakinleşmek için bir yudum şarap almak üzere arkasını dönerken, Max arzulu, aç bakışlarla onu izliyordu. Kadehini bıraktığı tuvalet masasına varmadan, kocasının kendisini izlediğini hissederek omzunun üstünden arkasına baktı. Max'in yüzünde neredeyse acılı bir ifade vardı.

Daphne durdu ve arkasına döndü. "Ne oldu?"

"Ateşin önünde durduğunda kombinezonunun içi görünüyor."

"Ah?" Daphne hafifçe kızarak üstüne baktı. "O zaman, sanırım buna artık ihtiyacım yok." Arsızca bir cesaretle, Max'e ihtirasla gülümsedi ve kombinezonunu başının üstünden çıkardı.

Saçını savurup, ince kumaşı yere bıraktığında Max'in belli belirsiz inlediğini duydu. Yerinde bir an dikilerek kocasının vücudunu izlemesine izin verdi, sonra hiçbir şey olmamış gibi şarap almak üzere arkasına döndü.

Tuvalet masasının aynasından Max'in, çıplak bedeninin her kıvrımını beynine kazıdığını görebiliyordu. Kendine ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, Max'i arzuladığıydı.

Fiziksel hazzın, Max'le yakınlaşma yollarından biri ol-

duğunu anlamaya başlamıştı. Aşkın mutluluğunu birbirlerine tattırdıkları anlarda kocası tedbiri elden bırakıyor, maskesi düşüyordu.

Şimdi bile, Max'in tutkusu odanın diğer ucundan kuvvetli bir ısı gibi Daphne'ye ulaşıyordu.

Döndü ve kendisini izleyen kocasını seyretti, şarabının son yudumunu içti, sonra tekrar Max'in yanına dönmek yerine yavaşça yatağa doğru ilerledi.

Bunu görünce Max'in bakışları arzuyla doldu, ama sanki boynunda bir tasma varmış gibi olduğu yerde kaldı. Daphne yatağın örtüsünü sıyırdı ve Max'in yatağına girdi. "Mmm." İpeksi, krem rengi çarşafların arasına girince, ısı-ısını çoktan yaymaya başlamış olan kömür dolu yatak ısıtıcısının sıcaklığıyla sarmalandı.

Yatağın başucuna kümelenmiş yastıklara dayanarak, parmağıyla Max'e işaret etti. "Buraya gel kocacığım."

Max kalktı ve ona doğru ilerledi. Daphne gözlerini kocasından ayırmadan, dirseklerinin üstünde arkaya yaslandı. Max'in yüzündeki ifade, istediğini elde etmiş ve ödülünün tadına varmanın zamanının geldiğinin farkında olan bir adamın ifadesiydi.

Max'in, hassasiyetine saygı gösterdiği için şimdiye kadar kendini tuttuğunu düşündü, ama artık kocasının eğer isterse onu alabileceğini anladığını umdu.

Ki Max'in onu arzuladığı aşikârdı.

Max gözlerini onun gözlerinden ayırmadan yavaşça yatağa girdi ve emekleyerek Daphne'nin üstünde durdu. Daphne karanlıkta kocasının öpücüklerini beklerken ürperdi. Başını eğerek, dudaklarını uzattı.

Max eğildi ve bir saniye daha beklemeye dayanamayacakmış gibi, arzuyla onu öpmeye başladı. Dudakları-

nı, ruhunu şehvetli bir açlıkla ele geçiriyordu; bir eliyle Daphne'nin başını tutarken, diğer eliyle de kendi pantolonunu çıkarmaya başladı.

Daphne, kocasının öpücüklerine karşılık verirken kendinden geçerek, ellerini, Max'in nazik bölgelerinde gezdiriyordu. Dayanılmaz heyecan tüm bedenini sararken, Max'in pantolonunu çıkarmasına yardım etti. Bunun ardından kocası bacaklarının arasına geçti.

Daphne, Max'in kaslı karnının altında kendi yumuşak karnının, kocasının kaslı göğsüne yaslanan kendi yumuşak göğüslerinin ürperdiğini hissediyordu. Bedenleri birleşmeden önce dudakları şehvetle birleşti; Daphne parmaklarını Max'in sırtında gezdirdi.

Max onu okşamak için aşağılara indi ve Daphne'nin çoktan ıslandığını ve onun için hazır olduğunu gördü.

"Sana ihtiyacım var," dedi nefes nefese.

Daphne yanıt olarak Max'e daha sıkı sarıldı. Kocasının yavaşça, dikkatle içine girdiğini hissedebiliyordu artık. Max üstüne çıktığında, Daphne'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı, ama gözleri kapalı olsa da kocasını çılgınca arzuluyordu.

Max bekâret engelini geçerken ateşli solukları Daphne'nin yanaklarındaydı. Daphne'nin elleri kocasının omuzlarında gerildi ama bağırmadı.

Bu sırada Max'in dudakları vahşi bir öpücükle alını buldu; içine tamamen girince, durdu. Daha fazla ileri gitmiyor, Daphne'nin bakire bedeninin kendi derinliğini, genişliğini kabul etmesini bekliyordu.

Daphne zorlukla soluk alıyordu.

"Tamam, tamam," dedi Max nefes nefese, onu baştan çıkarıcı bir sesle sakinleştirirken.

Daphne, bedenini Max'e tamamen açmayı istiyordu. Haz alıyordu. Acı çekiyordu. Başı dönüyordu. Acı hafiflerken, yeni bir şehvet dalgası ikisini de sardı.

Max, bedenlerinin arzu dolu temasıyla onu kendinden geçirerek hareket etmeye başladı. Sonra ritmik gelgitleri gittikçe hızlandı. Daphne bacaklarını Max'in bedenine dolayarak, kocasının daha da derinlere ulaşmasını sağladı.

"Ah, Tanrım, Daphne." İkisi de şehvetle titriyordu. Max, onun bedenine delice bir tutkuyla sahip olurken demirden elleri Daphne'nin belini kavramıştı. Kocasının bütün bedeniyle bedenine sahip olmasını, kendini tutkunun kollarına bırakmasını arzulayan Daphne, Max'in altında şehvetle titriyordu. Ağzından çıkan zevk çığlıkları odayı dolduruyordu.

Daphne bu Max'i arzuluyordu işte. Kendini kontrol etmeye çalışmayan, yırtıcı, onun için yanıp tutuşan, alaycı espri anlayışının, keskin zekâsının, kelime oyunlarının arkasına saklanmayan Max'i.

Böyle bir anda ikisi için de gizlenmek yoktu. Max'in bir parça hoyrat davranmasına bile aldırmıyordu çünkü şu an Max gerçekten kendisiydi. Gizlemeye çalıştığı karanlığı, asla dile getirmeyeceği en derin noktaları; şu an her dokunuşunda, her öpücüğünde, içine her girişinde açığa çıkıyordu. Mühürlü dilinin asla söylemeyeceklerini, bedeni anlatıyordu.

Kıvranarak, tutuşarak, tutkuyla bir beden haline gelerek zirveye ulaştılar; dudakları ateşle birleşmişti, Daphne'nin kalçaları Max'in her hareketini hissetmek için ritmik olarak inip kalkıyordu. Max başını geriye atarak zevkin doruğuna ulaştığında durdu. Sırtı yay gibi gerilmiş, Daphne'nin içine gömülmüştü. Haz, hızla atan bir kalp atışı gibi ikisinin de bedenini sarmıştı.

Artık dünyada sadece onlar vardı; Daphne'nin içini tohumlarıyla bir kez daha doldururken Max'ten gelen alçak inlemeler Daphne'nin bedenini olduğu gibi ruhunu da büyülüyordu.

Zaman durmuştu sanki...

Sonra Max iç geçirdi; bu, yüreğinden gelen derin, hisli bir iç çekti. "Ah, Daphne," dedi nefes nefese. Daphne'nin dudaklarına içten bir öpücük kondurdu.

"Max." Daphne, kurşun gibi ağırlaşmış kollarını Max'in bedenine dolarken, kocası da başını, onun omzunun hemen üst tarafındaki yastığa bıraktı.

Daphne yüzünü dönerek uzun uzun kocasına baktı. Söyleyecek başka bir şey yoktu; Daphne'nin kendini Max'e en yakın hissettiği an buydu. Sözcükler gereksizdi.

Bitkin bir vaziyette, Max'in saçına dokundu ve kocası gözlerini sonsuz bir mutlulukla kaparken, gülümsedi. Max uykuya dalana kadar kocasını saçlarını okşamaya devam etti, ama o gün Max'in ahırda söylediği sözcükler zihninde çınlıyordu.

"Beni hiç kimse sevmeydi."

Sessizliğin içinde mutlulukla kocasına bakarak, alnını öptü. *"Aşkım, her şeyin bir ilki vardır."*

Bölüm On Altı

Max ertesi sabah onun kulağına, "Kalk bakalım, uykucu," diye fısıldadı. "Şehirden ayrılmadan önce halletmemiz gereken bir iş var." Yetimhane projesi işte böyle başladı ve Daphne'yle birlikte tuttukları yardımcıları sayesinde bir aylık işi neredeyse bir hafta içinde tamamlamayı başardılar.

Max önce, yatılı okulu satan emlakçıyla birlikte, avukatı Oliver Smith'i de çağırdı. Lord hazretlerinin binayı kendi gözüyle görmesi ve incelemesi için, hep birlikte Islington'a gittiler.

Ufak tefek tamiratlar gerektiren birkaç kısım dışında her şeyin iyi olduğunu gören Max, pazarlık etmek için emlakçıyı bir kenara çekti. Bu iş de kısa sürede halledildi, ama çocuklar buraya yerleştirilmeden önce yapılması gereken çokça iş vardı.

Çocukların ihtiyaçlarının listesini çıkarmak Daphne'nin göreviydi, Max de bu ihtiyaçların nasıl karşılanacağıyla ilgilenecekti.

Böylece Max, yatılı okulu yetimler için hazır etmek

amacıyla hemen kolları sıvadı ve oldukça büyük bir kaynak yaratmayı başardı. İlk olarak, okulu dip köşe temizlemek için, evindeki tüm çalışanları seferber ederek, başlarına da kâhyası Dodsley'i getirdi.

Sonra, yetimlerin bakıcıları uzun süredir çok bunaldığından, Max bu işin peşine düşerek, binanın yatılı okul olduğu sırada orada çalışan nazik bakıcılardan birkaçını yeniden işe aldı.

İhtiyaç duydukları yatak ve battaniyeleri, Dul Anselm Düşesi'nden istediler, elbette Düşes Hanımefendileri bu yardımı yapmayı seve seve kabul etti. Daphne, çırak olarak çalışan ya da bir işe girmiş, yaşı biraz daha büyük olan bütün çocukları Londra'nın dört bir yanından bir günlüğüne toplayarak, yetimhanenin hazırlıklarına yardım etmelerini sağladı.

Daphne'nin babası ve onun kibar arkadaşları; uşak William'la Max'in arabacılarından birinin, mülkle beraber devralınan iki eski gezinti arabası ile bir mürebbiye arabasını tamir etmesine nezaret etmek için bir günlerini ayırdılar. Lord Falconridge, yetimhanenin kuru gıda deposu için oldukça cömert bir bağışta bulundu. Ayrıca sınıflar için kitap, tebeşir ve karatahta almaya da gönüllü oldu. Bu arada Warrington Dükü de, yetimhaneyi gelecek yaza kadar ısıtmaya yetecek miktarda yakıt yardımı yapmıştı.

Jono ve Carissa, Londra'daki bütün oyuncakçıları dolaşıp çocukların oynaması için çemberler, toplar, tekerlekli oyuncaklar, bebekler ve ayıcıklar topladılar.

Oliver Smith çocukların yeni giysi ve ayakkabıları için çok sayıda terzi ve kunduracı ayarlamakla görevlendirildi.

Daphne, taşınma günü yapılacak işleri en iyi idare edecek kişinin Penelope olduğunu düşünmüştü. Yetimhane

artık Bucket Sokağı gibi tehlikeli bir muhitte olmadığından üvey annesi Daphne'nin teklifini kabul etti, hatta yardım etmeleri için Sarah ve Anna'yı da yanında getirdi.

Penelope ayrıca, hastalanan çocukların tedavisi için gerekli olacak bitkisel ilaç ve şurupları temin etmeye gönüllü oldu. Albert Carew'un ağabeyi, Holyfield Dükü Hayden bile, ilk çocuklarından önce Paris'in tadını çıkarmak üzere Fransa'ya gitmeden önce yardımında bulundu.

Taşınma günü geldiğinde her şey hazırды. Bakıcılar yerlerine geçmiş, çocukların gelişini beklerken gülümsüyorlardı. Bir dizi terzi ve ayakkabıcı, yeni giysi ve ayakkabıları için çocukların ölçülerini almak üzere sıraya dizilmiş, bekliyorlardı. Penelope, yeni görevinden oldukça hoşnut, bir aksilik çıkmaması için oradan oraya koşturuyordu.

En sonunda, tamir edilip boyanmış arabalar, çocukları yeni evlerine taşımak üzere Bucket Sokağı'na doğru yola çıktı. Hayırsever vatandaşlardan –Daphne ve Max, Willie ikizleri, Oliver Smith ve Dodsley'den– oluşan eğreti ordu sokağa girdiğinde, yetimhanenin kirli camlarının hepsinden ufak suratlar bakıyordu. Warrington ve Falconridge de bölgedeki haydutları uzak tutmak için oradaydı.

Çok geçmeden Bucket Sokağı'na sonsuza dek veda ettiler ve neşeli yetimlerle dolu arabalar yeni yuvalarına ulaştığında Daphne mutluluk gözyaşlarına boğuldu. Daha önce bir taşra çayırında hiç başıboş kalmamış olan çocuklar her tarafta koşturup duruyorlardı. Terziler ölçü almak için çocukları sabit tutmakta zorlanıyorlardı.

Küçük kızlar hemen büyük yük beygirlerinin etrafına toplanıp onları okşamaya başlarken, erkek çocukları etrafı çitle çevrili bahçenin içinde kovalamaca oynuyorlardı.

Ama bir süre sonra enerjisi tükenen çocuklar, tek sıra

halinde yeni evlerinin kapısına yöneldiler; kapının üstündeki tabelada şöyle yazıyordu: *Leydi Emma Starling Yetimhanesi*.

Yetimhaneye Daphne'nin annesinin adını vermek Max'in fikriydi. Eşini bir hafta boyunca gözleyen Daphne onun olağanüstü biri olduğunu düşünmüştü, ama en çok etkilendiği tarafı, çocuklarla hiç zorlanmadan, kolaylıkla anlaşılabilmesiydi. Hatta, Max'in bile bu konuda kendine şaşırdığını düşünüyordu. İki yaşında bir ufaklık, minik ayaklarının ölçüsünü almaya çabalayan ayakkabıcının elinden kıkırdayarak kaçınca, Max bu afacanın peşinden koşmuş ve kızı kucagina almıştı.

Kızı güvenle ayakkabıcının önüne bırakırken, minik kız cılız kollarını savurup kalıkahalar atmıştı. Dahası, Daphne'nin bulduğu çıraklık işlerinden iki kez kaçmış olan on üç yaşındaki Jemmy'yle de arkadaş olmuştu.

Jemmy Max'e öyle hayran kalmıştı ki, onlarla Worcestershire'a gelerek, Daphne'nin kocasının tasarladığı birçok projede onun için buldukları işlerde çalışmayı kabul etmişti.

Çay vakti geldiğinde, son çocuk da yeni evine yerleşmişti; Max kolunu Daphne'nin omzuna attı ve onu alından öptü. "Seni nasıl anlayamamışım ben?" diye fısıldadı. Daphne, çocukları yeni evlerine yerleştirmenin mutluluğuyla gözünden dökülen yaşları siliyordu. "Tutup sana safirler vermişim? Dünyanın bütün mücevherleri senin güzelliğinin yanında değersiz kalır."

Daphne dönerek kocasına sarıldı. "Teşekkürler, her şey için teşekkürler."

"Memnuniyetle yaptım." Max bir süre sessiz kalınca Daphne, kocasının gençliğinde yaşadığı yoklukların acısı-

nı hatırladığını düşündü. "Bence burada çok mutlu olacaklar."

"Evet, bence de. Oliver Smith ve üvey annem varken, hiçbir detayın atlanmayacağına eminim." Daphne başını geri attı ve kocasına sevgiyle baktı. "Şimdi," diye ekledi, "Worcestershire'a gidebiliriz."

Böylece yola düştüler.

Ertesi gün Londra dışına çıkmak için Oxford Yolu'nu seçtiler, üniversite kentinin rüya gibi kulelerinin arasından geçip batıya, Cheltenham'a doğru yol aldılar; Max burada, Londra'dakiler kadar kaliteli mağazaların yanında yer alan yeni, zarif evleri ve Bath'teki gibi şifalı suları bulunan kaplıcaları gösterdi.

Buradan kuzeye, Max'in kontluğunun merkezine doğru yol aldılar. Max, ortaçağdan kalan heybetli Worcester Katedrali'ni ve Rönesans çağından beri yöre ticaretinin kalbi olan açık pazarı gezdirdi.

Ama Daphne yeni evini görmeyi çok istiyordu, bu yüzden merkezde fazla oyalanmadan, kenti çevreleyen taşraya yollandılar.

Ülkenin iç kısımlarında sonbahar, yağmurla ıslanmış yeşil bir manzara ve güz renkleriyle boyanmış ağaçlar demekti.

Çalıları süsleyen böğürtlenler, karga sürülerini çekiyor, keklikler, çulluklar ve vahşi hindiler, mısır köklerinin arasında geziniyordu. Av kuşları elbette avcıları da harekete geçirmişti. Elllerinde av tüfekleri ve yanlarında köpekleriyle, yakaladıkları her kuşu yemek masalarına koymaya hazır, pembeleşmiş yanaklarıyla tarlaların arasında dolaşıyorlardı.

Yoldaki sevimli kasabalarda, gri arduaz veya geleneksel

olarak saman kaplı taş evler sıralanmıştı. Yer yer, Shakespeare zamanından beri orada duran, Tudor döneminden kalma, ahşap iskeletli evler de vardı.

Uzun yolculuk sırasında canları sıkılmasın diye Max, bölgedeki tekstil atölyelerine ve yüksek kaliteli seramikler üreten çömlek imalathanelerine yaptığı yatırımlardan ve vadinin ötesindeki birkaç su arkı ve demirhaneye olan ortaklığından bahsetti. Ayrıca, büyük bir yün tüccarının üzerinde hayvancılık yapıp tekstil atölyeleri için yün ürettiği bir arazisi de vardı.

Aristokrat erkeklerin çoğunun konuşmak için fazlaca bayağı bulduğu konularda bu kadar yetkin şekilde konuştuğunu duyunca Daphne, sosyetenin Max'i neden bir yabancı olarak gördüğünü yavaş yavaş anlamaya başladı.

Ama kendi adına konuşacak olursa, eşinin girişimci ruhuna saygı duyuyor ve İngiltere'nin belkemiği olarak adlandırdığı sıradan insanlara duyduğu sevgiden etkileniyordu. Max, yolda giderlerken gördükleri, elma toplamakla meşgul birkaç çiftçiye ve kış buğdayını ekmek için toprağı süren, ekime hazırlık yapan köylülere selam verdi.

Taşra ahalisi, yaklaşmakta olan yeni yıl için harıl harıl çalışıyordu. Arıcılar bal topluyor, genç bir çoban sürüsüne göz kulak oluyordu. Nehrin yanında, daire şeklinde muazzam bir un öğütme taşı olan kırmızı bir mısır değirmeni, suyun sakın ama sürekli akıntısına dalıp çıkarak sürekli dönen su çarkının enerjisiyle çalışıyordu.

Sürücü seyahat arabasıyla taşra yolundan saparak, bir çift kocaman, dövme demir kapının önüne geldiğinde Max, başıyla ileriye işaret ederek, "Neredeyse geldik." dedi.

Büyük ve zarif kayın ağaçlarıyla çevrelenmiş uzun yolun sonunda muazzam bir ev görünüyordu.

Evin görkemli kapısından çıkan mükemmel üniformalı hizmetkârlar, lordlarını ve evin yeni hanımını karşılamak için sıraya dizildiler. Beyaz peruklu uşaklar, bordo ceket ve siyah pantolon giymiş, hizmetçiler siyah elbiselerinin üstüne bembeyaz önlükler ve kepler takmışlardı.

Araba durduğunda Max, Daphne'yi elinden tutarak aşağı indirdi ve yeni evini gösterdi. Eşini hizmetkârlarına tanıttı, önemli birkaç kişiyi Daphne'ye gösterdi ve onu siyah-beyaz mermerlerle döşenmiş giriş salonuna götürdü.

Birkaç siyah karo ve büyük bir siyah saksı dışında her yer beyazdı; krem rengi duvarlar ve her birinde gerçek insan boyutunda siyah bronz heykeller bulunan duvar oyukları birbirine tam bir tezat oluşturunuyordu.

Baş döndürücü giriş holü, evin geri kalanının da atmosferini belirliyordu: boyalı tavanlar, rengârenk desenli halılar, ince mobilyalar ve vitrindeki porselenler. Daphne, Max'in şehirdeki malikânesinde kılıcı bulunan ilk Rotherstone Baronu'nun tören kalkanı ve başlığının yanında, aile şapelinde gördüğü beyaz Malta haçının aynısının olduğunu fark etti.

Derken Max onu terasa çıkardı ve birlikte muhteşem bahçelere yukarıdan baktılar. Nefes kesici genişlikteki bahçelerin sınırları, çakıllı patikalar ve koni şeklinde budanmış ağaçlarla zarifçe belirlenmişti. Üçgen şeklindeki çiçek bahçeleri rengârenk kadife çiçekleri, alev çiçekleri, saraypatılar ve yıldız çiçekleriyle süslenmişti.

Bunların ötesinde, Max'in hoş patikalarla dolu olduğunu söylediği bir koruyla çevrelenmiş geniş bir park vardı.

Max ayrıca arazinin içinde üç köy, on iki çiftlik, iki kili-se, üç okul, her biri kendi birasını üreten iki bar ve bir pa-

zar olduğunu anlattı. Dul evinin* de, savaştan dönen yaralı askerler için bakımevine dönüştürüldüğünü ekledi.

Ekinler hasat edilmişti ama otlaklar, Rotherstone ahırlarını dolduran ödüllü sığırlar, tombul koyunlar ve düzinelerce atla doluydu. Max, çiftlikleri arasında en iyi çiftlik hayvanını yetiştirmek için dostça bir rekabet olduğunu anlattı.

Daphne tüm arazinin, İngiliz taşrasında pırıldayan mükemmel bir cevher olduğunu düşündü.

Max'in buradan sık sık ayrılıyor olmasına rağmen, arazilerinden yatırımlarına, Avrupa'ya seyahat edip sanat eserleri toplarken Lordlar Kamarası'nda posta yoluyla kullandığı oylara kadar her şeyin düzgünce işlemeye devam etmesi, daha da etkileyiciydi.

En azından, Max'in o sözde gelin listesini hazırlamış olması şimdi Daphne'ye mantıklı gelmeye başlamıştı. Max hiçbir şeyi atlamıyordu. En ufak detaylar bile gözünden kaçırmıyordu.

Kocasının kesinlikle muhteşem biri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama tüm bu bilgilerin ışığında gittikçe mantıksız gelmeye başlayan şey, Max'in kötüye çıkmış adıydı. Bunların hiçbiri, onun her zamanki vurdumduymaz hovarda umursamazlığına uymuyordu.

İçeri döndüler ve Daphne gördüğü her şeye şaşkınlıkla bakmaya başladı. Bunu hiç hayal etmemişti ve şimdi Rotherstone servetine bakarken bile, ufak bir krallığın hâkimi olacaklarına ya da bir prenses gibi yaşayacağına hâlâ inanamıyordu.

Yemek salonunda Max, şöminenin üstündeki boş bir

*Dul evi: Mülk sahibi öldüğünde dul karısının yerleştiği malikâneye verilen ad -ç.n.

yeri göstererek, bu boş yerin, Daphne'nin resmi tablosunu beklediğini söyledi.

"Benim tablom mu? Ama lordum, gelen misafirler benim son derece görgüsüz olduğumu düşünürler."

"Hayır senin son derece güzel olduğunu ve benim böyle bir güzellikle ödüllendirildiğim için gurur duyduğumu düşünürler. Gel."

Evdeki gezintileri sürdürdü ve atların koşturduğu çayırı gören muhteşem manzaralı bir pencerenin önünde pırıl pırıl bir piyanonun bulunduğu misafir odasına geldiler. Daphne muhteşem piyanoya istekle baktı.

"Başka bir piyano," dedi. Oturma odasında bir tane daha görmüştü.

"Çok iyi bir dinleyici olduğumu söylemiştim." Max piyanoyu işaret etti. "Neden denemiyorsun?"

"Ama ben çalamam ki."

"Baban bana öyle söylemedi." İmalı bir gülümsemeyle uzaklaştı. "Sana üst katları göstereyim."

"Burada kaybolacağımdan eminim," dedi Daphne; havada ağırlıksız, yüzüyormuş gibi duran, kolonlarla desteklenmiş merdiveni çıktıktan sonra başı hafifçe dönmüştü. "Bu evde kaç oda var?"

"Otuz oda var leydim," diye yanıtladı sessiz bir adam olan baş kâhya Bay Chatters.

Daphne arsız bir bakışla kocasına doğru baktı ve fısıldadı: "Bu bizi bir süre oyalar."

Max, gözlerinde çapkın bir ışıltıyla, sessizce yanıt verdi: "Daha bahçeleri bile görmedin."

★★★

"Kimsenin görmeyeceğine emin misin?" dedi Daphne, bahçe gezintileri edepsiz bir hal almaya başlarken.

"Kimse göremez, bakmayı aklından geçiren de benim gazabıma uğrar."

Max, kafasında hınzırca düşüncelerle, Daphne'yi geniş arazinin uzak ucunda, üç metrelik şimşir ağaçlarıyla çevrelenmiş ve bir armut ağacının gölgelediği korunaklı bir bahçeye getirmişti.

Dışarıdan tecrit edilmiş bu minik bahçenin en çekici yanı, ortasında ufak bir kaynağı olan alçak duvarlı balık havuzuydu.

Daphne, yüzeydeki nilüfer yapraklarının altında yüzen besili köi balıklarına bakmak için öne eğildiğinde Max, yusuvarlık kalçasına baktığı tatlı karısının ne kadar çekici olduğunu düşündü.

Daphne'nin dizlerini koyabilmesi için ceketini yere koydu; karısı havuzun kenarındaki, güneşin ısıttığı duvarlara ellerini yasladığında Max da onun arkasında diz çöktü.

"Seni... bu pozisyonda istiyorum. Yüzüne güneş ışığı vururken seninle sevişmek istiyorum. Bedenlerimizin bir olmasını istiyorum."

Daphne'nin altın sarısı, ipek gibi saçlarına gömülerek eteğini kaldırdı ve ona sahip olmaya başladı. Bacaklarını aralayan Daphne onunla aynı ritimle hareket ederken, Max bu birleşmenin hiç bitmemesini dileyerek anın tadını çıkardı. Kalçasına koyduğu elleriyle Daphne'nin hareketlerini yönlendiriyordu. Bu sırada Daphne tatlı bir inlemeyle başını arkaya atıp onun omzuna dayadı ve kolunu da yavaşça boynuna doladı.

Üstlerinde, mavi gökyüzünde bir şahin daireler çiziyordu.

Max, karısının kulak memesini öptü, ama Daphne onu

teşvik ettikçe, karısına karşı duyduğu tutkunun iyice art-
tığını gördü.

Elleri kumaşın üstünden, Daphne'nin bedeninde do-
laşıyordu. Tenini hissetmek arzusuyla elini eteğinin altına
götürdü ve bacağına yaslanan baldırları avuçladı. Dizleri-
nin üstünde duran Daphne'nin esnek kasları çalışıyor, kal-
çası aşağı yukarı hareket ediyor, Max'i şehvetin dorukları-
na çıkarıyordu.

Max karısının tutkulu masumiyetinin verdiği hazla,
zayıfça inildedi. Bacaklarının arasındaki narin buklelere
dokundu ve kulak memesini öperken kadınlığını hafifçe
okşadı. Parmakları bacaklarının arasında gezinirken, karı-
sının verdiği tepkiyi hemen fark etti ve Daphne'nin ıslak-
lığı onu tatlı, ılık bir eldiven gibi sardı.

Daphne zevkle inleyince, hemen eliyle karısının ağzını
kapayıp kulağına fısıldadı: "Şşş."

Daphne sözünü dinledi, hatta bu hafif kısıtlama onu
daha da çok tahrik etmiş gibiydi. Sıcak kadınlığının kay-
gan, ıslak kavrayışı, Max'in zonklayan erkekliğinin etra-
fında zevkle titreşiyordu. Dudaklarından kaçan hafif in-
lemeyle, Max'in onu hazzın doruklarına ulaştırması için
yalvarıyordu adeta.

Max karısını omzunu kavrayarak ağır, ritmik darbeler-
le gidip gelmeye devam etti; Daphne'nin yumuşak inle-
meleri, kendine hâkim olmasını zorlaştırıyordu. Üstüne
eğilerek vahşi bir şehvetle ona sahip olmaya başladı. Daha
önce hiç bu kadar zevk almamıştı, vahşi şehvete hiç bu ka-
dar doymamıştı. Daphne boyun eğdikçe, daha da derinlere
iniyordu; sanki Daphne onun uzun zamandır görmezden
geldiği boşluğunu dolduruyordu. Sanki bu susuzluğu gi-
derecek tek kişi oydu. Daphne hazzın doruğuna ulaştı-

ğında, o da kendini tutmayı bıraktı ve zevkin her tarafını sarmasına izin verdi. Bir ateş fırtınası gibi, her bir zonklamayla Daphne'nin içine boşaldı. Daphne her şeyiydi.

Kamaşan zihninde bir düşünce kırıntısı dolandı: Acaba George, Lord Starling, ilk eşinin ölümünden sonra nasıl kendine gelebilmişti? Eğer Max'in Daphne'ye duyduğu saplantıya benzeyen en ufak bir duyguya sahipse, aklını yitirmiş olmalıydı.

"Ah, Max." Daphne kıpırtısız duruyor, Max'in sertliğini hâlâ koruyan erkekliğinin tadını çıkarıyordu. Elini uzatarak, Max'in saçını buldu ve şefkatle okşadı.

Max, onun dokunuşuna bayılıyordu. Daphne saçını okşarken, başını çevirerek karısının bileğini öptü. Daphne'nin içinden çıkmayı hiç istemiyordu.

"Seninle bu konuda kavga ettiğime inanmıyorum," diye fısıldadı Daphne. "İstediğin kadar, 'Söylemişim,' deme hakkın var. Sen hiç şüphe etmedin," dedi şefkatli ve güven dolu bir fısıltıyla. "Bunu anlamam uzun sürdü ama artık senin için yaratıldığımı biliyorum. Haklıydın. Bin kere söyleyebilirim, sen başından beri haklıydın. Ben yanlış düşünmüşüm."

Max duyulmayacak kadar hafif bir sesle, "Daphne, sevgilim," dedi. "Umarım bir gün seni gerçekten hak ederim."

Yürekten bir itirazla, "Ah!" dedi Daphne. Ama her hareketiyle, Max'in şimdiye kadar kimsenin zapt edemediği bir kalesini daha fethediyordu.

Sonraki birkaç hafta gelecek planları yaparak, yeni evinin civarındaki komşularla tanışarak ve Leydi Rotherstone

olarak yeni hayatının kurallarını öğrenerek, rüya gibi geç-

11. Yeni komşularına ziyaretlerde bulunmuş, şehirdeki diğer misafirlerine birçok teşekkür notu yazmış ve herkesin üç gün izinli olduğu, tüm arazi için geçerli bir hasat programı hazırlamıştı.

Kısa süre içinde Londra ve yüksek sosyete konusunda danışılan biri haline gelmişti. Şehirde parlamentonun güz dönemi için yeniden açıldığını biliyordu; bu da kış öncesi birkaç özel davetin yapılacağı anlamına geliyordu.

Bu arada bölgenin üst tabakası, yıllık mahkeme oturumlarından bahsediyordu, bölge savcılarını yeni suç vakalarını ya da diğer anlaşmazlıkları dinlemek için taşraya getiriyorlardı.

Kasım ayındaki bir Av Balosu için davet gelmişti, ama Daphne günden güne şehirdeki arkadaşlarının, taşranın sıkıcı olduğuna dair verdikleri bilginin ne kadar yanlış olduğunu görüyordu. Arazinin her yanında hummalı bir çalışma, görülecek, öğrenilecek bir sürü şey vardı. Mülkün değirmeni sürekli çalışıyor, değirmeden mısır, çavdar ve buğday öğütülüyordu; damıtma tesislerinin ateşleri ya- nıyor, sert şaraplar üretiliyordu. Daphne olgunlaşmış yaz meyvelerini –vişne, ahududu, frenküzümü– mayalamak için bol şekerle karıştıran işçi kadınları izliyordu. Her bir meyve farklı brendi ya da şarap aromaları yaratmak için yoğun, tatlı şerbetler haline getiriliyordu.

Mutfak ahalisi de harıl harıl turşu kurmak ve konserve yapmakla uğraşıyordu; çiftlik işçileri taze samanları kuruması için hangarın önüne seriyordu; bahçıvanlar çok yıllık bitkileri buduyor ve mevsimlik çiçek soğanları dikiyorlardı; ahır görevlileri gelecek baharın taylarına hanımla olan damızlık kısırakları besliyorlardı.

Bu arada Max çok eğlense de, Daphne koca evin içinde kaybolmaktan şikâyetçiydi, ta ki bir gün evin ana merdivenini inip arsız kocasının kendisi için yaptığı yön tabelasını görene kadar. Tabelanın üzerinde çeşitli yerlerin işaretlendiği kalın oklar vardı: Konuk Odası, Müzik Odası, vesaire.

Daphne bu şaka karşısında kahkahalarla gülüp utançla kızardığında, birkaç hizmetkâr tepkisini görmek için ona bakıyordu. Daphne ilk bakışta bu şakanın arkasında olduğunu bildiği kocasını aradı. "Nerede o hain?"

Max sırtarak kütüphaneden çıkarken, "Senin için işlen kolaylaştırdım," dedi.

"Sen!" Daphne kovalarken Max de şeytani bir kahkahayla kaçtı. Hemen saklandı; ne de olsa burası saklambaç oynamak için mükemmel bir yerdi. Daphne üst kattaki yatak odasına kadar kocasını takip etti ve onu bulduğunda Max onu baştan çıkardı.

Bu, ikili için bir oyun haline gelmişti ama yapılacak daha birçok şey vardı. Max atış talimi için dışarı çıktığında Daphne, Noel'de ziyarete gelecek ailesine mektup yazmaya koyuldu. İki küçük kardeşinin taşra hayatını görmesi konusunda çok heyecanlıydı.

Carissa'ya da yazdı; yakaları beyaz kürk kaplı, kızıl kadifeden tören cübbesi için ölçüsünün alınmasını ve kendisi için yapılmakta olan, gümüş toplar ve yeni unvanının simgesi olan çilek yapraklarıyla süslenmiş minik tacı esprili bir dille anlattı.

Ne de olsa, Max'in söylediği gibi, 'Çiftçi' George çok hasta olduğundan her an ruhunu teslim edebilir, bu yüzden de Daphne yeni kralın taç takma töreni için, yeni unvanının tacına yakın zaman içinde ihtiyaç duyabilirdi:

Tanrı'nın zavallı deli kralı ne zaman yanına çağıracağı belli mi olurdu?

O gün tüm aristokrat sınıfının geleneklere uygun şekilde törende bulunması gerekecekti elbette. Max, her zamanki titizliğiyle, o gün geldiğinde hazır ve nazır olmak istiyordu.

Ayrıca ünlü portre ressamı Sir Thomas Lawrence'la da görüşmüştü; adam gelecek yılın başında gelecek ve Daphne'yi sonraki nesiller için resmedene kadar malikânedeki kalacaktı. Portre bittiğinde yemek salonundaki şöminenin üstüne asılacak ve herhalde zaman içinde kocasının galerisindeki ailenin ataları bölümüne eklenecekti.

Daphne her geçen gün Max'in ailesine dahil olduğu için daha fazla gururlanıyordu. Elbette babası ve büyük-babasının, kart ve zarların müptelası olmuş ayyaşlar olduğunu biliyordu.

Ama Londra'da sözde Şeytan Marki'yle ilgili neler söylenirse söylensin, burada, taşrada her şeyin tamamen farklı olduğunu görüyordu.

Belki taşrada Max'in Cehennem Kulübü'nün üyesi olduğu bilinmiyordu. Ya da belki burada daha rahattı ve kendisi gibi davranabiliyordu. Daphne'nin tek bildiği, çevredeki herkesin kocasını sevdiği ve ona sonsuz saygı gösterdiğiydi.

Bunların hepsi yeni bir soru getiriyordu aklına. Max'in gizemi gittikçe artıyor ve ona duyduğu aşk büyüdükçe, bu gizemi çözme kararlılığı da artıyordu.

Artık neredeyse bir aylık evli olmasına rağmen, hâlâ kocasını tam olarak çözemediğini hissediyordu. İşin aslı, konuyu fazlaca deşmeye çalışmak da Daphne'yi endişelendiriyordu.

Max'ı tam olarak tanıması için önünde koca bir ömür olduğunu biliyordu. Şüphesiz birkaç sene içinde birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor hale geleceklerdi. Ama şimdi, birlikte çok mutlu olsalar da, aralarında görünmez bir duvar olduğunu hissediyordu. Sanki Max, onu yüreğine kabul etmekten mutluydu –ama bir yere kadar. Kocasının kalbının derinliklerinde neler gizlediğini hiç bilmiyordu. Tek bildiği bu yüreğin dışında kalmak istemediğiydi. Daha da çok huzursuzlanmasının nedeni, Max'in çocuğunu taşıyor olabileceği iltimaliydi; ama bunu söylemek için henüz çok erkendi.

Her halükârda, yakın çevredeki komşularının tüm davetlerine katıldıkları için, artık kendi evlerini bölgenin ilen gelenlerine açarak misafirperverliklerini gösterme zamanı gelmişti. Böylece Daphne evli bir kadın olarak ilk akşam yemeği davetini planladı ve davetiyeleri göndermeden önce, mönüyü konuşmak için evin aşçısına danışmaya karar verdi.

Mutfakta baş aşçının yanına gittiğinde de, davet için en iyi yemeklerin neler olduğunu tartışırlarken Wilhelmına ve aşçının birbirlerine nasıl baktıklarını kısa sürede fark edip, gülümsememek için kendini zor tuttu. Sanki aralarında bir bağ oluşuyor gibiydi.

Bazı ev sahipleri bu durumda sinirlenebilirdi ama Daphne çok memnundu. Aşkı tattığı için herkesin, özellikle de iyi yürekli, sadık hizmetçisinin bunu tatmasını istiyordu. Aşçı dürüst ve iyi birine benziyordu, ayrıca aşçıyla evlenen biri asla aç kalmazdı.

Birkaç gün sonra Daphne, Willie'yi, yakışıklı aşçının sadece onun için sevgiyle hazırladığı, özel, ufak vanilyalı pastayı yerken yakaladı; kızı biraz sıkıştırınca Willie, utu-

narak da olsa aşçıyla arkadaşlık etmeye başladıklarını itiraf etti.

Aslında ikizlerin ikisi de malikânede sıcak bir sevgiyle karşılanmıştı; içlerinde taşra ruhu taşıyan gençler buraya kolaylıkla alışmışlardı. Daphne, uşağı William'ın günlerinin çoğunu kıkırdayan hizmetçiler tarafından kovalanarak geçirdiğini fark etmişti.

Londra'dan gelen üç yetim çocuğa gelince, onlar alışmakta biraz daha çok zorlanıyorlardı ama iş için birbirlerinden ayrılıp yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalınca onlar da rahatladılar. Buradaki insanların etkisi altında Bucket Sokağı'ndan kalan tavırlarını terk etmeye başladılar.

Daphne akşam yemeği davetinin olduğu gün onları bir güzel çalıştırdı.

Misafirler gelmeye başlamadan saatler önce, evi dört dönerek tüm hazırlıkların sorunsuz gitmesini sağlamaya çalışıyordu. Antreden geçerken, kâhyalarının postacıya para vermekte olduğunu gördü ve yeni bir posta geldiğini fark etti. Mektubu Max almış ve zarfı açmaya başlamıştı.

Daphne hızla kocasının yanına gitti. "Misafirlerimizden gelemeyecek olanlar mı varmış?"

"Hayır!" dedi Max neşeyle. "Ama bu Londra'dan sana gelmiş. Bayan Portland'dan gelen bir roman daha." Carissa'nın gönderdiği kalın mektubu uzattı.

Daphne mektubu büyük mutlulukla aldı ama önlüğünün cebine attı. "Sonra okurum. Şimdi okumak için fazla uzun."

"Benim için bile mi çok meşgulsün?" dedi Max hınzır bir mırıltıyla ona yanaşarak.

Daphne kızardı. "Korkarım öyle, Lord Rotherstone." Elini kocasının omzuna koydu. "Davet bitene kadar bekleyebilirsin, değil mi?"

Max yakıcı bir bakışla onu süzerken, "Öyle diyorsan," diye mırıldandı.

"Bakıyorum Londra'dan sana da bir şey gelmiş." Max'in açtığı mektuba bakmak için parmaklarının üstünde yükseldi. "Ah, Tanrım, yine o haşın İskoçyalıdan."

"Tattersall'a gelen kaliteli damızlık kısıraqları haber veriyor," diye yanıtladı Max. "Sürümümüzü büyütmek istediğimi söylemiştim. Adanı atlardan anlıyor."

Virgil'in kısa mektubuna bakan Daphne, dört bacağı beyaz olan, iki yüz sterlinlik siyahı bir Arap kısırağının kısa tarifini gördü. Şüpheyle Max'e baktı. "Alacak mısın?"

"Belki. Sanırım Virgil'e yazıp benim adıma teklifte bulunmasını isteyeceğim."

"Anladım. Yani para konusunda ona güveniyorsun, öyle mi?" diye sordu duygusuzca.

"Hayatım, ona hayatımı bile teslim edecek kadar çok güveniyorum." Max eğilerek onu öptü, sonra mektup yazmak üzere yürümeye başladı.

"Belki mektubunda, Virgil'in neden benden hoşlanmadığını da sorarsın."

Max merdivenin başında durdu. "Seni sevmiyor mu?" dedi. "Saçmalama."

"Düğünümüzde bana dik dik bakıyordu."

Max güldü. "Adamın yüzü öyle, Daphne. Evlendiğim için çok mutluydu, özellikle de böylesine hoş bir genç hanımla."

Daphne alaycı bir ses çıkardı.

Max ona güldü, sonra hızla üst kata çıktı; Daphne bunu parti hazırlıklarından kaytarmak için yaptığından şüphelenmişti.

Merdiven başında gözden kaybolana kadar kocasını

izledi. Tam olarak emin olamıyordu ama o ketum İskoç-yalıdan gelen her mektubun, Max'i gözle görülür şekilde değiştirdiğini seziyordu.

Adını koyamadığı endişelerinden kurtulmak için parti hazırlıklarına ufak bir ara verip Carissa'nın mektubuna göz atmaya karar verdi.

Yapması gereken yüz tane iş vardı ama kızlar birbirlerini çok özlemişlerdi. Daphne kendini, sanki arkadaşını yüzüstü bırakmış gibi suçlu hissediyordu çünkü Londra'daki ukala kuzinleriyle yalnız başına mücadele etmek zorunda kalan Carissa zorlanıyordu.

Hizmetkârlar yemek salonuna sandalyeler ve büyük bir çiçek buketi taşıırken, Daphne mektubu okumak için bir köşeye çekildi; Carissa'nın bu gece partiye gelebilmesini umuyordu. Çok eğlenceli olabilirdi, ayrıca arkadaşının varlığı, Max'in yüksek unvanlı ev sahibesini oynadığı ilk davette Daphne'nin sinirlerini yatıştırabilirdi. Bazen, hâlâ bir markizin nasıl davranması gerektiğini bilemediğini düşünüyordu.

Carissa'nın mektubunun sadece ilk sayfasını okuyacaktı ama arkadaşının ne kadar zor durumda olduğunu görünce bütün mektubu hızlıca okudu. Daphne gidince Carissa'nın kuzinleri kızcağıza coşkuyla işkence etmeye başlamışlardı; Carissa'nın yeni arkadaşları olan rezil Warrington ve Falconridge, kıskanç kuzinlerinin eline koz vermişti. Daphne, onların alay ve imalarının, her kızın adını lekeleyebileceğini düşündü.

Mektubun sonuna geldiğinde yüreği endişeyle dolmuştu. Carissa'yı bir an önce malikâneye tatile çağırması ya da arkadaşını hemen kurtarmak için Londra'ya gitmesi gerektiğini biliyordu.

Carissa için duyduğu endişe yüzünden, sakinleşmek için Max'e ihtiyaç duyarak hemen eşinin yanına gitmek istedi. Konu hakkındaki fikrini almak için, merdiveni çıkıp Max'in yanına giderken yolda hizmetkârlara hızlıca birkaç talimat verdi; büyük yatak odasını bulmak için artık işaret tabelalarına ihtiyacı yoktu.

Alışkanlıkla, büyük yatak odasının kendi tarafına açılan ikinci kapısından girdi. Yatak odasının erkek ve kadın bölümleri, bir tarafında bir dolap ve gizli bir kasa, diğer tarafında da Roma tarzı eski bir banyo bulunan ufak, aynalı bir koridorla birbirine bağlanıyordu. Modern bir tasarımı olan banyoda geniş, nikel kaplama küveti çevreleyen mermer sütunlar ve musluktan akmaya her zaman hazır ısıtılmış su bulunuyordu.

Ortak odaları tuhaf şekilde sessizdi.

Daphne kaşlarını çatı ve orada olup olmadığını görmek için Max'in odasına doğru yürüdü.

Sonra birden, Max'in tarafından gelen kükürt ve sirke karışımı bir koku duydu.

Yüzünü buruşturarak durdu. Sert ve yakıcı koku gözlerini yaşartmıştı. Ufak koridorun sonuna varınca Max'e ne yaptığını sormaya niyetlendi, sonra kocasının aynadaki aksini görünce, şaşkınlıkla baktı.

Olduğu yerden, yatağın kenarına oturmuş Max'in, minik bir damlalıkla Virgil'den gelen mektuba bir sıvı damlattığını gördü.

Nefesini tutarak orada dikildi ve Max'in damlalığın bir sıvının içine daldırmasını izledi; demek ki o korkunç kokunun kaynağı bu sıvıydı. Derken bir esinti hissetti ve kocasının kokuyu dağıtmak için odasının penceresini açtığını fark etti.

Max, kâğıdın üstüne damlattığı sıvının kurummasını sağlamak için nemli kâğıda üflemeğe başlamıştı. Sanki daha önce gizlenmiş olan yeni bir bilgiyi okuyor gibi mektubu yeniden ciddiyetle incelemeye başlayınca Daphne'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. *Görünmez mürekkep mi*, diye düşündü şaşkınlıkla.

Neler oluyor burada?

Bu yeterince şaşırtıcı değilmiş gibi, Max'in gizli bölmesini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kocasının yatağının yanında, içinde genelde bir vazı bulunan bir duvar oyugu vardı. Şu anda duvarın o kısmında koca bir delik görünüyordu.

Londra'dan gelen mektuptan tatmin olan Max, şimdi kâğıdı ve şişedeki sıvıyı alarak, duvarın içindeki bu deliğe yerleştiriyordu. Derken ufak bir parçayı aşağı doğru kaydırarak oyugu tekrar eski haline getirdi, vazoyu eski yerine koydu ve sonra da giderek pencereyi kapattı. Görüş alanına girdiğinde, Daphne kocasının yüzünde huzursuz bir ifade olduğunu görebilmişti.

Sonra içinden gelen sesi dinleyerek, Max'in onu görmemesi için hemen kendi tarafındaki odaya doğru çekildi. Şu an çok şaşkıındı.

Ne yapacağım ben?

Birkaç saat içinde gelecek bir ev dolusu misafiri ve yapacak onlarca işi varken, Max'le şu an tartışamayacağını fark etti. Evli bir ev sahibesi olarak verdiği ilk davete gelen aristokratların önünde kavga etmek istemiyordu.

Tüm komşularının, ilk evlilik kavgalarına şahit olmalarını da istemiyordu, özellikle de bunun gibi kıyametlerin kopacağı bir kavgaya. Max'in odanın diğer tarafındaki kapıdan çıktığını duyunca öfkeyle titreyerek başını iki yana salladı.

Aklını başına toplamak için bir anlığına duvara yaslanarak, sezdiği ama bir türlü kanıtlayamadığı şeyi görmüş olmanın rahatsızlığıyla midesinin ağrıdığını hissetti –Max her zamanki gibi, açık davranmıyordu.

Kendini aptal gibi hissediyordu! Max’le birlikte yaşamış, onunla birlikte uyumuş, uyanmış, yemiş, içmiş, yıkanmış, günlerini geçirmiş, ama kocasının bambaşka bir yüzü olduğunu –hem de hakkında en ufak bir fikri olmadığı bir yüzü olduğunu– fark etmesi koca bir ayını almıştı.

Kocasının ihaneti bir bıçak gibi kalbine saplanmıştı. Ona her şeyini adama vermişti Max bunun karşılığında onunla resmen dalga geçmişti. İçini korku ve öfke kapladı. Hayatının kontrolünün kendi elinde değil, aksine tamamen Max’in kontrolünde olduğu hissi, içinde korkunç bir panik duygusu yaratmıştı, ama öfkenin gücüne tutunup bu hissi bastırdı.

Tattersall’da bir at varmış, ha? Tanrım, ona vurmak, o yalancının sakın, her şeye hâkim havasını bozmak istiyordu. Koridorun köşesinden bakarken, hemen oraya gidip gizli bölmeyi açmayı ve içinde neler olduğunu öğrenmeyi düşündü.

Kulaklarını açıp, Max’in geri dönüp dönmediğini anlamaya çalıştı. Birinin yaklaştığını duydu ama bu Max olamazdı. Ayak sesleri fazla hafif ve süratliydi. Sonra, aralık duran kapı hafifçe çalındı.

“Evet?” dedi kendini zorlayarak.

Bir hizmetçi başını uzattı. “Hanımefendi, Aşçı Joseph aşağı inip badem çorbası konusundaki fikrinizi söylemek ister misiniz, diye soruyor.”

Tanrım, şimdi hiç de davet hazırlıklarıyla ilgilenecek durumda değildi ama nasıl olduysa, başını sallamayı başlar-

di. Duvardan uzaklaşarak Carissa'nın mektubunu cebine koydu ve ne yapacağını planlayarak, hizmetçinin ardından mutfağa yollandı.

Kendi kendine, *hiçbir şey olmayabilir*, dedi. Bir koca olarak, karısının üstüne vazife olmayan önemli bilgileri saklama ayrıcalığı olamaz mıydı?

Ama Daphne ne yaparsa yapsın içindeki öfkeyi savuşturmayı başaramıyordu. Kocasının gizleme çabasının büyüklüğüne bakarak, çok büyük ve son derece şeytani bir şey gizlediğini içten içe biliyordu.

Çok kırılmıştı ve kendisini seçmeden önce Max'in yaptığı detaylı araştırmayı düşününce öfkesi daha da büyüyordu. Max onun kendisi için uygun olup olmadığını anlamak için bulabildiği tüm bilgiyi toplamıştı. Karşılığında verdiğiyse, gizlilik ve yalandan ibaretti. Daphne başını iki yana salladı.

Seni ikiyüzlü, yalancı iblis.

Belli ki, ne sakladığını tam olarak öğrenmeden onunla yüzleşmenin bir anlamı olmayacaktı. Max'in böyle bir şey yaptığına inanamıyordu, ama soru sormak ve açıklama beklemek için nefesini neden boşa harcasındı ki?

Eğer önüne maddi bir delil koyamazsa kurnaz Şeytan Marki yine yalan söyleyebilirdi. O yakışıklı iblis her şeyden sıyrılabilirdi. Ama bu kez fazla ileri gitmişti.

Daphne'nin yavaş yavaş aklı başına geliyordu. Eğer Max saman altından su yürütmeyi seviyorsa, Daphne de tam öyle yapacaktı.

O küçük gizli bölmeye bakacak fırsatı bulana kadar beklemenin akıllıca olacağını düşündü. Bulabileceği şeyleri düşündükçe ödü kopuyordu ama şimdilik, kocasının neler gizlediğini tam olarak anlamadan önce, onu en so-

nunda yakaladığını ima edecek tek kelime etmemeye karar verdi.

Aklına gelenler onu boğuyordu ama bunca zaman her şeyden habersiz yaşamışsa birkaç saat daha bekleyebilirdi.

Gerçekler eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

Bölüm On Yedi

Virgil detaya girmemişti ama Drake'i başkalarının da gördüğü açıktı.

Ekibinin irtibat sorumlusu olan Max gecikmeden Westwood Malikânesi'ne gidip, Drake'in ihtiyar annesi Leydi Westwood'dan öğrenebileceği her türlü bilgiyi alma yönünde emir almıştı.

Hedefi, kontesin öldüğü sanılan oğlundan herhangi bir haber alıp almadığını anlamaktı. Ne de olsa Drake, hayatta olduğunu göstererek gözü yaşlı annesinin daha fazla üzülmesini engellemek istemiş olabilirdi.

Max bunun dışında neredeyse hiçbir bilgiye sahip değildi. Neler öğrenebileceğini oraya gittiğinde anlayacaktı. Londra yolu üç saatten uzun değildi.

Bu arada, karısına gidişiyle ilgili mantıklı bir hikâye uydurmak zorundaydı. Davet boyunca nazik ev sahibini oynarken Max'in zihni durmadan planlar yapıyordu.

İ hayatının farklı alanlarını birbirinden ayrı tutma konusunda oldukça başarılı olduğu için, yarınki görevini şimdilik bir kenara koyabilirdi –tıpkı evlendikleri günden beri

sevgili eşine yalan söylediği için hissettiği suçluluk duygusunu bir kenara koyabildiği gibi. Her şeyi bir kenara bırakarak, akşam yemeğine yoğunlaşmıştı. Bu akşamın başasının Daphne için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Şimdiye kadar her şey iyi gitmişti.

Leydi Rotherstone'a gelince, Max onun bu gece muhteşem görüldüğünü düşünüyordu. Daphne'yi daha önce kırmızılar içinde görmemişti; sonuç baş döndürücüydü.

Daphne artık evli olduğu için, bekârlar için hoş görülme-
yen iddialı renkleri daha çok tercih ediyordu.

Sade kesimli ve kabarık kısa kollu, gül kırmızısı tafu bir elbise giymiş ve sarı, parlak saçlarını gevşek ve zarf bir topuzla tepesinde toplamıştı, güzelliği renkli elbisesini gölgede bırakıyordu.

Boynunda inci bir gerdanlık vardı ve bembeyaz yüzünün, giydiği kızıl elbiseyle tezat oluşturmaması için kırmızı ruj sürmüştü.

Etkileyici ve ince görünüyor; Max bu gece onu daha başka bir tutkuyla arzuluyordu. Erdemli ve masum eşinin, muhteşem tatlılığıyla ne kadar güzel olduğunu daha önce de düşünmüştü elbette, ama Daphne bu gece bir başka görünüyor; markiz olmaya alıştıkça kendine gelen geniş bir kadın gibiydi.

Misafirlerini ustalıkla bir cazibeyle ağırliyordu, ama kendinden emin bir hâkimiyet havasıyla, her zamanki tatlı sıcaklığını pek göstermiyor gibiydi.

Odadan sohbet ve kahkaha sesleri yükseliyordu. şamlardan gelen ışık her yanı aydınlatmıştı. Herkes eğleniyor gibi görünüyor ve Max, eşinin bu daveti en ince ayrıntısına kadar muhteşem planladığını düşündü.

Badem çorbasından güvercin böreğine, somon ızgara-

dan kuzu buduna ve erik muhallebisine kadar tüm yemekler mükemmeldi; bunlar dışında kızarmış ıstakoz, baharatlı sülün, armut kompostosu ve daha birçok farklı yemek vardı.

Tatlılar da lezzetli, özellikle de, soyulmuş bademden dikenleriyle masanın ortasında duran harika 'kirpi' göz dolduruyordu. Daphne, hayvan görüntüsündeki bu tatlının aslında yumurta beyazı, şeker, yağ ve kremayı karıştırarak özenle şekillendirildiğini anlattı.

Gözleri ve burnu siyah meyan köklerinden yapılmıştı ve Daphne, aşçının dâhi bir sanatçı olduğunu düşünüyordu. Misafirler yemek için kirpiyi kesmeye kıyamadılar, ama bu lezzetin tadına varma isteği baskın geldi ve tatlı gerçekten de harikaydı.

Bu arada, meyve, yemiş, kayısı, bisküvi, krema ve üç farklı peynir tatlısından oluşan rengârenk tabaklar elden ele dolaşıyordu. En sonunda hanımlar çay için kabul salonuna geçerken beyler şarap ve şeri içmek için masada kaldılar.

Ama Max, Daphne'nin yanına gitmek istiyordu. Koskoca yemek masasının iki ucundaki yerleri yüzünden ayrı oturdukları için, eşini ve onun sohbetini özlemişti.

Yarın söyleyeceği yeni yalan yüzünden fazlaca üzülmeyi bir kenara bırakmıştı. Teşkilat'a karşı sorumlulukları vardı ve seyahati çok kısa sürecekti.

Yaşadığı bu çifte hayatın karmaşasını duygusal açıdan nasıl kaldıracağını hâlâ bilemiyordu. Bunca zamanın ardından gerçek hayat hikâyesini öğrenirse Daphne'nin nasıl tepki vereceğini düşündükçe kanı donuyordu.

Ama Virgil izin verse bile, bu kadar dibe battıktan sonra böylesi gerçekleri Daphne'ye nasıl açıklayabilirdi ki? Daphne'yi evlenmeye bile zar zor ikna etmişti.

Eğer gerçeği söyleyecek olursa, Daphne bunu kabul etmeyebilir ve Max onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi. Ve eğer böyle bir şey olursa Max acısından ölürdü. En azından, artık yaşamak istemezdi.

Hiç bilmemesi daha iyi, diye düşünüyordu ama içi içini yiyordu.

Tüm bunları zihninden atmaya çalıştı. Aylar önce söylemesi gereken şeyleri şimdi anlatmaya başlamak için artık çok geçti, zaten bunları biriyle paylaşmasına da izin yoktu.

İçini kemiren bir rahatsızlıkla, hayatının bu iki alanını ayrı tutma konusunda dikkatli olması gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

Bunu yapabiliirdi. Uzun yıllar boyunca böyle yaşamamış mıydı? Bir yalan uzmanıydı. Teşkilat ajanı olan kimliğini, sarhoş Büyük Gezgin kimliğinden ayırmakta hiç zorluk çekmemişti.

Ama kariyerinde ilk kez, görevi yüzünden pişmanlık duyuyordu. Hem de derinden.

Bu şekilde yaşamak hiç adil değildi. Ve daha kötüsü. İçten içe, ya iyi bir koca ya da iyi bir ajan olabileceğini, ama ikisi birden olamayacağını düşünmeye başlamıştı.

Teşkilat'taki görevlerinden kaçmayı hiç düşünmemişti. Bu görev duygusu içine öyle işlemişti ki. Yeni yaşamında, yani evliliğinde ciddi bir sorun yaşaması an meselesiydi.

Belki de onunla evlenmesi için Daphne'nin peşinden bıkıp usanmadan koşturup durmaması gerekirdi. Belki de ondan vazgeçmeli ve sevemeyeceği bir kadın seçmeliydi. Ama onsuz bir hayatı düşünemiyordu bile. Daphne, hayatındaki en önemli insandı. Tanrım, aklını kaybetmek üzereydi. En iyisi üzerinde fazla düşünmemektir. Yalan

söylemekten başka seçeneği yoktu ve ayrıca karısını da Teşkilat'ın oyunlarına bulaştırmak istemiyordu.

Hafif bir telkinle, en sonunda erkek misafirleri misafir salonundaki hanımların yanına gitmeye ikna etmişti. Çok geçmeden hep birlikte müzik salonuna geçtiler ve hanımlar sırayla müzik yeteneklerini sergileyerek kalabalığı eğlendirmeye başladı.

Kayınpederinin, Daphne'nin yıllar önce annesiyle birlikte piyano çalmayı çok sevdiğini anlattığını hatırlayan Max, riske girerek tüm misafirlerin önünde karısına piyano çalmasını teklif etti.

Daphne uzunca bir süre ona baktıktan sonra örnek bir eş gibi boynunu büktü. "Nasıl isterseniz lordum," diye mırıldandı, onun yanından geçerek piyanoya doğru giderken. Max, eşinin mavi gözlerinde buz gibi bir ışıltı gördüğünü düşündü.

Daphne piyano taburesinin menteşeli kapağını kaldırdı ve birkaç nota kâğıdı çıkararak klavyenin önüne koydu. Piyanonun önünde yerini alarak, uzun zamandır görmediği bir dosta yeniden ısınır gibi, tereddütle birkaç tuşa dokundu.

Ve derin bir nefes alarak çalmaya başladı.

Duygularla dolu, sade, hüznü bir parçaydı bu; Max, Abinoni'nin meşhur piyano düzenlemesini tanıdı.

İnsanı saran, ağır parça odayı hüznü dolu güzelliğiyle doldurdu; yavaştı ama tutkuyla, kaygı verici bir tempo kazanıyordu.

Max kaşlarını çatı. Bir parti için ne kadar tuhaf bir seçim, diye düşündü. Belki de Daphne'nin bildiği tek parça buydu. Ama misafirlerini hoş tutmak için çektiği onca zahmetin sonunda bu müzik, en iyimser deyişle, salonun havasını değiştirmişti.

Fakat Max'in bunun bir tür mesaj olabileceğini anlaması uzun sürmedi. Daphne ona mesaj veriyordu.

Piyanonun başındaki eşine baktı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti.

Daphne'nin içinde çağlayan duyguların derinliğini asla tahmin edemezdi. Ve yaptığı onca araştırmaya rağmen, Daphne hakkında hâlâ bilmediği şeyler olabileceğinin farkına vardı.

Ya Daphne'nin piyano çalmasını teklif ederek çok doğru bir istekte bulunmuştu ya da karısı, sadece kendisinin bildiği sebeplerle, kişiliğinin bu kısmını göstermeye şimdi hazır olabilmişti.

Ağır parça ve Daphne'nin çalma konusundaki inanılmaz tutkusu herkesi heyecanlandırmıştı. Yaklaşık sekiz dakika sonra Daphne'nin performansı sona erdi.

Hülyalara dalmış konuklar bir süre sessizlik içinde beklediler, sonra Max eşine bakarak alkışlamaya başladı ve herkes onu takip etti.

"Ah, ne parçaydı!"

"Çok etkileyiciydi," diye haykırdı konuklar.

Müzik bitince, Daphne sanki işkenceden çıkmış gibi ağır ağır başını kaldırdı. Max'e baktı ve diğerleri alkışlamaya devam edip onun yeteneğine övgüler yağdırırken Max, Daphne'nin yanına giderek ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Bir yandan Daphne'nin yeteneğinden kocası olarak gurur duyuyor, diğer yandan da neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

Piyanonun başından kalkmasına yardım ederken, "Sürprizlerle dolusunuz küçük hanım." diye mırıldandı. "Bilmem gereken başka sırrınız var mı?"

“Benim yok lordum, ya sizin?” Daphne yanıtı beklemeden onun elini bıraktı ve mükemmel bir ev sahibesi gibi misafirlerinin yanına gitti.

Max şaşırmişti.

Sevgili karısının neredeyse onu görmezden geldiğini anlamaya başlıyordu.

Yanlış bir şey mi yapmıştı? Belki de Daphne’nin kafası konuklarıyla meşgul olduğu içindi. Bu gecenin Daphne için oldukça yıpratıcı olduğundan şüphesi yoktu. Haftalardır hazırlandığını biliyordu.

Yine de karısının çaldığı duygulu parça, Max’in aklına Dante Malikânesi’ndeki gizli kapılardan birini getirmişti –sadece kabul salonunda duran tozlu klavsende belli birkaç nota çalındığı zaman açılabilen döner kitaplık.

Daphne sevimli bölge papazı ve eşinin yanında duruyordu. Max, belki de endişelenmeye başlaması gerekirken, taptaze bir tutkuyla karısını incelemeye koyuldu. Şu an tek bildiği, karısı ondan uzak durmaya devam ettikçe, her şeyiyle Daphne’yi daha da çok arzuladığıydı.

Daphne aralarına görünmez bir duvar örmüş gibiydi ve Max şikâyet edecek yüzü olmadığını bilse de, buna alışkın değildi ve durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Bir anlığına, Daphne’nin görmemesi gereken bir şeye şahit olup olmadığını merak etti. Teşkilat’taki göreviyle ilgili bir şeyler öğrenmiş olabilir miydi?

Ah, ama bu imkânsızdı. Daphne’nin yanında çok rahat davrandığının farkındaydı; Virgil de dikkatli olması için onu uyarmıştı ama Max pervasızca davranmayacak kadar deneyimli bir ajandı.

Karısının, gerçek kimliğini öğrendiğini hayal bile edemiyordu. Başka bir şey olmalıydı. Davranışlarındaki bu

ani değişimin nedeni ne olursa olsun, Max eski Daphne'yi istiyordu.

Hemen şimdi.

Saatler sonra, son konuklar da ayrılıp, resmi kayafetlerini çıkarmak üzere odalarına çekildiklerinde, "Baban bana müziğe bayıldığını söylemişti ama bu kadar güzel çalabildiğini hiç düşünmemiştim doğrusu," dedi Max.

Gece yarısını iki saat geçmişti.

"Sizi hâlâ şaşırtabiliyorsam ne mutlu bana, lordum." Daphne tuvalet masasının önüne oturmuş uzun, saten eldivenlerini çıkarırken, Max kravatını çözerek kendi odasından geldi.

Kravatını çekiştirerek eşinin yanına gitti ve onu bir anlığına süzdü. "Daphne, sen iyi misin?"

"Evet, neden?"

Kolyesini çıkarmaya yardım etmek üzere Daphne'nin arkasına geçerken dikkatlice, "Dalgın görünüyorsun," dedi.

Daphne yere bakarak, inci kolyesine takılmasını diye saçlarını kaldırdı. Max, yanıtını beklerken, aynadan karısının yüzünü inceledi.

"Aslında," dedi Daphne yavaşça, "Carissa için endişeleniyorum."

"Carissa mı?" İnci kolyeyi Daphne'nin avucuna bırakan Max kaşlarını çatı. Karısına arkadaşından gelen mektubu unutmuştu. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Kuzinleri onu yine sıkıştırıyormuş. Moralini düzeltmek için Londra'ya gitmeyi düşünüyorum. Senin için soru olmaz, değil mi sevgilim?"

Max, bu sakın sorunun altında keskin bir soğukluk serdi. "Londra'ya gitmek için epeyce geç bir dönem. Neden onu buraya davet etmiyorsun?"

“Eğer istersem Londra’ya gidebilirim. Ne de olsa burada mahkûm falan değilim, değil mi?” Daphne sakince gülümsedi ama Max onun gözlerinde bambaşka bir şey görmüştü.

Karısının gerilimi karşısında artan endişesini gizleyerek, kaşlarını azarlayıcı bir ifadeyle çatı. “Elbette mahkûm falan değilsin sevgilim. Taşra hayatından sıkıldın mı yoksa? Belki de benden sıkılmışsındır.”

Daphne göz ucuyla ona baktı, sonra omuzlarını silkerek, küpelerini masaya bıraktı. “Bu daveti de atlattığımıza göre, artık burada kendi başıma ne yapacağımı bilmüyorum.”

Arkasındaki Max, öne eğilerek ellerini eşinin iki yanından uzatıp tuvalet masasına dayadı. “Eğer gerçekten arkadaşlarını görmek için Londra’ya gitmek istiyorsan aşkım, seni oraya ben götürürüm, bu seni mutlu ederse elbette. Ama ben geri dönene kadar birkaç gün beklemen gerekecek.”

“Nereden?” Bu yanıtta memnun kalmadığı belli olan Daphne, aynadan şaşkınlıkla ona baktı.

“Demirhaneyi ziyaret etmek için Gorge’a gitmem gerekiyor. Sanırım şirketi yönetecek kadar hissem olduğunu söylemiştim.”

“Yönetmek, evet,” diye mırıldandı Daphne.

“Artık savaş bittiği için, top siparişi pek gelmiyor. Fabrikayı işletenler, onun yerine satacak birkaç ürün önerisi sunmak istiyorlarmış.”

“Anladım.”

“En fazla birkaç gün sürer. Sen beni özlemeye başlamadan dönmüş olurum. Döndüğümde de Londra’ya gideriz.”

Daphne aynadan Max’e baktı. “Neden ben de seninle gelmiyorum?”

“Demirhaneye mi? Burada sıkılıyorsan orada ne yaparsın bilmem.”

“Sıkıldığımı söylemedim ki.”

Max sakın gülümseyişine ufak bir buyurganlık eklemişti. “Eğer benimle gelersen sıkılırsın.” Döndü ve yeğelinin düğmelerini çözmeye başladı.

“Sanmam. Daha önce hiç demir fabrikasına gitmemiştim.”

“Tehlikeli bir yerdir, Daphne, her tarafta alevler ve tehlikeli gazlar var. Özellikle de hamileysen, o zehirli havayı solumaman en iyisi.”

Daphne onunla tartışmanın bir anlamı olmayacağını düşünüyormuş gibi bir kez daha yere baktı. Max rahatlamıştı çünkü demirhaneye uğramak gibi bir planı yoktu.

“Tamam lordum. Siz nasıl isterseniz.”

Max bir süre sonra Daphne’ye dönerek, “Ne düşünüyorum, biliyor musun?” diye mırıldandı. “Bence son zamanlarda kendine fazlaca yüklendin. Ama artık bitti.” Uzanıp karısının başını öptü. “Artık rahatlayabilirsin. Harika bir iş çıkardın. Bir erkeğin daha iyi bir eşi olamaz herhalde. Hatta bir katalogdan seçse bile.”

Daphne dayanamayarak, isteksizce gülümsedi.

Gülüşü odayı –ve Max’in kalbini– ısıtmıştı.

“İşte,” diye fısıldadı Max. “Seni nasıl neşelendireceğimi biliyorum. İkimiz için banyoyu hazırlayayım mı?”

Daphne iç geçirerek gözlerini kaçırdı. “Bilmiyorum.”

“O halde banyo yapmayalım. Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.” Parmağını, karısının geceliğinin arkasına sokarak, omzundan düşürdü. “İyi ve esaslı bir sevişmeye.”

Geceliğin düşmesiyle karısının çıplak kalan omuzları

nı okşamaya başlayınca Daphne'nin mavi gözleri aynada, onun gözlerini buldu.

Demirhane, ha? En hafif deyiimiyle Daphne'nin bu konuda şüpheleri vardı. Kocasınınsa onun şu anda kendisinden nefret ettiğı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Yine de bu çok tuhaftı. Çünkü tüm öfkesine rağmen, dokunuşu Daphne'yi hâlâ baştan çıkarıyordu.

Ah, seni şeytan. Max her seferinde onun kanını kaynatmayı başarıyordu, hatta Daphne bunu istemediğini düşünse bile. Kocası eğilip tutkuyla ensesini öptüğünde, Daphne içinde yükselen iniltiyi dışarı vurmayı reddetti.

Bir bahane bulmayı düşündü —çok yorgun olduğunu ya da başının ağrıdığını söyleyebilirdi— ama sonra Max'in seviştikten sonra nasıl derin uyuduğunu hatırladı.

Ah o anda aklına nasıl da şeytanca bir fikir gelivermişti. *Bunu yapmaya cesaret edebilir miydi?* Kıpırtısız durmaya başladı. Kocasının ağır öptücükleri kulak memesinde dolaşırken, o birden haftalar önce safir kolye yüzünden yaptıkları tartışmayı ve Max'in onun rızasını kazanmak için uyguladığı —uyguladığını sandığı— teknikleri hatırladı.

Babasının evine geldiğı gün, Max salonda onu baştan çıkarmış, duyularını çılgın bir haz sağanağıyla fethetmeden gitmeyi reddetmişti.

Evet, sevgilim, bu oyunu iki kişi oynayabilir. Max'in şehvet dolu öptücüklerinin tadına vararak gözlerini kapadı. Bu gece, müziğıyle lordunun dengesini bozduğunu bilmekten büyük keyif almıştı.

Aslında kendisi de hazırlıksız yakalanmıştı ama Max

misafirlerin önünde ona böyle meydan okuyacaksa, o da bir korkak gibi yanıt vermeyecekti.

Heyecanlı notalarıyla Max'i şaşırttığını, hatta hafifçe rahatsız ettiğini görmek muhteşem bir zafer olmuştu; yıllarca pratik yapmadığı halde konukların önünde piyanoya kalkarak kendini rezil etme riskine girmişti ama buna değmişti doğrusu. Her şey iyi gitmişti.

Bir kerecik de olsa Max'in kendine hâkimiyetini kıldığını bilmek ne büyük zevkti.

Belki de bu şekilde devam etmesi gerektiğini düşündü, çünkü ensesinde hissettiği tatlı öpücükler, kocasının her zamanki gibi kontrolü elinde bulundurduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Göreceğiz bakalım.

Şeytan Marki'nin ayağını kaydırıp, onu kendi oyunuyla alt etmenin zamanı gelmişti.

Max, onun tüylerini ürperterek, "Seni istiyorum," diye fısıldadı.

Daphne aynadan bakarak ihtirasla gülümsedi. "Ben de seni istiyorum."

Daphne ayağa kalkıp ona doğru döndüğünde mavi gözlerinde beliren şeytani ışıltı, Max'in, *acaba benimle fazla mı zaman geçiriyor*, diye düşünmesine neden oldu. Karısı elini göğsüne dayayıp onu tek kişilik koltuğa doğru iterken de, *herhalde onu kötü etkiliyorum*, diye düşünmeden edemedi.

Koltuğa doğru istekle ilerlerdir; Daphne de gözlerini gözlerinden ayırmadan onu itip koltuğa oturttu.

Max kalbi çarparak, Daphne'yi mutlu etmeye hazırlandı. Karısının farklı hali onu oldukça heyecanlandırmıştı.

Sanki daha önce hiç görmediği bir tarafını görüyor gibiydi; bu gece yapacaklarını kestirmek mümkün değildi.

Daphne uzanıp pantolonunun düğmelerini açtıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü. Erkekliğini eline alarak hızla okşamaya başladı, ama başını eğerek organını ağzına aldığı anda Max nefessiz kaldı. Daphne'nin ıslak, kırmızı dudakları, organını sarıyor; dili boylu boyunca dolaşıyordu.

Arzulu bakışlarla karısının başını okşarken, manşetinin sade firfırı Daphne'nin altın saçlarına değiyordu.

Bir süre sonra duyduğu haz gittikçe artarken, karısının yaptıklarından son derece memnun bir halde, başını geriye atarak zevkle inledi. Daphne'nin elinin her kavrayışı ve dudaklarının her okşayışı, Max'i mutlu sona biraz daha yaklaşıtıyordu. Bacakları kasıldı. Zevkin doruğuna yaklaştığındaysa Daphne zalimce durdu.

Islak dudaklar ve parlayan gözlerle Max'e baktı. "Yatağıma git," diye fısıldadı. "Giysilerini çıkar."

Max baygın gözlerle baktı ama bu emirler çok hoşuna gitmişti. Doğrusu, pamuk gibi yumuşak olan eşinden böyle emirler almak tuhaf geliyordu. Ama yine de hangi aklı başında adam bunu sorgulardı ki?

Temkinli bir tavırla karısına gülümsedi ve söyleneni yaptı.

Belki de Daphne cinsel gücünü gösterecek kadar güvenmeye başlamıştı ona; elbette eğer Max onu tanımasaydı, Daphne'nin bir şeye çok kızdığını düşünebilirdi. Ama, eğer kızgın olsa, neden böyle davransındı ki? Daphne hesapçı bir kadın değildi.

Kadınlar.

Aslında hiçbir şeyi sorgulamak istemiyordu. Daphne'den yükselen bu ateşe bayılmıştı. Sevgili karısını ne kadar çok

sevse de, karşısındaki bu daha vahşi, daha sarhoş edici Daphne, ruhunun derinliklerinde bir noktaya dokunmuş gibiydi. Bir erkeğin eşinden böyle bir şeyi isteyemeyeceğini düşündüğü için, asla paylaşmadığı bir ihtiyaçtı bu.

Belki bir metresten bunu isteyebilirdi. Ama Max artık başka birini istemiyordu.

Daphne olduğu yerde doğruldu ve Max'in giysilerini çıkarıp çınlıplak yatağına gitmesini izledi. Max yatağa uzanırken, Daphne doğrularak ona doğru yürümeye ve sakince saçındaki fildişi tokaları çıkararak altın buklelerini serbest bırakmaya başladı. Daphne elbisesini çıkarmamıştı, tafta kumaşı hışırdatarak yatağa çıktı. Şöminenin alevleri parlak kumaşa yansıyor, elbisesinde sanki alevler oynuyor gibi görünüyordu.

Yatakta emekleyerek Max'in üstüne çıkarken, "Bu gece," dedi. "seni kendi zevkim için kullanacağım Rotherstone. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Nasıl istersen." Max anadan doğma yatarken, dirseklerinin üstünde yükselerek davetkâr gözlerle baktı; sertleşmiş erkekliği, karısını gururla selamlıyordu. Daphne'nin onu kendi zevki için kullanmasına dünden razıydı.

Daphne bekleyen bedeninin üstünde eteğini havalandırırken bacaklarını kasıklarının iki yanına koyarak üstüne oturdu.

Tanrım, Daphne bu kızıl elbisenin içinde, şeytanın baştan çıkarma konusunda uzman olan fattan kölelerine benziyordu. *Belki de beni esir almaya gelmiştir*, diye düşündü Max. Bu, karşı koyamayacağını bildiği en baştan çıkartıcı şeylerden biriydi.

Daphne onu öpmek için eğildiğinde, Max arzuyla titredi. Karısının, bedenlerinin arasına giren eli, erkekliğini

eline aldı ve büyük bir arzuyla kendi bedeninin içine davet ederek bu haz nesnesinin tadını çıkarmaya başladı.

Zevk haykırıları, Max'i hazdan çıldırtacak gibiydi.

Max tamamen içine girdiğinde, karısı doğruldu ve ritmik şekilde öne arkaya hareket etmeye başladı. Daphne'nin yüzündeki tutkulu hazzı gören Max, özellikle de koltuktaki hareketinden sonra, daha ne kadar dayanabileceğini düşündü.

Karısı dişlerini sıkıp başını geriye atarak hızlandı ve aynı Max'e söylediği gibi ona sahip olmaya başladı. Max onu bacaklarından kavrarken, Daphne de ellerini onun göğsüne dayayıp belini yay gibi gererek, ona tamamen hakim oldu.

Aniden karısının göğüslerine dokunma hasretiyle yanan Max, Daphne'nin korsesine uzanıp bağcıklarını çözmeye girişti, iki saniye sonra da öfkelenip inildeverek kumaşı yırtarak açtı. Korsenin iplerini söküp atarken Daphne'nin dolgun göğüsleri dışarı fırladı ve Max açlıkla göğüs uçlarına yumuldu. "Mmm."

Bembeyaz göğüslerinde onun el ve dudaklarını hissedene Daphne, yavaşladı. Max'in başını kavrayıp kendi bedenine bastırdı, dikleşmiş göğüs uçları iyice gerilmişti.

Max göğüs uçlarını yavaşça ısıtırken, Daphne'nin ağzından titrek iniltiye yükseldi. "Ah, Max." Bir an sonra, vahşi bir açlıkla Max'i yatağa geri itti.

Daphne onun karşısında kendine dokunmaya başlayınca, Max'in aklı başından gitti. Kendini artık tutamayacağını hissediyordu. Daphne, çenesini kadınsı bir iniltiyle öpüyor, ısıırıyordu.

Artık dayanma gücü kalmayan Max, sessiz bir haykırıyla kendini kaybetti. Hazzın zirvelerinde ona katılan Daphne

de ter içinde zevkle iniliyordu. Karısı onu bacakları arasında sıkıştırıp tüm zevkle Max'i içine alırken, bedenleri bütün olmuştu.

Max, uzunca süre konuşamadı.

Tatlı karısının böylesi bir güce sahip olduğuna inanamıyordu, ama Daphne onu zevkten sarhoş ederek ona vahşice sahip olmuştu.

Biraz sonra Max'in bedeninden ayrılıp yataktan çıktı. Max, karısının mahvolmuş elbisesini değiştirmeye gittiğini düşündü. Hareket edemeyecek kadar halsiz hissediyordu kendini, örtüyü üzerine örttü. Bir süre baygın gözlerle karısını izledi, Daphne elbisesini çıkardıktan sonra geceliğini giymek üzere çıtırçıtlak dolaba ilerlerken, Max'in dudaklarında uyuşuk bir gülümseme vardı.

Ama tatlı Şeytan Markizi'nin bu gece onunla işi bitmişti. Max çok geçmeden yorgun ve rüyasız bir uykuya daldı.

Daphne bir anlığına, uyuyan kocasına baktı. Tanrım, çok yakışıklıydı.

Seni hergele.

Daphne daha önce kimseyi baştan çıkarmamıştı ama başarılı olduğunu düşünüyordu. Daha önce hiç yaşamadığı vahşi bir şehvet hissetmişti bu gece.

Belki yaptıkları için kendini biraz kirlenmiş hissediyordu ama bundan pişman değildi. Hem, kendisi de en az Max kadar zevk almıştı, ateşe ateşle karşılık vermek gerekmişti.

Max şimdi, her sevişmeden sonra yaptığı gibi derin bir uykuya dalabilirdi. Daphne de böylece onun ne sakladığını öğrenme fırsatı yakalayacaktı.

Bu yola başvurmanın ne kadar üzücü olduğunu düşündü. Belki de Max aralarında bir tür kavga ediyor olduklarını fark etmediyse, bu öyle büyük bir savaş falan sayılmazdı. Ama Rotherstone Markisi gibi kuvvetli bir sahtekârla uğraşırken elde edebileceği bütün avantajlara ihtiyacı vardı.

Her neyse, eğer Max onun bu geceki halini sevmediyse, bunun sorumlusu kendisiydi. Çünkü Daphne'ye bu fikri veren, ondan başkası değildi.

Bacaklarının arasındaki hafif sızıdan memnun, Max'in uykuya daldığından emin olmak için bekledi, sonra kendi odasını sessizce terk ederek, elinde bir mumla karanlık koridordan geçerek Max'in odasına girdi.

Demirhanede acil bir işi olduğuna inanmıyordu, bu yüzden kocasının başka ne gibi konularda yalan söylediğini merak etmeye başlamıştı. Düğünlerindeki yankesici? Carew kardeşlerle arasındaki husumetin gerçek nedeni? Cehennem Kulübü? Yaptığı seyahatler?

Peki ya Daphne'ye duyduğu sevgi?

Bu yeni şüpheyle gözleri doldu ama başını iki yana salladı. Max ne yalan söylerse söylesin, Daphne kocasının onu umursamadığına inanamazdı.

Diğer taraftan, eğer onu iddia ettiği gibi seviyorsa, o zaman Daphne'ye nasıl yalan söyleyebilirdi ki?

Eğer Daphne'yi gerçekten seviyor olsaydı, neden doğruyu söylemiyordu? Gerçekler o kadar korkunç muydu?

Hafif bir gıcırtyla Max'in kapısını ardından kapatıp, kocasının sırlarıyla yüzleşmeye giderken, neler bulacağını hayal bile edemiyordu.

Belki de öğrendiği için pişmanlık duyacaktı ama neler olduğunu bilmek zorundaydı.

Başı, öğreneceklerinin korkunçluğuyla döndü. Alçakça

iş anlaşmaları mıydı? Bir yerlerde gizlediği gayrimeşru bir çocuk muydu? Karanlık bir intikam mıydı?

En azından işin içinde başka bir kadın olmadığını biliyordu, yoksa Virgil neden bu işe bulaşmış olsundu ki? Ama eğer yanılıyorsa –eğer Max'in bir yerlerde bir metresi varsa– Daphne bunun bedelini ödeteceğine yemin edebilirdi.

Max'in odası boyunca ilerleyerek, yatağının yanındaki vazoya doğru gitti. Sonra mumu yaklaştırarak oyuğun içini kurcaladı. Kıvrımlı köşeyi daha önce gördüğü gibi yukarı itmeye çalıştı ama açmayı başaramadı.

Bir an sonra, dolabının içine aynı tuhaf mekanizmayla yerleştirilmiş yaylı mücevher kasasını hatırladı. Parmak ucuyla girintiye bastırdı ve duvarın içinden gelen tıkırtıyla nefesini tuttu.

İşe yaramıştı. Şimdi girintiyi yukarı doğru itebiliyordu; arka kısmın tamamı duvarın içinde kaybolmuştu. *Dâhice*, diye düşündü.

Girintinin içinde, vazunun durduğu yerde, çekmece gibi çekilebilen bir parça vardı.

Kalbi çarparak, çıkardığı ufak gürültünün Max'i uyanıtmadığından emin olmak için omzunun üstünden arkasına baktı. Diğer odada her şey hâlâ hareketsizdi.

Gerçek artık elinin altında olduğu için bedenini bir korku dalgası kaplamıştı. Cesaretini toplayarak, içeride neler olduğunu görmeye kararlı, elini ufak, karanlık bölmeye daldırdı.

Daha önce odayı kokutan, şişe içindeki sıvıyı çıkarttı. Kenara bırakarak, yanıcı olma ihtimaline karşı mumdan uzağa koydu. İkinci kez elini sokunca ufak bir mürekkep

hokkası buldu; Max mürekkebi neden saklamış olabilirdi? Ah, tabii görünmez yazılar yazmak için kullanmıyorsa.

Sonra ufak bir silahla karşılaştı. Evet, bu elbette açıklanabilirdi ama Daphne, Max'in yatak odasında dolu bir silah saklamasını biraz şaşırtıcı bulmuştu. Endişeli bir bakışla silahı kenara bıraktı.

Sonra ufak delikten, aşağı yukarı bir el boyutunda tuhaf, mukavva bir daire çıkardı. Dairenin kenarlarında harfler vardı, üstüneyse daha ufak ve yine harflerde dolu bir daire daha tutturulmuştu.

Daphne inceleyince üstteki dairenin dönebildiğini fark etti, böylece harfler belli bir sıraya göre dizilebiliyordu. Bunun ne işe yaradığını anlamakta zorluk çekti. Gizli bölmeye yeniden uzanınca ufak, metal bir nesneye dokunduğunu hissetti.

Ne olduğunu görmek için nesneyi ateşin yanına yaklaştırdınca, bunun son derece kalın, altın bir yüzük olduğunu gördü. Yüzüğü yakından incelemek için kaldırarak ateşe iyice yaklaştırdı. Ne tuhaf şeydi bu böyle.

Yüzüğün üzerindeki mühür kısmına, Max'in aile şapekinde duran ve atalarının portrelerinde gördüğü Malta haçı işlenmişti.

Tanrım, ben neye bulaştım böyle? Hâlâ bir yanıt bulamamıştı. Şimdiye kadar öğrendiği tek şey, korkularının gerçek olduğu, Max'in gerçekten de yalan söylediği idi. Anlamıyordu. Eğer birini seviyor, ona saygı duyuyorsan, ona yanlış yapamazdın.

Gözündeki yaşı silerek, neredeyse boşalmış bölmeye bir kez daha uzandı ve en sonunda, en altta birtakım kâğıtlar buldu. Ağzı kurumuştur; rahatsızlıkla ve yavaşça Virgil'in mektubunu çıkardı.

Kâğıt sertti ve Max'in sabah döktüğü sıvının kokusu hafifçe de olsa hâlâ duyuluyordu. Ensesindeki tüyleri ürpererek mektubu açmaya başladı.

Virgil'in Tatterstall'daki satılık Arap kısrakı haberinin altındaki boşluk, şimdi kocasına verilmiş bir dizi talimatla doluydu.

Daphne büyük bir şaşkınlıkla bu satırları okumaya başladı.

Birincisi: Bu İskoç kim oluyordu da, Max gibi yüksek unvanlı birine emir veriyordu?

İkincisi: Drake de kimdi?

Üçüncü ve en önemlisi: Tatlı, ihtiyar Leydi Westwood'dan ne istiyorlardı?

Sosyete de her zaman aktif olmuş biri olan Daphne, dul kontesi tanıyordu; sevimli, üzgün, titrek, çaresiz bir kadıncağızdı.

Aynı kiliseye gidiyorlardı ve Daphne onu yıllar boyunca siyah dul elbiseleri içinde her hafta görmüştü. Leydi Westwood'un tuhaf bir ihtiyar olduğunu düşünmüştü hep; sinirleri çökmüş, hatta hafifçe paranoyak bir kadıncağız. *Eğer hayatım boyunca böyle dalaverelere katlanmak zorunda kalırsam benim sonum da öyle olacak muhtemelen.*

Bunların hiçbir anlamı yoktu. Daphne başta şaşırmıştı ama Max'in huzur içinde uyuduğu odaya doğru bakarken, içinde büyüyen öfkeyi hissedebiliyordu.

Kimdi bu adam? Bütün bunların anlamı neydi? Daphne onu bir nebze olsun tanıyor muydu?

Dikkatini bir kez daha mektuba verdiğinde, içeri gidip o haini uyandırmak ve tüm bunların hesabını sormak istedi. Ama Daphne safın tekiydi. Max yine yalan söyler, onu kandırırdı.

Eğer bu gizemi Daphne'den saklamak için bu kadar çaba harcadıysa, birdenbire insafa gelip her şeyi tüm gerçekliğiyle anlatacağını kim söyleyebilirdi?

Hayır, Daphne anlamıştı. Max bunu açıklamak zorunda kalmalıydı. Öfkeyle başını iki yana salladı ama ne yapacağını artık biliyordu. Belli ki araştırma yapma sırası ondaydı; tıpkı Max'in tanışmadan önce kendisine yaptığı gibi.

Max'in mahremiyetine yaptığı bu saldırı Daphne'nin ruhunu acıtıyordu ama evlendiği adamın gerçekte kim olduğunu ve neler peşinde koştuğunu öğrenmekten onu kimse alıkoyamazdı.

Başka yol bulamıyordu, çünkü kabul ettiği evlilik bu değildi. Üç Kuğu Hanı'nın samanlığında. Max'ten, kendini ona açmasını istemiş ve bunun sözünü de almıştı. Ama Max verdiği söze rağmen yalan söylemeye devam ediyordu.

Anlaşmalarına uygun davranmamıştı; oysa Daphne onun teklifini kabul ederken eşit şartlarda olduklarını düşünmüştü.

Eşitlik böyle olmazdı. Max onunla resmen alay etmişti.

Tüm bu zaman boyunca Daphne onu tüm yüreğiyle sevip, hiçbir şeyi gizlemeden kendini her şeyiyle ona vermişken, Max sadece kendini gizlemekle ilgileniyordu. Her zamanki gibi.

Tanrım, Daphne kendini aptal gibi hissediyordu. Bir süre, kırgınlık ve öfkeyle ağlamamak için kendini tuttu.

Artık onun yalanlarını dinlemeyecekti. Gözlerini öfkeyle kıstı. Max'in doğruyu söylemeyeceği belli olduğuna göre, araştırmasını kendi başına yürütmesinden başka çare yoktu. *Bakalım bunu sevecek misin?*

Virgil'in mektubunu Max'in yatağının üstüne attı ve giyinmek için kendi dolabına gitti. Birkaç saat içinde gün ışıyacaktı. *Benimle oyun oynamak mı istiyorsun kocacığım? Öyle olsun.*

Ben, düşündüğün gibi boş kafalı bir sersem değilim.

Max ertesi gün her zamankinden geç bir saatte, gerinip esneyerek uyandı. Dün gece yaşadığı haz dolu anlar bedeni diriltmişti.

Şehvetli güzeliyse belli ki çoktan uyanmış, güne başlamıştı bile. Kendisi yataкта yalnızdı, güneşe bakarak saatin dokuz olduğunu tahmin etti. Kahvaltı etmek istiyordu ama Daphne'nin güzel yüzünü her an göreceğini umarak, olduğu yerde bekledi.

Böyle bir gecenin ardından Daphne üstünden o tuhaflığını atmış, eski şirin haline geri dönmüş olmalıydı.

"Daph?" Belki de odalarının arasındaki banyoda yıkıyor ya da dolaptan kendine elbise seçiyordu. "Tatlım, burada mısın?"

Yanıt gelmedi.

Max iş geçirdi, elini saçına götürdü ve kahvaltıya inmeye karar verdi. Bu yalnız uyanma işinden hoşlanmamış olsa da, Daphne'nin şimdiden kahvaltıya indiğini düşündü.

Kollarında Daphne'yle uyumaya çok alışmıştı ve Daphne'nin uyandırmadan yataktan kalkması alışılmadık bir şeydi.

Çok tuhaftı.

Karısının odasında, yerlere dağılmış kendi kıyafetleri ile Daphne'nin çıkardığı hâlâ yerde duran kırmızı tafta elbi-

seye şöyle bir baktıktan sonra, çırılçıplak yataktan kalkarak odaları bağlayan aynalı koridora gitti, tıraş isteyen sakalına baktı, göğsünü kaşıdı; sonra Daphne orada mı diye, banyoya ve dolaba göz attı.

Ama kendi odasına yöneldiğinde, eşikte donakaldı.

Gördükleri karşısında bir an kalbi tekler gibi oldu.

Gizli bölmeye sakladığı, casuslukla ilgili tüm malzemeler etrafa saçılmıştı. Zulası patlamış, duvardaki oyuk, herkesin göreceği şekilde, sonuna kadar açılmıştı.

Kalbi gülm gülm atarak döndü ve kendi komodininin üstündeki aynaya baktı. Kirece dönmüş, şaşkın suratının yansımasının ötesinde, karısının kırmızı rujla yazdığı öfke dolu, tek kelimelik mesajı gördü:

YALANCI

Bölüm On Sekiz

“Beni ziyaret etmeniz ne hoş Bayan Starling, şey, pardon, yani Leydi Rotherstone.” İhtiyar Westwood Kontesi yaptığı hatayı gülümseyerek düzeltti.

Daphne kadının geniş konuk salonunda oturmuş, hizmetkârın getireceği çayı bekliyordu. “Şey, buradan geçerken binanın ne kadar güzel olduğunu gördüm ve çiftçilerinizden biri buranın Westwood Konağı olduğunu söyleyince, gelip size saygılarımı sunmak istedim.”

“Ne düşünceli bir hareket.”

“Gerçekten çok güzel bir eviniz var. Beni gezdirdiğiniz için teşekkürler,” dedi Daphne. “Bahçeleri de harika.”

“Bu pencereden sonbaharın tüm renklerini görmek mümkün,” dedi kadın iç çekerek.

“Taraçanızdaki çiçekler de pek canlı. Ben de bu çiçeklerden ekmeliyim.”

“Ah, sormayı unuttum, sevgili büyük halanız Anselm Düşesi bu günlerde nasıllar?”

Daphne gülümsedi ve nazikçe Dul Düşes hakkındaki

son haberleri aktarmaya başladı ama akli Max'teydi. Bir gözü de şömine rafındaki saatte.

Kocasından epey önde olsa da, Max'in yakında buraya varacağından ve bu işe hiç sevinmeyeceğinden adı gibi emindi. Gelip, karısının bu kez onu alt ettiğini görünce yüz ifadesinin nasıl olacağını çok merak ediyordu.

Ah, Max'in gazabından öyle büyük bir zevk alacaktı ki.

En azından bu sefer haylaz Willie'leri yanında getirmemişti. Artık Max teknik olarak onların patronları olduğuna göre, Daphne tekrar kaçtığı için ikizlerin cezalandırılmasını göze alamazdı.

Malikânelerinin araba barınağına gittiğinde, kocasının Jono'nunkine benzeyen yüksek oturaklı bir faytonu olduğunu görmüştü. Bu tür bir arabayı daha önce de kullandığı için, seyislere faytonu hazırlamalarını söylemiş ve hizmetkârlara nereye gideceği hakkında yalan söyleyerek, 'sabah havası almak için' dışarı çıktığını belirtmişti. Ama kocasının nereye gittiğini anlayacak kadar uyanık olduğunu biliyordu.

Her halükârda, güzel sonbahar günü kırlarda gezinti yapmak için mükemmeldi; Daphne buraya geleceği yolu genel olarak biliyordu, ama Westwood Konağı'na ulaşmak için hangi patikaya sapacağını bilemediği anlarda durup köylülere yol sormuştu.

"Ah," dedi Leydi Westwood, "işte John da çayı getirdi."

Uzun, üniformalı uşak, elinde gümüş tepsiyle çayları getirip, aralarında duran zarif masaya dikkatle bıraktı.

Sonra da Leydi Westwood'un önünde ciddiyetle eğildi. "Başka bir isteğiniz var mı hanımefendi?"

"Evet, şöminenin siperini kaldırır mısın John? Oda biraz serin. Bir de sırt yastığını getirir misin?"

“Başıüstüne efendim.” Adam işlemeli şömine siperini kenara çekerek ısıtın ihtiyar kadına daha kolay ulaşmasını sağladı. Sonra, pencerenin yanındaki okuma koltuğundan kadının yastığını getirdi ve şefkatle Leydi Westwood’un arkasına yerleştirdi.

Daphne buraya geldiğinden beri, uzun ve iriyan hizmetkârın kontese, annesiymiş gibi özen gösterdiğini fark etmişti. Gözünü ihtiyar kadından ayırmıyordu. Çok dokunaklı bir manzaraydı.

Evi gezerlerken John, bastonla yürüyen ve romatizması yüzünden zorlanan Leydi Westwood’a yardım için yanlarından ayrılmanmıştı.

Yaşlı kontesin bu kadar zorlukla hareket ettiğini gören Daphne, kadının evi gezdirme teklifini kabul ettiği izin pişman olmuştu ama belli ki Leydi Westwood genç misafirinden oldukça hoşnuttu; Daphne büyük bir onurla, ihtiyar kadının muhteşem mobilyalı ve harika sanat eserleriyle dolu resmi konağında hoş bir gezi yapmıştı.

Eğer uşak John’un yardımı olmasa kadın herhalde bu gezintiyi yapamazdı; adam, kontesin yanından hiç ayrılmamış, merdivenleri inip çıkarken ona yardım etmiş, kapıları açmış, gerektiğinde kadına yardım etmek için koşturmuş ve ihtiyar hanımefendisinin yaslanması için kolunu sunmuştu.

“Çıkabilirsin, John.”

“Başıüstüne efendim.” Uşak selam vererek ayrıldı ve tekrar çağrılana kadar beklemek üzere salonun diğer ucundaki kapının ağzına gitti –görünüşe göre bu pek uzun sürmeyecekti.

Leydi Westwood’un kaşlarını çatarak ellerini ovuşturduğunu gören Daphne öne eğildi. “Çayınızı doldurmamı ister misiniz leydim?”

"Ah, tatlım, bu çok hoş olur. Eklemlerim soğuğa hiç dayanmıyor." Üzüntüyle bir kez daha iç geçirdi. "Ah, ama korkarım daha da kötüleşecek. Kış göz açıp kapayıncaya kadar gelecek. Ve kar da." Daphne çayları doldururken, kadının yüzünü astı.

"Şey, en azından çalışanlarınızla derdiniz yok," dedi Daphne. "Uşağınız size çok iyi bakıyor gibi görünüyor."

"John'u mu diyorsun? Ah, evet, öldükten sonra ona iki kuruş fazla bırakırım umuduyla bana bu kadar özen gösteriyor." Üzüntüyle iç geçirdi. "Aslında kurnazın biri, bahara kadar çıkmayacağımın farkında."

"Leydim, böyle konuşmayın."

"Ah, yalan değil ki. Ama haklısınız. Önceki uşağa göre çok daha iyi, özellikle de sadece birkaç aydır çalıştığını düşünürsek. Son uşak parasını aldığı gibi ortadan kayboldu. Düşünebiliyor musunuz? Yıllarca hizmet ettikten sonra birdenbire ortadan kayboluverdi."

"Gerçekten mi?"

"Peter." Kadın başını salladı. "Zaten hiçbir zaman işe yaramazdı. John benim için büyük bir gelişme, ama hiç gülmez."

"Öyle olsa bile, yüzüne bakılmayacak kadar çirkin değil," dedi Daphne şakayla karışık.

Leydi Westwood güldü, üzüntüsü bir anlığına dağılmış gibiydi. "Haklısınız, öyle! İster prense, isterse uşağa ait olsun bu dünyada güzel bir surat her zaman iyidir."

İki kadın neşeyle gülüştüler. Ama Daphne, Leydi Westwood'a çay fincanını uzatırken, göz ucuyla şöminenin üstündeki portreye baktı.

"Yakışıklılardan bahsetmişken, resimdeki beyefendinin kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Ah." Kadının kemikli omuzları düştü. Gülüşü bir anda solmuştu. "O Drake. Benim oğlum."

"Çok yakışıklı biri."

"Öyleydi, canım. Tanrı'nın yanına gitti."

"Ah, çok üzüldüm!"

"Evet, şuradaki vazoda da külleri duruyor."

"Lütfen beni affedin! Bilmiyordum."

"Sorun değil." Leydi Westwood başını eğdi.

Ama Daphne'nin kafası karışmıştı. Virgil, Max'e yazdığı mektupta Drake'ten bahsediyordu ama İskoçyalı, adamı canlı görenler olduğunu yazmıştı.

"Ne zaman öldü?" diye sordu Daphne sessizce.

"Bir yıl kadar oluyor."

"Şey... savaşta mı öldü?"

"Hayır, hayır, benim Drake'im politikayla hiç ilgilenmezdi. Ona hovarda diyenler olurdu ve dürüst olmak gerekirse pek de yanlış düşünmüyorlardı." İhtiyar kadın arkasına yaslanarak çayını kucağına koydu. "Ne yazık ki vaktinin çoğunu zevk peşinde harcardı. Yurtdışında öldü. Ona gitmemesini söylemiştim. Ama bir yerde asla sabırlı kalamazdı. Ah, hepsi ne korkunç. Şimdi ailenin iki farklı kolu unvan peşinde kavgaya tutuştular. Ama en azından, avukatlar unvanı yeğenlerimden hangisinin alacağına karar verene kadar burada yaşamama izin verdiler."

"Başınız sağ olsun." Daphne uzandı ve kadının ince kolunu nazikçe tuttu. "Tüm bunları yaşamak sizin için korkunç olmalı. Hiç bilmiyordum."

"Umarım asla evlat acısı yaşamazsın canım ya da sevgili oğlun yoldan çıkmaz. Ama korkarım ki bu genel bir hastalık."

Daphne'nin yüreği titredi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu yavaşça.

Kadın solgun bir gülümsemeyle baktı. "Beni ziyaret etmiş olman yeterli, canım. Keşke sevgili Drake de senin gibi bir kızla tanışmış olsaydı. Ne yazık ki adı ağza alınmayacak kadınların peşinde koştu ve âşık bile olamadan bu dünyadan göçtü."

Daphne, Leydi Westwood'un sözlerine üzüntüyle gülümsedi ve arkasına yaslandı. Artık, en azından Virgil'in, Max'e neden burayı ziyaret etmesini söylediğini anlamaya başlıyordu. Avrupa'da uzunca vakit geçiren Max, bir yerlerde Drake'le tanışmış olabilirdi. Daphne neler olup bittiğini bilmiyordu ama Leydi Westwood'un hovarda oğlunun hayatta olmasını yürekten diliyordu.

"Leydi Westwood, sizce... oğlunuz, kocamla arkadaş olabilir mi?"

Kontes dikkatle ona baktı. "Evet hayatım, arkadaş olduklarına eminim."

Daphne bir an izlendiği hissine kapıldı. Yavaşça etrafına bakındı ve uşak John'un soğuk bakışlarını fark etti. Tanım, bu korumacı uşak, kırılğan efendisini üzecek sorular sorulmasından hiç hoşlanmıyor gibiydi.

O anda, pencerenin dışında bir hareketlilik dikkatini çekti. Dışarı bakınca Max'in, atının üstünde, dörtmala yaklaştığını gördü.

"Evet, görünüşe göre kocam beni buldu," dedi neşeyle. "Çok korumacıdır. Beni aramaya çıkacağını düşünmüştüm zaten."

"Ah sizi yeni evliler." Leydi Westwood gülümsedi.

"Bana bir dakika izin vererseniz, onu karşılayıp iyi olduğumu haber vereyim de, kızgın bir kurt gibi odaya dalmasın."

Kadın kıkırdadı. "Nasıl isterseniz Leydi Rotherstone."
Daphne çayını bıraktı ve salondan çıkarak ön kapıya
gitti. *Bu ilginç olacak,* diye düşündü kendini fırtınaya ha-
zırlarken.

Kapının önündeki muazzam sütunların yanından geç-
rek merdiveni indi, aynı Bucket Sokağı'nda o gün olduğu
gibi siyahlara bürünmüş olan Max'in yaklaştığı düzlüğe
çıktı.

Kocasının kafasında şapka yoktu, saçları dağılmış, ya-
nakları rüzgâr ve güneşten kızarmıştı; ona bakan gözlen
öfkeyle ışıldıyordu. Atını durdurdu ve hızla indi.

Leydi Westwood'un seyislerinden biri, Max'in atını al-
mak için o tarafa koştu. Max adamın yüzüne bile bakmadı.
Bakışları Daphne'de sabitlenmişti.

Max ona doğru ilerlerken, Daphne başına gelecekten
düşünerek ürperdi ve kocasının onu umursayarak buraya
kadar gelmesi karşısında da için için içte rahatladı.

Max evden tıraş olmadan çıkmıştı. Aynadaki mesajı
görür görmez evden fırlamış olmalıydı. Daphne bundan
ufak bir mutluluk duydu. Ama sıkılmış çenesiyle Max her
zamankinden daha korkutucu ve tehlikeli görünüyordu.
Gerçi korkmak yerine, Daphne'nin aklına dün geceki çılgın
sevişmeleri gelmişti.

Max ona doğru yaklaşırken, kocasına karşı hissettiği
öfke ve onu boğazlama isteğine rağmen, Daphne'nin içi
karşı konulmaz bir tutkuyla doldu.

Max, "Merhaba sevgilim," dedi soğuk bir sesle.

Kocası gözlerinde kıvılcımlarla onu yanağından öpmek
için eğilirken, Daphne gülümseyerek çenesini soğukça
kaldırdı.

"Seni burada görmek ne hoş."

"Şchirde Leydi Westwood'la aynı kiliseye gidiyoruz." diye yanıtladı Daphne. "Bunu biliyor muydun?"

"Evet, benim sosyete kızını, herkesi tanıyorsun, öyle değil mi?" dedi Max onun gözlerine bakarken.

"Senin dışında herkesi, Max. Öyle görünüyor."

Kocasını ırkıldı ama hiçbir geri çekilme belirtisi göstermedi. "Buraya gelmemeliydin."

"Neden? Burada neler oluyor ki?"

Kâhya onlara kapıyı açmak için gelince Max sert bir fısıltıyla, "Sessiz ol," dedi.

Daphne de eşit derecede sert bir sesle yanıt verdi: "Sessiz mi olayım? Sen bana nasıl böyle bir şey söylersin? Bana emir verecek konumda olmadığını hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Ben senin kocanı! Ve sana gelince." diye fısıldadı Max, elinden tutarak onu içeri sürüklerken, "şu an senin aklın başında değil, neyle uğraştığını bilmiyorsun. Eğer bu soruşturmayı mahvedersen, bütün İngiltere'yi tehlikeye atabilirsin, bu yüzden gözlerini aç ve çeneni kapalı tut. Dediklerimi yap; ne olursa olsun sakın kal. Geri kalanını da yalnız kaldığımızda halledeceğiz."

Evin içine girerlerken Daphne sertçe fısıldadı. "Kırılgan, ihtiyar bir hanımefendinin herkes için nasıl tehdit oluşturduğunu anlamıyorum."

"Seni uyarıyorum," dedi Max, uşak John'un önünde kabul salonuna girerlerken.

"Leydi Westwood." Max bir anda o kahrolası Rothertone çekiciliğine bürünerek kadını selamlamıştı.

Daphne ev sahibelerine kocasını takdim etti.

"Lütfen görünüşümü affedin!" dedi Max çapkın bir gülümsemeyle, üzerindeki tozları silmelerken. "Eşim birkaç

saat geçmesine rağmen eve dönmeyince, endişelenip onu bulmaya çıktım.”

“Ah, sana bir şey olmaz demiştim. Max benim çıkırlım bir kız olduğumu sanıyor da.”

“Hiç de değil sevgilim!” Max onun elini öptü ve Leydi Westwood’a tekrar gülümsedi. “Endişelenmek bir kocanın görevidir. Öyle arkana bakmadan kaçarcasına dışarı çıkmak olmaz hayatım. Kesinlikle olmaz.”

Leydi Westwood, ikisinin arasındaki gerilimden habersiz, onların bu konuşmaları karşısında kıkırdadı.

“Hanımefendiye de onu anlatıyordum,” dedi Daphne, “buradan geçerken evi görünce ziyaret etmeden yapamadım.”

Max ona kaşlarını çatarak baktı ve gözlerindeki sabırsız bakıştan, Daphne ihtiyar kadına anlattığı hikâyesi hakkında kocasının ne düşündüğünü anladı.

Elbette Daphne onun kadar usta bir yalancı değildi. Sahte bir gülümsemeye karşılık verdi.

“Umarım sizi rahatsız etmemişizdir,” dedi Max kontese. “Kusura bakmayın, eşim bir fincan yeni haber öğreneceği hiçbir fırsatı kaçırmaz.” Başıyla çay tepsisini işaret etti.

“Utannmalısınız lordum, dedikodu falan yapmıyorduk. Hele de sizin hakkınızda,” dedi Daphne imalı imalı.

“Bu sevgili genç hanımı Drake hakkındaki hikâyelerimle sıkımsa başlamıştım sadecce,” diye araya girdi yaşlı kontes.

“Sıkımsak mı? Asla!” dedi Daphne.

“Drake mi?” diye sordu Max masumca.

Daphne yan yan kocasına baktı.

“Oğlum,” dedi Leydi Westwood. “Sanırım onu tanıyor sunuz.”

Max duraksadı. Dostane bir sesle, "Hatırlayamadım," dedi ve omzunu silketti.

Daphne şüphesi iyice artarak, "Portresi şurada," dedi. "Tanıdık gelmedi mi?"

"Şey, birlikte okula gitmiş olabiliriz," dedi Max yavaşça. "Ama benim hatırladığım kişi o zaman sadece bir çocuktur. Gençliğini gösteren bir resminiz var mı?"

Leydi Westwood'un yüzü aydınlandı. "Ah, evet! Görmek ister misiniz?"

"Çok isterim hanımefendi. Siz rahatsız olmayın lütfen," dedi Max hızlıca, kadın kalkmaya çalışırken. Kadının zorlukla hareket ettiğini görerek başını iki yana salladı. "Siz bana nerede olduğunu söyleyin, ben getiririm."

"Ah, ama üst katta, Drake'in eski odasında."

Max en sevimli gülüşüyle baktı. "Hangi kapı?"

"Merdivenin başında, sağdan ilk kapı. Ama John'u gönderirdim—"

"Gerek yok." Max sıcak bir gülümsemeyle başını salladı. "Hemen geri dönerim."

Daphne şaşkına dönmüştü. Neyin peşindeydi bu adam?

Max'in yaptığı açıklama gayet basit görünüyordu, ama Virgil'in mektubunu göz önünde bulundurunca, Daphne kocasının Drake'in odasına girmek istediğini anladı; nedeni sadece Tanrı bilirdi.

Ama aradığı cevapları en sonunda Max'ten alabilmek için en iyi yolun bu oyunda ona yardım etmek olduğunu düşündü.

Max yokken, Leydi Westwood'un gönlünü hoş tutmaya çalıştı. Ama herhalde asıl uşak John'la ilgilense daha iyi olacaktı.

Üniformalı hizmetkâr gergin bir duruşla, Max'in gittiği tarafa doğru bakıyordu.

"Ne kadar tatlı bir eşiniz var." Leydi Westwood insanı şaşırtan, sinir bozucu, ne yapacağı belli olmayan Lord Rotherstone'u övüyordu.

"Bazen öyledir," dedi Daphne. "Anladığım kadarıyla sizin uşağınız da en az kocam kadar korumacı biri." Sözlerini duymuş olan John'u işaret etti.

Leydi Westwood gülümsedi.

"O kadar endişelenmene gerek yok John," dedi Daphne gülümseyerek. "Bildığım kadarıyla kocam hırsızlık yapmaz."

Sadece yalan söyler.

Ama John, onun söylediklerine en ufak tepki vermedi.

Daphne'nin gülümsemesine buz gibi gözlerle karşılık verdi ve kapıdan ayrılarak Max'in peşinden gitti.

Max itiraf etmeliydi ki, buraya geldiği için Daphne'nin boğazını sıkabilirdi, ama karısının bu yalnız ihtiyarı ziyaretine gelmesi, kendisinin tek başına gelmesinden çok daha az şüphe uyandırıcı görünüyordu.

Belli ki Daphne, Leydi Westwood'u tanıyordu. Kahrolası kadın İngiltere'deki herkesi tanıyordu neredeyse. Max, onun sağlığından endişe etmişti ama evin girişinde Daphne'yi sağ salım gördüğünde, ikinci endişesi yüzeye çıkmıştı: Daphne'nin duyduğu korkunç ve anlaşılabilir öfke.

Hayatının asla birleşmeyecek iki parçası çakışmış, birbirlerine zarar veriyordu ve Max ne yapacağını bilmiyordu.

Hayır, diye düşündü. Düzeltme. Ne yapacağını kesinlikle biliyordu. Sorun, bunun ona her şeyini kaybettirebilecek olmasıydı.

Üst kata çıkarak Drake'in Westwood Konağı'ndaki dairesini buldu ve işine yarayacak bir şeyler bulmak için hemen araştırmaya başladı. Dairede bir oturma odası, bir yatak odası ve bir de soyunma odası vardı.

Drake ortadan kaybolduğu sırada ne gibi bir görevdeyse, evi son ziyaretinde bu görevine dair birtakım ipuçları bırakmış olabilirdi.

Max bir ipucu bulmak için dairenin içinde dolaşırken, Daphne'ye hayatının ne kadarını açıklayacağını düşünüyordu.

Ona Teşkilat'tan bahsetmek Daphne'nin tüm bakış açısını değiştirebilir ve öğrendiği şeyler onu hiç de mutlu etmeyebilirdi. O zaman her şey daha da kötüleşebilirdi. Belki de gelin geldiği ailenin taşıdığı yükü öğrenmemesi en iyisi olurdu. Daphne'ye, doğacak oğullarını günün birinde, kendisinin yirmi yıl önce Virgil'e verildiği gibi, bir istihbarat eğitmenine teslim etmek zorunda kalabileceklerini anlattığında karısının nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordu.

Dahası, ona Teşkilat'tan bahsetmek, gizli örgütlerinin tüm güvenliğini Daphne'nin ellerine bırakmak anlamına gelecekti. Yalan dolu dünyalarına kabul edilen her yeni insan onlar için bir risk oluşturunuyordu.

Canı kadar sevdiği kadına güvenmek zor değildi. Ama eğer ona Teşkilat'tan bahsederse bu, Rohan, Jordan ve Virgil'in –ve sahadaki tüm diğer casusların– hayatlarını tehlikeye atmak anlamına gelebilirdi. Ajanlar sır saklamak için eğitilmişlerdi. Bu, hepsinin içine işlemişti. Ama

Daphne öyle değildi. Özgürlük Konseyi ajanları onu ele geçirip korku, tehdit veya işkenceyle Max'in gizli bilgileri ni ondan alabilirlerdi.

Zincirdeki bir zayıf halka yüzünden tüm örgüt yok olabiliyordu. Ah, Tanrım, herhalde Daphne'ye bunları anlatamazdı. En yakın arkadaşları, hayattaki yegâne arkadaşları Max'ten nefret ederdi.

Ama, eğer gerçekten kim olduğunu söylemezse evliliğini ve sevdiği tek kadının kalbini kaybetmesi işten bile değildi.

Tek umudu, Daphne'nin bu işin peşini bırakmaya razı olmasıydı. Belki de sıradan bir eş gibi, gerçeği bilmeden yaşamayı kabul ederdi. Ama Max, Daphne'nin Üç Kuğu Hanı'nın samanlığında kabul ettiği evliliğin bu olmadığını gayet iyi biliyordu.

Max, kendi ülkelerini kurup kendi kurallarını yazacaklarını söyleyerek onun kalbini kazanmış ve mümkün olduğunca açık olacağına söz vermişti.

Şu andaysa ne yapacağını şaşırılmış haldeydi; tüm bu meseleyi bir anlığına rafa kaldırarak elindeki göreve odaklandı.

Ama geçmişteki Teşkilat ajanlarının eşlerine gerçeğin ne kadarını anlattığı meselesi, Max'in aklına, Leydi Westwood'un, Drake'in Avrupa yolculuklarının asıl nedenini bilip bilmediği sorusunu getirdi.

Tanrım, dikkatsizliği yüzünden kendine çok kızıyordu. Daphne'ye yakalanmıştı resmen. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu?

Max normalde böyle biri değildi –bilinçaltı sanki yakalanmak için uğraşmıştı. *Ruhatsız edici bir düşünce.* Sanki tüm

mantığa karşı gelerek, özellikle dikkatsiz davranmış, böylece Daphne'nin her şeyi öğrenmesi için çabalamıştı...

Tam o sırada, kapattığı kapının ardında biri olduğunu hissetti.

Kıpırdamadan durdu, sonra kapının altına doğru baktı. Arkadan gelen hafif gün ışığında, bir çift ayağın gölgesini görebiliyordu.

Biri dışarıdan onun hareketlerini dinliyordu. Kapı bir an sonra onu hazırlıksız yakalamak için hızla açıldığında, Max yalnız olmadığı gerçeği karşısında çoktan gardını almıştı.

Alt katta gördüğü iri uşak, önünde saygıyla eğildi ama adamın düşmanca bakışları bambaşka bir hikâyeye anlatıyordu. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Ah, evet, harika olur." Max bunu neşeli bir sesle söylemişti, ama uşak onun üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmasından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Leydi Westwood oğlunun çocukluk resmini bulup getirmemi istedi, ama bulamadım."

Uşak, onun hemen yan tarafındaki kitaplığa doğru giderek, altın yaldızlı bir çerçevesi olan ufak bir tabloyu eline aldı.

Max aptalca güldü. "Ah, elbette. Gözümün önündeymiş."

"Başka bir arzunuz var mı, lordum?" dedi uşak renk vermeyen bir sesle.

"Hayır, hayır. Şey, yardımın için teşekkürler."

Uşak olduğu yerde kaldı, belli ki Max odayı terk etmeden gitmeye niyeti yoktu.

Sanki odadan bir şey alıp almadığını anlamak için Max'in ceplerine doğru bakıyordu.

Max hareketlerinin bir parça tuhaf olduğunu biliyordu. Leydi Westwood'un öldüğü düşünölen oğlunun odasını kurcalamaya devam etmek için geçerli bir bahane bulamıyınca, mağrur bir gülümsemeyle, elinde casus arkadaşının resmi, odadan çıktı.

Kahretsin, Drake'in yakalanmadan önce bırakmış olabileceğı ipuçlarını nerede bulabilirdi?

Rahatsız edici uşak, onu konuk salonuna kadar takip etti. Max salona varınca Leydi Westwood'a oğlunun portresini uzattı.

Kadın resmi aldı ve elini sevgiyle portrenin üzerinde gezdirdi. "Bunu Drake okula gitmeden hemen önce yaptırmıştık."

"Çok yakışıklı bir çocukmuş," dedi Daphne.

"Babasına çekmiş. Oğlumu tanıyormuş musunuz, Lord Rotherstone?"

"Evet, sanırım bir keresinde okulda oldukça vahşî bir kavgaya tutuşmuştuk." Max gülümsedi.

Leydi Westwood kahkaha attı. "İşte benim oğlum. Anlaşamadığınız konu neydi, hatırlıyor musunuz?"

"Sanırım ufak bir onur meselesiydi ama detaylar aklımdan çıkmış. Uzun zaman önceydi." Max, uşağın odanın kapısından şüpheyle baktığını gördü. "Öhöm. Az kalsın bulamıyordum, ama neyse ki uşağınız yerini gösterdi."

"Uşak John," dedi Daphne.

"Evet, ben de tam eşinize bu uşağın benim için ne kadar vazgeçilmez hale geldiğini anlatıyordum, üstelik sadece bir aydır burada. Onsuz ne yapardım bilmem."

"Bir ay." Döğünlerinin olduğı, Max'in Drake'i gördüğü zamanla aynı. Max, bakışlarını uşağı çevirdi. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Uşak John, sıradan bir hizmetkârın normalde cesaret edemeyeceği şekilde dik dik baktı.

Bu adamın Max'ten hoşlanmadığı belliydi. Ama acaba bundan ötesi de mi vardı?

"Buradan önce başka yerlerde çalıştınız mı?" diye sordu Max, iki kadını arkasında bırakıp uşağa doğru yaklaşıırken.

"Cambridge yakınlarında bir aile için çalışmışım lordum."

"İsimleri neydi?"

"Lamb."

"Anladım. Leydi Westwood, bu uşağı almanızın nedeni nedir? Hizmetkârlarınızdan biri aniden gittiği için mi acaba?"

"Evet lordum. Nereden bildiniz?"

Max bakışlarını uşaktan ayırmadan, gözlerini kıstı. "Sanırım şansım yaver gitti."

Uşak John birdenbire kaçmaya başladı.

Bunu zaten bekleyen Max harekete geçerek uşağın –ya da başka bir deyişle Özgürlük Konseyi ajanının– peşine düştü.

Kocası uşağın peşinden odadan fırlayarak çıkınca, Daphne'nin ağzı açık kalmıştı.

"Yüce Tanrım!" Daphne nereye gittiklerini görmek için koridora çıkarken, Leydi Westwood geriden geliyordu.

Max omzunun üstünden, "Geride durun!" diye bağırdı –bu emir aynı zamanda, endişeyle hareketliliğin olduğu yere doğru koşturan diğer hizmetkârlara da verilmişti.

Uşak John arka kapıların birinden dışarı çıkarken, Max de hemen peşindeydi.

Daphne konuk salonuna koştı ve geniş camlı pencereye gittiğinde, uşağın saksıdaki krizantemlerin üzerinden atlayarak yüksek tараçada koştüğünü gördü.

Adam alçak, taş tırabzanın üstünden atlarken Max de hemen arkasındaydı.

Aşağıdaki çimenliğe düşen uşak birkaç adım atmıştı ki, Max de aynı yere atlayarak adamı yere düşürdü.

İkisi pencerenin altındaki çimenlerin üstünde yuvarlandılar ve tekrar ayağa kalkmadan önce birbirlerine birkaç yumruk savurdular.

Uşak John aniden bıçak çekince Daphne nefesini tuttu. Tanrım, kocasına kızgın olabilirdi ama gözlerinin önünde bıçaklanmasını da istemiyordu.

John bıçağı vahşice Max'e doğru salladı; Max eğildi, adamın kolunu kavradı ve John'un kuvvetini kendi yarana kullanarak uşağı yüzüstü yere yatırdı.

Adam henüz kalkamadan Max onun arkasına geçmişti. Silahını çıkardı ve uşağın başına dayayarak, "Sakin kıpırda-ma," diye haykırdı.

Daphne koşarak pencereden ayrıldı ve şaşkınlıktan sararmış, oturan Leydi Westwood'a tek söz etmeden dışarı çıktı. Max'in az önce çıktığı arka kapıdan geçerken, diğer erkek hizmetkârların tараçaya doluştuğunu ve kopan kıyamet karşısında telaşla tartıştıklarını gördü.

"Millet, lütfen sakın olun!" diye emrediyordu Max. "Her şey kontrol altında! Biri ip getirsin de şunu bağlayalım."

"Ne yaptı ki?" diye sordu bir başka uşak.

"Bu adam bir kaçak." dedi Max diğer uşaklara. "Burayı gerçek kimliğini gizleyerek girmeyi başarmış. En iyi atımı bahse girerim ki bundan önceki uşak yakınlarda bir yerlerde, toprağın altında yatıyor."

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı John yattığı yerden.
“Kıpırdama ve ellerini başının üstüne koy!”
Hizmetkârlar kendi aralarında mırıldanmaya başlamış-
lardı. “Peter? Peter’ı mı öldürmüş?”

Tombul kâhya, “Bunu neden yapsın ki?” diye bağırdı.
“Lord Westwood’un kaybolmasıyla ilgisi var,” dedi Max.
“Onu tutukluyorum. Şimdi bana şu ipi getirin.”
“Dediğini yapın!” dedi Daphne sert bir bakışla.

Ahırdan çıkan bir seyis hemen bir metrelik kalın bir yu-
lar getirdi. “Bu işe yarar mı?”

Max başını salladı ve ipi aldı. “Daphne?”

“Evet lordum?”

“Buraya gel.”

Daphne, kalbi çarparak, Max’in yanına gitti. “Silahı ona
doğru tut. Eğer sana vurmanı söylersem, ateş etmekten çe-
kinme. Bunu yapabilir misin?”

Daphne şaşkınlıkla Max’e baktı, sonra kocasını bıçakla-
maya yeltenen adamı inceleyerek başını salladı.

Bunun üzerine kocası silahı ona verdi. Max adamın el-
lerini arkadan, Horatio Nelson’u* bile kışkandıracak müt-
hiş bir düğümle bağlarken, Daphne iki eliyle silahı tutarak
uşağa doğrulttu.

“Kocanız bir deli, Leydi Rotherstone. Yalvarırım onu
durdurun!”

“Sakin karımla konuşayım deme.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum bile!” diye ısrar etti
uşak.

“Ah, gerçekten mi?” Max başıyla Daphne’ye birkaç
adım geri gitmesini işaret etti. Sonra uşağı ayaklarının üs-
tüne kaldırdı.

* Horatio Nelson: Napolyon Savaşlarında savaşmış İngiliz deniz subayı
-Ş.n.

Daphne, nabızı kulaklarında atarak, silahı John'a tutmaya devam etti.

Max, uşağı döndürerek suratına baktı. Aniden yakaraktan çekerek, üniformasının ilk birkaç düğmesini yırtarak açtı ve adamın göğsünü açığa çıkardı. Daphne, uşağın göğsünde damıga ya da dövmeyle benzeyen yuvarlak bir iz gördü.

Max iğrenerek baktı. "Uşak ha? *Non Serviam* işaretini taşıyan biri için tuhaf bir kariyer."

Uşak John, Max'e cevap olarak tükürdü.

Daphne'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, ama Max bu tuzağa düşmeyi reddetti.

Tutsağına soğuk ve alaycı bir gülümsemeyle bakarak mendilini çıkardı ve ceketindeki tükürüğü sildi. "Bundan sonra hareketlerine dikkat etsen iyi edersin," dedi. "Gideceğin yerde böylesi hareketler hiç hoş karşılanmaz."

"Teşkilat artık böyle mi çalışıyor?" diye sordu uşak dudak bükerek. "Dikkat dağıtmak için artık kadınları mı kullanıyorsunuz? Hepiniz korkaksınız."

Max, "En azından ihtiyar hanımları kendi evlerinde tutsak etmiyoruz," dedi usulca. Sonra diğerlerine baktı. "Siz hepiniz, işinize geri dönün! Gidip Leydi Westwood'a bakın! Ben hanımefendinin güvenliğini sağlayacak önlemleri alana kadar onu sizin korumanız gerekecek."

"Hanımefendiyi korumak mı? Lordum, hanımefendi tehlikede mi?" diye sordu kâhya yamağı şaşkınlıkla.

"Sadece tetikte olun ve yabancıları eve sokmayın."

Bu arada ihtiyar kontes de bastonuna yaslanarak aralarına katılmıştı. "Lord Rotherstone, tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Hanımefendi, lordumuz uşak John'un burada çalış-

maya başlamak için uşak Peter'ı öldürdüğünü söylüyor, ayrıca tüm bunların Lord Westwood'un kayboluşuyla ilgisi olabilmış!" diye haykırdı kâhya yamağı.

Daphne, Leydi Westwood'u sakinleştirmek için koşturdu ama kadın bu haber karşısında şaşkınmamıştı; sanki duyduklarını mantıklı bulmuş gibi bir hali vardı.

Yaşlı kontes kemikli omuzlarını kaldırdı ve bastonuna yaslandı. "Lord Rotherstone'un söylediğini yapın!" diye emretti hizmetkârlarına. "O ne diyorsa yapılacak, size emrediyorum!"

Daphne şaşkınlıkla, *en azından burada Max'e inanan bir kadın var*, diye düşündü.

Max minnettarlıkla Leydi Westwood'u selamladı. Esirini iyice bağladığından, Drake'in annesiyle konuşabilmek için erkek hizmetkârların birkaçını uşak John'un başına dıktı.

Bir süre sonra üçü birlikte, çayın artık soğuduğu konuk salonuna geri dönmüşlerdi.

"Leydi Westwood, bugün burada olanlar yüzünden sizden özür dilerim. Ama umudunuzu kaybetmemelisiniz." dedi Max tekrar otururken. "Drake'in hâlâ hayatta olduğuna inanmak için sebeplerimiz var."

"Hayatta mı?" dedi kadın nefesini tutarak.

"Max!" diye haykırdı Daphne.

Kontes, koltuğunun kollarını sıkıca kavradı. "Ah, Tanrım, bunu hissediyordum." Şömineye doğru baktı. "Bu küllerin oğluma ait olmadığını biliyordum. Biliyordum işte, oğlumun bir yerlerde, bir şekilde, hâlâ hayatta olduğunu biliyordum."

"Evet, annelik hisleriniz de hafızanız kadar kuvvetli çıkabilir. Oğlunuzu tanıdığımı söylerken haklıdınız.

Onu çok iyi tanıyorum. Gençken kardeş gibiydik. Aslında, Drake'i altı hafta önce Londra'da gördüğümü sanıyorum."

İki kadın hayretle birbirlerine baktı.

"Teşkilat'la neden bağlantı kurmadığımı bilemiyoruz," diye devam etti Max ciddiyetle. "Tehlikede olduğumu düşünüyoruz ama amacımız, onun kimin elinde olduğunu öğrenip oğlunuzu sağ salim eve getirmek. Söylediklerimi anlıyor musunuz?"

"Evet," diye fısıldadı kadın. "Ah, evet."

Daphne kızgın bakışlarla, "Ben anlamıyorum!" dedi.

Leydi Westwood'un yaşlarla dolan gözlerini gören Max, onu duymazdan geldi. "Ah, oğlum hayatta olabilir, Lord Rotherstone... Siz ya da Virgil ne yapmamı istersiniz? Her şeyi yaparım!"

"Eğer Drake sizinle iletişime geçerse, ona yanıt yazmadan önce bize haber verin, biz de bunun bir tuzak olmadığından emin olalım," dedi Max. "Bana bu adresten ulaşabilirsiniz." Yazı masasına gitti, bir kâğıt alarak birkaç satır yazdı. "Bu adrese göndereceğiniz mesajlar yirmi dört saat içinde bana ulaşacaktır. Önce bana ulaşmadan, sakın yanıt yazmayın. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet, evet." Kadın kâğıdı aldı, okudu ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bir şapka dükkânı mı?"

Max gülümsedi. "Yoğun bir dükkân, girip çıkışlarımızı gizlememizi sağlıyor."

"Seninle konuşabilir miyim?" Sohbetleri sona erince Daphne en sonunda araya girebilmişti.

Max dikkatle ona baktı ve başını salladı. Daphne yan taraftaki, loş ve boş müzik odasına girdi. Max de peşinden geldi. Daphne kocasını iyice sarsmak istiyordu ama Max'e

döndüğünde ruhunu kaplayan duygudan kaçamadı: endi-

şe. "Neler oluyor? Bu Teşkilat dediğiniz de nedir?"

Max, ona baktı.

"Kavga sırasında yaralandın mı?"

"Bir şeyim yok."

Daphne şaşkın, başını iki yana salladı. "Drake kim, uşak sana neden saldırdı ve oğlunun hayatta olup olmadığını bilmeden bu ihtiyar kadını neden umutlandırıyorsun?"

"Şu anda bundan adım gibi eminim, ayrıca umut o kadıncağızın yaşamak için elinde kalan tek şey. Oradaki küçük türbeyi görmedin mi -vazo, portre? O vazodaki küller Drake'e ait değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu boş ver. Londra'ya gitmeliyim. Eğer uşak John'u Westwood Konağı'na yerleştirenler kontese karşı yeniden harekete geçerlerse, kadıncağız neyle karşı karşıya olduğunu bilmeli."

"Benim tam tersime, değil mi?" Daphne'nin verdiği sert yanıt Max'i hazırlık yakalamışa benziyordu. "Bana hiçbir şey anlatmamaya kararlı mısın, kocacığım?"

Max duraksayarak başını eğdi. "Seçeneğim var mı?"

"Birlikte bir geleceğimiz olacağını hayal ediyorsan, yok."

"Bu bir tehdit mi? Yoksa ne olur? Boşanır mısın?" Max öfkeyle baktı.

Daphne'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bana neler olduğunu anlatmazsan birlikte bir hayat kurmayı nasıl başarırız?"

Max yalvaran gözlerle onu kolundan tuttu. "Bana güvenmek zorundasın. Daphne, lütfen."

“Nasıl güvenebilirim?” diye haykırdı Daphne kolunu ondan kurtararak. “Seni tanımıyorum bile! Gözlerin yalanlarla parlarken nasıl sana güvenmemi istersin!”

“Anlamıyorsun, benim bir görevim var!”

“Belli ki bu görev senin için benden daha önemli!” diye bağırdı Daphne gözyaşları içinde.

“Hayır!” Max, onun kollarını kavradı. “Daphne, sen benim için bu dünyadaki en önemli şeysin. Seni tüm bunlardan uzak tutarak korumaya çalışıyorum! Bana inanmak zorundasın. Lütfen,” diye fısıldadı.

Daphne kocasını itti. “Hayır. Bu noktayı artık geçtik, Max. Üzgünüm. İkisine birden sahip olamazsın. Bana hiçbir şey söylememeni kabul edemeyeceğim kadar çok şey yaşadık. Bunu kabul etmiyorum. Şu an kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Buna dayanamıyorum. Benim kocamsın ama bir yabancıymış gibi davranıyorsun. Seni sevmeye çalışıyorum ama bir karar vermen gerekiyor. Ya dün gece yaptığımız gibi hayatımıza devam ederiz,” dedi yavaşça, Max’e yaşadıkları şehvet dolu anları hatırlatarak, “ya da sen hayatına yalnız devam edersin. Seçim senin.”

“Çok acımasızsın,” diye fısıldadı Max, Daphne’ye bakıp başını iki yana sallarken. “Dersinize iyi çalışmışsınız, leydim.”

“Öğretmenim kim?” diye yanıtladı Daphne. “O halde, kararın nedir?”

Max uzunca bir süre ona baktı; Daphne geri adım atmayacaktı.

O an aşkları pamuk ipliğine bağlıydı.

Her şey Max’in elindeydi ve bunun farkındaydı.

Sonunda Max ciddi ve belli belirsiz bir baş hareketiyle teslim olduğunu belirtti. “Tamam. Zaten benim yanımda

daha givende olursun. Umarım bundan pişman olmayız.”

“Uşağı ne yapacaksın?”

“Onu Londra’ya götüreceğiz.”

“Niçin?”

“Her zamanki şeyler için, Daphne. zlp bildiklerini anlatana kadar dveceğiz –Drake’in kimin elinde olduğunu öğrenmek için.” Sertçe Daphne’ye baktı. “Sorduğuna memnun musun bayan meraklı?”

Bölüm On Dokuz

“Mecbur kalmadıkça malhûmun önünde konuşma,” dedi Max, Londra’ya yaptıkları uzun –ve sessiz– yolculuğun başlangıcında.

Leydi Westwood’la arabaları geçici olarak değiştirmişler, Daphne’nin oraya giderken kullandığı faytonu bırakıp, Max’in yakaladığı esiri rahatça gizleyebilecekleri kontesin kapalı arabasını almışlardı.

İhtiyar kadın, uşak John’dan farklı olarak, yirmi yıldır hizmetinde olan güvendiği bir arabacıyı da onlara tahsis etmişti. Sözde uşak şimdi gözleri ve elleri bağlı, Max’in yanında oturuyordu; Daphne iki adamın karşısındaki koltuğa oturmuştu.

Max ve Daphne uzun yolculuğun büyük kısmını sadece gergince bakışarak geçirdiler. Üçü sessizce yol alarak günbatımında Londra’ya vardılar.

Daphne, Max’in arabacıya ne talimat verdiğini bilmiyordu ama adam onları sahildeki ıssız bir iskeleye getirdi. Burada durup, kıyıda bekleyen ufak bir sandala geçtiler.

“Sen önde otur,” diye emretti Max.

Sonra iriyarı arabacı arabadan indi ve esiri, yalpalayan ufak sandala bindirmeye yardım etti. Max, uşak John'u sandalın ortasına götürdü ve üstünü bir brandayla örttü.

"Kıpırdama." Max, kayığın arka tarafına oturdu ve sert bir bakışla Daphne'ye doğru başını salladı. "Sıkı tutun."

Sonra elindeki küreği kullanarak iskeleden uzaklaştı; arabacı iskeleden onları izliyordu.

Akıntıyla birlikte Thames Nehri üzerinde hızlanmaya başladıklarında Daphne'nin yüreği yerinden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı. Ön taraftan esen rüzgâr, saçlarını savuruyordu. Sandalın ahşap kenarlarına sıkıca tutunarak Max'e baktı ve kocasının bakışlarının ciddi bir ifadeyle sabitlendiğini gördü.

Küreklere dalgalara karşı çeken Max, yarım mil sonra sandalı yavaşlattı. Yüz metre kadar sonra da, nehir kenarındaki eski binalardan birinin arka tarafına yaklaştılar. Sandalla birlikte alçak bir tuğla kemerin altından geçerek, ağır, ahşap bir nehir kapısının önüne geldiler.

Max, ucunda ağırlık bulunan eski bir halata yaklaşmak için manevra yaptığında sandal hafifçe sallandı. Bu arada uşak John'un, brandanın altından gelen homurtuları duyuldu. Midesi bulanmış gibiydi. Daphne omzunun üstünden endişeyle baktı ama Max adamın iniltileri karşısında umursamaz görünüyordu.

Max ipi birkaç kez sertçe çekti. Daphne bunun içerideki birilerine haber vermek için kullanılan bir çeşit zil olduğunu hemen anladı.

Yanıt hemen geldi. Yüreğini ağzına getiren bir gürültü ve gıcirtı duyuldu, ardından ahşap nehir kapısı, altından Thames Nehri'nin sularını damlatarak, aynı bir kale kapısı gibi yükselmeye başladı.

Max hızlıca, binanın altındaki karanlık, mağara gibi bölgeye doğru kürek çekti. Kapı hemen arkalarından kapanmaya başlamıştı bile. Daphne merakla etrafına bakındı.

Burası da neresi?

Akıntının etkisi sona ermiş, su durulmuştu; Max tek bir meşaleyle aydınlatılmış taş bir iskeleye varıncaya kadar kürek çekmeye devam etti.

Daphne, "Neredeyiz biz?" diye sormuştu ki, birdenbire çevrelerini vahşi havlama sesleri sardı. Boynunda zinciri olan devasa siyah bir köpek gölgelerin içinden başını çıkardı; hırlayıp dişlerini gösterirken aynı Hades'in üç başlı köpeği Kerberos'a benziyordu.

Max, koca hayvana yabancı dilde bir şeyler söyledi ve köpek birden susuverdi. Tekrar bir şeyler söylediğindeyse köpeğin tüm davranışı değişti.

Köpek vahşiliğinden sıyrılıp kuyruğunu sallayarak mutlulukla Max'in üstüne atlarken, Daphne'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayvan artık sakinleşip oturmuş olsa da, Daphne'nin kalbi hâlâ korkuyla çarpıyordu.

Max, ona bir kez daha kararlılıkla baktı. "Ben bunun icabına bakarken sen olduğun yerde kal. Hiçbir yere ayrılmama. Kıpırdayayım deme."

Rahatsızlıkla köpeğe bakan Daphne'nin, hayvanın yakınına gitmek gibi bir niyeti hiç yoktu. "Merak etme kıpırdamam."

Max, uşak John'un üzerindeki brandayı kaldırdı. "Ayağa kalk." Sandaldan inerken suya düşmemesi için adamın gözbağını çözdü ama ellerindeki bağı çözmedi.

Daphne yardımcı olmak için elinden geleni yaparak, iki adam kayıktan inerken, kayık sallanmasın diye elini iskeleye bastırdı. Köpek yabancı adamı görünce dikleşerek hafif-

çe hırladı ama Max'in bir buyruğu, tekrar karnının üstüne yatıp kesik kesik nefes alması için yeterli olmuştu.

Max, uşak John'u ufak iskele boyunca iterek, eve ya da üstlerinde ne varsa oraya çıkan taş tünele doğru sürükledi. Daphne tüyleri ürpererek Max'le adamın gittikleri tarafın karanlığına baktı. Neler olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Hissettiği dehşeti bastırmak için elinden geleni yapıyordu ama gerçekten de nasıl bir adamla evlendiğini merak etmeye başlamıştı.

Karanlığın içinden gelen metalik bir gümbürtü, köpeğin kulaklarını dikmesine neden olmuştu. Daphne yutkundu ama biraz sonra Max siyahlar içinde gölgelerin arasından çıkageldi. Meşalenin ışığında yüz hatları daha da sert görünüyordu.

Duvarı işaret ederek köpeğe bir emir verdi. Hayvan kalkarak onu gösterdiği yere gitti. Max bu sırada iskelenin kenarına gelip elini Daphne'ye uzattı.

Daphne bu eli dikkatlice tutarak sandaldan indi.

"Uşağı ne yaptın?" diye sordu etrafına rahatsızca bakarak.

"Şu anda bir hücrede. Gel hadi." Max tünele doğru ilerlemeye başladığında, Daphne'nin karanlıkta onu takip etmekten başka şansı yoktu.

"Burası da neresi?" diye fısıldadı.

"Dante Malikânesi'ndesin ya da malikânenin altındasın diyebiliriz."

"Dante Malikânesi," diye mırıldandı Daphne. Tünelin sonunda, eskimiş ahşap bir masa, aynı Max'in evindeki vitrayda olduğu gibi Baş Melek Michael'ın renkli bir yer mozaiği ve bir kayadan sarkan beyaz bir Malta hacı bulunan geniş bir taş oda vardı. Malta haçı; Rotherstone tablo-

larındaki, aile şapelindeki ve Daphne'nin bulduğu yüzük-
tekinin aynısıydı.

Daphne birdenbire Max'e döndü. "Cehennem Kulübü mü?"

"Evet."

"Max—"

"İstediğin yanıtları alacaksın Daphne, ama önce Virgil'le konuşmalıyım." Max ondan uzaklaşarak, loş ve nemli odanın diğer tarafına doğru ilerledi. "Tırmanabilir misin?" Eli, karanlık bir oluğa çıkan merdivendeydi.

Daphne başını sallayarak ilk basamağa adım attı.

Birkaç basamak ardından takip eden Max'le birlikte merdivenin zifiri karanlık tepesine tırmandılar. Oradaki zayıf ışıktaki Daphne, geçide benzeyen yuvarlak bir açıklık gördü. Max, Daphne'ye merdiveni bırakıp geçitte ilerlemesini söyledi. Karanlıkta gergince etrafı yoklayan Daphne, yolu bulmayı başarmıştı. Merdivenden ayrıldı ve bu açıklıktan dar, karanlık bir geçide girdi.

Max, yanına geldiğinde onun elini tuttu. "Beni takip et."

Daphne büyük bir memnuniyetle kocasının peşinden gitti. Max onu sonsuz bir labirente sokmuştu ama en sonunda gizli bir kapıyı açtığı anda, Daphne rahat bir nefes aldı. Saniyeler sonra, bir yatak odasının dolabından çıktılar.

Max gizli kapıyı arkalarından kapattı ve dolabın kapığını da örttü. Daphne'ye göz ucuyla baktı. "Buradan."

Yatak odasından çıkarlarken, Daphne'nin zifiri karanlıktan sonra gün ışığına kavuşan gözleri kısıldı, ama hava hızla kararıyordu. Koridor boyunca ilerlediler ve Daphne'nin hayatı boyunca gördüğü en zevksiz evin oymalı merdiveninden aşağı indiler.

Dante Malikânesi tam bir zevksizlik abidesiydi, sarhoş bir mimarın elinden çıkmış gibiydi; cafcacı, renkli, abartılı rokoko tarzıyla, baş döndürücüydü. Sanki misafirlerin kafasını karıştırmak için özellikle tasarlanmıştı.

Max, onu göz ucuyla süzerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Korkunç," diye yanıtladı Daphne.

"Amaç bu zaten. Geç. Salonda bekleyebilirsin. Ah, merhaba." dedi Max odaya baktığında.

Salon doluydu.

"Asıl sana merhaba!" Fazlaca makyaj yapmış bir kadın, bir süredir sıkıntı içinde uzanıp yelpazeyle kendini serinlettiği koltuktan hızla kalktı. Evle mükemmel uyum içinde olan rüküş bir elbise giymişti. "Gidebilir miyim artık?"

"Hı?"

"Çıkabilir miyim?"

Max parmağını şıklattı. "Özür dilerim. Adınızı hatırlamadım."

"Ginger yahu!"

"Ah, elbette. Kızıl kedi! Günün ortasında burada ne işin var?" diye sordu Max samimi bir sesle.

Kadın, sürmeli gözlerini devirerek, "Senin deli İskoçyalı beni burada zorla tutuyor!" dedi. "Gitmeme izin vermiyor. Kendi güvenliğim içinmiş. Westie'yi gördüğümü söylemek için geldiğim günden beri, beni burada zorla alıkoyuyor."

"Ah, Drake'i gören sendin demek."

"Evet! İki herifle birlikte bir arabadaydı. Kesinlikle kendisi gibi davranmıyordu. Ah, benimle gelmesi için ikna etmeye çalıştım ama benim kim olduğumu bile hatırlamadı! Her neyse, bütün bildiğim bu. Sizin İskoçyalıya bunu an-

lattım ama beni yine de serbest bırakmadı. Çıkıp hayatımı kazanmak zorundayım ama anlamıyor!”

“Evet canım, eğer Virgil kalman gerektiğini söylüyorsa, o halde arkana yaslanıp buranın keyfini çıkarmalısın.” Max gülümseyerek Daphne’ye baktı. “Siz kızlar neden birazcık sohbet etmiyorsunuz? Ben de birazdan gelirim.”

“Max!”

“Geri döneceğim Daphne. Oturup biraz sakinleş.”

Ginger kolunu anlayışla Daphne’nin omzuna attı. “Şu işe bak,” dedi. “Ah canım, seni de mi buraya kapattılar?”

“Şey, hayır. Yani, umarım öyle değildir. Ben buraya kocamla geldim.”

“Kocan mı?” diye haykırdı Ginger. “Ah, ne hoş! Aferin sana kızım. Rotherstone’u kafesledin demek. Vay anası-mı.”

Daphne, kadının renkli dilinden onun lekeli bir kadın olduğunu anladı.

Ah, Tanrım. Birden aklına Dul Ejderha geldi. Bir sosyete hanımının yanında böyle birinin olması kesinlikle kabul edilemezdi.

Öte yandan, Daphne’yi bir genelev kadınıyla yalnız bırakan Max’in ta kendisiydi. Kahrolası adam. Daphne’nin sabrını deniyordu.

“Adınız Ginger’dı, değil mi?”

“Evet şekerim. Ya senin?”

“Daphne. Hiç... kocama hoş anlar yaşatmadınız, değil mi?” Daphne bir kaşını merakla kaldırdı.

“Ah, hayır. Ne yazık ki onunla hiç yapmadım. Ama o Warrington yok mu...” Kadın, Daphne’ye göz kırptı. “O herifin yaptıkları bir kızın canını oldukça yakabiliyor.”

Daphne’nin gözleri fal taşı gibi açıldı; Ginger sanki kar-

şısındaki 'iyi hanımefendiyi' özellikle şaşırtmış gibi, yürekten bir kahkaha attı.

Ama fahişe yüksek sesle gülmeye devam ettikçe, Daphne de o gün yaşadığı çılgın olaylar yüzünden bozulan siniriyle, yavaş yavaş ona katıldı. Kahkahaları odayı doldurdu. Dün gece Max'e yaptıklarını düşününce, bu tür kadınları hiç onaylamasa da, karşısındaki arsız fahişeyle ortak birkaç noktaları olabileceğini fark etti.

İhtiyar üstadının Daphne'yi Cehennem Kulübü'ne getirmesiyle ilgili söyleyeceklerini düşündükçe gerilen Max, Virgil'i arayarak koridor boyunca yürüdü ama onu bulduğunda, İskoçyalının zaten her şeyden haberdar olduğunu anladı. Birlikte geldiklerini görmüş ya da duymuş olmalıydı.

Max, İskoçyalı savaşçıyı yemek salonunda bulmuştu. Adam kendine büyükçe bir bardak viski dolduruyordu. Max temkinlice, renkli tablolarla bezenmiş yemek salonuna girdi.

Virgil dönüp ona bakmadı. İçkisinden bir yudum daha alarak başını iki yana salladı. "Çok aptalca bir şey yaptın Max. Onu nasıl buraya getirebildin?"

Max ihtiyatla adama yaklaştı. "Ona güvenebilirsin Virgil. Eğer en ufak şüphem olsaydı bu riske girmezdim."

Adam küçümseyici bir gülüşle, "Bir kadına güvenmek ha?" dedi.

"O benim eşim. Neye bulaştığını bilmeye hakkı var. Bununla baş edebilir."

İskoçyalı başını iki yana salladı. "Sen aptalın tekisin. Eşin de dahil hepimizin hayatını tehlikeye attın. Onu bu işe hiç karıştırmamalıydın."

Max bıkkın bir ifadeyle, "Başka çarem yoktu," dedi. "Evdeki gizli bölmelerden birini buldu~"

Virgil elindeki bardağı gürültüyle masaya bıraktı. "Bu... aşırı duygusallığının dikkatsiz davranmana yol açacağını biliyordum!"

"Duygusallık mı?" Max öfke dolu gözlerle adama baktı. "Onu seviyorum ben."

"Eğer onu gerçekten sevseydin, karını eve götürüp gördüğü her şeyi unutmasını söylerdin!"

"Bunun için artık çok geç."

"Bunu yapmaya hakkın yoktu Max."

"Hayır Virgil, asıl senin, sevdiğim kadına tüm hayatım boyunca yalan söylememi istemeye hakkın yok! Benden daha ne istiyorsun? Sana hayatımın yirmi yılını verdim. Eğer bundan hoşlanmadıysan cehenneme kadar yolun var. Sana da, her şeye de lanet olsun. Kendimi bütün bunlardan kurtarmak için neler vermezdim!"

"Ah, fedakârlık sana çok mu ağır geldi?" diye dalga geçti aksi ihtiyar. "Verdiğin yirmi yılla övünüyor musun? Ben bu işe kırk yılını verdim seni nankör köpek!" Virgil kabarıklıkla başını iki yana salladı ve bir an duraksadı. "Sana tek söyleyeceğim şu: Eğer onu ele geçirirlerse karının kanı senin ellerine bulaşmış olacak. Hatta eğer konuşturmayı başarırlarsa, hepimizin kanı."

Max gözlerini kapadı ve başını eğdi. "Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Asla."

"Ben de çok uzun zaman önce bu sözü vermiştim ama nedense benim karım artık aramızda değil." Virgil birden sustu ve arkasını döndü.

Max bu hikâyeyi biliyordu. İhtiyar üstadının sırtına

baktı. "Virgil, kardeşin Malcolm'un eşini senden aldığını biliyorum ama bu—"

"Sus!" diye gürledi adam öfkeli bakışlarla Max'e dönerek. "Bana ondan bahsetme sakın!"

Max başını eğerken içeri Jordan girdi. Virgil'in haykırışı hâlâ havada yankılanıyordu.

Max, Daphne'yi gizli barınaklarına getirmesi karşısında arkadaşının tepkisini ölçmek için tüm cesaretini toplayarak Jordan'a baktı. "Merhaba, Lord Falconridge. Beni kılıçtan geçirmek isteyenlerin sırası şuradan başlıyor." Virgil'i işaret etti.

Jordan buruk bir ifadeyle ona baktı ama sonra gözlerinde hafif bir endişeyle başını iki yana salladı. "Bu konudaki düşüncene güveniyorum Max. Eğer eşinin güvenilir olduğunu söylüyorsan, bence sorun yoktur."

Max, arkadaşına bakarak başını yavaşça salladı. "Teşekkürler Jord."

"Ne kadarını anlattın?"

"Şimdilik hiçbir şey. Westwood Konağı'na gittiğimde orada bir casus olduğunu gördüm. Daphne beni Özgürlük Konseyi ajanını yakalarken gördü. Adamın casus olduğundan emin olmak için göğsünü açtığımda üyelik damgasını da gördü. Bunun dışında hiçbir şeyden haberi yok."

"Mümkün olduğu kadar az şey söyle, olur mu? Hepimizin güvenliği için."

Max yere baktı. "Sadece kim olduğumu anlatmak istiyorum."

Kapıda aniden Rohan belirdi; elini kapının üst eşiğine dayamıştı. "Çay partinizi bölmek istemem çocuklar ama işler gittikçe ilginçleşiyor."

"Ne olmuş?" dedi Max hemen.

"Ortalıkta çılgın bir dedikodu dolaşıyor, olan bu. Londra, senin şu mütevazı komşun Holyfiled Dükü ve hamile eşinin öldüğü haberiyle çalkalanıyor. İkisi de Fransa'da ölmüşler."

"Ne?" Max yaslanmakta olduğu büfeden doğruldu.

"İki gün önce bir tekne kazasında öldükleri söyleniyor," dedi Rohan şaşkın gözlerle bakan adamlara. Kapı eşiğinden ayrılarak odanın içine doğru yürüdü. "Anlaşılan o ki, Loire Nehri'ndeki tüm şatoları görmek için ufak bir tekne kiralamışlar. Tekne batmış. Çift de boğulmuş."

"Loire'da mı?" dedi Max. "Orası Malcolm'un arka bahçesi, değil mi?"

Nefret ettiği kardeşinin adını duyan Virgil, dikleşti.

"Kahrolası Loire'da nasıl boğulabilirsin ki?" diye sordu Jordan. "Bayağı durgun bir nehirdir."

"Belki de yardım almışlardır."

Habere şaşırان ve yürekten üzülen Max, başını iki yana salladı. "Zararsız Hayden Carew'u kim öldürmek ister ki? Bu işten yarar sağlayacak tek kişi Albert ama onun da o kadar hırslı biri olduğunu sanmam. Ailenin küçük oğlu olarak iyi bir geliri, bir güven fonu var; üstelik sorumluluğu da yok."

"Ama aynı zamanda gerçek bir güce de sahip değil," dedi Rohan.

"Bu gerçekten de bir kaza olamaz mı?" diye sordu Max bezgince. "Yani, Hayden silik, ufak tefek bir adam. Loire'da boğulabileceğine inanırım, hele de hamile eşini kurtarmaya çalıştıysa."

"Peki ya tekne mürettebatı? Onlar da 'boğulmuş' mu?" diye sordu Jordan.

“Ondan haberim yok.” Rohan başını iki yana salladı. “Bence bu son derece şüpheli bir durum.”

“Katılıyorum. Belki de bunun Dresden Bloodwell’in Londra’da görülmesiyle ilgisi vardır.”

“Ama neden? Holyfield Dükü ve eşinin ölümü, Albert Carew’a düklük unvanı kazandırmaktan başka neye yarar ki?”

Rohan sakince omuz silkti. “Belki de onun için planları vardır. Bunun komik olduğunu kabul etmelisin, Max. Çocukluk düşmanın şimdi senin unvanını geçmiş oluyor.”

“Aman ne harika,” diye homurdandı Max. “Daphne onunla evlenmediği için üzülecek. Bu tekne kazası olurken Albert nerelerdeymiş peki? Biliyor muyuz?”

“Londra’daymış. Dedikodulara bakılırsa haberi duyduğunda gözyaşlarına boğulmuş ve birileri onu eve taşımak zorunda kalmış.”

Max homurdandı. “Ah ne dokunaklı.”

“Bence onu takibe alalım,” dedi Jordan.

“Kesinlikle.”

“Jordan, Carew’u takip etme işini sen yapacaksın,” dedi Virgil. “Ben de Max’in getirdiği esirle ilgileneceğim. Rohan, sen de Dresden Bloodwell meselesini araştırmaya devam et.”

“Aslında ihtiyar, bu biraz sorun olabilir,” dedi Warrington. “Cornwall’daki evle ilgili halletmem gereken ciddi meseleler var, o yüzden bir süre buralarda olmayacağım. Kusura bakmayın. Elimde değil.”

“Neler oluyor?” diye sordu Max.

“Topraklarımda iş çevirmelerine izin verdiğim şu yerel kaçakçıları hatırlıyor musun? Bana limanlar ve suçlular hakkında yararlı bilgiler getiriyorlardı. Arada bir benden

gizli mesajlar da götürüyorlar, ben de onlara göz yumuyordum. Katı kurallarım olduğunu, hangi sınıra kadar görbiliyorlardı ama son zamanlarda sınırı aşmaya başladılar. Sahil güvenliğinin söylediğine göre eski huylarına geri dönmüşler, gemileri batırıp sahile vuran tüm ganimeti topluyorlarmış.”

“Ah, bu çok ciddi bir durum,” diye mırıldandı Jordan. “Ne yapıyorlarmış, deniz fenerinin ışığını taklit edip gemileri kayalıklara mı çekiyorlarmış?”

“Aynen öyle. Ben yokken işi iyice azıya aldıklarını duydum. Eğer gidip düzeni yeniden sağlamazsam, oradaki adamlarımdan birkaçı tutuklanabilir hatta asılabilir bile –bunu da hak ediyorlar ya– ama o zaman da çok değerli bir bilgi kaynağını kaybederim.”

Virgil başını salladı. “Ayrıca böylesi aleni tutuklamaların dikkatleri üstümüze çekmesini hiç istemeyiz. Sahil güvenlik hareketine geçmeden, elinden geldiğince sessizce bu işi hallet.”

“Öyle yapacağım. Aslında kötü çocuklar değiller. Yalnız, savaş bitince bu haydutların ekmek kapısı olan karborsa işi bitti. Onlar da daha pis işlere giriştiler belli ki.”

Max, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Tabii ki hayır.” Rohan sırtıttı. “Seni temin ederim, karışındaki canavar onları sahil güvenlikten daha fazla korkutuyor.”

“Öyle de olmalı zaten, canavar,” dedi Jordan alaycı bir gülümsemeyle.

Rohan, Virgil’e sordu: “Her neyse, ben bu işle meşgul olacağım için, Dresden’in peşine sizden biri düşebilir mi?”

Max ciddiyetle, "Ben yaparım," dedi.

"Dresden'in peşine mi düşmek istiyorsun?" dedi Virgil şüpheyle, ama Jordan araya girmişti.

"Dinleyin, şunu bir düşünün; Dresden'i kendi ininde yakalamanın anlamı ne ki? Tekrar sosyete de boy göstermesini bekleyelim, bunu yaptığı da adamı oradan alalım."

"Yeniden vurmasını mı bekleyelim yani?"

Jordan omuz silkti. "Drake'in durumunu bilmediğimiz bu koşullar altında, dikkatleri gereksiz yere üzerimize çekmenin bize faydası olur mu bilmiyorum."

"Jordan haklı," dedi Rohan. "En büyük avantajımız şu; biz onu tanıyoruz ama o bizim kim olduğumuzu bilmiyor."

"Tamam," dedi Virgil başını sallayarak. "Hepimiz Bloodwell konusunda tetikte olacağız ve onu gördüğümüz zaman o hergelenin peşine düşeceğiz."

"Belki tuzak falan kurabiliriz," dedi Max.

Jordan, "Belki, ama daha çok insanla çalışmamız gerekecek," dedi.

Virgil başını salladı. "Beauchamp'ın ekibi yakında dönüyor."

"Rupert Tavistock hakkında bir şeyler öğrenebilmişler mi?" diye sordu Max.

"Aslında evet, öğrenmişler. Ajanlarımın bazıları hâlâ emirlerimi yerine getiriyor," dedi İskoçyalı sertçe.

"Virgil."

Üstat homurdandı. "Tavistock ölmüş."

"Peki ya Özgürlük Konseyi hesaplarına aktardığı paralar?"

"Kuş olup uçmuş. Malcolm saklamıştır."

“Şaşırdığımı söyleyemem,” diye mırıldandı Max. Sonra arkadaşlarına Westwood Konağı’nda olanları anlattı ve Ginger adlı fahişenin Drake’le karşılaşması konusunda bilgi aldı.

Arkadaşları Ginger’ın, Kraliyet Opera Binası’nın hemen dışında, Drake’i iki adamla birlikte bir arabanın içinde gördüğünü anlatırken Max dikkatle dinledi. İki adamdan ihtiyar olanı Ginger’a, Drake’in başından yaralandığını söylemişti ve Drake de pek kendinde değilmiş gibi görünüyordu.

Drake’in kadını tanımamış olması Max’i pek de şaşırtmamıştı; Max bile kadının adını hatırlamıyordu ki.

Ama Ginger’ın gördüğü adamların tarifi, Özgürlük Konseyi’nin önde gelen üyelerinden James Falkirk ve yıllardır yardımcısı olan tek gözlü casus Talon’a uyuyordu.

Max duydukları karşısında kaşlarını çatı. “Eğer Drake, James Falkirk’ün elindeyse o halde neden hâlâ hayatta? Eğer Drake kimliklerimizi açığa vurmuş olsaydı, Özgürlük Konseyi şimdiye kadar çoktan bize saldırmış olurdu, özellikle de en iyi suikastçıları Bloodwell Londra’dayken. Falkirk’ün adlarımızı Drake’den alıp, bu bilgiyi Dresden’e iletmesi yeterli.”

“Tanrım, Drake’in neler yaşadığını hayal bile edemiyorum,” dedi Jordan gözleri yerde.

“Belki de fahişenin dediği doğrudur. Belki bizi hatırlamıyordur. Annesi Drake’ten hiç haber almış mı?”

“Hayır.”

“Belki Drake onu da hatırlamıyordur.”

Hep birlikte düşünmeye devam ederlerken, “Belki kendisinin kim olduğunu bile hatırlamıyordur,” dedi Virgil sessizce.

"Ama Özgürlük Konseyi Drake'in kim olduğunu biliyor olmalı, yoksa ailesinin evine bir casus yerleştirmeyi nereden akıl etsinler?"

"Westwood Konağı'na iyi nöbetçiler göndermeliyiz," diye ekledi, Leydi Westwood için endişelenen Max. "Şu an sahip olduğumuz tek avantaj, Özgürlükçülerin, adamlarını ele geçirdiğimizi bilmemesi. Belki bugün getirdiğim sözde uşak, Drake'in Falkirk'ün elinde olduğunu doğrulayıp onu nerede sakladıklarını söyleyebilir."

Jordan, Drake'in sağlığını düşünerek, endişeyle başını iki yana salladı. "Tanrım, ona yardım etmeliyiz."

"Adamlar onu çözmeden önce," diye mırıldandı Rohan.

"Ya çoktan çözmüşlerse? Eğer Drake karşı tarafa geçmişse, bütün Teşkilat çöker."

Max ve Virgil bir ağızdan, "Geçmez," dedi.

Hepsi sessizliğe büründüler.

Rohan bir süre sonra, "Yani her şey yeniden başlıyor," diye mırıldandı.

"Tanrım, umarım öyle bir şey olmaz," diye fısıldadı Jordan. "Çünkü eğer Drake Özgürlük Konseyi'nin elindeyse, hepimizin hayatı Drake'in elinde demektir. Daphne'nin hayatı da," diye ekledi Max'e bakarak.

"Daphne'nin yanına dönmeliyim." Max, karısının artık korkunç bir tehlike altında olduğunu bilmenin ürpertisini üzerinden atarak duraksadı. "Onu buraya getirmek istemediğimi bilmenizi istiyorum. Daphne'nin ve hepimizin iyiliği için onu bu işten uzak tutmaya çalıştım ama evlendiğimiz zaman... Çok fazla yalan vardı."

"Sanırım hepimiz seni anlıyoruz, Max." Rohan sakince başını salladı, Max de minnettar bir bakışla karşılık verdi.

"Tamam o zaman, işte planımız," dedi Virgil sertçe. "Max, sen Albert Carew'u izle. Aileyi en uzun süredir tanıyan kişi olduğun için bu en mantıklı. Ben, Westwood Konağı'ndan gelen casusla ilgilenip, Drake'in yerini bulmaya çalışacağım. Jordan, sen söylediğin gibi Dresden Bloodwell'in sosyeteye çıkışını takip et; Warrington, sen de kaçakçılarıyla ilgilen ve işin bitince hemen şehre dön."

"Tamam," dedi Max.

Diğerleri de başlarını salladılar.

Max, her şey aydınlığa kavuştuğu için rahat bir nefes aldı ve Daphne'yi bıraktığı yerden almak için salona gitti. Yapması gereken tüm işlerin yanı sıra hesap verme vakti de gelmişti.

Daphne'yi mağaraya götürecekti. Karanlıklarının kalbine.

Bölüm Yirmi

Max döndüğünde Daphne salonda sabırla bekliyordu. Kocası kendisiyle gelmesi için eliyle işaret edince, Daphne, Max'ın yüzünün hâlâ ciddi ve bir parça endişeli olduğunu fark ederek ayağa kalktı ve eşini takip etti.

Max tek kelime etmeden onu ateş kırmızısı bir salona soktu ve klavsene doğru yürüdü. Müzik aletinde birkaç nota çaldıktan sonra, duvardaki koca kitaplık dönerek açıldı ve bir başka karanlık, gizli geçit ortaya çıktı.

"Hadi." Daphne, kocasını bir kez daha karanlık dehlizlerde takip etti; tırmandıkları ahşap merdivene geri döndüler.

Max bu sefer, Daphne'nin ayağının kayma ihtimaline karşı önden indi. Merdiveni indikten sonra Daphne, tekrar Dante Malikânesi'nin altındaki gizemli taş odaya geldiklerini gördü.

"İstiyorsan oturabilirsin." Max aşınmış ahşap masayı işaret etti. "Bir şeyler içer misin?" Yanıt beklemeden masadaki tozlu şişeden, bir kadeh kırmızı şarap doldurdu.

Daphne ağzını açmadan kadehi aldı; belki de Max, buna ihtiyacı olacağını düşünüyordu. Kocası uzunca süre onun gözlerine baktı.

"Sana evimi ilk gezdirdiğimde, Albert'ın Edgcombe balosunda, bana küçükken ortadan kaybolduğumu söylerken ne demek istediğini sormuştun, hatırlıyor musun?"

Daphne yavaşça başını salladı.

"Gönderildiğim okul gerçekten de İskoçya'daydı, ama sıradan bir okul değildi."

Daphne nefesini tutarak Max'e baktı. Max de onun gözlerini dikkatle inceledi.

"Ben babadan oğula geçen, Baş Melek Michael'ın adıyla anılan bir şövalye kardeşliğine üyeyim." Yerdeki mozaigi işaret etti. "Eminim kim olduğunu biliyorsundur -ateşten kılıcıyla şeytanı cennetten atan, Tanrı'nın savaşçı meleği. İskoçya'daki şato aslında Teşkilat'ın karargâhı, ben de birinci Lord Rotherstone'un ettiği yemine uyarak, oraya gönderildim."

Daphne mırıldandı. "Galerindeki o kılıcın asıl sahibi mi?"

"Evet." Max başını salladı. "Bu görev ailemden bana geçti. Gerçi tüm atalarım hizmet etmek için çağırılmış değil -yüzyıllar içinde tehditler artıp azalabiliyor, bu sayede birçoğu hizmet vermekten tümüyle kurtulmuş- ama ben çağırıldım."

"On üç yaşındayken, Virgil evimize geldi ve babamla görüşerek beni Teşkilat'a teslim etmesini istedi. Sonra da casusluk eğitimine başlamam için beni İskoçya'ya götürdü. Rohan ve Jordan'la orada tanıştım; Drake ve diğerleriyle de. Cehennem Kulübü, aslında sadece bir paravan."

Daphne nefes almadan dinlerken, parmak uçlarını du-

daklarına bastırmıştı. Max başını eğdi, sert hatları mum ışığında iyice belirginleşmişti.

“Teşkilat’ın sloganı İncil’in İbraniler bölümünden alınmış: ‘Kendi meleklerini rüzgâr, Hizmetkârlarını ateş alevi yapar.’ Düşmanlarımızla savaşırken takındığımız tavır aşağı yukarı tarif ediyor. Teşkilat’a Melek Michael’ın adı verilmiş çünkü aynı onun gibi biz de kendimizi habis bir şeytanla savaşmaya adadık. O şeytanı dünyadan silmek için mücadele ediyoruz ama bu savaşın sonu olmayacakmış gibi görünüyor.”

“Bu bahsettiğin şeytan kim?” diye sordu Daphne.

“Özgürlük Konseyi. Kendi kötülüklerini görmeyen, dünyaya barış getirmenin tek yolunun tüm insanlığı esaret altına almak olduğuna inanan, son derece kuvvetli adamlardan oluşan gizli bir örgüt. Aslında tüm istedikleri iktidara sahip olmak. İsimler değişse de amaç hep aynı. Bu, altı yüz yıldır sürüp gidiyor.”

Daphne şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

“Bu mücadele on ikinci yüzyılın sonlarına dayanıyor,” diye devam etti Max. “Uzun zaman önce, birinci Lord Rotherstone, arkadaşlarımla atalarıyla birlikte, Kudüs’ü Selahaddin Eyyubi’nin ordusundan kurtarıp özgürleştirmek için Kutsal Topraklarda, Aslan Yürekli Kral Richard’a katıldılar.

“Bu Üçüncü Haçlı Seferi’ydi ve tarih derslerinden de hatırlarsan, Üçüncü Haçlı Seferi başarısız olduğu için, birkaç yıl sonra çok daha kanlı Dördüncü Haçlı Seferi düzenlendi. Atalarımız bunun için de Kutsal Topraklarda kaldılar.”

Daphne, “Anladım,” diye fısıldadı ve şarabından bir yudum aldı.

Max baktı. "Rivayete göre Kral Richard bir gün düşmanın yerini belirlemek için yirmi şövalyeden oluşan bir keşif ekibi göndermiş. Çölde, kum fırtınası başlayınca şövalyeler atlarıyla birlikte, kayaların arasında buldukları bir mağaraya sığınmışlar. Mağaranın içinde atları ve kendileri için içecek su bulmak üzere araştırma yapmaya başlamışlar ama onun yerine çok eski toprak çömlekler bulmuşlar.

"Bu çömleklerin içine baktıklarında da gizemli bir dizi el yazması bulmuşlar. Şövalyelerden bir tanesi, yıllarını manastırda dua edip çalışarak geçirmiş başarılı bir âlimmiş. Bilgisi sayesinde el yazmalarında yazanların büyük kısmını anlamayı başarmış.

"Bulunan yazmalar birkaç yüzyıllıkmiş -milattan sonra 900 civarından kalma, Süryanice apokrifler.* Âlim olan şövalyenin ilk fark ettiği şey, yazmanın, aslı İskenderiye Kütüphanesi'ndeki yangında yok olan daha eski bir belgenin var olan birkaç kopyasından biri olduğuymuş."

Daphne hikâye karşısında hayretler içinde kalmıştı. "Yazmalarda ne varmış?"

"Son derece karanlık bilgiler. Prometheus'a adanmış, kökeni tam olarak belli olmayan tuhaf bir tarikata ait, dine aykırı bir tür İncil'miş. Konusu, Eski Ahit'ten Yusuf Peygamber'le ilgili bir öyküye dayanıyormuş. Hani, kardeşleri tarafından köle olarak Mısırlılara satılan Yusuf Peygamber?"

"Ah, evet," dedi Daphne. "Babası Yusuf'a rengârenk bir kaftan verince kardeşleri kıskanmışlar, çünkü onlara hiç böyle güzel hediyeler vermiyormuş."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Max. "Eminim hatırlarsın.

*Apokrif: İncil'e dahil edilmemiş dini metinler -ç.n.

Yusuf, kardeşlerinin ihanetine rağmen Mısır'da oldukça başarılı olmuş. Firavunun rüyasını doğru yorumlayarak Mısır'ı korkunç bir kıtlıktan kurtarmış.

"Şimdi, hikâyenin daha az bilinen kısmına geleyim. Firavun, ülkesine verdiği hizmetler karşılığında Yusuf'u ödüllendirmek istemiş, böylece ödül olarak Yusuf'u güzeller güzeli Asenat'la evlendirmiş. Asenat, Heliopolis'in Mısırlı başrahibinin yarı soylu kızıymış.

"İkisi evlenmişler," diye devam etti, "Yahudi ve Mısırlı; sonra bu başlangıcın içinden, Yahudi Kabala'nın kutsal gizemleri ile Mısırlı başrahiplerin kehanet ve ayinlerini birleştiren bir tarikat doğmuş. Bu Yusuf-Asenat tarikatının ilk üyeleri, özellikle Mısırlıların ruhu ölümsüzlüğe hazırlama ritüelleriyle ilgilenmişler; Mısırlılar, tanrı-krallarını gömdükleri piramitleri de zaten bu amaçla yapmışlar. Ama bununla bitmemiş.

"Bu gizli tarikat genişledikçe, sürekli yeni inanç ve ritüeller yaratmışlar, Beytüllahim'de ortaya çıkan üç müjdeci gibi Mecusi büyücülerde olduğuna inanılan doğaüstü güçlerin peşine düşmüşler. Kısacası ilk Özgürlükçüler, gizli güçlere ulaşmak için her yolu denemişler.

"Antik Yunan inançları da kabul edilmiş, mesela Delfi'de olduğu gibi kâhinleri kullanmaya başlamışlar. İnsanların kurban edildiği daha karanlık törenler yapıldığı da biliniyor. İnsan kurban etme geleneğini, yarı insan yarı boğa canavar Minotor'un yurdu olan Girit'ten almışlar."

"Ne korkunç." Daphne, taş odanın rutubetli karanlığında ürperdi. O boğa başlı canavarın, taş tünellerin birinden çıktığını görür gibi oldu.

"Evet, bizim için ya da aklı başında her insan için korkunç. Ama onlar için değil. Özgürlükçüler kan dökmek-

ten zevk alırlar ve ölmekten korkmazlar, çünkü bunun son olmadığına inanırlar. Aslında ölümü aştıklarına ve kara büyüleriyle ölüm ve yeniden doğuşu kontrolleri altına alabileceklerine inanırlar. Ne de olsa adlarını da Yunan Prometheus mitinden esinlenerek almışlar.”

“Tanrılardan ateşi çalan Prometheus,” dedi Daphne.

“Evet. Onun gibi bunlar da kendilerini, dünyaya ışık getiren insanlığın kurtarıcıları olarak görüyorlar.”

“Ama bekle.” Daphne kaşlarını çatı. “Dünyaya ışık getirmenin İsa peygamberin görevi olduğunu sanıyordum.”

“Ama onlara göre değil. Şeytan’ın adlarından biri olan Lucifer’in ‘Işık taşıyan’ anlamına geldiğini biliyor muydun?”

Daphne şaşkınlıkla baktı. “Bana gerçekten kara büyü yapabildiklerini mi söylüyorsun?”

“Tek bildiğim, bunun gerçek olduğuna inanıyorlar. Hem de bu uğurda cinayet işleyecek kadar çok. Simgelen olarak, Titan Prometheus’u seçmişler çünkü kartalın her gece gelip ciğerini parçalamasıyla çektiği korkunç işkenceye rağmen Prometheus her sabah bütün organları tam sağlıklı ve bedeninde tek bir çizik olmadan uyanır.

“Burada kalsa kimseye zararı olmayabilirdi. Ama ne yazık ki ölümsüzlük özlemlerinin altında, tüm insanlığı kontrolleri altına alma arzusu yatıyor. Eminim İsa Peygamber’in kime ‘bu dünyanın hâkimi’ dediğini biliyordur.”

“Şeytan’a.”

“İşte onların asıl tanrıları şeytandır,” dedi Max ciddiyeyle başını sallayarak. “Elbette bunu açıkça itiraf etmiyorlar. İnsanlığın ‘yararı’ için çalışıyor gibi davranmayı tercih ediyorlar. Yani eğer ‘gerçek aydınlanma’ insanlığına zorla

kabul ettirilecekse, varsın öyle olsun, diyorlar. Ama önce, Haçlılar ve çölde buldukları hazineyle ilgili hikâyemizi bitirelim.”

“Evet, ne olmuş onlara?”

“Kum fırtınası sona erdiğinde, şövalyeler elyazmalarını konusunda ikiye bölünmüşler. Yarıyı yazmaların habis, dine aykırı ve şeytan işi olduğunu düşünüyormuş. Ne de olsa bunlar ortaçağ insanları. Yazmaları hemen yakmak istemişler –yani cehennem ateşine geri göndermek istemişler diyebiliriz.

“Ama grubun diğer yarısının fikri çok farklıymış. Bu kadim ‘büyünün’ tehlikeli olabileceğini ama yine de faydalı bir bilgi olduğunu düşünmüşler. Bazıları elyazmalarını Kral Richard’a götürüp, içindeki kara büyüü Selahaddin Eyyubi ve onun vahşi Memluk ordusunu alt edecek olası bir gizli silah olarak kullanmayı istemiş. Ne de olsa Haçlı Seferi kötü gidiyormuş ve Kudüs’ü kurtarmak gibi kutsal bir hedefleri olduğundan, onlara göre hedefe giden her yol mubahmış.”

“Bu düşünce şekli her zaman tehlikeli olmuştur,” diye mırıldandı Daphne.

“Katılıyorum. Şövalyelerin tartışması kısa sürede alevlenmiş. Bir karmaşa yaşanmış ve bunlar ortaçağ savaşçıları olduğundan, şiddetin baş göstermesi uzun sürmemiş. Aralarından biri bu kargaşada ölünce, büyüü kullanmak isteyen şövalyelerden birkaçı elyazmalarını da alarak kaçmış. Yoldaşlarından birini öldürüp sonra da bunun korkunç sonuçlarına katlanmadan Kral Richard’ın karşısına çıkamayacaklarını biliyorlarmış.”

Max duraksadı. “En azından o günahkârlar tüm elyazmalarını almayı başaramamışlar. O kargaşada doğru yoldan

ayrılmayan şövalyeler yazmaların bir kısmını ellerinde tutmayı başarmış. Ama şövalyeyi şövalyeye, kardeşi kardeşe düşüren bu kanlı başlangıçtan itibaren, kadim yazmaların zehirli etkileri açıkça görülmüş.

“Bildiğimiz kadarıyla, diğerleri, Majesteleri bu yazmalardaki kara büyüü Salahaddin Eyyubi’ye karşı kullanmak ister mi diye sormak için en sonunda Kral Richard’ın müneccimbaşına ulaşmayı başarmış. Rivayete göre, Hristiyan savaşçısı kralımız böyle bir işe bulaşmayı göze alamamış. En azından,” diye ekledi Max yavaşça, “en başta almamış.

“Ama Üçüncü Haçlı ordusu da bozguna uğrayıp Majesteleri savaş için İngiltere’nin hazinesini tükettikten sonra, kimileri Richard’ın müneccimbaşına, Dördüncü Haçlı seferi için büyü yapma izni verdiğini söylüyor.

“Anlatılanlara göre, bu elyazmaları kullanılınca Dördüncü Haçlı Seferi zaferle sonuçlanmakla kalmamış, tüm sefer korkunç derecede kanlı olmuş. savaşlar ve kuşatmalarda tam anlamıyla katliam yaşanmış, ortaçağ koşulları için bile ağırılmış yaşananlar. Büyü gerçek mi, değil mi bilmem ama bu elyazmalarının insan üzerinde şeytani bir etkisi olduğu kesin.”

Daphne dehşetle baktı.

“Bu karanlık, kadim yazmaları ele geçiren Haçlılar nihayet Avrupa’ya döndüğünde bu yeni tarikat da aynı veba gibi onlarla birlikte gelmiş.” Max başını iki yana salladı. “Ne kadar ileri gittikleri ya da nasıl sapkın hale geldikleri umurlarında olmamış. Tek umursadıkları, yeni kurdukları inançlarını güç kazanmak için kullanmakmış.

“Elbette kilise hemen bu inancın kâfirlik olduğunu ilan etmiş, bu nedenle tarikat da faaliyetlerini yeraltına çekmiş.

İşte Aziz Michael Teşkilatı o zaman, bu tarikatı ortadan kaldırmak amacıyla kurulmuş.

“Papa'nın onayını alan Kral Richard, Teşkilat'ımızı bu tarikatı yok etmek, elyazmalarını ortadan kaldırmak ve bu şeytanlığa bir son vermek için kurmuş. Atalarımın olan birinci Baron Rotherstone ve elbette Falconridge'le Warrington'un ataları da sadece kendileri adına değil soy-larından gelen herkes adına canları üzerine yemin etmiş.

“Ne yazık ki, biz onları yok etmeye ne kadar kararlıysak düşmanlarımız da o kadar dayanıklı. Bu kötülük ortaya çıktığı günden itibaren hedeflerine ulaşmak için çalışmaktan vazgeçmemişler.”

Daphne kaygıyla, “Amaçları tam olarak nedir?” diye sordu.

“İlk başta Özgürlükçüler, Kutsal Topraklarda dökülen kanları ve Karanlık Çağlar'ın Avrupa'sındaki barbarlıkları gördükten sonra, tüm dünyaya yayılmış tek bir krallık kurarak, elyazmalarındaki sırları gelecekteki savaşları bitirmek için kullanmak istiyormuş. Tam aksi olsalar da kendilerini iyiliksever olarak tanımlıyorlarmış. Yıllar boyunca, yeryüzünde cennet krallığını kurmaktan başka hedeflerinin olmadığını söylemişler.”

“Ama İsa Peygamber cennet krallığının zaten var olduğunu söylüyor,” diye mırıldandı Daphne. “Üstelik bunun dünyevi iktidarla hiçbir ilgisi yok.”

“Kesinlikle. Bu bir yalandı. Ve çok geçmeden Özgürlükçüler bile bu iddiadan vazgeçtiler. Hedefleri, saf, çıplak iktidara sahip olmaktı ve bugün de bu devam ediyor.”

Max başını eğdi. “Sana hayatım hakkında anlattığım her şey, Avrupa'ya seyahatler, uluslararası yatırımlar, sanat koleksiyonu –bunlar sadece görünen gerçekler. Seyahat-

lerimin asıl amacı, seninle tanışana kadar hayatımın tüm maddi ve manevi hedefi, soyumdan gelen bu görevi yerine getirmek, onları yıkmak için çalışmaktır.

“Son yıllarda iyice güçlenmişlerdi. Konsey’in belli üyeleri Napolyon’un yanında ve Avrupa’nın diğer saraylarında yüksek mevkilere gelmişlerdi. Napolyon’un dehası ve kurduğu imparatorluğun genişliğini hesaba katarak, dünyayı tek kişinin yönetimi altına alma hayallerini, onu kullanarak gerçekleştirebileceklerini düşünüyorlardı. Çok da yaklaşmışlardı.”

“Ah, Tanrım.”

“Bana bir keresinde, Waterloo Savaşı’na nasıl gittiğimi sormuştun,” dedi Max. “İşin aslı şu: Jordan’dan, Özgürlükçülerin Wellington Dükü’nü öldürmek için bir suikastçı gönderdiğini söyleyen bir mesaj almıştım. Aynı Westwood Konağı’nda yakaladığımız gibi bir ajanı Wellington Dükü’nün karargâhına sokmayı başarmışlardı. Waterloo’da Napolyon için işler kötüye giderse, savaş alanında generalimiz Wellington’u öldürmeyi planlıyorlardı. Bu, müttefikler arasında kargaşaya yol açacak, Napolyon’un yeniden toparlanabilmesi için vakit sağlayacaktı.

“Benim görevim, Wellington’un karargâhına soktukları düşman ajanını bulup yok etmekti ve ben de Waterloo’ya gittiğimde tam olarak bunu yaptım.”

“Suikastçıyı öldürdün mü?” diye fısıldadı Daphne.

Max serinkanlılıkla yanıtladı. “Evet. Hovarda asil maskesi yalnızca düşmanların ve diğer herkesin şüphelerini savuşturmak için bir araçtı. Bu numara sayesinde çeşitli görevler için özgürce seyahat etme olanağı buldum.

“Sadece buradaki insanlar, ajan dostlarım benim ger-

şekte kim olduğumu biliyor. Artık senin de bilmen benim için çok önemli."

"Ah, Max." Daphne masadan kalktı ve eşine sarıldı.

Max de onu sıkıca kucakladı. "Tatlım." Gözlerini kapadı ve Daphne'nin alınına bir öpücük kondurdu. "Tanrım, Waterloo'dan sonra bu savaşın gerçekten bittiğini düşünmüştüm ya da en azından elli yıl kadar rahat edeceğimizi," diye fısıldadı. "Eğer en ufak şüphem olsaydı bu evlilik yoluna hiç girmezdim. Seni tehlikeye atmak dünyada en son istediğim şey. Ama artık sen de işin içinde olduğuna göre, karşımızdaki tehdidi anlamanın daha güvenli olduğunu düşünüyorum.

"Sana öğreteceğim, tamam mı?" Hafifçe geriye çekilerek Daphne'nin yüzünü avuçlarının içine aldı ve gözlerine tutkuyla baktı. Kendi gözleri yaşadığı hisler nedeniyle hafifçe gölgelenmişti. "Kendini nasıl koruyacağını sana öğreteceğim, böylece ben yanında olmasam bile... Ah, sana bir şey olmasına asla izin veremem.

"Ama hepsinden önemlisi, Daphne, ne olursa olsun bu gizlilik anlaşmasına uymalısın. Sırrımızı kimseye anlata-mazsın. Carrisa'ya, Jonathn'a, hatta babana bile. Sen de benim gibi bu sırrı saklamalı ve bizi ayırdığı gibi, seni de tüm dünyadan nasıl ayırdığını anlamalısın."

"Ah, Max. Senden ayrılmadıkça hiç önemli değil."

Max, Daphne'ye tekrar sarıldı.

"Sevgilim, böyle yüzyıllarca eskiye dayanan bir şeyin içinde olduğunu asla tahmin edemezdim. Eğer bunu benimle paylaşımasaydın aşkımız ne olurdu, hayal bile edemiyorum. Bu, aramızda gizli kalamayacak kadar önemli ve büyük bir şey." Max'in söylediklerini kafasında toparlamaya çalışarak duraksadı. "Yani şimdi ajanlarınızdan birinin kayıp olduğunu söylüyorsun. Drake mi?"

“Evet.”

“Leydi Westwood’un oğlu,” diye mırıldandı Daphne.

“Ekibinin geri kalanı öldürüldü,” dedi Max. “Drake’in de öldüğünü düşünüyorduk. Bu son derece korkunçtu. Ama sonra... düğün günümüzde onu gördüm.”

Daphne şaşkınlıkla baktı.

“Dışarıda babanla puro içiyorduk. Harap bir kiralık arabayla oradan geçiyordu. Bir hayalet gördüğümü sandım. Sanki beni aramaya gelmişti. Düğün ilanımız bütün gazetelerde çıkmıştı. Ama Drake durmadı.” Max başını ikna yana salladı. “Ve bu hiç de hayra alamet değil.”

“Yani kovaladığın ‘yankesici’ o muydu?”

Max yavaşça başını salladı. “Sana yalan söylemekten ne kadar nefret ettim, bilemezsin –hem de düğün günümüzde.”

Daphne üzüntüyle baktı.

“Onu yakalayamadım.” Max omzunu silkti. “Zihnimin bana bir oyun oynayıp oynamadığından bile emin değilim. Ama sonra, üst kattaki kadın, Ginger da onu görmüş. Korkusundan bir süre beklemiş ama en sonunda gelip Virgil’e söylemiş. Virgil de bunun üzerine bana Leydi Westwood’un evine uğramamı söyledi.”

“Yani kontesin oğlu hâlâ hayatta mı?”

“Evet, büyük ihtimalle esir tutuluyor, bizim esirimiz uşak John gibi. Eğer Drake adımızı onlara verirse, adamların peşimize düşmesi an meselesi demektir.”

“Ne yapacağız Max?”

Max uzunca süre Daphne’ye baktı. “Birlikte hareket edeceğiz,” dedi yavaşça. “Dikkatli ve tetikte ol, ama korkman gerektiğinde sana haber vereceğim. O zamana kadar söz veriyorum ki durumumuz iyi.” Daphne’nin gözleri-

ne özlemle bakarak başını iki yana salladı. "Sana bunların hepsini anlatmak istemezdim. Korkuyla yaşamayı da istemezdim. Genelde prensip olarak kadınları bu işlere buluşturmıyoruz."

"Şey," dedi Daphne sessizce, "kendi kurallarımızı koyacağımız konusunda anlaşmıştık. Ama Max, bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Ne kadar korkunç olursa olsun, hiç kimse sana ihanet etmemi ya da bana verdiğin sırları açığa vurmamı sağlayamaz. Hayatıma mal olsa bile."

Max ona özlemle baktı. "Seni seviyorum Daphne."

"Ben de seni seviyorum." Max onu sarmalarken, Daphne de kocasının kollarına sokuldu, sonra aniden aklına, kanını donduran bir düşünce saplandı. "Max?" Rengi solarak geri çekildi. "Yani günün birinde bizim oğlumuzu da mı almaya gelecekler?"

Max geri çekildi, ama itiraz etmedi.

Daphne gergin, Max'ten uzaklaştı. "Bana bunu daha önce nasıl söylemezsin?"

"Bağışla beni," diye fısıldadı Max. Sonra başını eğdi.

Daphne masaya doğru giderek, bu korkunç olasılık karşısında dengesini bulmak için tutundu. Uzun süre konuşmadı. "Bunu bitireceksin Max. Ne yapman gerekiyorsa yap. Sen, İskoçyalı, Warrington, Falconridge, kim gerekiyorsa. Bu savaşı bir an önce sonlandırın ki, bunu oğullarımız yapmak zorunda kalmasın."

"Tüm gücümle bunun için çalışacağım." Max tereddütle onun arkasına gelip kollarını beline doladı.

Daphne, yüreği duygularla dolu, döndü ve Max'e sarılarak yüzünü bir süreliğine kocasının göğsüne gömdü. Gözlerini kapatarak cesaretini toplamaya çalıştı. "Sana ina-

nyorum,” diye fısıldadı sertçe. “Ve seni elimden geldiğince destekleyeceğim. Seni seviyorum Max.”

“Tüm duymak istediğim bu.” Max onu daha da sıkı sarı, tutku dolu fısıltısı gergindi. “Virgil hedefimizin bize ilham vermeye yetmesi gerektiğini söylüyor ama sen benim için tüm insanlıktan daha önemlisin. Sen benim her şeyimsin Daphne.”

Daphne’nin gözlerinden yaşlar akarken, Max eğildi ve onu öptü.

“Teşekkür ederim lordum,” diye fısıldadı Daphne, dudakları Max’in dudaklarında. “Yaptıkların için teşekkürler. İnsanları koruyorsun ve onlar bunu bilmiyor bile.” Saygılı bir hayranlıkla kocasını okşadı. “Fedakârlığının farkında bile değiller.

“Sen biliyorsun ya, bu bana yeter.” Max alnını onun alnına dayayarak gözlerini kapadı. “Senden hiçbir zaman sır saklamak istemedim, Daphne.”

Daphne, Max’in yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Artık bunların önemi yok. Önemli olan artık uyum içinde olmamız ve en sonunda seni –gerçekten sevdiğim adamı– görmeme izin vermiş olman. En sonunda seni, nerede durduğunu ve nedenlerini anlıyorum. Seni seviyorum Max. Seviyorum. Hep seveceğim.”

“Daphne.” Max başını eğdi ve onu tutkuyla öptü.

Gerçeğin en sonunda ortaya çıkıp aralarındaki karabulutların dağılmasıyla, Daphne aniden Max’i içinde hissetmeyi arzuladı. Onunla bir olmaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Max’in omuzlarını okşadı ve tutkuyla kavrayarak, dudaklarını ağızla öptü; Max’in içgüdüleri mesajı hemen almıştı. Onu masanın kenarına yasladı ve öpmeye devam etti. Göğüslerini avuçlarken, Daphne’nin sırtı yay gibi gerilmişti.

“Max?”

“Hımm?”

“Ya kızımız olursa?” diye mırıldandı Daphne öpücüklerin arasında. “Teşkilat onu da ister mi?”

“Hayır. Ama bir daha düşününce, belki de istemeli. Eğer kızımız annesine çekerse, herhalde oğlumuzdan bile daha tehlikeli olur.”

“Ben mi tehlikeliyim?” diye yanıtladı Daphne masum bir gülümsemeyle.

Max duraksadı, Daphne’nin dudaklarının üzerindeki dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. “Kesinlikle aşkı. Sana dün gece ne kadar bayıldığımı söylemiş miydin?”

Daphne hafifçe gülerek, çapkın bir bakışla kocasını süzdü. “Ben de kendime bayıldım. Elbette sana kırgındım,” diye ekledi.

Max dudaklarını Daphne’nin boynuna gömmeden önce, “Bana istediğin zaman öyle kızabilirsin,” diye mırıldandı.

“Ama bence artık barışma zamanı geldi,” dedi Daphne parmaklarını Max’in göğsünde gezdirerek.

“Tüm kalbimle katılıyorum. Tanrım, bana her şeyi unutturuyorsun.”

“Al beni.”

Daphne uzun masanın başına otururken, Max onun bacaklarının arasına yerleşti. Giysileri üzerlerindeydi ama Daphne eteğini kaldırdı ve yaklaştı, elini uzatarak Max’i pantolonundan kurtardı.

Bir an sonra, Max içine girerken, kalbi çarparak hazla derin bir nefes aldı. Kocasını da yüksek sesle inledi.

Aşkla bir kez daha birleşen bedenlerinin verdiği haz

Daphne'yi kendinden geçiriyordu. Max birleşmelerinin tadını çıkararak sertçe gidip gelirken, Daphne'nin boğazından bir zevk çığlığı yükseldi.

Meşalenin titreşen ışığı, mağaranın düzensiz duvarlarında oynayıyordu; tepelerinde Malta haçının asılı olduğu zincir salınıyordu.

Kocasının şehvet dolu ritmi bedenini hazla doldururken, Daphne masaya usulca yaslanarak kendini, Max'in açlığına bir hediye olarak sundu.

Max öne eğildi ve daha derine girdi, Daphne'nin tutkulu teslimiyetiyle o da zevkin doruklarında geziyordu. Daphne bacaklarını Max'in beline dolayarak ayaklarını arkada kenetledi.

Kocasının vahşi, tutkulu öpücükleri onu baş döndürücü bir hazla kendinden geçirmişti. Nefessiz kalana kadar, parmaklarını Max'in dağınık saçlarına dolayıp kendine doğru çekti; öpmeyi bırakarak, nefes nefese, parmakları Max'in bedeninde, onun her zerresini arzulayarak gezindi.

Artık kör bir inançla değil, onun kim olduğunu gerçekten bilerek ve her zaman sezdiği ama şimdi bildiği asaletiyle onu daha da çok severek kendini Max'e verirken, kocasının sakallı yanaklarına sürtünüp soluk soluğa, "Seni seviyorum," dedi.

Max ellerini eski ahşap masaya, onun iki yanına koydu ve uzun süre Daphne'nin gözlerine özlemle baktı.

Kendini açıkça anlatmış, gerçekten seviliyor ve kabul görmüş bulmak onu hem şaşırtmış hem de mutlu etmiş benziyordu. "Seni seviyorum Daphne," diye fısıldadı, kariesinin bir bukle saçını tutup yüzüne sürerken. "Sen benim hayatım boyunca hayal ettiğimden çok daha iyisin. Lütfen beni bir daha asla bırakma. Şimdiden benden iki kere

kaçtın. Bir üçüncüyü kaldırabileceğimi sanmıyorum. Eğer gidersen, bil ki peşinden geleceğim.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Artık sonsuza kadar senim.”

Max karısının sözcüklerinin yarattığı heyecanla, Daphne'nin boynunu öperek inledi. En sonunda gerçek bir yuvanın ne demek biliyordu.

Bütün cevaplara sahip olmayabilirdi ve herhalde iyiyle kötü arasındaki savaş da devam edecekti. Ama en sonunda huzuru bulmuştu.

Yıllar boyu yalnız, av peşinde, yabancı topraklarda bir yabancı olarak avarelik ettikten sonra en azından artık yalnız değildi. Artık Daphne'ye sahipti ve kendilerinin eksik parçalarını birbirlerinin içinde bulmuşlar gibi, birlikte, ruh ve beden olarak bir bütündüler. Daphne Max'e güçlü olması için yeni bir neden vermiş, Max de Daphne'nin şefkatli yüreğine liman olmuştu.

Max karısına iyice sokulup, sadakatini kulağına fısıldadı.

Bunca yıllık aylaklık ona bir şey öğretmişti; kalbin kendi yeri, kendi ülkesi vardı ve Max için Daphne bu ülkenin kraliçesiydi.

Güvendiği ve sevdiği kadının, eşinin, karısının, meleşinin kollarından başka bir yerde olmak istemiyordu.

Birlikte kendi gizli cennetlerini paylaşacaklardı, dışarıda fırtınalar kopsa bile.

Son

Bir hafta sonra

“Şehre dönmene çok sevindim,” dedi Carissa, Daphne’yle birlikte eskiden olduğu gibi mükemmel balo salonunda ilerlerken.

“Ben de kuzinlerinin tekrar terbiyelerini takınmaya başlamalarına sevindim.”

“Evet, birdenbire değişmeleri şaşırtıcı,” dedi Carissa duygusuzca. “İtiraf etmeliyim ki, önünde eğilip sana yağcılık yapmalarına bayıldım, Markiz Hanımefendileri.”

Daphne kıkırdadı.

“Belki senin için de bir marki bulabiliriz canım. Elbette bir de bekâr Holyfield Dükü var.” Daphne, balo salonundaki sütunlardan birine yaslanmış, her zamanki kadar hoşnutsuz görünen Albert Carew’a hafif bir baş selamı verdi.

Albert ağabeylerinin ölümünün ardından çok değişmişti; her zaman giydiği gösterişli renkler, içindeki matem yüzünden siyaha dönmüştü.

Daphne’yi gördüğünde alaycı bir gülümseme taklidiyle

arkasını döndü. Daphne eski talibinin memnuniyetsizliğini umursamayarak Carissa'yı dürttü.

"Hepimiz Worcestershire'a gitmeden önce yetimleri ziyaret etmek ister misin? Çocuklarla Noel için her yeri süsleyeceğiz."

"Bunu kesinlikle kaçırmam."

"Max'in çocuklar için de bir piyano aldığını söylemiş miydim? Birkaç ilahi söyleyeceğiz ve sanırım daha büyük kızlardan birkaçına ilk müzik derslerini vereceğim."

"Bu kadar iyi çaldığına hâlâ inanamıyorum."

"Piyano çalmaya bayılıyorum gerçekten. Keşke onca yıl boyunca ara vermeseymişim. Başlarda çok üzülmüştüm. Müzik her zaman annemle paylaştığım bir şey olmuştu."

"Evet ama belli ki yeteneğini kaybetmemişsin. Ah, bak kocan şurada. Ah Tanrım." Carissa kaşlarını çatı. "Neden o köşede bir başka hanımla konuşuyor?"

Daphne, Carissa'nın bakışlarını takip etti ve gülümsedi. "O Max'in kardeşi, Leydi Thurloe."

"Onlara katılalım mı?"

Kocasının en sonunda kardeşiyle bir bağ kurduğunu gören Daphne başını iki yana salladı. "Şimdilik onları yalnız bırakalım. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri olmalı."

"Sana uzun zaman önce vermem gereken bir mesaj var Max; babamızdan. Ölüm yatağında söylediği ve bilmeni istediği bir şey."

Max kardeşinin gözlerine baktı. Drake'in yokluğunun Leydi Westwood için ne kadar acı verici olduğunu gördükten sonra, kendi yokluğunda da ailesinin benzer acılar çektiğini yeni yeni fark ediyordu. Beatrice'in yüzünü inceledi

ve kardeşinin söyleyeceklerini duymaya her zamankinden daha çok hazır olduğunu anladı.

"Max, babamın seninle ne kadar gurur duyduğunu bilemezdin," dedi Beatrice. "Son günlerinde yanında ben vardım. Bolca sohbet ettik. Biliyorsun babam ölürken burada olmadığını için sana kızgındım. Servet ya da zevk peşinde koşarak bizi unuttuğunu düşünüyordum. Ama babam sana kızmanımı istemiyordu. Ölüm yatağında bana gizlilik yemini ettirdi ve hep uzakta olmanın asıl nedenini anlattı. Yaptığın işin ne kadar asil bir iş olduğundan bahsetti ve asla senden vazgeçmeyeceğime dair bana söz verdirdi. Endişelenme, hiç kimseye anlatmadım. Hatta Paul'e bile. Babam bana yemin ettirdi, ben de buna saygı duydum."

"Güzel."

"Max, daha da önemlisi, babama hiç pişmanlığı olup olmadığını sorduğumda, sadece tek bir pişmanlığı olduğunu söyledi. En büyük pişmanlığı, senin ona yakın olmana izin vermemesiymiş," dedi kız kardeşi yavaşça. "Bir insanın sahip olabileceği en iyi evlat olduğunu ama gelip seni alacaklarını bildiğinden sevgisini gösteremediğini anlattı. Senden vazgeçmek zorunda olduğunu biliyormuş. Bağlarınız ne kadar zayıf olursa, ayrılık zamanı geldiğinde senin için o kadar kolay olacağını düşünmüş."

Max bir anlığına gözlerini kapadı.

"Ayrıca babamın, Teşkilat'ın işlerimizi yoluna koymamız için bize verdiği paradan da her zaman utanç duyduğunu bilmelisin. Ama annem ve benim için bu parayı kabul etmiş. Rotherstone onuru için ağır olması bir yana, soyumuza ait bu gelenek ve sorumluluktan seni koruyamayacağını bilmesi daha da kötüymüş. Bu konuda bir şey

yapamadığı için suçluluk hissediyormuş ve bence sürekli içmesinin nedeni buydu.”

Max ciddi bir ifadeyle başını salladı. Buna inanabilirdi. Bugüne kadar kendini babasının yerine koymaya çalıştığı pek söylenemezdi. Ama gelecekteki bir Teşkilat ajanının müstakbel babası olarak, Virgil onu götürdüğünde babasının neler hissettiğini tahmin edebiliyordu. Babası için daha da korkunç olması gerektiğini düşündü, çünkü en azından Max’in, Tanrı izin verirse *kendi* oğlu mecbur kalmasın diye, buna karşı koyacak tecrübesi ve parası vardı.

“Sen gittikten sonra babamın daha da çok içmeye başladığını hatırlarsın. O zamandan sonra gittikçe daha çok içine kapandı. Beş yaşında olmamın tatlılığıyla, onun bunalımını aşip keyfini sadece ben yerine getirebiliyordum. Ama en azından bir daha hiç kumar oynamadı. Teşkilat’ın yöneticileriyle bu konuda anlaştıklarını söylemişti. Eğer anlaşmayı bozar da bir daha kumar oynarsa, seni bir daha hiç göremeyecekti. Hatta tatillerde bile eve gelmene izin vermeyeceklerdi.”

Max şaşkınlıkla baktı. “Benim için kumar oynamayı mı bıraktı?”

Kardeşi başını salladı. “Seni çok severdi Max. Kimi insan bunu gösteremez, ben de onu mazur göstermeye çalışmıyorum ama babamızın iyi bir yüreği vardı.” Duraksadı. “Senin neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum; bir savaşçıya dönüşmek üzere evden koparılan ve ailesinin de bunun karşılığında para aldığını bilen bir erkek çocuğu kim bilir kendini nasıl hisseder? Seni sattıklarını düşünmüş olmalısın. Bilmiyorum, belki de öyle yaptılar. İskoçyalı arkadaşının ailemize pek de seçenek bıraktığını sanmam. Ama şunu bilmeni istiyorum, fedakârlığın boşuna değildi.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Max, kendini konuşmaya zorlayarak.

“On yedi yaşına girdiğimde, aldığımız para sosyete-ye takdimim için harcandı ve orada hayatımın aşkı olan Paul’le tanıştım. Ve işte şimdi taparcasına sevdiğimiz iki çocuğumuz var, hatta birkaç tane daha yapmayı umuyoruz. Ağabeyciğim bana mutluluğu bulma şansı verdin ve en azından şimdi sana teşekkür etme şansım var.”

Beatrice başını iki yana salladı. “Yüce Tanrım, eğer Teşkilat’a girmeseydin –yani bize o parayı vermeselerdi ve fakir kalsaydık– asla sosyete-ye takdim edilemez, kocamla da tanışamazdım. Worcestershire’da, taşrada yaşamaya devam edip, herhalde komşumuz Carew kardeşlerden biriyle evlenmek zorunda kalırdım!”

Max kaşlarını çatarak, kardeşinin söylediklerinin doğruluğunu kabul etti.

“Unvanım yüzünden herhalde en büyükleri olan Hayden’le evlenirdim. Anlamıyor musun? Fransa’da boğulan eşi –eğer sen olmasaydın ağabeyciğim, o kadın ben olabilirdim.”

Max bu keşifle şaşkın, nefesini tuttu.

Beatrice ağabeyine sarıldı ve bu sefer Max de sevgiyle sarılarak karşılık verdi. Geçmişine artık bambaşka bir açıdan baktığını hissediyordu.

Babasının ona karşı mesafeli olmasının nedeninin hep, hayal kırıklığı, beğenmeme yüzünden olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi durumun öyle olmadığını anlıyordu. “Bana bunu anlattığın için teşekkürler. Gerçekten de benim için her şeyi değiştirdi.”

“Hiç kimsenin seni umursamadığını düşünüyordun, değil mi?”

Max sessizce başını salladı.

Beatrice başını iki yana salladı ve buğulu gözlerle Max'e gülümsedi.

"Tamam o zaman." Burnunu çekerek duygularını kontrol altına almaya çalıştı. "En azından artık endişelenmen gerekmiyor, ne de olsa artık Daphne'yle evlisin." Balo salonuna doğru baktı. "Herhalde nereye kaybolduğunu merak ediyordur."

Max, uzaktan, ne konuştuklarını merak ederek bakan güzel karısını gördü. Bunu daha sonra ona da anlatmıştı. Salonun diğer ucundan Daphne'ye gülümsedi, o da karşılığında işveyle el salladı. "Evet," diye mırıldandı, "belki ki ediyor."

Bunlar görünüşte sıradan sözcüklerdi ama altlarında yatan gerçek, ruhunun derinlerine işlemişti.

"Ah! Git hadi." Bea, onun omzuna hafifçe dokunarak, gitmesine izin verdi. "Belalı kardeşin, seni tekeli altına alma işini şimdilik bitirdi." Döndü ve Daphne'ye el salladı.

"Belalı. Sanırım gerçekten de öylesin." Max ufak bir kahkahayla kardeşinin alnını öptü ve "Hoşça kal," dedi.

Sonra da sevgili eşinin yanına gitti.

Tatlı mavi elbisesiyle Daphne, yanına gelen Max'e elini uzattı. Gözlerindeki hayranlık dolu ışıltıyla kocasına baktı.

Max, eşinin uzattığı eli tuttu, ama onu kendine çekmek yerine birden durdu; müzik başlıyordu.

Eğilip Daphne'nin parmaklarını Avrupa tarzı bir selamlaymayla öpünce, karısı ufak bir çığlık attı. "Leydim!" dedi resmi bir sesle Max. "Hatırladığım kadarıyla bana uzun süre önce bir dans sözü vermiştiniz."

Daphne'nin yüzü ışıldadı. Max, ona yaklaştığında Daphne'nin duyduğu heyecanı hissedebiliyordu, artık sevildiğini çok iyi biliyordu.

"Borcumu şimdi ödemekten memnuniyet duyarım, lordum," dedi Daphne benzer bir coşkuyla.

Max, Daphne'yi dans pistine götürürken, gülümseyerek onları izleyenler açılarak yol verdiler. Karısının eldivenli narin parmakları avucundaydı.

Max diğer elini hafifçe sıkımsı, moda olduğu üzere arkasına saklamıştı. Daphne'nin çenesi yukarıda, adımları zarıftı; bedeninin narin hatları, uçuşan elbisesiyle sarılmıştı.

Sosyetenin geri kalanı onlara katılmak yerine, orkestra vals çalmaya başlayınca durup izlemeyi tercih etmişti.

İşıldayan dans pistinin ortasında Daphne, eşine reverans yaptı: Max eğildi.

Daphne mavi gözlerinde sevgi dolu bir hayranlıkla minik sağ elini Max'in sol omzuna koydu. Max de sol elini eşinin beline. Daphne'nin gözlerine bakarak sağ elini uzattı ve kalbini açtığı gibi avucunu da açtı.

Daphne elini Max'in avucuna koyarken hafifçe okşadı; bu harika aşinalık, karısının tanıdık dokunuşu Max'in bedenini tutkuyla ürpertti.

Güzel melodiler etraflarını sararken dans etmeye başladılar.

Müzikle hareket edip şamdanların altında dönüp ilerlerken Daphne şefkatle kocasına baktı: Max'in gözleri sadece Daphne'deydi, onları seyreden dünyanın varlığını unutmuştu. Sadece Daphne vardı, hayatının neşesi, gerçek aşkı.

Bu ebedi valsle balo salonunda yavaşça dönerlerken,

Max ikisinin de bu dansın bu kadar beklemeye değdiğini düşündüğünü biliyordu.

Ah, beni sinir ediyorlar, diye düşündü Albert Carew.

En sonunda unvanı Rotherstone'un üstüne çıkmıştı, ama nedense yeni kazandığı düklük unvanı, şu ikisinin rahatsızlık verici derecede mutlu suratları yüzünden onu teselli etmiyordu.

Buradan gidiyorum.

Burnu her zamanki gibi havada, balo salonundan çıkarken, artık unvanı sayesinde hak ettiği yaltaklanmalardan hoşnuttu ama işin aslı bu da oldukça can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Evine geri döndü ama kendine brendi doldurmak için loş kütüphaneye girdikten birkaç saniye sonra, birinin varlığını hissetti.

Döndü ve ayaklarını masasının üstüne koymuş bir adam gördü.

"Sen!"

"Merhaba, ekselansları."

Albert'ın kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Bu yabancı birkaç ay önce Yaz Sonu Balosu'nda yanına yanaşan adamdı. "Bu-buraya nasıl girdiniz?"

"Yeni unvanından memnun musun?"

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ah, saf olma." Sessiz ve ölümcül gölge, hareket etti. Adam ayaklarını masadan indirip sandalyeden kalktı.

Albert yutkundu. "Ne istiyorsun?"

"Sadece, daha önce konuştuğumuz gibi, işbirliği." Karanlıkta vahşi bir gülümseme parıldadı.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ne demek istediğimi ya da senin için ne yaptığımı anlamazlıktan gelme. Bedelini ödeme zamanı geldi, sevgili dostum.”

Gölgelerin arasından çıkan kişi Dresden Bloodwell'di.

Albert geri çekildi. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. “Senden ağabeyimi öldürmeni asla istemedim!”

“Benim vaktimi boşa harcama,” diye dalga geçti yabancı. “Niyetimin ne olduğunu pekâlâ biliyordun ve hatırladığım kadarıyla hiç de itiraz etmemiştin. O yüzden sus. Unutmayın ekselansları, hâlâ üç kardeşiniz var. En sonunda işbirliği yapacak birini bulana kadar hepinizi ziyaret edebilirim. Şimdi, sefil hayatına devam etmek ve yeni unvanının tadını çıkarmak istiyorsan otur, çeneni kapa ve sana söyleneni yap.”

Adam birden uzanarak Albert'ın gırtlığını sıktı. Albert inleyerek, adamın sıkılmış elini gevşetmeye çalıştı.

Katil, suratını Albert'a yaklaştırıp gözlerine baktı. Bloodwell'in gözleri dipsiz kuyular gibi karanlık ve derindi.

“Beni iyi dinle. Seni bu unvana özellikle yükselttim. Artık senin sahibin benim. Ve bu değişmeyecek –ekselansları. Canını sevmiyorsan bunu unutursun.” Albert'ı yakındaki bir deri koltuğun üstüne fırlatarak, açıklamaya devam etti.

Bütün bedeni titreyen Albert, “Benden ne istiyorsun?” diye fısıldadı.

“Çok basit bir şey,” diye yanıtladı Dresden gömleğinin kollarını düzeltirken. “İlk tanışmamızda bana Naip'i tanıdığını söylemiştin. Bu arkadaşlığı kuvvetlendirmenin vak-

ti geldi. Artık dük olduğuna göre Carlton Malikânesi'ne girip çıkma konusunda sorun da yaşamazsın..."

Drake, Pulteney Oteli'ndeki odasından, James ve Talon'un Newgate'ten yeni çıkardıkları mahkûmla yaptıkları hiç de dostane olmayan konuşmayı duyabiliyordu. Adamın adı O'Banyon'dı. Bir çeşit korsandı.

"O iş halloldü," diyordu O'Banyon. "Kız güvende."

"Onu kaçırdın mı?" diye sordu Talon aceleyle.

"Evet. Zor olmadı."

"O halde şimdi nerede? Onu buraya getirmen gerekiyordu," dedi James öfkeli bir sesle.

"Evet, bunu ben de düşündüm," dedi O'Banyon, sert sesinde bir parça cüretle. "Ama sonra aklıma bir şey geldi. Siz beyler kızı aldıktan sonra bana artık ihtiyaç duymayacaksınız, değil mi? Görevimi yerine getirdikten sonra tekrar hapse gitme riskini almaya hiç niyetim yok."

"Kıza ne yaptın?" diye sordu James ısrarla.

"Söyledim ya, güvende."

"Bizim haberimiz olmadan, yanına başka birini daha mı aldın sen?"

"Korkmayın! Denizcilik günlerinden kalma birkaç eski dost. Bu işi benim söylediğim gibi yapacağız."

"Bu ne cüret!"

"Bana bak ihtiyar."

Drake kapının ardında, O'Banyon'ın tehdidine karşı James'in yardımına gitmek isteyerek, gerildi.

"Bana ihtiyacın olduğunun farkında değilsin herhalde," dedi insafsız mahkûm. "Özellikle de kızın babası fideye ödemek için denizden döndüğünde. Kendini kötü biri

sanıyorsun, değil mi tek göz? Eh, Kaptan Fox gibileriyle hiç karşılaşmamışsın demek ki. Kızını neden gözlerden uzakta tutuyor sanıyorsun? Bir korsanın hazinesini çalışıyoruz, bu yeterince kötü zaten,” dedi Banyon. “Kızı kaçırdık resmen, artık kıyamet kopacak. Güvenin bana, kızın babasıyla baş etmeyi becerebilecek tek kişi benim, hem adam Simyacı’nın mezarının yerini de biliyor.”

“O zaman ne yapmanızı öneriyorsun?” diye sordu James; sabrı tükeniyordu.

“Bekleyeceğiz. Tıpkı denizdeyken yaptığımız gibi. Babası mesajı alana kadar aylar geçer, ihtiyar deniz kurdunun İngiltere’ye dönmesi de bir o kadar sürer. Ayrıca, adamımız karaya ayak bastığı anda sahil güvenliğinin onu tutuklamak isteyeceğini de unutmamak lazım. Ben de bu arada özgürlüğümün tadını çıkaracağım.”

Drake, kapıdaki çatlaktan, Talon’un O’Banyon’ı pis gömleğinden yakaladığını gördü. “Sen bize kazık atabileceğini mi sanıyorsun?”

“Ellerini üzerimden çek, tek göz. Simyacı’nın hazinesine ulaşmak için Kaptan Fox’a, Kaptan Fox’u buraya getirmek için de güzel kızına ihtiyacınız var. Ve kızı ele geçirmek için de tabii ki bana ihtiyacınız var çünkü o sevimli yaratığın nerede olduğunu sadece ben biliyorum.”

James, Talon’a dönerek başını salladı.

O da öfkeyle O’Banyon’ın yakasını bıraktı.

“Yerinde olsam Bay Talon’u kışkırtmazdım, O’Banyon. Çok daha küçük şeyler için adamı öldürdüğünü gördüm, seni temin ederim.”

“Eh, ben de ihtiyar. İnan bana ben de.”

“En azından Bayan Fox iyi mi, onu söyle. Eğer ölürse bizim için hiçbir değeri kalmaz.”

"Evet, yeterince güvende. Çok fazla rahat ettiğini söyle-
yemeyeceğim ama tehlike altında falan değil."

"O zaman, onu saklayanlara güveniyorsun, öyle mi?"

O'Banyon sırttı. "Aslına bakarsan, dostum, ben kimse-
ye güvenmem."

Kate Fox, taş zeminin üzerinde kıvrılmış, titriyordu; gözleri bağlandığı için hiçbir şey göremiyordu.

Elleri de bağlanmıştı; önden bağlanmış bilekleri, kıvrıl-
mış dizlerinin üstünde duruyordu.

Bağırmiyordu; tüm duyularıyla yoğunlaşmış, bir şeyler
duymaya çabalıyordu. Üst taraftan ağır ayak sesleri geli-
yordu. Sert sesler, erkek sesleri. Kalabalık bir depo. İnsan-
lar üst katlarda kutu ya da sandık taşıyorlardı. Bunlar ney-
di? Sıradan tüccar değillerdi.

Kaçakçılar mı yoksa?

Soğuk havada asılı kalan tuz kokusu onu yıllar öncesine
götürerek, mavi gökyüzüne uzanan direkleri hatırlatmıştı.
Kızını minik bir tayfaya dönüştürmüş babasının gözü pek
gülümseyişi, ince, çocuk sesiyle tayfalara haykırması için
ona talimatları söylemesi. "Üst yelkeni kısıp, sizi işe yaramaz-
lar!"

Birden, tutulduğu nemli mahzenin üstündeki ahşap
merdivenin başında bir kapı gıcirtısı duydu. Biri geliyor-
du. Kate herhangi bir önemi olup olmadığını bilmeden,
kıpırtısız, dinlemeye başladı.

Adamların daha önce de konuştuklarını duymuştu ama
şimdi sesler birdenbire yükselmişti.

"O'Banyon'ın ne dediği umurumda bile değil! Eğer
dük eve dönüş yolundaysa her şey değişir!"

“Ne yapacağız?”

“Bilmiyorum ama Warrington buraya varmadan kızıdan kurtulmalıyız!”

“Ne demek kurtulmalıyız? Kızı öldürecek miyiz? Yoksa serbest mi bırakacağız?”

Kate nefesini tutarak, gayretle dinliyordu. *Ne tercih ama.* Kalp atışları yüzünden üst tarafı zorlukla duyuyordu.

Etraf sessizleşmişti.

“Bilmiyorum,” dedi kaçakçılardan biri. Herhalde başlarındaki adam oydu. “O’Banyon’a kızın kaçtığını söyleyebiliriz.”

“Ama ya para?”

“Hangisini kızdırmayı tercih edersin; O’Banyon’ı mı, Canavar’ı mı?”

Canavar mı, diye düşündü Kate artan bir panikle.

“Bu soruyu cevaplamaya bile gerek yok.”

“Bir de bana sor!”

“Keşke ekselanslarının eve geldiğini daha önce öğrenseydik.”

“Eninde sonunda gelecekti zaten. Buradaki dönümlerce arazi onun.”

“Peki buraya gelince kızı ne yapacağız? O iriyarı şeytan geçen ayki gemi kazası için bizi diri diri yakacak zaten. Şimdi de adam kaçırmaya başladığımızı duyarsa...”

“Evet,” dedi ilk adam sertçe. “Eh... belki bir taşla iki kuş vurabiliriz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer O’Banyon kızı istiyorsa, bırakalım Warrington’un karşısına o dikilsin.”

“Yani... kızı Canavar’a mı verelim diyorsun?”

“Evet! Hediye gibi. Bizden ve çocuklardan eve hoş gel-
din hediyesi deriz, ne dersin?”

“İşte bu dâhice! Belki o zaman bize o kadar eziyet et-
mez!”

“Ben de onu diyorum! Kız çok güzel. Adamın kızlar
konusunda nasıl olduğunu biliyorsun. Bu kız gibi bir hoş
geldin hediyesi, Warrington’un gazabını hafifletebilir.”

“Doğru. O kızla oynarken, bizim de işimizi halletme-
miz için en azından bir-iki günümüz olur.”

“İşe yarayabilir.”

“Bunları duyuyor musun mu güzel kız? Başımıza ne
işler açtın?” dedi elebaşları. Kate’in ilk geldiğinde tekme-
lediği kasıkları hâlâ şiş ve zonkluyor olmalıydı. “Bakalım
Canavar sana neler yapacak! Ona öyle tekme atmaya kalk
da bu hücreyi mumla arıyor musun aramıyor musun, gö-
rürüz.”

“Ay, ağlama minik kız,” diye dalga geçti diğeri.
“Canavar’ın kapatması olmaktan daha korkunç şeyler de
var. Gerçi şu anda pek aklıma gelmiyor ama...”

Kaçakçıların pis kahkahaları karanlıkta her yanını sarar-
ken Kate’in başı dönüyordu. Bedeni dehşetle ürperdi.

*Korkmuyorum, diye düşündü defalarca. Korkmuyorum...
korkmuyorum...*